Artemis

İPEK ONGUN

İşte Hayat

Bir Genç Kızın Gizli Defteri

5

38. BASKI

NİLGÜN HİMMETOĞLU'NUN ANISINA

Tanıştığımızda ikimiz de genç kadınlardık. Ve anında birbirimizi sevdik. Oysa taban tabana zıttık.

Bir kere o, özgürlüğünden asla ödün vermek istemeyen ezel ebed bir bekârdı.

Bense doğuştan evli...

O, kurallara nanik yapan haşarı bir kız.

Ben, onun deyişiyle, "protokol çocuğu"...

Tüm bu zıtlıklara karşın aramızda gerçekten güçlü bir sevgi bağı oluşmuştu.

Yargılamayan, bir diğerini olduğu gibi kabullenebilen türde bir sevgiydi bu.

İlişkimiz önce editör-yazar düzeyindeydi. El ele vererek iyi işler başardık. Edebiyatımızda iyiden ihmal edilmiş "ilkgençlik dönemi yazını"nın önemine dikkat çekmeye çalışıp, yine onun deyimiyle "ilgisiz ilgilileri" uyandırmak amacıyla savaştık durduk.

Bu çabayı gençler anladı ama ilgilenmesi gerekenler bir türlü anlayamıyorlardı. Gençlere ulaştık ya, bizim

için önemli olan da budur, diyerek çalışmalarımıza devam ettik.

Gençler için kişisel gelişim ve yaşama kültürünün yanı sıra onları üzen çeşitli sorunları işledik. Yine, altını çizerek söylemek istiyorum, "gençler için, gençler hakkında" yazdığım romanları oluştururken omuz omuzaydık.

Müthiş bir zekâsı, zamanın önünde giden buluşları, pırıltılı fikirleri vardı.

Beğenisi benim için çok önemliydi, mihenk taşımdı o benim.

On üç eser koymuştuk ortaya. Daha da önemlisi, gençlere hizmet sunarken, birilerinin işine yaradığımızı, o gencecik insanların yaşamında fark yarattığımızı görerek müthiş mutlu oluyorduk.

İşte bütün bu çalışmalar, gece yarısı telefonları, tartışmalar, sevinçler, düş kırıklıkları, editör-yazar ilişkisini derin ve anlamlı bir arkadaşlığa dönüştürmüştü.

2 Kasım 2001 Cuma günü onun beklenmedik ölümü karşısında, yüreğimde duyduğum acıyı anlatamam. Oysa o, tam da istediği gibi, ona yakışır biçimde, kimseye muhtaç olmadan, kimseye yük olmadan bu dünyadan kendi deyişiyle "çekip gitmişti."

Bense arkasından bakakalmıştım!

Yirmi küsur yıllık bir arkadaşlık ve beraberinde bir çalışma dönemi sona ermişti. Artık yalnızdım!

Bunu kabullenmek hiç de kolay olmadı. Bocaladım, çok bocaladım.

Öylesine üzgündüm ki, kalemi elime almak gelmiyordu içimden.

Ama... hayat devam ediyordu bir yandan. Toparlanmak gerekti.

Böylece, içimde o ince sızı, şu anda elinizde tuttuğunuz ve sizin müthiş bir ısrarla yazmamı istediğiniz, bu kitabın çalışmalarına başladım. Yazarken hep Nilgün'ü düşündüm, sanki yanı başımda durmuş, düzeltmelerle karmakarışık hale gelmiş sayfalara bakıyordu, yüzünde bir gülümseme...

Ve... kitap bitti!

Kime ithaf edeceğimi düşünmedim bile.

Elbette Nilgün Himmetoğlu'na adayacaktım bu yalnız çalışmayı. Hâlâ el ele olduğumuzu düşünebilmek için... Ruhuna huzur diliyorum, sevgili dostum. Hep yüreğimde, hep düşüncelerimdesin...

İpek Ongun
Kasım 2002, Mersin

13 Haziran, Çarşamba

Ahhhh, ah... O havuza atlayıp bir boy yüzebilmek için neler neler vermezdim!

Oysa, gün boyu acımasız yaz güneşinin altında, elimde bir tepsi, Hilton Oteli'nin havuz başında, otelimizin "konuklarına" hizmet sunmak için gittim geldim -gittim geldim- gittim geldim!

Haşat oldu ayaklarım!

Bu sözcüklerden anlaşılacağı gibi, stajıma başlamış bulunuyorum, sevgili defterim. Seninle yeniden bir araya gelmek meğer ne büyük bir mutlulukmuş. Bunca zaman yazamamamın nedenine gelince... Geçen yıl için burs almayı aklıma koymuştum ya, kendimi deliler gibi derslere verdim.

Veeee... üniversitede üçüncü yılımı burslu o-ku-dum! Bu kez de bursumu dördüncü yılıma taşıyabilmek, yani bu desteği yitirmemek için hırs yapıp yine deliler gibi çalışmaya devam...

İyi şeylere çabuk alışılır derler ya, meğer ne doğruymuş. Amaaa... övünmek gibi olmasın notlarım şıkır şıkır.

Onun için son yılımı da burslu okuyabileceğime inanıyorum.

Kısaca... umutluyuz! Yıkılmadık, ayaktayız!

Üstüne üstlük stajımı, İstanbul Hilton'da yapıyorum!!! İnanabiliyor musun! Ben hâlâ inanabilmiş değilim.

Ama bu hiç de kolay olmadı. Zaten benim neyim kolay olur ki? Neyse, o konuyu ayrıntılarıyla daha sonra anlatacağım.

Gelelim senden uzak geçen ayların özetine...

Şükürler olsun, herkesin sıhhat ve afiyeti yerindedir. Tüm aile bireyleri ve enişteniz Oktay (kıh, kıh) iyidirler, ellerinizden öperler.

Arkadaşlarıma gelince, hem üniversitedeki sevimli ve sevimsizler, hem de benim gerçek dostlarım, dünyalar tatlısı arkadaşlarım geleceğe yönelik sıkı çalışma içinde olduklarından, onlarda da kayda değer değişiklikler yok.

Babam Ankara'daki görevine döndüğünden artık ara ara görüşüyoruz. İşi abartmadığımız sürece ilişkimiz "düzeyli" ve "seviyeli" (magazin basını, kulakların çınlasın) bir biçimde kalabiliyor. Yoksa mutlaka ama mutlaka bir yerden patlak veriyor. O nedenle, daha önceki defterlerimde de belirtmiş olduğum gibi, "Seni uzaktan sevmek" tutumu kesinlikle daha sağlıklı bir ilişki yaşamamızı sağlıyor.

Babaannem, canım benim, daha bir yaşlandı sanki. Bu nedenle midir nedir, benim medeni durumum hakkındaki o çok bilinen ve yinelenen "Evde kaldın," şeklindeki gözlem ve yorumlarına eskisi gibi sinirlenmiyorum artık. Ya sinirlerim yalama oldu ya da giderek daha sabırlı bir insan olmaya başladım. Annemleşiyor muyum ne?

Evet, geçmiş günleri böylesine özetledikten sonra gelelim şu staj işine...

Okulumuz staj konusunda yardımcı oluyor, çoğu kişiye yer buluyor. Buluyor bulmasına da... bendeki şans mıdır nedir, dandik yerler hep bana kalıyor. Nitekim başta Oktay olmak üzere pek çok kişiye istedikleri gibi yerler bulundu. Oktay, Ankara'daki bir acentede staj yapmayı yeğledi. İç turizme yönelik turlarda çalışıp deneyim kazanmak istiyor.

Oysa ben, dönem sonuna gelmiş olmamıza karşın hâlâ şöyle gönlüme göre bir yer bulamamıştım. Bunun üzerine, Ankara'dan umudu kesip, İstanbul'a uçtum, bakalım orada ne yapabilirim, diye. Ayrıca İstanbul'da staj yapmak, yatacak yer sorunu olmayacağından tartışmasız yeğlenecek bir durumdu. Çeşme'de insanları hangi koşullarda barındırdıklarını gördük!!! Oysa İstanbul'da, kalırım kendi evimde, misler gibi... Gündüzleri de paşa paşa gider gelirim. Değil mi ama...

Ve... doğal olarak devreye aslan annem girdi. Tüm arkadaşlarını taradı veeeee... bir tanesinin Hilton Oteli'nde bir tanıdığının olduğu ortaya çıktı. Anneme, "Dur bakalım, önce ben bir arayıp konuşayım. Serra gibi parlak bir öğrenciyi almayacaklar da kimi alacaklar," demiş.

Değil mi ya... Değil mi ya...

Şaka bir yana, bu girişimden hiç mi hiç umudum yoktu.

Düşünsene koskoca İstanbul Hilton Oteli! Ayrıca Boğaziçi'nin turizm öğrencileri var. Ve de daha bir dolu İstanbul okulu... Onlar çoktaaan kotayı doldurmuşlardır, bize nereden sıra gelecek, diye düşünüyordum.

Bu düşünceler "ışığında" bana önerilen tüm otellere başvurmaya kararlıydım. Bunlardan biri çok sapa ve uzak

bir yerdeydi. Yeşilköy'de, havaalanına yakın... Bir başkası Taksim'deydi. Burası en azından merkezi diye düşünüp, görüşmeye gittim. Ama ne yalan söyleyeyim, gördüklerime pek de bayılmadım. Bir kere bedava çalıştıracak işçi arar gibi bir halleri vardı sanki. Ayrıca çalışanları da, otel müşterileri de pek parlak değildi. İnsan böyle bir otelde ne öğrenebilirdi ki...

"Hemen başlayabilirsiniz," dediler. Oysa ben kendimi dışarı atar atmaz derin bir nefes aldım. Hiç de iyi izlenim vermeyen bir arka sokak otelinde çalışamazdım.

Yeşilköy'deki otele de gittim. Gerçi büyük ve güzel bir otel ama oraya gidip gelmek, hele de her gün, tam eziyet. Neyse, yine de görüşmeyi yaptım. Gerekli bilgileri aldıktan sonra, beni arayacaklarını, çünkü henüz kaç stajyer çalıştıracaklarını belirlemediklerini söylediler.

Yani... ben uzak muzak diye kendi kendime mırın kırın ederken, onların da beni alıp almayacakları belli değilmiş meğer, iyi mi.

İşte durumlar böyleyken, bir sabah erkenden telefon çaldı ve "hayatım değişti!" (Orhan Pamuk, kulakların çınlasın!) Arayan, annemin arkadaşı Ertem Teyzeydi.

"Serra?"

"Efendim?"

"Ben, Ertem."

"Aaa, Ertem Teyze," dedim ve hemen o şaşkınlıkla ekledim, "annem evde yok. Yani işe gitti."

"Zaten ben de anneni değil, seni arıyordum."

"Yaa..." Zekâ düzeyi alt sıralarda sürünen bu yanıtlarımdan anlaşılacağı gibi hâlâ uyanamamıştım.

"Bak canım," dedi Ertem Teyze çabuk çabuk. "Sana saat dokuz buçukta Hilton'da bir randevu ayarladım. Hemen toparlan. Gidip personel müdürünü göreceksin."

İşte şimdi uyanmıştım!!!

Neler söylüyordu bu kadın?

"Ertem Teyze, şu anda saat sekizi on geçiyor..."

"Tamam, oyalanma öyleyse."

İyi valla...

"Hemen duşunu al."

Emredersiniz!

"Şöyle güzel giyin ha... Sonucu da bana bildir. Haydi iyi şanslar."

Ve telefon çat diye kapandı. Dehşete düşmüştüm, dehşete...

Bu kadar büyük bir kuruluşta, bu kadar önemli bir randevu ve... benim doğru dürüst hazırlanabilmem için hiç vakit yok.

Hayatımın en hızlı duşunu aldıktan sonra saçımı fönlerken gözüm saatte, dakikaları sayıyordum. Neyse ki, ne giyeceğim diye zaman kaybetmedim, çünkü bu tür görüşmeler için giyebileceğim tek bir kıyafetim var.

Ne demişler, hayatını sadeleştir... sadeleştir... sadeleştir...

İşte böyle tek takımın olursa, kafanı yormaya gerek kalmaz, diye düşünerek beyaz keten pantolon takımımı ve içine minik siyah tişörtümü giydim. Aslını istersen sevgili defter, anneannem bu takımı bana geçen yıl armağan ettiğinde, belli etmemiştim ama, ne kadar da kokoş, diye düşünmekten kendimi alamamıştım. Oysa bak bu yıl tüm bu görüşmeler için cuk oturuyor. Sanırım giderek biz de

kokoşlaşıyoruz anlamına geliyor bu. Hazin ki hazin bir durum... Şaka değil tam yirmi yaşındayım artık. Aman Tanrım! İnanabiliyor musun? Şimdi Burak olsa, "N'aber moruk," derdi.

Bu arada... İnsan çılgınlar gibi koşuştururken bile neler düşünebiliyor.

Neyse... Evden fırladım, paraya kıyıp bir taksiye atladım ve görüşmeye olabildiğince az bir gecikmeyle yetişebileyim diye bildiğim tüm duaları sıralamaya başladım. Neyse ki yollar, nasıl olduysa, açıktı da, on beş dakikalık bir gecikmeyle Hilton'a vardım.

Danışmaya, personel müdürüyle randevum olduğunu söyleyince bana gitmem gereken yeri tarif ettiler. Koşa koşa Personel Müdürü yazan tabelayı buldum.

Nefes nefeseydim!

Geç kalmıştım, geç!

Bu hiç de iyi bir "ilk izlenim" olmayacaktı. Kalbim güm güm atarak kapıyı tıklattım. Ses yok! Tekrar tıklattım!

Yine ses yok. Bu kez yavaşça kapıyı açıp içeri baktım ki... Kimsecikler yok.

Eyvah! Eyvah ki eyvah!

Bekledi, bekledi ve bu kız daha bir iş görüşmesine bile vaktinde gelemiyor dedi ve çekip gitti. Allah kahretsin!

Diye düşünürken, koridorun ucunda bir adam belirdi. Beni görünce, "Geliyorum, geliyorum," diye seslendi ve ekledi, "Ertem Hanımın sözünü ettiği öğrencisiniz, değil mi?"

Ohhh! Dünya yeniden dönmeye başlamıştı. Güneş parlıyor, ruhumun çiçekleri açıyordu.

"Evet."

"Özür dilerim, sizi çok bekletmedim umarım," diyerek hızlı adımlarla yanıma ulaştı.

"Hiç önemi yok," diye cıvıldadım, beklemiş ama bunu sorun yapmaz pozlarda.

Çok tatlı bir adamdı. Genç! Güler yüzlü! Ceket meket yok. Çizgili, açık mavi bir gömlek ve üstüne kırmızı örgü bir kravat...

Sabah sabah insana enerji veren renkler...

Neyse, o önde ben arkada içeri daldık.

"Buyrun oturun," dedikten sonra bir yandan masasının üstünü düzenlemeye başladı, bir yandan da eline ahizeyi alıp bana sordu, "ne içersiniz?"

Öyle heyecanlıydım ki, bir yudum suyu bile yutacak halim yoktu.

"Teşekkür ederim, hiçbir şey istemem."

"Nasıl isterseniz ama ben günlük kafeinimi almazsam asla ve asla çalışamam," dedikten sonra, "Bana şöyle koyu bir kahve..." diyerek siparişini verdi ve... sonunda dikkatini bana yöneltti.

"Evet... Adınız neydi?"

"Serra... Serra Noyan."

"Tamam, şimdi anımsadım. Bana biraz kendinizden söz eder misiniz?"

Bunun üzerine ben de aldım sazı elime ve gürül gürül anlattım. Şu anda burslu okumakta olduğumu da eklemeyi unutmadım, doğal olarak. Önündeki kâğıda notlar alarak anlattıklarımı dinliyordu. Sonunda başını kaldırıp bana baktı.

O an yüreğim duracak sandım.

Sonra gülümsedi. "Ertem Hanım haklıymış, Serra. Sen tam aradığımız stajyersin."

Aman Tanrım! Doğru mu duyuyordum!

"Ama..." diye sözlerini sürdürdü.

Eyvahlar... Şu hayatta ben ne zaman tam anlamıyla sevinecektim?

"Bu yıl ekonomik koşullar nedeniyle stajyerlerimize çok küçük bir ücret ödeyebiliyoruz. Sembolik bir şey."

Az kalsın, ay bu muydu söyleyeceğin, yüreğim ağzıma geldi, diyecektim. Neyse ki kendimi tuttum ve, "Benim için önemli olan, seveceğim ve bir şeyler öğrenebileceğim bir yerde çalışmak," dedim.

Ve anında gözlerindeki bakıştan, bir artı puan daha aldığımı gördüm. Tıpkı burslu okuduğumu duyduğundaki gibi...

Ama gerçekten... benim için çalıştığım yerde bir şeyler öğrenebilmek önemli. Sadece turizmde değil, diğer dallarda okuyan arkadaşlar arasında da bütün yaz gezip tozup sonra da düzmece bir belge alıp, staj yaptık, diye işi geçiştirenler var.

İşte ben de bunu anlamıyorum!

Bir kere, hayata doğru değil, eğri adımla başlamış oluyorlar. Sonra belki farkında değiller ama aslında kendilerini kandırıyorlar! Staj, işin pratik yönünü öğrenmek için büyük bir fırsat. Evet, dersler var ama işin bir de uygulaması var. Bu da ancak deneyimle elde ediliyor. Bunun bile ayırdında değillerse, ne diyeyim ben bu saatten sonra. Öte yandan maaşı da doğru dürüst verselerdi ne kadar iyi olurdu. Ama ne yapalım, sağlık olsun diyeceğiz artık.

Ben, Serra Noyan, stajımı İstanbul Hilton'da yapacağım ya, daha ne isterim.

"Çok doğru düşünüyorsun, Serra," dedi bu hoş mahlûk ve sonra ekledi, "senin için bir program yapacağım. Önce Pool Bar'da bir süre çalışırsın sonra Roof'ta, en son da Greenhouse'ta... Otelin değişik yerlerinde çalışırsan, olayı daha geniş açıdan kavrama şansını elde etmiş olursun."

"Çok teşekkür ederim, efendim."

"Rica ederim, Serra, bizim için de böyle bir öğrenciyle çalışmak büyük zevk," dedi ve sordu.

"Ne zaman başlayabilirsin?"

"Ne zaman isterseniz."

Güldü! "Birkaç gün dinlenip öyle başlamayı düşünmez miydin? Ne de olsa zorlu bir çalışma bekliyor seni."

Yaa, oyalanayım da işi kaçırayım, öyle mi... Üstüne üstlük, İstanbul Hilton gibi bir büyük balık yakalamışken...

"Bak, ne diyeceğim. Bugün zaten cuma. Sen hafta sonunu geçir ve pazartesi günü stajına başla. Tamam mı?"

Tam, "tamam" diyecektim ki, hemen toparlanıp, "Peki, efendim," dedim.

Büyükler, genç de olsalar, böyle konuşma biçimine bayılıyorlar. Bu tür ayrıntıları artık iyi biliyorum.

Tokalaşıp odadan çıktığımda, o koridorda dans etmemek için kendimi nasıl tuttum bilemiyorum. İçimden hoplayıp zıplamak, şarkılar söylemek geliyordu. Lobiye gelince durup derin bir nefes aldım. Artık üç ay buraya gelip gidecektim. Birden, çalışacağım bu yeni yeri şöyle bir dolaşmak geldi içimden.

Gerçi daha önce sanırım bir kez gelmişliğim vardı ama bu sefer başkaydı. Alıcı gözüyle bakmak, havayı koklamak istiyordum.

Ama önce... annemle Ertem Teyzeyi arayıp bomba haberi onlarla paylaştım. Personel müdürüyle konuştuklarımı kelimesi kelimesine anlattım. Böylesi bir haber ancak konuşa konuşa sindirilebilir ya, işte ben de, bu iki telefon görüşmesiyle bir paylaşım yaşayarak tamamen olmasa bile epeyce sakinleşmiştim.

Oteli gezmeye hazırdım artık. Doğru terasa yöneldim, manzara gerçekten muhteşemdi.

Ah, İstanbul! Ne gizemli kentsin sen... Bir nehir gibi zarif büklümlerle uzanıp giden Boğaz, göklere yükselen minareler, sudaki aksini seyreden yalılar... Bir yaşanmışlık, bir ruh var her köşesinde...

Suları uçarcasına yararak bir görünüp bir kayboluveren modern tekneler; orada asla olmaması gereken tankerler, bembeyaz oteller gibi yükselen gezi gemileri ve tüm bu modernizmle dalgasını geçen asırlar ötesinden kalma kayıklar...

Otelin kendisi de güzel. Nasıl anlatsam... İnsana ferahlık duygusu veren, neşeli, güler yüzlü bir havası var. Bazı oteller öyle karanlık ve basık ki insanın içine daral geliyor. Oysa Hilton ışıl ışıl, pırıl pırıl.

Sözün özü: Eğer hiç beklenmedik bir terslik çıkmazsa ben burada büyük bir keyifle çalışacağıma inanıyorum arkadaşlar.

Şu staj işine ilk başlarda çok üzüldüm, çok sıkıldım. Haftalardır bir türlü istediğim gibi bir şey çıkmadı karşıma. Ama... sonunda... İsteyebileceğim en güzel yer oldu.

Lay lay lom!

Canım hiç eve gitmek istemiyordu. Bizim arkadaşların okulları hâlâ devam ettiğinden ortalıkta çene yapacak kimse de yoktu. Yürürken yürürken bir de baktım Alga Tur'un önüne gelmişim. Hey gidi günler... Burası benim ilk çalıştığım yerdi. Tam tamına beş yıl olmuş ben orada çalışalı. Beş koca yıl!

İlle de çalışmak istiyorum diye tutturduğum yıllardı. Lise 2'deydim. Toprak bana yardımcı olmuş, hafta sonları Alga Tur'da part-time bir iş edinmemi sağlamıştı. Çok da iyi olmuştu, bayağı bir deneyim edinmiştim. Ama daha sonra, ufukta sınavlar belirince, doğal olarak, çalışma dozumuz artmış, ben de hafta sonları işime gidemez olmuştum.

Sonra üniversite, arada staj ve işte bugünlere gelmiştim.

İçeri girsem acaba beni anımsarlar mı, diye bir an olduğum yerde durup düşündüm. Sonra da bir daha böyle bir fırsat ele geçmez, gir içeri Serra, dedim kendi kendime ve kapıyı yavaşça ittim.

O bildik çıngırak sesi gelişimi haber verdi. Bilgisayarların karşısında oturan kızların hiçbirini tanımıyordum. Ben öylece ayakta dikilince, kızlardan biri, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

"Acaba Bayan Bella burada mı? Ya da Şebnem Hanım?"

"Adınızı rica edebilir miyim?"

"Serra Noyan..."

"Bir dakika..."

Birden müthiş pişman oldum! Onlar her gün dünya kadar kimseyle tanışıyor, yanlarında bir dolu insan çalıştırıyorlar. Beş yıl önce, o da sadece hafta sonları çalışmış

birini nereden anımsayacaklar? Şu bendeki saflığa bakar mısınız...

Tam kaçıp gitmeye hazırlanırken, camekânlı odadan bir kafa uzandı. Bayan Bella'ydı bu. Bir an bana dikkatle baktı, sonra, "Serra?" dedi sorarcasına.

"Evet, Bayan Bella, benim."

"Ah canım benim! Nerelerdeydin? Şebnem... Şebnem, gel bak, kim var burada."

Şebnem Hanımın kapıda belirmesiyle, ne olduğunu anlayamadan kendimi onların kollarında buldum. Gülüyor, beni öpüyor, evirip çevirip boyuma bosuma bakıyorlardı. Sanki çok sevdiğim akrabalarıma kavuşmuştum.

"Ay, sen resmen genç kız olmuşsun."

"Hem de güzel bir genç kız."

"Hadi gel içeri... Bir kahve içelim."

"Şeyy... vaktinizi almak istemem. Ben sadece bir uğrayıp, merhaba demek istemiştim."

"Bak Şebi, bak şuna! Neler söylüyorsun kızım sen, onca yıl sonra seni bulmuşken kolay kolay bırakmak var mı..."

Hay Allah, nasıl da eski günlere dönüvermiştik. Bayan Bella'yla Şebnem Hanım okul yıllarından arkadaştılar. Şebnem Hanımın okuldaki takma adı, Divan şiirlerini taklit ederek yazdığı hicivler nedeniyle Nefi'den esinlenerek Şebi oluvermiş ve bu isim öyle tutmuş ki, tüm arkadaşları onu Şebi diye çağırır olmuşlar. Bunu da bana Bayan Bella anlatmıştı. Tam beş yıl önce...

Bazen bir tek sözcük insanı alıp nerelere götürebiliyor.

"Eee, anlat bakalım, neler yaptın bunca zaman?"

Böylece kahvelerimizi içerken onlara üniversiteyi, staj maceralarımı ve az önce Hilton Oteli'nde yaptığım görüşmeyi anlattım. İkisi aynı anda bağrıştılar.

"Kutlarım seni Serra."

"Bu harika! Hilton oturmuş bir kuruluştur. Orada rahat çalışacağına eminim."

Böylece başlayan sohbet sürdü de sürdü. İkisi de evlenmişler. Masalarının üstünde duran çocuklarının resimlerini gösterdiler.

"Benim iki kızım var," dedi Bayan Bella.

"Benim de iki oğlum. Eğer Bella bana iyi davranırsa, kızlarını oğullarıma belki alırım."

"Yok yaa... Sanki ben kızlarımı senin oğullarına verdim de..."

Gülüşür konuşurken bir de baktım öğlen olmuş.

"Aman Tanrım, saat on ikiye geliyor."

"Serracığım, bir yere sözün var mı?"

"Hayır, Bayan Bella, ama yeterince vaktinizi aldım, hem artık eve gitsem iyi olacak."

"Bak canım," dedi Şebnem Hanım. "Eğer başka bir işin yoksa öğlen yemeğini birlikte yiyip stajını kutlayalım diyoruz. Ne dersin?"

"Şeyy..."

"Hadi, hadi, mırıldanıp durma. Al ceketini, gidiyoruz."

Böylece beni önlerine katıp Beyoğlu'nda yeni açılmış, garip isimli, hoş bir kafeye götürdüler. Hepimiz, formunu korumaya çalışan hanımlar olarak, birer salata ısmarladık. Ama sonunda görüntülerinin cazibesine dayanamayıp birer tatlı ısmarlayarak bu iyi niyetimizi berbat ettik, o başka.

Ayrılırken, "Serra, gelip geçerken uğra," diyerek ikisi de beni öptüler.

Ne tatlı insanlar! Ne kadar düşünceliler. Sonuçta ben orada kısa süre çalışmış bir öğrenciydim. Alıp beni yemeğe götürmeleri ne büyük incelikti.

Akşam, tahmin edileceği gibi, büyük olayı bir kez de dedemlerle kutladık. Hiç kaçar mı! Ama konuşulanları duyan olsa, benim staja kabul edildiğimi değil de Hilton'un genel müdürlüğüne getirildiğimi filan zanneder. Âlemler yani...

Örneğin, Bayan Bella'yla Şebnem Hanımın beni yemeğe götürdüklerini anlatıyorum ya, anneannem hemen, "Serracığım, onları ne kadar olumlu etkilemişsin ki, senin için bu kadar sevinmişler, ilgi göstermişler," şeklinde yorumunu ortaya koydu.

Dedem geri kalır mı... "Anneannen doğru söylüyor. Her çalışana kolay kolay böyle ilgi gösterilmez. Bu, senin eserin. Çalışkanlığının ve sevecen kişiliğinin eseri."

Annem de, "Aynen katılıyorum," demez mi...

"Abarttınız ama," dedim. İnsanı nasıl da utandırıyorlar. Yüreğimin derinliklerindeyse çok ama çok mutluydum. Hem birlikte çalıştığı kişilerin hem de ailesinin böyle düşünmesi, o insana verilebilecek en büyük ödül bence.

Yemeğin sonunda dedem bana bir paket uzattı.

"Aç bakalım."

"Dede! Nedir bu?"

"Açarsan öğrenirsin."

Annem de merakla bakıyordu.

Kâğıtları paralayarak açtım kiiiii, ne göreyim.

Bir cep telefonu!!!

"Dede! İnanmıyorum!"

Cep telefonu avcumun içinde ne kadar güzeldi. Kaygan, pürüzsüz, sanki yumuşacık...

Yerimden fırlayıp hem dedemi hem anneannemi öptüm. "Nereden biliyordunuz, deliler gibi bir cep telefonu istediğimi?"

Utanmasam, herkesin önünde cep telefonunu okşayacağım.

"Zamanı gelmişti," dedi anneannem.

"Yaşşa anneannelerin en güzeli. Şu sözleri duymak için yıllardır bekliyordum," dedim anneme bakarak.

"Hiç bakma bana öyle," dedi annem.

"Yalan mı! Kaç senedir yalvarıyorum, anne ne olur artık bana bir cep telefonu al, diye."

"Almıyordum, çünkü gerekmiyordu."

"Benden başka okulda herkese gerekiyor ama bana gerekmiyor."

"Beni başkaları ilgilendirmez, Serra. Evinde telefonun var. Sen bir öğrencisin, iş kadını değil. Sohbet etmek içinse, kusura bakma ama o kadar para ödeyemezdim."

Dedem araya girdi. "Tartışmayın, tartışmayın! Serracığım, aslında annen haklı. Ben de çoluk çocuğun elinde görüyorum. Bütün yaptıkları çene çalmak. Eh, bu da israftan başka bir şey değil."

Anneannem dedemin sözlerini tamamladı, "Biz şöyle düşündük: Sen bu yaz stajını yapacaktın, bunun gündüzü kadar gecesi de var. Gecikmesi var, trafiği var, yani okuldaki gibi değil. O nedenle, gecikince, ne bileyim başın sıkışınca anneni, bizleri arayabilirsin ya da biz seni merak edince arayabiliriz. İstanbul koca şehir, insanın aklına türlü türlü

şeyler geliyor. Değil mi, Derya? Umarım armağanımıza bu açıdan bakarsın."

"Ne demek, anneciğim," dedi annem. "Çok güzel düşünmüşsünüz. Aslını isterseniz, ben de aynı şeyi, yani Serra'nın bu yeni staj durumunu göz önüne alınca, bir cep telefonunun artık gerekli olduğunu düşünüyordum."

"Bak," dedi dedem, iş tatlıya bağlandı diye sevinerek. "Aklın yolu bir."

"Ama," dedi annem. "Bundan öncesi için gereksiz buluyordum. Hâlâ da aynı fikirdeyim."

Aman, dedim içimden. Tamam, tamam, sen haklısın. İlle de son söz onun olacak. Oysa bacak kadar liselilerin bile artık cepleri var. Hoş, sinemalarda filan konuşmalarına tanık oluyorum da, ben bile sinir oluyorum. Çünkü, büyük çoğunluğunun yaptığı geyik muhabbeti...

Neyse, neyse... Artık benim de cebim var! Bundan böyle, "Kızım/oğlum, bizim zamanımızda cep ancak üniversite son sınıf olunca alınırdı, öyle agu gugu diyenlere alınmazdı," diye nutuk atmaz mıyım ben!

Yaa sevgili defter, cuma günü böyle bir gündü işte. Ömür boyu unutamayacağım günlerden biri olarak zihnimde kalacağına eminim.

Derken pazar akşamı bir telefon... Açtım. Kalın sesli bir kırocuk.

"Leyla'yı verir misin?"

"Burada öyle biri yok."

"Ama nasıl olur, Leyla'nın numarası bu."

"Size yanlış numara vermiş olmalılar, Leyla burada oturmuyor."

"İyi ama bacım, ben Leyla'yı hep bu numaradan arıyorum."

Çattık!

"Bak kardeşim," dedim sabırlı olmaya çalışarak. "Burada Leyla yok ve ben artık telefonu kapatıyorum."

"Benim adım Mecnun ve Leyla'yla konuşmak istiyorum lütfen."

Kapat gitsin, ne diye konuşup duruyorsun bu kırocukla derkeeen... yoksa... biri beni işletiyor olmasın diye bir düşünce kıvılcımı uçuverdi havaya.

Onu ikinci bir kıvılcım izledi.

Sakın bu... Oktay olmasın...

Telefondaki kırocuk coşmuş, nasıl dağları, dereleri, tepeleri aştığını anlatıp duruyordu. Ama sesinde Oktay'la ilgili en ufak bir titreşim yoktu. Belki de alakasız biriydi, bu soğuk işletme numarasını yapan.

Ben susunca o da sustu. Birisi güldü sanki.

Ben duyulmasından korkarmışçasına, alçak sesle, "Oktay?" dedim.

Yine sessizlik... ve... "Nasıl da bilirsin," diye bir kahkaha patladı.

"Aman sen de..." Çok kızmıştım! Resmen beni işletmişti.

"Benim Leylam nasıl?" dedi yine o sesle.

"Âlemsin," dedim ve ekledim, "ilk önce senden şüphelendim ama ses o kadar alakasızdı ki, değildir herhalde, diye düşündüm. Onun için çok da şişinme bakalım. Sahi, nasıl yapıyorsun bunu?"

"Meslek sırrıdır, söylenmez."

"Oktay, öyle müthiş haberlerim var ki..." dedim ve ona uzun uzun staj görüşmemi anlattım.

"Tebrikler, Serra," diyerek sevincime ortak oldu, canım Oktaycığım.

Yani gel de şu Oktay'ı beğenme. Neden dersen sevgili defter, belki inanmayacaksın ama staj meselesi yüzünden öyle çok çift birbirine girdi ki... Neymiş, örneğin kız büyük bir otelde staj kapmış, delikanlıysa daha küçük bir yerde iş bulabilmiş. Aman efendim, bir bunalım, bir alınganlık, bir kompleks...

Geçen yıl bizde Ayten adında bir kız vardı. Çok da şeker kızdı. Aynı bölümden bir çocukla çıkıyordu. Hem de epeyce bir süredir. Derken geçen yaz Ayten, Kemer'deki en esaslı tatil köylerinden birinde staj yapmaya başladı. Sevgilisiyse yine güneyde ama küçük bir otelde çalışıyormuş. Her staj döneminde olduğu gibi sık sık buluşamıyorlarmış. Hangimiz dip dibe olabiliyoruz ki... Ayrıca çalışma saatleri öyle ki, aynı yerde bile olsan görüşemiyorsun.

Bir süre sonra, bütün bu gerçekleri bilmezmiş gibi delikanlı başlamış kıskançlıklara.

"Tabii senin işin önemli. Artık bana vakit ayıramıyorsun," filan gibi saçmalamalar...

Oysa kız koşturuyor. Koskoca tatil köyü... Ayten'le birlikte çalışan arkadaşlarının anlattığına göre kız, hem o yaz sıcağında bir uçtan öbür uca koşuşturmaktan hem de sevgilisinin nazını çekip ona diller dökmekten bir deri bir kemik kalmış. Hatta bir ara, bırakayım şu stajı, bile demeye başlamış. Neyse ki arkadaşları, deli misin, bir kapris uğruna

geleceğini ertelemek olur mu, diye bastırmışlar da ağlaya inleye stajını tamamlamış.

Yurdum erkeği ne ilginç mahlûk! Kızın mesleğini bile bile ilişkiye gir, sonra da maçoluğa başla! Üstelik bu o kadar da sık görülen bir durum ki...

Öff, bu konu içimi sıkıyor!

Daha güzel şeylerden bahsedelim. Yani benim stajımdan... Yani Pool Bar, bir başka deyişle Havuz Başı çalışmalarından...

Burada çalışmaya başlayalı bir hafta oldu. Havuz çoooook güzel. Tertemiz! Pırıl pırıl! Zaten her gün ama her gün temizleniyor, ilaçlanıyor.

Havuz başında bir restoran ve kabanalar var. Kabanalara; yatak odası, banyosu, önünde de terası olan minik evcikler de diyebiliriz. İnsanlar bunları kiralıyorlar ve yaz mevsimi boyunca çok daha rahat koşullarda havuzdan yararlanabiliyorlar. Yemeklerini ısmarlayabiliyor, duş alıp dinlenebiliyorlar. Tatlı hayat, anlayacağın. Ahhh, ah!

Buradaki şefler ve garsonlar hiç de Çeşme'dekiler gibi değil. Zaten hepsi yaşını başını almış koca adamlar. İşlerini seven, işlerine saygı duyan kişiler. Yıllarını vermişler Hilton'a. Onlara saygı duyuyor insan.

Ayrıca, Çeşme'dekiler gibi stajyerlere pislik muamelesi de yapmıyorlar. Tam tersine, her biri bir öğretmen sanki. Gençlere öğretiyor, uyarıda bulunuyor, işle ilgili yararlı ipuçları veriyorlar.

Harika! Tek kelimeyle harika!

Yanlışlıkla cennete mi düştüm ne, diye düşündüm ilk günler.

Her şey iyi, güzel, hoş da, bu sıcak cennette herkes mini minnacık bikinileriyle havuza dalıp çıkarken ve de buzlu kolalarını nazlı nazlı yudumlarken, ayağında kapalı pabuçlar, elinde ağır bir tepsi, durmamacasına restoranla kabanalar arasında mekik dokumak pek de eğlenceli değil.

Güneş tepende, terle dur.

Hele ilk gün, bir ara, ölüyorum zannettim. Giderek alışıyorum gibi. Sanırım beni en zor yerden başlattılar. Bundan sonra çalışacağım yer içeride. Klimalı! Püfür püfür! Zaten bunun hayaliyle dayanıyorum.

İşte vefalı defterim, benden en son haberler böyle. Seninle yeniden bir arada olmak harika!

Şimdilik iyi geceler!

Sana da iyi geceler, güzelim kiraz ağacı.

21 Haziran, Perşembe

Ay, bugün çok komik bir kriz yaşadık. Krizin de komiği olur muymuş? Oluyormuş demek ki...

Olay şöyle gelişti: Dün sabah yine elimde tepsim, 3 numaralı kabanadaki konuğumuzun "AZ" şekerli kahvesini götürdüm. Yalnız burada bir parantez açıp, 3 numaradaki beyefendinin kahvesinin gerçek anlamda "az" şekerli olması konusunda son derece titiz olduğunu belirtmem gerek. Nitekim, Pool Bar'da çalışmaya başladığım hafta, "Bu mu az şekerli? Öyleyse, yapan kendi içsin," gibi yorumlarla tam dört kez geri götürdüğümden artık kahvesi pişerken başında duruyor ve sürekli, "Aman az şekerli olacak, ona

göre..." şeklinde uyarılarda bulunuyordum. Bunun sonucunda kahvesini geri göndermez olmuştu. Parantezi kapatabiliriz.

Kahvesini önüne koyduğumda, "Kızım, senin adın ne?" diye sordu.

"Serra, efendim."

"Serra, sen burada çalışmaya başlayalı, benim kahve gerçekten az şekerli gelmeye başladı. Bu bir tesadüf mü yoksa sen mi bir şeyler yapıyorsun?"

"Kahveniz pişerken başında duruyorum efendim."

"Aferin sana," diye gülümsedi ilk kez, sonra merakla sordu, "Peki niye bu ilgi?"

"Bu sıcakta çalışmak zaten yeterince yorucu... Bir de boşu boşuna gidip gelmek..."

Hay Allah! Hiç de diplomatik bir yanıt olmamıştı bu.

Oysa yaşlı bey önce kocaman bir kahkaha attı, sonra da göbeğini hoplata hoplata gülmeyi sürdürdü.

"Sen akıllı bir kıza benziyorsun, Serra. Çok da açık sözlüsün."

"Bilmem ne derece yararlı," diye mırıldanmaktan kendimi alamadım.

"Serra," diye sözlerini sürdürdü. "Şimdiki gençlere bizim böyle ayrıntılara önem vermemiz saçma geliyordur herhalde. Yani, az şekerli olmamış da orta oluvermiş, ne olur yani, dünyanın sonu değil ya, diye düşünüyorsunuzdur, öyle değil mi?"

"Aslında ben sizi çok iyi anlıyorum efendim."

"Yaa," dedi konuğumuz. Şaşırmıştı. "Nasıl oluyor bu?"

"Benim bir dedem var. O da tıpkı sizin gibi damak tadına çok önem verir."

"Anlaşıldı, mesele şimdi anlaşıldı," dedikten sonra beni sorgulamayı sürdürdü. Pek keyifli bir hali vardı. "Peki senin deden nelere titizlenir?"

"Örneğin, balık yemeye gittiğimizde annem balığa limon sıktığında..."

"Olmaaaaz," diye sözümü kesti. "Balığa limon konmaz, mahvedersin güzelim balığı..."

"Evet, dedem de aynı şeyi söyler bizlere."

Sohbetimize bu kez karşılıklı kahkahalar eklenivermişti. Biz böyle kaptırmış konuşur gülüşürken birden gözüm şefimize ilişti. Bana dik dik bakıyordu. Eyvah ki, eyvah! Otel müşterileriyle laubali olmak en büyük suçtur.

Hemen toparlandım. "Başka bir arzunuz yoksa ben artık gideyim efendim," dedim.

"Ne dedin? Duyamıyorum." Azıcık ağır işitiyordu anlaşılan.

Ona doğru eğilerek, "Sohbet çok güzeldi ama şefimiz daha ciddi olmamızı ister," dedim.

"Yaa, öyle mi? Pekâlâ, hadi git bakalım."

Ben şefin olduğu yere yönelirken, o da tıpkı dedem gibi kahvesini höpürdete höpürdete içmeye koyuldu. Yani benzerliğin bu kadarı...

Şefin yanına vardığımda, "Serra, konuklarımızla nazik bir ilişki içinde olmak güzel bir şey ama bunu sohbete dönüştürmemek gerek. O ince çizgiyi korumaya özen göstermelisin," dedi.

Artık uzun uzun sohbete giriş nedenimizi anlatmadım. "Peki efendim," dedim ve işime devam ettim.

İşte tam o sırada Housekeeping'de çalışan Burcu göründü.

"Serra! Serra, bir dakika bakar mısın," diye yanıma geldi, bir telaş.

"Hayırdır..."

"Çok garip bir durum var."

"Ne oldu?"

"12 numaralı kabanada kalan turist var ya..."

"Evet, şu kızıl saçlı olan..."

Burcu gülmeye başladı.

"Eee, ne var şimdi gülecek?"

Burcu beni yanıtlayacağına büsbütün gülmeye başladı. "Saçlar... Kızıl saçlar..." gibi sözcükler çıkıyordu ağzından.

"Yeter ama Burcu..." dedim. "Ne söyleyeceksen söyle. Böyle kriz geçireceksen bırak ben işime bakayım, zaten az önce fırçayı yedim."

Bu sözler üzerine Burcu toparlanıp, bir gayret yeniden konuya girmeye çalıştı.

"O adamın kızıl saçları meğer perukmuş."

"Deme!"

"Yaa!"

"Ne kadar da doğal duruyordu. Ben hiç anlamadım."

Burcu yine gülmeye başladı.

"Burcu, lütfen... Peruksa peruk, ne var bunda kriz geçirecek?"

"Adam... adam... hay Allah... şimdi bayılacağım."

"Üff... yani Burcu..."

Sonunda Burcu, "Adam peruğunu kaybetmiş," diyebildi ve yeniden kahkahalara boğuldu.

İşin kötüsü, gülme bulaşıcıdır ya, o karşımda güldükçe, buna bir de peruk hikâyesi eklenince, ben de gülmeye başladım. İyi mi.

Burcu yine bir gayret, "Adam peruğum olmadan odadan çıkmam, diyor. Onun için de odasında cascavlak kafasıyla yatağın üstüne oturmuş, arpacı kumrusu gibi düşünüyor. Ay, tutamıyorum kendimi, ne yapayım..." dedi ve gözlerinden yaşlar akarak yeniden kahkahalara boğuldu.

Baktım ikimizin de başı belaya girecek, onu kolundan tutup tuvaletlerin olduğu bölmeye çektim. En azından şefin gözünden ırak olmalıydık.

Gül... gül... gül Allah gül! Uzun zamandır bu kadar gülmemiştim. İkimiz de yüzümüze sular çarptık da azıcık sakinleşebildik. Ve Burcu sonunda durum hakkında beni bilgilendirebildi.

"Adamcağız akşam peruğunu çıkarıp masanın üstüne koymuş. Havalansın diye..."

Bu sözler üzerine dayanamayıp kıkırdadım.

"Yapma Serra! Sen kendini tutmazsan, ben anlatamam."

"Tamam, tamam," diyerek dudaklarımı ısırdım!

"Sonra artık rüzgâr mı çıkmış, ne olmuşsa bir de bakmış peruk yok. Ve ilk aklına gelen acaba yakındaki çalılıkların, çiçeklerin arasına mı takıldı, olmuş. Peruksuz kimselere görünmek istemediğinden odadan da çıkamamış."

Ben bu kez yanağımın içini ısırdım.

"Peruğunu dün gece kaybetmiş, yarın da yolcu. Housekeeping'i aramış, hayatta böyle yola çıkamam, peruğumu bulun, diyormuş. Onlar da bu işe beni memur ettiler. Şimdi benim görevim peruğu bulup adama vermek ki, o da yarın uçağına binip gidebilsin."

"Vay, vay..."

"Yaa... Onun için senden ricam havuzun etrafına bakman. Bu bölgeyi iyice arayabilmemiz için bulabildiğim bir-

kaç kişiye daha söyleyeceğim ki, el birliğiyle bir an evvel sorunu çözelim."

"Merak etme, Burcu. İşler yavaşlar yavaşlamaz, sıkı sıkı ararım."

Akşama kadar bulduğum her fırsatta etrafa bakındım. Saksılar, şezlongların arkası, köşeler, kıyılar... Yok, yok... Çalılıklarla çiçek tarlalarının oralarda da birileri dolaşıp duruyordu. Herkes seferber olmuştu anlayacağın.

Hava kararmaya başlamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, pek de umutlu değildim artık.

İşte tam o sırada, "Buldum! Buldum!" diye bir ses.

Komilerden biri elindeki çengelli sopayı havaya kaldırmıştı.

Sopanın ucunda, suları süzülen bir şey sallanıyordu. Kıpkızıl! Haydi, herkesi aldı bir gülme...

Meğer peruk uçup havuza düşmüş ve bir kenara sıkışmış.

Şu işe bak ki o kadar insan yüzdü, etti ama gören olmadı.

Her neyse, peruk bulunmuş, sahibine teslim edilmişti. Adamcağız artık gönül rahatlığıyla ülkesine uçabilecekti. Mutlu son!

Bu akşam annemle birlikte teyzemleri aradık. Sırma'nın gelmiş olması gerekiyordu, nitekim gelmiş. Önce annem konuştu, sonra ben.

"N'aber süslü?"

"Sersem gibiyim."

"Bu gece bir güzel uyursan bir şeyin kalmaz. Yarın da Çeşme'yi birbirine katarsın."

"Aman Serra, sen de... Hem beni bırak da asıl sana ne demeli. Stajını Hilton'da yapıyormuşsun."

"Yalvardılar, yakardılar, ben de sonunda kabul ettim."

"Havan batsın..."

"Söyleyene bak... Hava konusunda sen bana beş basarsın."

"Duyduğuma göre stajın nedeniyle bu yaz İstanbul'dan ayrılamayacakmışsın."

"Doğru duymuşsun cancağızım."

"O zaman ben oraya gelirim."

"Aslanım benim!"

"Seni çok özledim Serra, ayrıca konuşacak öyle çok şey var ki..."

"Eminim vardır süslüm benim! Seni dört gözle bekliyorum."

"Enişte mi z nasıl?"

"İyidir."

"Durumlar nasıl?"

"Staj nedeniyle pek görüşemiyoruz. Onun dışında gül gibi geçinip gidiyoruz."

"Oh, oh! Elemtere fiş, kem gözlere şiş."

"Aynen! Hadi sen şimdi git yat, bir güzel uyu."

"Tamam! Öpüldünüz."

Şu lafa sinir olduğumu bilir! Yapmıştı yine gıcıklığını...

Her zaman olduğu gibi Sırma'yla konuşmak iyi gelmişti. Acaba Çeşme'dekiler ne yapıyorlardı?

Tümay, Zeynep?

Ya Cüneyt?

Bizim buradakiler de hâlâ arazi olmuş vaziyetteler. Neyse, az kaldı. Sınavlar bitince buluşabileceğiz. Hepsini öyle özledim ki...

Şimdi biraz okuyup yatacağım.

Montaigne'in *Denemeler*'ini okuyorum. Tabii ki yavaş yavaş. İnsanı düşündüren kitaplar bunlar. Daha sonra dünya klasiklerinden bir seçme yapıp, yaz boyu onları okuyacağım.

Planlı, programlı okuruz biz. Değil mi ama...

İyi geceler kiraz ağacı!

Laf aramızda senin dallar da neredeyse bizim mutfağı kollarına alacak. Pek güzelsin, pek...

29 Haziran, Cuma

Rezil oldum! Resmen rezil!

Sabah, ne güzel, keyifle işime koyulmuştum. Bu arada, otelimi öyle seviyorum ki... Adımımı atar atmaz içim açılıyor. Öylesine aydınlık, ferah ve ışıl ışıl.

Neyse, ilk işim tabii ki, yaşlı sevgilimin "az" şekerli kahvesini götürmek oldu.

Aman da aman... Bir şıktı, bir şık. Lacivertli bejli iri desenlerle bezenmiş bermudası ve bir örnek gömleğiyle havuz başının kesinlikle en göz alıcı kişisiydi.

"Ne kadar şıksınız," dedim, kahvesini sehpanın üstüne koyarken.

"Sen beni gençken görecektin," diye beni yanıtladı çok bilinen bir gerçeği söylercesine.

Alçakgönüllülüğe bakar mısınız!

Sonra yüzünde muzip bir gülümseme, "Serra, sizin burada çalışanların arasında ne kadar da saf tipler var," dedi.

Öylece ona baktığımı görünce anlatmaya başladı.

"Dün akşamüstü şurada oturuyordum ki, sizin delikanlılardan biri yanıma geldi ve benimle sohbete başladı. Sarı saçlı, sıska bir oğlan..."

"Stajyer miydi?"

"Herhalde... yakasında seninkine benzer bir kart vardı. Neyse, durdu durdu, Kurtuluş Savaşı'nda bulundunuz, değil mi, diye söze başladı. Oğlum dedim, ağır işitiyorum, biraz yüksek sesle konuş. O zaman büyük bir heyecanla, savaşta mı oldu efendim, diye sordu. Bir dinozor yakalamış ya..."

"Estağfurullah," dedim ama karşılıklı gülüştük. Belli etmeden restorana doğru baktım, şeften ikinci bir uyarı almak istemiyordum. Öte yandan, benim ihtiyar delikanlıyla sohbet de öylesine tatlıydı ki... Neyse ki şef ortalarda görünmüyordu, laflamaya devam edebilirdim.

"Bir sır veriyormuşum gibi sarı oğlanı yakınıma çağırdım. Bak oğlum, dedim, Kurtuluş Savaşı'nda düşmana karşı savaşırken hemen dibimde top patlamaz mı... İşte ondan sonra ağır işitir oldum. Sarı oğlanı görecektin, çok geçmiş olsun efendim, diye başını iki yana sallayıp duruyordu. Benim Kurtuluş Savaşı'nda yer almış olabilmem için şu an en azından bir doksan beş yaşında olmam gerektiğini hesaplayamamıştı. Ah gençlik..." dedi gülümseyerek. Muzipliğinin keyfini çıkartıyordu adeta! Aynı dedem...

Bu arada şef göründü.

"Benim artık gitmem gerek efendim."

"Anladım. Şef geldi, değil mi? Tamam kızım, haydi git. Kahve için de çok teşekkür ederim."

"Rica ederim efendim. Kahveyi pişiren arkadaşa da bu beğeninizi ileteceğim."

Bir süre çalıştıktan sonra insan, müşterileri sınıflandırıyor ister istemez. Şekerler ve biberler şeklinde... Şekerler, benim yaşını başını almış sevgilim gibi, çalışanların da birer "insan" olduğunun ayırdına varmış ve de görmüş geçirmiş olanlar...

Günaydın, diyerek sizi selamlıyorlar ve gülümsüyorlar! İyi bir iş, iyi bir servis yapıldığında "teşekkür" etmeyi biliyorlar. Hatır soruyor, kısacık da olsa sizinle sohbet ediyor, okulunuzu falan soruyorlar. Hatta staj nasıl gidiyor, gibi beylik de olsa iyi niyetli sorular yöneltiyorlar. İnsan mutlu oluyor!

Ayrıca bir şey isterken de dikkatli davranıyorlar. Örneğin, o sıcakta havuz başında gidip gelmenin pek de bulutların üstünde yürümekle aynı şey olmadığının bilincinde olarak, istediklerini toplu biçimde söylemeye özen gösteriyorlar.

Gelelim biberlere ya da Burcu'nun deyişiyle "belalara"... Bir kere asla selam vermezler, sanki dünyaya küstürler. Etrafa düşmanca bakışlar atarak gider gelirler. Gülümsemeyi hiç öğrenememişlerdir. Bir hizmet sunulduğundaysa teşekkür ettikleri duyulmamıştır. Daha doğrusu teşekkür etmeyi bilmezler. Nokta!

Haa, hazır "teşekkür" konusuna değinmişken... Bir başka sinir olduğum da, sen insanlık yapıyor, kapıyı tutuyorsun mesela. Zart diye geçip gidiyorlar. İnsan bir teşekkür eder. Mecbur muyum ben sana kapı tutmaya?

Neyse, biberlere ya da belalara dönelim. Parasını ödüyorum ya, elbette bana hizmet edeceksin tavrı içindeler. Bir para ödediler diye neredeyse insanların ruhunu da satın aldıklarını sanırlar.

Bunların bir de dişileri var ki, evlere şenlik. Her şeyi teker teker ısmarlarlar. Hamburger, kola ısmarlar. Gider getirirsin. "Ayy... ketçap da rica edebilir miyim?"

Gider getirirsin!

"Ayy... ben bu kolayı içmesem... bana bir soda getirir misiniz?"

Gider getirirsin!!!

"Ayy..." diye başlarken, bu kez tepsiyi şımarık mahlûkun kafasına bir güzel indirirsin.

Hayallerinde tabii...

Gerçek hayattaysa, lahavle çeker, yüzünde bir gülücük, birkaç kez daha gider gelirsin.

Müşterinin mutluluğu bizim mutluluğumuzdur efendim. Bütün bu yaşadıklarımdan sonra bir yere gittiğimde artık servis elemanlarına karşı çok daha dikkatli davranıyorum. Görgülü, saygılı insanların ne büyük bir fark yarattıklarını da iyice öğrenmiş bulunuyorum.

Her deneyim bir hayat dersi!

Neyse, laf nerelere geldi.

Öğleye doğru, "Serra, şef seni restorana çağırıyor," dedi Mustafa Ağabey, yüzünde çarpık bir gülümseme.

"Hayırdır Mustafa Abi..."

"Galiba seninkiler gelmiş de..."

"Benimkiler mi?"

"Evet, yani annenler..." Gülümsemesi gittikçe tüm yüzüne yayılıyordu.

"İnanmıyorum!"

"Niye öyle söylüyorsun, Serra," dedi beni sakinleştirmek istercesine. "Kızlarını işbaşında görmek istemişler. Fena mı?"

Yani...

İşte buna rezil olmak denir!

Niye sanki annem bana söylemedi geleceklerini? En azından hazırlıklı olurdum. Şu işe bak...

Neyse, tepsim elimde restorana doğru yöneldim ki, ne göreyim. Ohooo, sadece annemle anneannemi göreceğimi zannederken, annem ve "kızları" tam kadro oradalar! Hepsinin de yüzleri, güneşe dönmüş ayçiçekleri gibi bana dönmüş, türlü çeşitli sevgi ve şefkat ifadeleriyle bakmakta... Yani bir, "Aman da aman! Kızımız ne de güzel tepsi tutuyor," demedikleri eksik.

Şefe gelince, merdivenlerin başında durmuş, yüzünde durumla eğlendiğini belli eden bir gülücük, beni bekliyor. Ah Tanrım, o an buhar olup uçmayı ne kadar isterdim. Yani şu ailemden çektiğimi bir ben bilirim.

"Bak Serra," dedi şef. "Konukların var."

Annem oturduğu yerden fırlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi dimdik duruyordu.

"Günaydın canım," dedi ve yüzümün halini görünce içinde suçluluk tınıları olan bir sesle çabuk çabuk konuştu. "Arkadaşlarla öğle yemeğinde buluşacaktık. Nereye gitsek diye düşünürken, Ertem Teyzen, haydi Serra'nın çalıştığı yere gidelim, dedi. Kızlar da bu fikre bayıldılar ve işte buradayız."

Gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. Ne diyebilirdim ki...

"Çok iyi etmişsiniz," dedim. Şef orada olmasa gösterirdim ben onlara.

Beni düşürdükleri duruma bakar mısınız.

Kim bilir şef ve diğerleri neler düşünüyorlardı. İyi ki bir staj yapıyor, sülalesi sevindirik gibi toplanıp gelmiş, demezler mi...

Şef, "Serra, istersen bu masanın servisini sen al," deyince hemen, "Sağ olun ama ben işime dönsem iyi olur," dedim.

Ama bu şef de öyle yanımızda dikilip durdukça ben konuşamazdım ki... Elim ayağıma dolaştı! Gideyim mi, kalayım mı, bilemedim. Neyse, birileri onu çağırdı da, yanımızdan uzaklaştı.

Ben de derin bir nefes aldım.

Alev Teyze, "Serra, yoksa seni zor durumda mı bıraktık canım?" dedi, altdudağını sarkıtarak. Zaten bir araya geldiler mi hemen çocuklaşıyorlar.

"Hayır, sadece biraz şaşırdım," dedim ve anneme öldürücü bakışlar atarak ekledim, "haberim olsaydı..."

Ertem Teyze anneme, "Can güvenliğin açısından sen bu gece bizde kal, derim Derya," dedi ve hepsi gülmeye başladılar.

"Nedir bu çocuklardan çektiğimiz?"

"Ay, resmen onlardan korkar olduk."

"Sorma canım, ben de bir şey söyleyeceğim zaman kırk kere düşünüyorum acaba sinirlenir mi diye."

"Ne hallere düştük."

Kendine acıma saati başladı ya, artık bu sürer de sürerdi.

"Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Gerçekten. Burada kalıp sizlerle sohbet etmeyi isterdim ama gitmem gerek."

"Tabii canım."

"Haydi tatlım, sen işine bak."

"Hayırlı olsun demek istedik, hepsi bu."

"Kendini fazla yorma."

Bu söz yağmurundan kaçarcasına havuz kenarına attım kendimi.

Bu arada avaz avaz konuşmaları ve kahkahalarıyla restoranın en gürültücü masası kiminkiydi, bilin bakalım. Evet, bildiniz! Bizimkilerin... Ah anne, ne diyeyim ben sana.

Aşağı yukarı iki saat sonra yemeklerini bitirmiş olmalılar ki, ayaklandılar. Tabii bu da ayrı bir gürültüyle oldu. Bana uzaktan el sallayarak, öpücükler yollayarak renkli ve gürültücü bir kuş sürüsü gibi gittiler.

Ama bu arada öğrendim ki, "bizim kızların" kahveleri şefin ikramıymış. Bence bu, şefin süper bir davranışı. Nitekim, annem, "Serra, sayende ikram gördük," dediğinde pek bir mutlu oldum.

Öte yandan havuz başı çalışanları akşama kadar benimle dalga geçtiler. Bir tek Burcu bana destek vererek, "Bu tüm stajyerlerin başına gelir. Aileler çocuğunu görmek ister, stajyerler mahcup olurlar. Bizimkiler de gençlere takılmadan edemezler," dedi de, bu duruma düşen bir ben değilmişim diye azıcık ferahladım.

Yaa, sevgili defterim, bu da böylesi yaşanmış bir olaydı işte.

4 Temmuz, Çarşamba

Sonunda sevgili arkadaşlarımla buluşabildik! Oley!

Ama bu buluşmayı gerçekleştirebilmek için şu zavallı kulunuz ne biçim bir telefon trafiği yaşadı.

Önce Melis'in İsviçre'den gelmesi beklendi, sonra üniversitelerin kapanması... Ondan sonra da herkes bir yerlere dağılmadan toplantı tarihinin belirlenmesi gerekiyordu. Tabii bu tarihin benim çalışma gün ve saatlerimle

çakışmaması da ayrı bir düzenleme hüneri istiyordu. Bir yığın telefon görüşmesinden sonra yer olarak Yeniköy'deki kahvemiz, gün olarak da çarşamba üzerinde oybirliğiyle anlaşmaya varıldı...

Organizasyonu Dilek'le birlikte kotardığımızdan erkenden oradaydık. Kahvenin sahibi, "Uzun zamandır görünmüyordunuz," diyerek karşıladı bizi.

"Derslerden yaşamaya vakit mi var..."

Dilek'in bu sözlerini onaylarcasına güldü kahveci. Müşterilerinin çoğu öğrenci olduğundan halden anlıyor.

Vee... Melis'le Esin göründüler! Yani o küçük salaş kahvenin kapısında belirdiklerinde sanki bir moda dergisi için poz vermeye gelmiş iki mankendiler. Öyle şık, öyle hoştular. Canlarım benim! Yerimizden fırlayıp birbirimize sarıldık.

"Melis, bu ne güzellik."

"Sen de incecik olmuşsun, Serra."

Canım benim! Mucuklar sana! Nasıl da bilir gönlümü fethetmeyi.

Ayakta durmuş, birbirimize iltifatlar yağdırırken, "Hop, hop! Hanımlar, neler oluyor burada," diyen Burak'ın sesi yankılandı kahvenin içinde. Suphi hemen yanı başındaydı, ağzı kulaklarında. Ve de tam arkalarında Toprak'la Sıla.

"Şunlara bak, toplanıp gelmişler," dedi Dilek bir kahkaha atarak.

"İster inan, ister inanma," diye yanıtladı Burak. "Hepimiz ayrı ayrı yola çıktık ama sözleşmiş gibi aynı anda kapının önünde karşılaştık."

"Gönül birliği!" dedi Suphi hemen.

Tabii yine herkes birbirine sarılıp öpüştü.

"Ama," dedi Burak. "En iyisini en sona sakladım." Yüzünden muzırlık akıyordu.

"Nedir en iyisi olan?"

"Sürpriz kızım, sürpriz."

"Aman bakmayın siz ona," dedi Melis. "Sizi işletiyor. Daha doğrusu işlettiğini sanıyor."

Herkes bir iskemle çekip yerleşmeye başlamıştı bile. Bu arada gelen garsona çaylar ve poğaçalar ısmarlandı.

"Eee, kızlar, anlatın bakalım, hayatınızda hangi renkli olayları yaşıyorsunuz?"

Suphi bu sorusuna yanıt alamadan... kıyamet koptu! Çünkü... kapıda Serhat duruyordu!

İşte bu gerçekten büyük bir sürprizdi. Olumsuz aile ilişkileri nedeniyle yazları bile İstanbul'a gelmeyip, okuduğu Mersin'de kalmayı yeğlediğini biliyorduk. Nitekim Burak ona ulaşmış, ama gelemeyeceğini bildirmişti bize.

Melis'le Sıla çoktan koşup boynuna sarılmışlardı bile.

"Burak," dedim. "Hani Serhat gelmiyordu?"

"O da işin kandırmacası," demez mi...

"Alacağın olsun! Yani bunu bile bile bize Serhat'ın gelemeyeceğini söyledin, öyle mi?"

"Sürpriz de başka türlü yapılamazdı ki..."

Bu laf üstüne Dilek'le birlikte saldırıp onu bir güzel patakladık, sonra da Serhat'la kucaklaşıp öpüştük.

"Hadi Burak'ın ne mal olduğu malum. Senin gibi efendi biri nasıl bu oyuna uydu," diyordu hâlâ, anaç tavuk Melis.

"Gerçekten gelemeyecektim," dedi Serhat bir iskemle çekip oluşturduğumuz dairenin içine sıkışmaya çalışırken. "Hatta Burak'a da söyledim ama o çok ısrar etti, bende ka-

lırsın, dedi. Ama daha da önemlisi sizleri o kadar özlemiştim ki, ne yapıp edip gitmeliyim, dedim."

"Aslanım benim."

"Yaşa sen!"

"Burak'a da bir alkış."

"Az önce bana kızıyordunuz ama..."

"İyi niyetin anlaşıldığına göre, affedildin."

"Farkında mısınız, tam kadro buradayız," dedi Sıla.

"Aferin bize! Aferin bize," diye bir yandan ellerimizle masaya vurarak tempo tutuyor, bir yandan bağrışıyorduk.

Esin, "Çocuklar, çocuklar, yavaş... Ayıp oluyor," dedi etrafına bakarak.

"Hiç de üniversiteliler gibi davranmıyorsunuz," diye Esin'i destekledi Toprak.

"Yok yaa... Nasıl davranıyormuşuz?"

"Beyni gelişmemiş liseliler gibi, Suphiciğim."

Tıpkı eski günlerde olduğu gibi Toprak'la Suphi atışmaya başlamışlardı. Ama bu kez farklıydı, ikisi de gülüyordu. Eh, o kadar bir olgunlaşma da olsun artık.

"Evet, sevgili arkadaşlar," diye seslendikten sonra çay kaşığımı bardağa vurarak onları sessiz olmaya davet ettim. "Burada toplanmamızın nedeni birbirimizi görmenin yanı sıra çok önemli ve çoktan hak edilmiş bir sonucu kutlamaktır."

Tabii ben bu sözleri söyler söylemez herkes ne demek istediğimi anladı ve yine ellerini masaya vurarak, "Sıla! Sıla!" diye bağırmaya başladılar. Sıla yüzünde mahcup bir gülücük, ayağa kalkıp herkese selam verdi. Ama tezahürat durmuyordu. Sonunda Sıla konuşmak zorunda kaldı. "Çok teşekkür ederim arkadaşlar, çok teşekkür ederim." Ve alkışlar arasında yerine oturdu.

Evet, sevgili Sılamız lise yıllarında çok başarılı bir öğrenci olmasına karşın annesinin hastalığı, sonra ölümü ve bu arada da olumsuz bir ilişki nedeniyle üniversite sınavlarında iki yıl üst üste başarısız olmuştu. Ama pes etmeyip, üçüncü kez şansını denemiş ve bu kez başarmıştı. Böylece çoktan hak ettiği sonuca ulaşmış, Hacettepe Tıp Fakültesi'ne kabul edilmişti.

Hepimizin çılgınlar gibi sevindiği bu olayı geçen yaz bir türlü bir araya gelip kutlayamamıştık. Oysa Sıla öyle sevilen biriydi ki, bu sevinci mutlaka paylaşmalıydık. Ve şükürler olsun, şimdi bu çalışkan ve yetenekli arkadaşımız Hacettepe Tıp Fakültesi ikinci sınıf öğrencisiydi artık. Hem de çok başarılı bir öğrenci...

Herkes bir yandan çayını içiyor, bir yandan birbiriyle konuşuyor, son haberleri alıyordu.

Şöyle geriye çekilip sevgili arkadaşlarıma bir baktım. Liseden mezun olalı üç yılı devirmiştik ama kopmamıştık birbirimizden. Bundan böyle de kopmayacağımıza bütün kalbimle inanıyorum. Ömür boyu sürecek dostluklardan bizimkisi.

Hepimizin üniversitede de arkadaşları oldu ama gerçek anlamda "arkadaş" deyince yine bu grup bir araya geliyor. Büyüme sancılarının yaşandığı o yıllarda öyle çok şeyi paylaştık ki... O paylaşımın ilişkilerimize getirdiği rahatlıksa bambaşka bir güzellik. Gerçek dostluk dedikleri bu olsa gerek.

Ne mutlu bizlere...

Herkes bizim kadar şanslı değil.

Melis, Serhat'ı köşeye sıkıştırmış sorguluyordu.

"Mersin Üniversitesi'nden memnun musun?"

"Hem de çok, Melis. Arkadaşlarım da var."

"İşte bu güzel! Peki," diye sorgulamayı sürdürdü bizim anaç tavuk. "Bir kız arkadaşın var mı? Hımm, şöyle özel biri..."

"Yok," diye başını salladı Serhat. Kıpkırmızı olmuştu.

"Rahat bırakın çocuğu! Hayret bir şeysin valla, Melis," diye, dostunun yardımına koştu Burak.

"İyi ama," dedi Melis gözlerini kırpıştırıp çabuk çabuk konuşarak (heyecanlandığında hep böyle yapar). "Madem Mersin'de işler yolunda, o zaman artık bir arkadaşının olması da gerek."

"Yok yaa... Bari seni oraya gönderelim de Serhat'a elinle şöyle helal süt emmiş bir kız bul."

"N'olmuş? Giderim de, bakarım da, bulurum da."

"Sen Serhat'ı bırak da, bize biraz kendinden söz et. Bunca yıldır İsviçre'desin. Bir çikolatacı bulamadın mı?"

Melis başını şöyle yana eğip hepimize anlamlı bir bakış fırlattı.

Suphi, "Aslanım Burak, on ikiden vurdun!" dedi.

Dilek atıldı, "Çabuk anlat. Kimdir? Kimlerdendir?"

Toprak ellerini havaya kaldırdı. "Benim ne işim var burada! Şu konuşmalara bakar mısınız?"

"Nesi varmış konuşmaların?"

"Magazin programlarını hatırlatıyor da..."

"Hayatta bazen magazin de lazım," dedi Esin ve bizlere göz kırptı.

"Haydi ama anlat."

"Pekâlâ," dedi Melis saçlarını geriye doğru atarak. Bu da bizim Sırma gibi bal yapmayı çok sever. "İsviçreli bir çikolatacıyla çıkıyorum."

Burak bağırdı. "Çocuklar, ben ermişim! Az önce ne dedim, bir çikolatacı yok mu? Bundan böyle sözümden çıkmayacak, müridim olacaksınız."

"Şaka yapıyor, anlasana."

"Melis, doğrusunu söyle."

"Valla çikolatacı! Mesleği bu! Büyük bir otelin pastanesini işletiyor şu anda. İşinde çok başarılı. Pek çok yerden ona iş teklifi var, hatta sanırım bizim İstanbul'daki otellerden birinden bile davet etmişler iş görüşmesi için."

Herkes pek bir şaşırmıştı. Yani bu pek de bildik bir meslek türü değildi. Bizler avukat-doktor-mühendis üçlemesine bilgisayar ve işletmeyi eklemiş, geçinip gidiyorduk. Turizme bile ailem nasıl karşı çıkmıştı da, bir tek annem destek vermişti, sevdiği işi yapsın, diyerek.

"Yani," dedi Suphi. "Eniştemiz çikolata mı yapıyor?"

"Evet," diye cıvıldadı Melis. "Biliyorum, başında garip geliyor. Örneğin, annem bu gerçeği bir türlü kabullenemiyor. Onun kafasında belli kalıplar var, bu meslek de o kalıplara uymadığı için tepki gösteriyor."

Bizim çocuklar hâlâ sessizdiler.

Esin arkadaşının yardımına koştu.

"Hans İstanbul'a gelecek mi?"

"Evet, bu yaz gelip ailemle tanışmak istiyor. İstanbul'u da çok merak ediyor. Sizin de Hans'la tanışmanızı gerçekten isterim," dedi ve soran gözlerle bizlere baktı. Bu bakışlardaki anlamı yakalayanlar, tabii ki her zaman olduğu gibi KIZLAR oldu ve anında, "Biz de tanışmak isteriz, Melis," sesleri yükseldi.

Erkeklerdense çıt çıkmıyordu. Şaşkınlıklarını üstlerinden atamamışlardı. Aslında onları kınayamam. Melis,

o sosyetik, dünya güzeli Melis, Kaan gibi muhteşem bir varlığa bile yüz vermeyen Melis, gidiyor, Allahın İsviçreli çikolatacısını buluyor ve karşımıza geçip ona methiyeler düzüyordu.

Demek ki aşktı bütün bunları yaptıran. Var mı bunun başka izahı...

Sonunda Suphi uykudan uyanmışçasına, "Vay be Melis," dedi. "Bu da asrın haberi oldu."

"Arkadaşlar," dedim. "Burada bir tane daha asrın haberi var."

"Yok yaa..."

"Çabuk söyle."

"Yoksa sen de..."

"Susun sulular, bu haber bana ait değil."

"Kime ait öyleyse?"

"Haydi ama Serra..."

"Susarsanız söyleyebileceğim."

"Tamam!"

"Sustuk işte!"

"Haberim Dilek'le ilgili..."

Haydaa, bir kıyamet daha koptu. Tabii biz uzakta, Ankara'da olduğumuzdan ve de sık görüşemediğimizden, eh böyle ince işlerin reklamı da yapılamayacağından, bir diğerinin özel yaşamı hakkında ancak toplandığımızda bilgi alışverişinde bulunabiliyoruz.

"Haydi Dilek!"

"Anlatsana kızım!"

"Düğün ne zaman?"

"Kimlerden?" Bu soru herkesi yeniden kahkahalara boğdu.

"Amaan siz de," dedi Dilek ama yüzü ancak mutluluğun verdiği o özel ışıkla pırıl pırıldı.

"Konuşsana kızım."

"Çocuklar, ben nişanlandım!"

"Neee..."

"Ne zaman?"

Dilek gülmekten kırılıyordu. "Arkadaşlar, sorularınızla burayı televizyondaki 5N1K programına çevirdiniz."

"Lafı uzatma da anlat," dedi Esin. Melis de onu destekledi.

"Susun çocuklar! Hadi anlat Dilek."

Ve Dilek başladı anlatmaya. ODTÜ'de gördüğü o yakışıklı delikanlı Ulaş'a nasıl vurulduğunu ve sonra da aylar ayı onunla acaba nasıl tanışabilirim diye kıvrım kıvrım kıvrandığını anlattı. "Derken bir gün çok güçlü bir ampul yandı beynimin içinde. Onunla tanışma yöntemimi bulmuştum."

"Yaa..." Benden başka herkes ağzı açık, merakla dinliyordu. Oysa bu benim için ne kadar da eski bir hikâyeydi.

"Cesaretimi yitirmeden bu muhteşem fikrimi uygulamalıyım dedim ve yanlarına gittim. Sizi rahatsız ediyorum ama çok önemli bir sorunum var. Gerçekten güç durumdayım. Acaba içinizde bana yardım edecek biri var mı, diyerek söze girdim."

"Dur bakalım bunun altından ne çıkacak?"

"Korkulur bu kadın milletinden..."

"Susun yaa..."

"Ve başladım sorunumu anlatmaya. Güya beşik kertmesi yöntemiyle ailemin beni nişanladığı biri varmış."

"Abi ya, nedir bu beşik kertmesi, biri beni aydınlatabilir mi?"

"Suphiciğim, beşik kertmesi iki ailenin çocuklarını evlendirmeye henüz bebekken karar vermeleri ve onları nişanlı saymalarına denir."

"Vay bee..."

"Evet, evet! Yeterince bilgilendinse bırak da kız devam etsin." Yine Esin'di konuşmanın akışını sağlayan. Herkes merak içindeydi.

"Neyse, dedim ki, oysa ben bu kişiyle evlenmek değil, eğitimime devam etmek istiyorum. Bunu böylece söylersem kabul etmezler ama ben efendi biriyle çıkıyorum, onu seviyorum dersem, hem nişanlım bu işten vazgeçer, hem ailem."

"Yani pes kızım! Böyle bir hikâyeyi uydurabilmek için nasıl bir düş gücü gerekli."

"Şeytana pabucunu ters giydirir bunlar."

"Peki Dilek," dedi Melis. "Ne dediler, inandılar mı?"

"Dur önce lafımı tamamlayayım," diyerek Dilek anlatmasını sürdürdü. "Ve, içinizden biri benimle iki-üç kez çıkmayı kabul ederse, yani nişanlımın beni görebileceği bir yerde yemek yemek ya da bir kahve içmek olabilir bu, o zaman bana inanacak, böylece benden vazgeçecek, ben de eğitimime devam edebileceğim, dedim. Nasıl?"

"Kızım, az önce de dedim ya, korkulur sizden."

"Peki, inandılar mı?"

"İnandılar."

"Süzme salakmış bunlar da..."

"Ağzını topla Burak."

"Yalan mı? Şu hikâyeye aklı başında kaç kişi inanır?"

Melis, söze girdi, "Canım neden olmasın! Gazetelerde neler neler okuyoruz. Sokakta gezdi diye aile meclisinde

kızlarının infazına karar veren aile bireylerinden tut, Satanistim diyen üşütüklere kadar uzanan yelpazede yurdum insanıyla ilgili ne öyküler var, ne öyküler..."

"Neyse, tartışmayı bırakalım da Dilek'i dinleyelim arkadaşlar."

Dilek bu ilgiden memnun, devam etti. "En acıklı pozlarda, bir gönüllü arıyorum, derken gözlerimi doğal olarak benimkine dikmiştim."

"İnanılmazsın!"

"Sonuçta onunla tam üç kez buluştuk."

"Oley!"

"Ve birbirinize yıldırım aşkıyla vurulup, evlenmeye karar verdiniz."

"Ay hayır, hayır!" diye ayağını yere vurarak parazit yapanları susturmaya çalıştı Dilek.

"Hiç de öyle olmadı. Susun da dinleyin."

"Son buluşmamızdan önce, hayran olduğum çocuk yani Ulaş..."

"Ulaaaşşş..." diye bu kez aygın baygın sesler yükseldi.

"Siz hiç büyümeyeceksiniz valla," dedi ilk kez söze karışan Sıla. Ama o da gülüyordu.

"Ulaş bana demez mi, derhal buraya gel, nişanlın da yanımda, oturalım konuşalım, bu işi çözümleyelim."

"Senin nişanlın var mıydı ki?"

"Aman canım, az önce her şeyi uydurdum, dedim ya..."

"Aman ne bileyim, kafam karıştı."

"Sus da dinle."

Kendimi tutamıyor, peş peşe kahkahalar atıyordum, çünkü her kafadan bir ses çıkıyordu. Anlayan, anlamayan, dalgasını geçen, derdini anlatmaya çalışan...

"Tabii ben aynen panik. Serra'yla o gün ne karın ağrısı çektik, bir de bize sorun."

"Oh olsun! Milleti işletir misin."

"Şimdi kalbim duracak," dedi Esin. "Hadi devam et, sonra ne oldu?"

"Çaresiz kalkıp gittim. Kendini benim nişanlım olarak tanıtan biri de oraya gelmez mi..."

"Kardeşim, sen az önce nişanlım yok, demedin mi?" Burak'ın kafası iyice karışmıştı.

"Dedim."

"Eee, bu ne peki? Daha doğrusu kim?"

"Ne bileyim!"

"Abi, hayatta bundan daha absürd bir öykü dinlememiş bulunuyorum."

"Susun yaaa..."

"Tabii benim elim ayağım dondu."

"Beter ol!"

"Sus Suphi!"

"Üstelik adam, Dilek benim imam nikâhlı karım, demez mi..."

"Haydaaa... İş giderek daha fantastikleşiyor. Bak kızım, sen otur bu öyküyü yaz. Hem *Yüzüklerin Efendisi*'ni, hem de *Harry Potter*'ları ne biçim sollarsın."

Dilek, Burak'ın bu sözlerini duymamış gibi anlatmaya devam etti, "Neler saçmalıyorsunuz siz, dedim ve orayı terk etmek için davrandım ama kolumdan tutup beni oturttular. İşte o zaman bende jeton düştü! İşlettiğimi anlamışlardı."

"Değil mi ya... Değil mi ya... Böyle uçuk bir öykünün gerçek olamayacağını kim olsa anlar. Süzme salak tanımlamamı derhal geri alıyorum." Burak rahatlamıştı.

"Ama orada nasıl oldum, çocuklar. Etrafımı çevirmişler, sen bizi nasıl işletirsin dercesine öyle bir intikam aldılar ki, kendimi eve zor attım."

"Vah canım benim." Melis, Dilek'e pek bir acımıştı. Toprak ise gözlerini devirerek, derin derin içini çekti, ben sana ne diyeyim, dercesine.

"O günden sonraki günler okula gitmek bir azaptı. Onlarla karşılaşacağım diye ödüm kopuyordu. Derkeeen..."

"Evet?"

"Yılbaşı günü Ulaş aradı."

"İşte bu güzel," dedi Esin.

"Ve beni o gece toplanacakları eve davet etti. Tabii acaba bir misillemeyle mi karşı karşıyayım diye duraladım. Sanırım Ulaş durumu anladı ve olanları geride bırakıp, yeni bir başlangıç yapmaya ne dersin, dedi."

"Tabii sen de kabul ettin."

"Etmem mi!"

"Sonra?"

"Sonra o gece çok iyi davrandılar. Derken derken biz çıkmaya başladık. Ve bu yaz başı, yani bir buçuk yıl sonra, Ulaş bana evlenme teklif etti."

"Oley!"

"Hızlı çocukmuş."

"Nesi hızlı? Baksana bir buçuk yıldır çıkıyorlarmış."

"Dikkatini çekerim Melisçiğim, bunlar henüz öğrenci."

"Susun! Susun! Devam et Dilek."

"Böylece şimdilik aramızda nişanlandık. Okul bitince gerisini düşünürüz."

Melis düş kırıklığına uğramış gibiydi. "Yani, şöyle aile, arkadaşlarla, eşle dostla nişan yapmadınız mı?"

"Hayır Melisçiğim, bu sadece ikimizin arasında oldu. Tabii ki ailelerimize niyetimizin ciddi olduğunu söyledik, ama küçük bir nişan bile dünyanın parası tutacağından tören yapmamaya karar verdik. Ekonomik koşullar malum..."

"Nihayet birisi bir gerçeğe parmağını bastı," dedi Toprak.

"Aman sen de..." diye sinirli sinirli konuştu Melis. "Gerçek, gerçek diye insanların keyfini kaçırmaya bayılırsın oldum olası."

"Melis, senin ailenin durumu iyi diye bu kadar duyarsız olmamalısın. İnsanlar, hele de memurlarla emekliler ayın sonunu nasıl getireceğiz diye çırpınıyorlar. Yapma Allahını seversen..."

"Evet," dedi Dilek ciddileşerek. "Zaten biz de evlenmeye karar verdik vermesine de, durup düşününce insanın morali bozuluyor. Şunun şurasında son sınıfa geldik, bir yıl sonra iş arıyor olacağız. Ve manzaraya bakar mısınız. Ekonomik kriz nedeniyle peş peşe kapanan şirketler, işten çıkarılanlar, iş arayan eğitimli, birkaç dil bilen insanlar... Yetişmiş onca deneyimli insan ortadayken kim bize iş verir? Eh, durum böyle olunca nişan, düğün istemek biraz hayalcilik oluyor."

"Çok haklısın," dedi Burak. "Aynı kaygıyı biz de üniversitedeki arkadaşlarla paylaşıyoruz. Herkeste gelecek korkusu var."

"Ne kadar şanssız bir kuşakmışız Tanrım," dedim kendimi tutamayarak. "Bundan üç yıl önce üniversite sınavlarını kazanalım diye ölüp ölüp diriliyorduk ve üniversiteyi kazanır da mezun olursak, bu iş tamam, geleceğimiz garanti altına alındı diye düşünüyorduk. Sınavları aştık, bugüne geldik. Dilek'in dediği gibi bir yıl sonra okul bitiyor. Artık

hayatla yüz yüze geleceğiz! Ve bizleri bekleyen, dev gibi bir ekonomik kriz ve işsizlik korkusu... İnanın bunları düşündükçe okul hiç bitmesin istiyorum," diyerek son zamanlarda zihnimin gerisinde beni huzursuz eden düşünceleri sıralayıverdim.

"Abi, mezun olur olmaz ben askere gideceğim," dedi Suphi. "Hiç olmazsa o aradan çıksın."

"Sen askerden dönene kadar da işler düzelir."

"Hay sen çok yaşa Melisim benim!"

"O kadar da moralinizi bozmayın," dedi Sıla. "İnsanlar ne dönemlerden geçmişler. Savaş yılları, yokluk yılları, kriz yılları... Bunları hep büyüklerimizden dinledik. Bugün de zor bir dönemden geçiyoruz. O zaman bizim bu koşullarda elimizden geleni yapıp, yaşamımızı sürdürmemiz gerek. Tıpkı bizden önceki kuşaklar gibi..."

"Üff, konuyu değiştirsek artık," dedi Melis. "Kırk yılın başında bir araya gelmişiz, ne olacak bu memleketin hali muhabbetiyle bunalım yapmayalım. Zaten gazete ve televizyon haberleri yeterince moral bozuyor."

"Tamam abi," dedi Burak. "Kesinlikle sana katılıyorum. Çayları tazeleyelim mi beyler?"

"Tazeleyelim," sesleri yükselince, Alaaddin'in lambasından çıkan cin misali, garson beliriverdi yanı başımızda.

"Bu arada Oktay Enişte mi z nasıllar?"

Al işte! Sıra bana gelmişti.

"İyidir! Çalışıyor, ne yapsın."

"Tabii çalışacak kızım! Ne de olsa evinizin iaşe ve ibadesi ondan sorulur."

"Henüz evimiz yok."

"Ufukta bir haber de yok mu?"

"Burak!!!"

"Kızım bilelim de ona göre smokinimizi vakitlice kiralayalım, diye sorduk. Kızma hemen."

"Merak etme, söylemeye değer bir durum olursa, ilk duyan sizler olacaksınız," dedikten sonra konuyu değiştirmek için Esin'e döndüm. "Esin, Melis telefonda bir şeyler anlattı. Cihangir'de bir evi boyuyormuşsunuz. Öyle mi?"

"Ev boyamıyoruz."

Bu laf üzerine herkes kahkahayı koyuverdi.

"Tüh," dedi Suphi. "Ben de evime badana yaptırmak istiyordum."

"Çok komik," dedi Melis. "Esin, şunlara yaptıklarınızı doğru dürüst anlatsana."

"Sahi," dedi Sıla. "Hadi anlat."

"Ders programı çerçevesinde çeşitli projeler uygulanıyor. Örneğin, kent içindeki duvarlara, elektrik trafo binalarına resimler yapmak gibi..."

"Gerçekten! Ortaköy'e gelirken, oradaki duvarları ne güzel resimlemişler."

Esin anlatmayı sürdürdü, "Aslında bizim projemizin fikir babası hocamızdı. Cihangir'de boş bir ev varmış. Sahibi bir yıl sonra yıkıp yerine apartman yapmak üzere bir müteahhitle anlaşmış. Gider gelirken bizim hocanın aklına esmiş, sahibini bulup konuşmuş. Bu ev nasıl olsa bir yıl boş kalacak ve sonunda yıkılacak, izin verin benim öğrencilerim burada çalışmalar yapsınlar demiş."

Hararetli sohbetimize o ana dek hiçbir katkıda bulunmamış olan Toprak sonunda konuştu, "Çok ilginç."

"Peki, evin sahibi ne cevap vermiş?" Bunu soran da Sıla'ydı.

"Neden olmasın, demiş. Nasıl olsa öylece duruyor, ne isterseniz yapın."

"Harika!"

"Evet," dedi Esin, gözleri ışıl ışıl. "Mucize gibi bir şeydi bu. Hocamız bu haberi müjdeledikten sonra bizlere, çocuklar, işte yepyeni bir proje, dedi. Düz duvar değil, bir ev veriyorum sizlere. Düş gücünüzü özgür bırakın, tüm yaratıcılığınızı kullanın. Odalar, koridorlar, merdivenler yeniden yaratılmayı bekliyor."

Bizim dalgacılar bile kaptırmış dinliyorlardı Esin'i. "Sonra?"

"Sonra... biz sevinçten havalara uçtuk tabii. O kadar ilginç bir projeydi ki... Çalışmak isteyenler kalkıp Cihangir'e gittik, evi gördük. Üç katlı, eski tip bir ev. Yüksek tavanlı odalar, ahşap kapılar, dönerek çıkan bir merdiven, çatı... Herkes kendine bir yer seçti. En yaratıcımız, inanmayacaksınız ama, merdivenleri seçti. Ve harikalar yarattı."

"Sen nereyi seçtin?"

"Ben çatıdaki küçük odayı seçtim."

"Ne hoş!"

"Çocuklar," dedi Melis dayanamayıp lafa karışarak. "Görmeniz gerek! Anlatmayla olmuyor."

"Gidelim o zaman."

"Olur," dedi Esin. "İsteyeni götürürüm, hem de büyük bir mutlulukla."

"Peki, her aklına esen içeri girebiliyor mu?"

"Bir kere zaten biz sürekli girip çıkıyoruz. Ayrıca... mahalleli ve esnaf da bizleri sıkı denetim altında tutuyor. Kimisi gelip çalışmalara bakıyor, kimisi de oturup ciddiyet-

le bizi izliyor ve fikir veriyor. Örneğin, şu duvarı kırmızıya boyasaydın daha fiyakalı olurdu gibi..."

Gülüştük! Manzarayı gözünün önüne getirebiliyor musun sevgili defter? Akademi öğrencileri ve onlara akıllar veren esnaf.

"Peki, sana da fikir veren oldu mu, Esin?"

"Olmaz mı! Üstelik benimkiler nedense en gençleriydi. Giysilerinin perişanlığına bakılırsa sokak çocukları da olabilirlerdi pekâlâ. Sessizce gelip oturuyor, beni izliyorlardı. Ben de onlara bisküvilerimden ve termosumdaki çayımdan ikram ediyordum. Bir süre sonra bisküvileri artırıp, çikolata filan da eklemeye başladım. Böylece karınları açsa, bu bahaneyle bir şeyler yemiş olurlar diye düşünüyordum."

"Süper!"

"Çok güzel yaa..."

"Bakın bir olay yaşadım, bunu mutlaka anlatmalıyım," dedi Esin. "Son günümdü. Artık ne yapacaksam yapmıştım."

"Sözünü kestiğim için özür dilerim ama," dedi Toprak. "Sen o odada ne yaptın?"

Esin gülümsedi. "Odaya dört duvarı sarmaşıklarla kaplı bir kapalı bahçe havası vermeye çalıştım. 'Gizli Bahçe' düşüncesinden yola çıktım da diyebiliriz."

"Arkadaşlar, mutlaka görmelisiniz," dedi yine Melis.

"Evet, o gün son fırça darbesini de vurduktan sonra, bu iş bu kadar, dedim. Çocuklar yine oradaydılar. Üç çocuktan en büyük olanı, tüm odayı iyice bir süzdükten sonra bunu başarabileceğini hiç sanmıyordum, demez mi... Nedenmiş o, diye sordum. Büyük bir ciddiyetle, pek ufak tefeksin, bunun kolları yorulur, bu işi tamamlayamaz, diye

düşünmüştüm ama başardın, dedi ve aynı ciddi ifadeyle ekledi, bizler seninle gurur duyuyoruz."

Hepimiz öylece Esin'i dinliyorduk.

Esin devam etti, "Nasıl duygulandım anlatamam. Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Bu övgü, hocalarımdan alabileceğim övgülerden çok daha değerliydi benim için. Nitekim, bu olayı hocama anlattığımda, işte sanatın gerçek işlevi budur, dedi. Sanat insanların gündelik yaşamında yer alabildiği, günlerine renk katabildiği, onlara mutluluk verebildiği oranda başarılı olmuş, demektir. O çocuklar günlerce gidip gelip sizi izlediler.

Sizler onlara bir dünya sundunuz. Renkler, şekiller, düşler dünyası... Sonunda onlar da bu dünyaya katıldılar, fikirlerini, beğenilerini sundular. İşte sanatın gücü..."

Hepimiz ama hepimiz Esin'in anlattıklarından etkilenmiştik. İlk fırsatta Cihangir'deki evi ziyaret kararı alındı.

Suphi birden bana döndü, "Ya Serra, mesela biz şöylece, grup halinde senin Hilton'a gelsek bize bir kıyak yapar mısın?"

Öyle alakasız bir soruydu ki... Ama işte Suphi budur.

"Suphiciğim, henüz oranın genel müdürü değilim, sadece ve sadece bir stajyerim. Ama başarı merdivenlerini hızla tırmanıp genel müdür olduğumda hepinizi ağırlayabileceğimden emin olabilirsiniz."

"Sağ ol, var ol!"

"Peki, ilginç olaylar yaşıyor musun staj esnasında?" Bu kez soran Melis'ti.

Ben de peruğunu kaybeden adamın öyküsünü anlattım. Çok güldüler. Ve bunun ardından da öyle çok soru sordu-

lar ki... Turizm gerçekten insanların ilgisini çeken bir konu. Bu kesin.

Beni sorgulamaları sona erince, bu kez Burak soru oklarının hedefi oldu. Konu, son kız arkadaşıydı, ama hiç açık vermedi.

Veee, sonunda laf dönüp dolaşıp Toprak'a geldi. Toprak, malum, ağzına kira isteyenlerden. Ne olursun şöyle yaptığını bir anlat, değil mi. Yooo, asla! Ama biz onun iki yıldır, yaz aylarında Güneydoğu'daki çalışmalara katıldığını biliyorduk. Ötekilerse bilmiyorlardı.

Hepimiz onun oralarda neler yaptığını fena halde merak ediyorduk. Hele de Sıla... Böylece elbirliğiyle bastırdık. Sıla, "Toprak, ben de ilk fırsatta orada çalışma yapmak istiyorum. Onun için bu konuda bilgi verirsen, hiç olmazsa benim de bir fikrim olur," deyince eli mahkûm konuşup anlatmak zorunda kaldı!

"Bizim okulda çeşitli kulüpler var. Ve bu kulüpler projeler üretiyor. Ben Toplumsal Duyarlılık Projesi'nde çalışmak istedim, örneğin..."

"Toplumsal Duyarlılık Projesi mi? Ne güzel," dedi Sıla. Tam ona göre bir uğraş.

"Ve bu proje kapsamında bir grup arkadaşla Van'a gittik."

"Çok ilginç."

"Orada ne yaptınız?"

"Türk Eğitim Gönüllüleri Vakfı'yla üç hafta geçirdik."

"Peki, ne yapıyordun?"

"Vakıf üyeleri ne yapıyorlarsa biz de onu yapıyorduk. Örneğin, İngilizce ders veriyor, çocukların zorlandıkları derslerde yardımcı oluyorduk. Bütün yaz okulu çalışmaları gibi... Küçüklerle oyun oynuyor, yaşlı kişilere gazete oku-

yor, onlarla sohbet ediyorduk. Kısaca anlatmak gerekirse, elimizden geleni yapıyorduk."

"Harika bir çalışma bu," dedi Esin. "Seni kıskandım."

Melis ise, "Korkmadın mı orada?" diye çok tipik bir Melis düşünce biçimini ortaya koydu.

Toprak, "Hayır, ben hiç korkmadım, ama annemleri ikna etmek güç oldu. Son ana kadar otobüsün yanında durmuş, beni vazgeçirmeye çalışıyorlardı. Oysa orası da bizim ülkemizin toprakları. Gidip, görüp, kaynaşmak gerek. Ayrıca insan, her yerde insan. Aynı duyguları, kuşkuları, sevgileri yaşadığımıza göre, iş kalıyor bir adım daha atmaya..."

"Seninle tamamen aynı fikirdeyim," dedikten sonra sordu Sıla, "bu senin okulunun bir etkinliği. Peki, benim gibi biri bu tür çalışmalara katılmak isterse ne yapmalı?"

"Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın başlattığı 'Toplumsal Kalkınmada Gençlik Projesi' kapsamında gençlik kampları kuruldu. Tam kırk dört ilde..."

"Deme be Toprak."

"Hiç duymamıştım."

"Duymamış olmanız doğal, çünkü bu 2000'de hayata geçirilmiş bir proje. Ben bu işleri sevdiğim ve sürekli araştırdığım için hemen haberim oldu. Geçen yıl bu kırk dört kampta tam otuz bin genç tatil yaptı. Doğu ve Güneydoğu illerindeki tatil kamplarınaysa büyük ilgi varmış son zamanlarda."

"Peki, bu kamplara katılmanın koşulları nedir? Her isteyen katılabiliyor mu?" Bu soruyu soran da Serhat'tı.

"Tabii bazı koşulları var. Örneğin, yirmi dört yaşın altında olman gerek."

Suphi'yle Burak aynı anda Serhat'ın sırtına vurarak, "Ohooo, sen treni kaçırmışsın, moruk," diye hemen şamata yaptılar.

Ama Toprak onları duymamışçasına sözlerine devam etti, "Her dönem on gün. Bir dönem için on beş milyon lira ödüyorsun. Buna üç öğün yemek, yatak, çevre gezileri ve kamp etkinlikleri dahil. Tabii yol paranı kendin veriyorsun."

"Yok, onu da verselerdi bari."

"Doğu ve Güneydoğu'nun hangi illerinde kamp var?"

"Mardin, Urfa, Diyarbakır'da var."

Sıla yine sordu, "Peki, nasıl iletişim kurabiliriz?"

"Bir dakika," dedi Toprak ve hemen elini çantasına attı. Çıkardığı küçük defterin sayfalarını hızlı hızlı çevirdi ve "Tamam buldum," dedikten sonra ekledi, "bak burada internet adresi var. Oradan iletişim kurabilirsin."

"Çok, çok teşekkürler Toprak."

"Sakın vazgeçme, Sıla. Müthiş bir deneyim. Bunu yaşaman gerek."

Bu arada Serhat'la Esin de adresi alıyorlardı. Benim stajım olmasa kesin ben de katılırdım.

Suphi, "Doğu'ya gitmek şart mı?" diye sordu.

"Yok canım," dedi Toprak. "Dedim ya, kırk dört ilde var. Batı'da, Akdeniz'de, bir sürü yerde. Kim nereyi isterse oraya gidiyor, hem yöreyi görüyor, hem de tatil yapmış oluyor."

"Süper! Arkadaşlar kusura bakmayın, ama ben Akdeniz'deki kampları yeğleyeceğimi sanıyorum."

"Bunun tersini söyleseydin, çok şaşardım zaten Suphiciğim."

Gülümsemeler, gülüşmeler...

"Arkadaşlar, saatin kaç olduğunu biliyor musunuz?"

"Aman Tanrım, yedi buçuğa geliyor."

"Kaç saattir buradayız beyler?"

"Tam dört buçuk saat."

"Millet, bu benim için bir rekor."

"Abi, benim için de aynen öyle..."

"Ama," dedi Melis duygulu bir sesle. "Neredeyse bir yıldan bu yana ilk kez hepimiz bir araya geliyoruz. Artık olsun o kadar."

"Melis haklı," dedi Sıla. "Üstelik böyle toplu olarak buluşmamız büyük olasılıkla yine bir yıl sonra olacak."

"Niye öyle söylüyorsun Sıla, arada buluşuruz."

"Buluşmasına buluşuruz da hepimizin bir araya gelmesi kolay olmuyor."

"Bu arada, bu toplantıyı düzenleyen arkadaşlarımız Serra ve Dilek'e çok çok teşekkürler ve onlara bir alkış!"

Alkış sesleri yükselince bir duygulandım... Kendimi tutmasam yaşlar inecek. Neyse, Dilek'le ayağa kalkıp sağa sola selam verdik de, ben de bu arada toparlandım.

Artık gitme vakti gelmişti, hesaplar ödendi. Herkes birbirine sarılıp vedalaştı.

"Haydi kendine iyi bak."

"İyi yolculuklar, Serhat."

"Ara beni, e mi..."

"Ararım."

"Telefonlaşalım..." sesleri arasında toplantımız sona ermişti.

Canım arkadaşlarım benim! Şu toplantıyı düzenlemek için gerçekten yoruldum, telefon başında çakılıp kaldım ama değdi. Hem de nasıl...

Dostluğumuzu sıkılaştıran bir ilmek daha attık bugün. Ayrı kaldığımız sürede yaşadıklarımızı paylaştık. Med-cezir gibiyiz, uzaklaşıyoruz ama sonra yine bir araya geliyoruz. Ve bir araya geldiğimizde birbirimizden sanki hiç ayrılmamış gibiyiz. Öylesine rahat, öylesine mutluyuz...

Şimdi annemle "kızları"nı çok daha iyi anlıyorum. Bir araya geldiklerinde o çocuklaşmalarını, ne yalan söyleyeyim, ayıplıyordum. Şunlara bak, koca kadınlar ne biçim davranıyorlar, diye düşünmeden edemiyordum. Oysa bugün, kahvede bizler üniversiteliler gibi değil, sanki ortaokul, lise yıllarındaymışız gibi gülmüş, eğlenmiş, birbirimizle şakalaşmıştık. Yani, annemle "kızları" gibi çocuklaşmıştık.

Yaa, sevgili kiraz ağacım, işte böyle.

Mehtapta ne kadar da güzelsin.

Yarın Oktay'ı arayacağım, bakalım döndü mü? Tam bir haftadır Antalya'da...

16 Temmuz, Pazartesi

Beni havuz başından alıp Roof Bar'a verdiler! Yaşasın! Yepyeni bir bölüm!

Roof'ta çalışmak gerçekten hoş ama gece geç vakitlere kadar kalmak zorundasın. Bu durum annemi, beklediğim gibi, huzursuz etti.

"Nasıl geleceksin o saatte," dedi hemen.

"Anneciğim, otelin servisi var, gece çalışanları kapılarına kadar götürüyor."

"İyi öyleyse," dedi ama yine de oturup beni bekliyor her akşam.

Roof, Hilton'un en tepesi oluyor. Ve tabii bir manzara... bir manzara... Bu manzara ve mum ışığı eşliğinde akşam yemeği yeniyor burada. Böyle bir restoranda içki ve kokteyl türlerini bilmek gerek. Böylece ben de ilk günden başlayarak elimde kâğıt kalem, barmenin yanına tüneyip kokteylleri yazmaya başladım.

Kolay iş değil! Şu kadar ölçek cine, şu kadar ölçek domates suyu, tuz, karabiber koyunca oluyor bir tür kokteyl... Yok şu kadar ölçek cine, tonik ve limon suyu ya da limon dilimiyle oluyor başka bir kokteyl.

Benim görevim şimdilik masalara ekmek servisi yapmak. Burası havuz başı gibi değil, daha ağır bir yer. Böyle olunca, servis de haliyle daha törensel oluyor. Ben, üniformam pırıl pırıl, saçım başım düzgün, bir elimde ekmek sepeti, öbür elimde ekmek maşası, servis yapıyorum.

Roof'ta benden başka bir stajyer daha var. Adı Gizem. Deli dolu bir kız.

"Ay, çok yoruldum," diyerek gidip gidip en dipteki koltuğa atıyor kendini. Oysa oturmak yasak!

Düşünebiliyor musun, müşteriler ağır buğur yemeklerini yerken, servis elemanları sağa sola serilmiş vaziyetteler... Üstelik şöyle çaktırmadan bir köşeye ilişse yine iyi... Yayılır gibi oturuyor, yetmiyor bacaklarını da uzatıyor. Dedim ya, âlem kız! Üstelik bu davranışları nedeniyle iki kez uyarılmış.

Evvelsi gün de esneye esneye dolaşıyordu ortalarda, hem de sesli sesli ağzını kapamadan. Yani bir pijamaları eksikti. Dayanamayıp yanına gittim. "Gizem, esneme böyle, yine uyarı alacaksın."

"Ay, ne yapayım yaa! Benim bu saatlerde hep uykum gelir."

Turizmciye bakar mısınız!

Aslında çok şeker bir kız. Bu hallerine de sadece ben değil, diğer garsonlar da gülüyorlar.

Bir yandan da, "Herhalde Gizem bu işi yapamayacak," diyorlar. Eh, bu da onun sorunu.

Roof'ta bir de kahveci güzeli var. Adı Huriye. O da Şükrü Ağabey gibi kadrolu servis elemanı. Cana yakın, bıcır bıcır konuşan, güzel bir kadın.

İlk karşılaşmamızda kulağındaki altın küpeleri sallayarak, "Adım Huriye," diye hemen kendini tanıttı.

"Memnun oldum Huriye Hanım, benim de..."

"Aaa, Huriye Hanım da neyin nesi oluyormuş," diyerek bir kahkaha attı ve, "Huriye Abla de bana," diye ekledi. "Hem senin adın ne?"

Böylece yarım kalan cümlemi, "Benim de adım Serra. Stajyerim," diyerek tamamladım.

"Ah canıııım, demek öğrencisin! Sen hiç merak etme, hepimiz sana yardımcı oluruz, her şeyi şıpın işi öğrenirsin."

Bunları söylerken kollarındaki ince altın bilezikler bir diğerine çarpıp çın çın ötüyordu. Bileziklerine baktığımı fark edince, kolunu kaldırıp salladı. "Ne çok ses çıkarıyorlar, değil mi?" Sonra sesini alçaltıp sır verirmişçesine, "Ama ne yapayım Serracığım, altın takmaya bayılıyorum. Zorla değil ya," diyerek kıkırdadı.

Sallantılı küpeleri, yüzükleri ve bilezikleri bu sözlerini kesinlikle doğruluyordu.

Huriye Abla bana biraz yabancı bir tip. Ama çok, çok şeker bir kadın. Sevecen ve sıcak...

"Gel, sana benim kahve ocağının orayı göstereyim," diyerek beni önüne kattı ve bu arada restoranla ilgili bilgiler

vermeye başladı. Tüm iyi niyetiyle bana bir şeyler öğretmeye çalışıyordu, ama küçük bir çocuk gibi bir konudan tamamen alakasız bir başka konuya geçiyordu.

"Bak işte cezveler burada duruyor. Sen kahve yapmasını bilir misin, Serracığım?"

Ve benim yanıtımı beklemeden devam ediyordu, "Şimdiki gençlerde kahve mahve hak getire... Bak mesela annem kahve yapmasını bana tam altı yaşındayken öğretmişti. Sıkıysa öğrenme... Ama sizler de haklısınız hani. Dersler, sınavlar, notlar... Zor, zor, sizin işiniz zor Serracığım.

"Ay, bugün buraya gelirken, Mahsun'un yeni kasetini görmem mi... Hastayım ona ben, hasta... Siz gençler başka müzikler dinliyorsunuz. Ama var ya, Serracığım, bir kere, bir tek kere Mahsun'u dinlesen, bir daha tövbe ondan vazgeçemezsin. Sende onun kaseti var mı?"

"Yok, Huriye Abla."

"Tamam öyleyse. İlk Mahsun kasetin benden."

"Lütfen! Hiç gerek yok!"

"Aaa, o da ne demek. Huriye Ablandan bir hatıra, ayol."

"Pekâlâ! Şimdiden çok teşekkürler..."

"Ne demek! Lafı mı olur, canım benim."

İşte Huriye Abla, böyle bir Huriye Abla.

Gizem'le Huriye Ablayı bir kenara koyarsak, dün inanılmaz bir olay yaşadım, sevgili defterim. Hani bin yılda bir yaşanabilen türden...

Hemen konuya girelim.

Akşamüstü yine barda oturmuş içki isimlerini defterime yazıyordum. Birden birisinin yavaşça karşımdaki bar taburesine geçip oturduğunu fark ettim.

Başımı kaldırıp baktığımda... Tanrı neler yaratıyor düşüncesi, yıldırım hızıyla zihnimden geçiverdi. Çünküüüü... karşımda dünya yakışıklısı bir adam oturuyor ve bana gülümsüyordu.

Nasıl anlatsam...

Esmer üstüne...

Simsiyah saçlar, simsiyah gözler...

Veee muh-te-şem bakışlar...

Nereden düştü bu mahlûk buraya? Hem de yanı başıma, diye düşünürken, "Herhalde sen yeni stajyerlerdensin," dediğini duydum.

Kekelememeye çalışarak, "Evet," dedim. "Staja başlayalı neredeyse dört hafta olacak."

"Nasıl oldu da senin gibi güzel bir kızı ben görmedim bunca zaman."

Ey ahali! Duyduk duymadık demeyin! Bakın kimler bana neler söylüyor!

Bir de gülümsemesi var ki, Allah seni inandırsın, aynen George Clooney.

"Roof'a bir hafta önce geldim."

"Tevekkeli değil," dedikten sonra elini uzatarak, "ben Timur," diye kendini tanıtınca, ben de, elimdeki kalemi bir telaş bırakarak, "Ben de Serra," dedim.

"Çok memnun oldum Serra," dedi gözlerimin içine derin derin bakarak. Bu arada elimi de hâlâ avcunun içinde tutuyordu.

Erir! İnsan erir böyle adamın karşısında!

Başkası elimi bu kadar tutsa, bir hışım çekerim ama böyle bir mahlûk, kalkıp da bana sarkacak değil ya... Üstelik yaşını başını almış koca adam!

"Notlarına bakabilir miyim," diyerek defterimi alıp incelemeye başladı. Sayfaları çevirirken, "Güzel! Çok güzel," diye mırıldanıyordu. Sonunda defteri kapatıp bana uzattı.

"Kutlarım seni Serra! Sen bu işi seviyorsun ve sevdiğin için de çok başarılı olacaksın. Gerçi her iş öyledir ama özellikle de turizmde işini sevmek çok önemli."

Ne güzel sözlerdi bunlar!

Bu işin ehli başarılı olacağımı söylüyorsa, oldun gitti demektir.

Ah Sırma, ah!

Şu anda beni bir görebilseydin.

Barda oturuyorum... Arka planda piyanoda caz müziği... Ve dünya yakışıklısı bir erkekle sohbet ediyorum. Neler konuştuğumuzu inan ki anımsayamıyorum, öylesine şaşkındım.

"Artık gitsem iyi olur," dedi saatine bakarak. "Seni de işinden daha fazla alıkoymayayım. Bu arada, ben idari bölümde çalışıyorum. İşte kartım... Beni her zaman arayabilirsin. Ayrıca iş konusunda da sana yardımcı olabilirim."

Teşekkür ederek kartını aldım.

Ve... Bana son kez gülümseyerek Roof'un loşluğunda kaybolup gitti.

Yalnız o anda tuhaf bir şey oldu. Timur Beyin kartını cebime koyarken Şükrü Ağabeyle göz göze geldim. Nedense bana dik dik bakıyordu. Benim de ona baktığımı görünce, ekmek sepetini işaret etti. Ben de hemen defter kalemi bırakıp fırladım. Ama niye bana karşı öyle sert bir tavır içindeydi anlayamadım. Oysa her zaman şeker gibi adamdır. Neyse! Belki de bana öyle gelmiştir.

Eve gelir gelmez olan biteni sana anlatayım diye masanın başına geçtim, sevgili defterim. Ve anında, Sırma aradı.

"Sırma," dedim. "İnan seni düşünüyordum bugün."

"Bak sen! Bu ani sevgi ve ilgiyi neye borçluyum?"

"Ah neler oldu neler!"

"Anlatsan da, bizim de gönlümüz şenlense..."

"Tam gözünü gönlünü şenlendirecek bir olay yaşadım, Sırma. Öyle yakışıklı bir adamla tanıştım ki, bu kadar olur."

"Oh, maşallah! Acaba Oktay Abimiz ne der bu işe?"

"Aman sen de... Hemen de fesatlık düşünürsün."

"Bir olay böyle bal yaparak anlatılınca başka ne düşünmemi bekleyebilirsin?"

"Bırak saçmalamayı da beni dinle!"

"Dinliyorum canım, dinliyorum."

"Ben onun yakışıklılığında değilim. Hani seninle hayaller kurardık ya, önemli iş kadınları olmuşuz, hoş insanlarla tanışıyor, iş görüşmeleri yapıyormuşuz filan diye..."

"Geçmişin derinliklerinde kalmış olmasına karşın anımsıyorum Serracığım."

"Hah işte! Tam da hayal ettiğimiz gibiydi. Ben barda oturmuş kokteylleri ezberliyordum."

"Hayallerimizde içki ezberlemek yoktu."

"Sırma! Dalga geçmeyi bırak, bu da işin bir parçası."

"Kızma!"

"Nasıl kızmam, tam havaya girmiş anlatıyorum..."

"Bağışla Serracığım! Valla sustum."

"İşte böyle ben barda otururken birdenbire hoş bir adam belirdi. Ve gelip benimle konuşmaya başladı. Kendi hoş, sesi hoş... Ortam da bir başka hoş. Loş bir mekân, hafif bir müzik..."

"Ohooo kızım, sana olmuş olanlar."

"Lütfen Sırma! Ve bu koskoca adam sanki ben onun akranıymışım gibi benimle öyle güzel konuştu ki... En sonunda da..."

"Evet?"

"Bana kartını verdi. İstediğim zaman onu arayabileceğimi ve bana iş konusunda yardımcı olabileceğini söyledi."

"..."

"Eee? Bir şey demeyecek misin?"

"Ne bileyim, konuşunca kızıyorsun."

"Sululuk etmeden konuş sen de."

"Yani şimdi sen bu adamın sana sarkmadığını mı söylüyorsun?"

"Tabii Sırma! Bu sadece bir iş ilişkisi. O hoş ve koca bir adam, beni ne yapsın."

"Peki kart vermeler ne oluyor?"

"İnsan iş yaşamında çevresini böyle geliştirir."

"Yok yaa..."

"Bilmediğin konularda ısrar etme, Sırma. Bir yerde çalışırken birileriyle tanışırsın, sonra o birileri gün gelir iş için gerekebilir. Eğer kartını alıp saklamışsan, arayabilirsin."

"Valla öyle diyorsan öyledir herhalde."

O böyle fesatlık yapınca, ben de tabii ki Timur Beyin beni beğendiğini hissettiğimi, elimi de uzunca bir süre elinde tutarak konuştuğunu söylemedim. Aslını istersen bana öyle gelmiş olabilir. Genç bir stajyere nazik davrandı, hepsi bu. Hüsniyelik yapmanın âlemi yok. Bu arada cahil kuzinimi bilgilendirmeyi sürdürdüm.

"Alga Tur'da çalışırken görmüştüm. Bayan Bella'nın bir kartvizit defteri vardı. İş yapabileceği kişilerin kartlarını bu

deftere yerleştirmişti. Arkalarına da notlar almıştı, o kişi ve işiyle ilgili. Gerektiğinde bu defteri çıkarıp, insanları arıyordu."

"Tamam canım, tamam! İkna oldum."

"Eee, Çeşme'de hayat nasıl gidiyor?"

"Aman ne olacak işte..." diye sıkıntılı sıkıntılı içini çekti Sırma. "Hep aynı şeyler... Aynı insanlar..."

"Ya Tümay? Zeynep?"

"İyiler..."

"Tümay bu yıl yüzme yarışlarına katılacak mı?"

"Bilmem! Hiç sormadım."

"Aaa sen de... Ne biçim arkadaşsın öyle."

"Amma soru sordun, Serra. Şimdi artık sıra bende. Söyle bakalım, Hilton'da kafa dengi birileri var mı? Şöyle çalışırken arkadaşlık edebileceğin."

"Kafa dengi olup olmadıklarını bilemem ama Burcu'yla Gizem var."

"Nasıl kızlar onlar?"

"Burcu senin benim gibi biri, ama Gizem tam bir tip."

"Nasıl yani?"

"Âlem bir kız... Bir de Huriye Abla var."

"Huriye Abla mı?"

"Evet, kahveci güzelimiz oluyor kendisi."

"O nasıl biri?"

"Çok şeker bir kadın. Ayrıca Mahsun Kırmızıgül hayranı."

Bu sözler üstüne gülmeye başladık. Biraz daha oradan buradan konuşup tam vedalaşıyorduk ki, Sırma, "Sen yine de o adama dikkat et," demez mi...

"Bir daha sana bir şey söylersem iki olsun," dedim ve telefonu kapattım.

Yani!

El insaf! Aslan gibi Oktayım varken, başkasıyla ilgilenecek değilim herhalde. Ayrıca eminim adamın da öyle bir niyeti yoktu. Nazik davranıyordu, hepsi bu.

Kiraz ağacı, bir şey söyle şu Sırma'ya...

21 Temmuz, Cumartesi

Dün gece dedemler Roof'a geldiler!

Bu kez kızmadım, çünkü önceden konuşmuştuk, yani haberim vardı. Böyle olunca yerlerini bile ben ayırttım.

Erkenden görev başındaydım. Şükrü Ağabey de masaları dolaşıyor, son kontrolleri yapıyordu. Saatine baktı, sonra bana dönüp, "Serra, Gizem'le Huriye'den haberin var mı?" diye sordu.

"Yok ama neredeyse gelirler."

"Olur mu öyle şey... Şu saat olmuş, hâlâ ortada yoklar."

Derken Huriye Abla göründü.

"Huriye, neredesin sen?"

"Ay geldim işte Şükrü Abi. Yolda feci trafik vardı, ben ne yapayım..."

"Onu bunu bilmem! Yola çıkmadan trafiği de hesap edip ona göre çıkacaksın evinden. Vaktinde gelen nasıl geliyor!"

Şükrü Ağabey iyice kızmış, esip savuruyordu. İçimden inşallah Gizem şu anda gelmez, diyordum ki... Gizem salına salına kapıda belirdi.

"Saatin kaç olduğunun farkında mısın?" diye bu kez fırçayı Gizem yedi.

"Şükrü Abi, tam evden çıkıyordum ki, telefon çaldı, arkadaşlar arıyordu."

Eyvah, dedim içimden. Sus Gizem, sus!

Beklendiği gibi Şükrü Ağabey bu mazeret üzerine büsbütün köpürdü.

"Özrü kabahatinden büyük diye buna derler işte. Bak Gizem, eğer şu stajını doğru dürüst yapacaksan yap, yapmayacaksan ne kendinin ne de bizim zamanımızı ziyan et."

Koca restoranda çıt çıkmıyordu. Hepimiz donmuş kalmıştık. Ve, yürüyüp gitti Şükrü Ağabey. Gizem gözyaşları içinde kendini tuvalete attı, Huriye Abla ise bana dönüp, "Canımdan bezdim Serra, inan canımdan bezdim. Allah canımı alsa da kurtulsam," dedi.

"Aşkolsun Huriye Abla, ne var bunu bu kadar büyütecek? Altı üstü trafiğe takılıp işe geciktin, Şükrü Abi de kızdı."

"Trafiğe filan takılmadım."

"Yaaa..."

"Benimkiyleydim," dedi. Sıkıntılı sıkıntılı içini çekerken bir yandan da saçıyla oynuyordu. "Epeyce bir atıştık, onun için geciktim."

"Çok üzüldüm," dedim. O şen şakrak Huriye Ablanın yüzü pek bir solgundu.

"Tam yedi yıldır çıkıyoruz. Ne zaman beni isteyeceksin, diyorum. Hep bir bahane, hep bir bahane. Ailemin de, mahallelimin de yüzüne bakamaz oldum artık."

Gözleri dolu doluydu garibimin. Bense ne diyeceğimi bilemez halde öylece orada duruyordum.

Burnunu sildi, sonra da kendi kendine güç vermek istercesine şöyle bir omuzlarını geriye attı. "Artık kararını

ver, dedim ona. Benden bu kadar. Ya anneni yollar beni istetirsin ya da bu iş burada biter. Benim de gururum var."

"Çok haklısın Huriye Abla," diye onu yüreklendirmeye çalıştım. "İyi demişsin."

Restoranın kapısında bir grup belirmişti. "Gelenler var, hadi canım sen işinin başına git," dedi bana.

Ben de, "Üzme kendini Huriye Abla, eminim her şey yoluna girecektir," gibi anlamsız teselli sözcüklerini sıraladıktan sonra ekmek sepetinin durduğu yere yöneldim. Ve ailemi beklemeye başladım.

Heyecanlanacak ne var, ama işte sanki sınava girecekmişim gibi kalbim güm güm atıyordu.

Sonunda geldiler! Canlarım benim!

Dedem koyu renk kostümü, bordo kravatı, bembeyaz saçlarıyla pek hoştu, doğrusu. Tıpkı benim havuz başındaki yaşlı arkadaşım gibi. Aslında bir fırsat olabilseydi de onları tanıştırabilseydim. Birbirleriyle eminim çok anlaşırlardı.

Anneannem de güzeller güzeli. İncilerini de takmış mı sana... Anneciğim de krem rengi tayyörünün içinde pek şıktı. Ailemle gurur duydum.

Garson abilerse pek ilgiliydiler. Bizimkilere gerçekten ayrıcalıklı servis yapıldı. Tabii, ben de masaya uğrayıp, hoş geldiniz, dedim, sonra da elimde maşam, ekmek servisi yaptım.

Ailemin bana bakışlarında öylesine gurur pırıltıları vardı ki... Neredeyse beni ayakta alkışlayacaklar! Oysa altı üstü bir ekmek servisi yapıyordum, mucuklarım benim. Onlar yemeklerine başladıklarında ben öteki masalara servis yapmakta olduğumdan birbirimizi gözucuyla izliyorduk. Bir

ara baktım, şef onların masasında durmuş, dedemle sohbet ediyor. Dedem bir şeyler anlatıyor, şef başını sallayarak dinliyor.

Yemeklerini bitirdikten sonra bizimkilerin masasına ışıklı meyve gelmez mi... Şef bana bakıp gülümsedi. Bu da onların ikramıydı.

Ne kadar zarifler, Tanrım! Hem Pool Bar'da, hem Roof'ta aileme öyle bir ilgi gösterdiler ki gören de beni pek önemli biri sanır.

Harikasınız abilerim!

Kahvelerini içerken bu defa şef yanıma gelip, "Serra, bu akşam dedenlerle eve dönebilirsin," diye fısıldadı.

"Ama..." diyecek oldum.

"Haydi, hemen toparlan ve onlara yetiş."

"Çok teşekkür ederim, efendim."

Böylece Roof'tan hep birlikte çıktık. Yolda bol bol gecenin dedikodusunu yaptık.

"Kız," dedi dedem. "Sayende bayağı bir ikram gördük."

"Meyve onların ikramıydı, değil mi dede?"

"Sadece meyve mi, kahveyi de hesaba yazmamışlar. Ama ben hiç altta kalır mıyım, böyle güzel servise okkalı bir bahşiş bıraktım."

"Yaşşa dedeciğim."

"Seni bizimle yollamaları da hoş bir davranış."

"Ne kadar iyi davranıyorlar. Sonuçta ben sadece bir stajyerim."

"Haklısın da..." dedi dedem. "Bir şeyi eksik bıraktın. Sana gösterilen bu ilginin her stajyere gösterildiğini hiç sanmıyorum."

"Ben de..." dedi hemen anneannem.

Tam, bizimkiler yine uçmaya başladılar diye düşünürken aklıma Gizem'in yediği azar geldi. Şükrü Abi ona nasıl da kızmıştı. Sanırım dedem haklıydı.

"Şef bir ara masamıza gelip, bizimle sohbet etti ya, o zaman senin hakkında neler söyledi, neler."

"Dede... Ne dedi? Anlatsana n'olur."

"Anlatıyoruz ya, kız. Sen de anneannen gibi lafı ağzıma tıkama."

"Bak şimdi..."

"Anneanneciğim, lütfen dedeme kızma da, neler konuştu, anlatsın."

"Önce oradan buradan söz ettik. Sonra ona dedim ki, biz kızımız üniversitede okusun, meslek sahibi olsun istedik. O tuttu gitti, elâleme hizmet etmeyi seçti."

"Ne?! Dede, gerçekten böyle mi söyledin?"

"Evet, ne var bunda?"

"Ama çok aşağılayıcı bir konuşma biçimi bu. Sade bana değil, tüm o sektörde çalışanlara hakaret etmişsin."

"Hoppala! Hakaret de nereden çıktı şimdi? Hizmet sektörüne girmiyor mu bu senin yaptığın?"

"Evet."

"İyi ya, ben de onu söyledim, ayrıca çok yorucu olduğu için seni defalarca uyardığımı da ekledim."

Çok huzursuz olmuştum, çok. Umarım şef dedemin bu sözlerinden alınmamıştır. İlahi dede, ne gerek vardı bunları karıştırmaya.

"Senin şef pek çok ailenin aynı kaygıyı taşıdığını anlattı. Oysa kişi işini severse yorgunluk o denli önemli olmayacaktır, dedi. Bu işte başarılı olmak için işi sevmenin şart olduğunu söyledikten sonra, bence Serra başarılı

olacak, çünkü hem turizmi seviyor hem de insanları, diye ekledi."

"Deme, dede."

"Evet! Sadece bu kadarla da kalmadı. Sorumluluk sahibi bir genç o, dedi. Biz tüm stajyerleri yakından izleriz. Serra hem havuz başında, hem burada ciddi bir çalışma koydu ortaya. İş ahlakı, çalışkanlığı ve güler yüzüyle diyebilirim şu anda hepimizin favori stajyeri o."

Neler duyuyordum!

Şaşkınlık ve mutluluktan dilim tutulmuştu sanki.

Gecenin karanlığında dedem dönüp bana baktı, sonra dizime bir şaplak atarak, "Yapmışsın numaranı, kız," dedi.

"Sahi, bütün bu sözleri söyledi mi, dede?"

"Söylemese ben sana iletebilir miydim?"

"Serracığım," diye annem söze karıştı. "Bütün bunlar konuşulurken, seninle öyle gurur duyduk ki... Ve inan, biz de en az senin kadar şaşırdık. Başaracağını biliyorduk ama bunun bu kadar çabuk fark edileceğini doğrusu düşünmüyorduk."

"Çalışan kazanır," dedi dedem eliyle direksiyona, sözlerinin altını çizmek istercesine vurarak. "Onun için her stajyere böyle davranılmaz. Ancak hak edene..."

Vay anasını sayın seyirciler!

Demek şefler çalışmalarımızı izliyor, sonra bir araya gelip değerlendirmeler yapıyorlar.

Evimize gelmiştik. Dedemle vedalaştık, onlar yollarına devam ettiler, biz de mutlu bir vaziyette evimize girdik.

Çok sevinçliyim!

Çok mutluyum!

Bu sözlerden sonra daha da çok çalışacağım.

Cebime baktım, canım Oktay'dan mesaj var. Hemen aradım. Ve mucize –onu buldum, birbirimize son günlerde olup bitenleri anlattık. Bu arada patronun gözüne girmiş olmalı ki, Oktay'ı yurtdışına yapılan turlara da göndereceklermiş. Birden içim burkuldu. Yurtiçi turlarında çalıştığı halde zar zor konuşabiliyorduk. Yurtdışına gidince o kadarcık konuşmayı bile yapamayacaktık. Susup kalmışım.

"Alo, Serra..." diye sesleniyordu Oktay benim bu suskunluğum karşısında.

Ama hemen kendimi toparladım. Bencilliğin âlemi yoktu. O benim başarılarıma seviniyordu, öyleyse ben de sevinmeli, en azından sevinmiş gibi gözükerek onun mutluluğuna ket vurmamalıydım.

"Kutlarım Oktay," dedim.

"Bu çok güzel bir şey."

"Ne demezsin," diye güldü keyifli keyifli. Tabii o gittiği yerlerde kızlar da var! Hem de genç hem de güzel!

İçim acıyla burkuldu.

Sonra yine öbür Serra konuştu. "Getirme böyle şeyleri aklına. Oktay'ın böyle bir şey yaptığını ne zaman gördün ki..." Doğru! Oktay dürüst bir insandı. Ona güvenimi sarsacak bir şey yapmamıştı bu iki yıl süresince. Alev'le Betül'ün arada bir sinirimi oynatmaları dışında bir şikâyetim yok, Allah için. O konuda da hep iyi niyetinin kurbanı oluyor. O iki mikrop da bundan çok güzel biçimde yararlanıyorlar.

Neyse, neyse...

Bir süre daha konuştuk, sonra, "Seni seviyorum," dedi telefonu kapatırken. "Ben de seni çok seviyorum," dedim. Bir zamanlar bu sözleri asla söyleyemezdim.

Sonra Dilek'i aradım. Biraz çene çaldık, biraz dedikodu yaptık. Serhat, Burak'ın ısrarları sonucunda İstanbul'da bir süre daha kalmaya razı olmuş. Melis, Hans'ın yolunu gözlüyormuş.

Dünya klasikleri serisinden okumalar yapmaya devam ediyorum. Şimdi Leo Tolstoy'un *Anna Karenina* adlı romanını okuyorum. Bayağı kalın bir kitap ama konu ilginç, Rusya'nın Çarlık döneminde yaşanan bir aşk öyküsü...

İyi geceler, yedi cüceler!

26 Temmuz, Perşembe

Müthiş bir geceydi!

İnsan, aklının ucundan bile geçmeyen neler neler yaşayabiliyor.

Dün yine aynı saatte Roof'ta hazır ve nazırdım. Tam zeytinli ekmekleri büyük servis sepetine yerleştiriyordum ki, Şükrü Ağabey, "Serra, Serra," diye bir telaş seslendi bana.

Hemen yanına seğirttim.

"Bizim kahveci güzeli ateşlenmiş, yatıyormuş..."

"Yaaa..."

"Sesinin berbatlığını kulaklarımla duymasam inanmayacaktım."

"Aşkolsun Şükrü Ağabey, Huriye Abla niye yalan söylesin ki..."

"Huriye iyi kızdır, ama zaman zaman özel yaşamını iş yaşamıyla karıştırabiliyor."

Zavallı Huriye Ablanın dertlerini bir bilsen, diye geçirdim içimden, böyle konuşmazdın.

"Peki, kahveleri kim yapacak şimdi?"

"Sorun kahve değil, Serra, kahveci güzelinin olmaması...' Üstelik bu akşam büyük bir İtalyan grubu bekliyoruz."

"Greenhouse'ta kahveci güzeli yok mu? Yani bu akşamlık buraya bakabilecek?"

"Yok! Bu yıl bir tek kahveci güzelimiz var, o da Roof'ta. Ne yapsak? Senin aklına bir çözüm geliyor mu, Serra?"

Vaziyete bakar mısınız. Kırk yıllık Şükrü Ağabey benden medet umuyordu.

Ama birden, "Şükrü Abi," dedim. "Az önce kahve önemli değil, demiştiniz, değil mi?"

"Değil tabii! Sonuçta mutfakta pişirtir, servisini de burada yapabiliriz pekâlâ."

"Öyleyse herhangi bir stajyere bu kıyafeti giydirip, durumu idare edebiliriz."

"Hay aklınla bin yaşa, Serra. Nasıl da bunu düşünemedim," dedi ferahlamışçasına. Sonra da çenesini sıvazlayarak yüksek sesle düşünmeye başladı.

"Kim olabilir? Hangi... stajyer..." derkeeen sabit bakışlarla bana bakmaya başladı. Bu adam niye bana öyle bakıyor diye düşünürkeeen... jetonum düştü.

"Yooo Şükrü Abi, hiç bakma bana öyle. Ben bu işi yapamam."

"Neden? Senden daha iyi yapabilecek birini düşünemiyorum."

"Bir kere ben o kıyafeti dünyada idare edemem, her taraftan bir şeyler sallanıyor. Ayrıca kahve yapmasını hiç beceremem."

"Kahve işinde sana yardımcı oluruz. Az önce dediğim gibi mutfakta yaptırır, buraya getirtirim. Sen de ocak ba-

şında kahve pişiriyormuş gibi oyalanırsın. Önemli olan, o giysilerle kahve sunup, geceye bir renk katmak. Haydi ama Serra, durumu kurtarmak sana bağlı. Yapmayacak mısın bunu..."

Hey Yarabbim! Ne dersin? Durum bu şekliyle önüne konunca ne di-ye-bi-lir-sin?

"Pekâlâ," dedim ama sesimdeki keyifsizliği ben bile fark ettim.

Şükrü Ağabey ise bana moral vermek için, güya neşeli pozlarda, "Dur hemen Gizem'i çağırayım, giyinmene yardımcı olsun," dedi ve anında yok oldu.

Az sonra Gizem'le birlikte kahveci güzeli giysisinin ayrıntılarını çözmeye çalışıyorduk. Bil bakalım hem de nerede. Kadınlar tuvaletinde!!!

Önce uçuk pembe şalvar giyildi, üstüne yine uçuk yeşil, sim iplikle bezenmiş yelek... İçine de incecik tiril tiril bir gömlek... Gömleğin kolları bileklere doğru genişleyerek iniyor, önüyse yukardan aşağı minik sedef düğmelerle ilikleniyordu. Ayağıma da Kapalıçarşı işi, burnu kıvrık ve ponponlu terlikleri geçirdim. Oh, şükürler olsun, giyinme faslı bitmişti. Neye benzediğimi görmek için aynaya bakabilirdim artık.

Aynada aksimi görünce, elimde olmadan bir gülümseme kapladı yüzümü. Ne kadar romantik bir görünümüm vardı.

"Biliyor musun Gizem," dedim. "Hiç de fena bir kıyafet değilmiş."

Gizem ise, başıma takacağım önü paralarla süslü başlıkla uğraşıyordu. Açık, çok açık pembe şifon kumaş, bu başlığa tutturulmuştu. Böylece Gizem başlığı yerleştirince,

o pembe şifon, bir duvak gibi dalgalar halinde omuzlarımdan aşağı döküldü.

Bu kez de Gizem aynadaki aksime bakıp, "Valla Serra, bu kıyafet sana çok yakıştı," dedi ve birlikte neşeyle kıkırdaştık.

"Bundan sonra kahveci güzeli ben mi olsam ne..."

"Huriye Abla seni öldürür, ona göre..."

Birlikte dışarı çıktığımızda, ne görelim. Şükrü Ağabey, şef ve diğer servis elemanları, toplu vaziyette benim tuvaletten çıkmamı bekliyorlar.

"Oooo," sesleri yükseldi, gülüşmeler arasında.

"Çok yakışmış, Serra," dedi Şükrü Ağabey, moral vermek istercesine.

Şef de bana gülümsedi. "Durumu kurtarmamıza yardımcı olduğun için çok teşekkürler, Serra."

"Umarım bir hata yapmam."

Koro halinde, "Yapmazsın! Yapmazsın!" dediler.

Demesi kolay!

Böylece herkes yerine dağıldı, ben de köşeme geçip, birer ikişer gelen müşterileri izlemeye başladım. Ve... bir ses!

"Serra, bu kıyafet sana ne kadar da yakışmış."

Acaba o mu, diye düşünerek hızla döndüm. Evet, oydu, yani Timur Bey. Gülümseyerek beni süzüyordu. Uzanıp elimi tuttu. "Dön şöyle bir bakayım."

Şifonumu dalgalandırarak döndüm.

"Çok romantik bir kıyafet."

İnanmıyorum! Az önce ben de aynen böyle düşünmüştüm diyecektim ki, çenemi tutup suskun kaldım.

"Sana çok yakışmış, saraylılara benzemişsin."

Bir cevap versem ya... Bir şeyler söylesem ya... Kafam bomboş, söyleyecek laf bulamıyor, aval aval yüzüne bakıyordum.

"Ben de senden ses çıkmayınca, bakayım bizim cici stajyer kızımız ne yapıyor, diye bir uğrayayım, dedim."

Neyse ki Timur Bey bu tek yönlü konuşmayı sürdürüyordu da aramızda derin ve koyu bir sessizliğin oluşmasını önlüyordu.

Tam bu sırada İtalyan grup ufukta belirdi. Şükrü Ağabey ise bana, hazır ol, dercesine işaret ediyordu, restoranın öbür ucundan.

Timur Bey, "İşler hızlanıyor, haydi ben gideyim. Kolay gelsin, Serra," dedi.

"Çok teşekkür ederim."

"Aramanı bekliyorum. Ona göre..." diyerek bana son kez gülümsedi ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

İnanabiliyor musun!

Timur Bey ikinci kez beni görmeye geldi!!!

Ey ahali! Duyduk duymadık demeyin.

Şaşkın tavuklar gibi arkasından bakarken İtalyanların yüksek sesle konuşmalarına karışan kahkahalarıyla kendime geldim.

Gerçekten de büyük bir gruptu. Roof'un neredeyse tüm masalarını doldurmuşlardı. Bir de neşeliydiler... Akdeniz insanı bambaşka, azizim. Hele de dillerine bayılıyorum. Anlamasam da oturup saatlerce dinleyebilirim. Müzik gibi... bir gün bu dili mutlaka öğreneceğim. Kesin!

İşte ben böyle ballı tarafından etrafı izleyerek eğlenirken, bir de baktım yemek servisi sona ermiş veee sıra gelmiş bana. Yani, kahve servisine...

Şükrü Ağabey gözüyle kaşıyla işaret ediyor karşıdan. Yüzünde de endişeli bir ifade...

Haydi Serra, dedim kendi kendime. Göster millete kahveci güzelliği nasıl oluyormuş.

Ve... pembe şifonumu dalgalandırarak, seri adımlarla ilk masaya ulaştım.

Beni görünce masadan bir uğultu yükseldi. Kadınlı erkekli, giysilerimi süzüyorlar, aralarında konuşuyorlardı. O anda tüm dikkatler benim üstüme odaklanmıştı. Kıyafet süksesini yapmıştı. Ben de onlardan gelen bu pozitif elektrikle, hiç teklemeden kahve siparişlerini aldım ve saten şalvarımı gayet havalı bir biçimde savurarak kahve ocağına yöneldim. Ben orada oyalanırken kahveler pişip geldi. İşin içine azıcık üçkâğıt katmıştık, ama Türk kahvesinin kahveci güzeli elinden sunulmasını da sağlamıştık. Önemli olan da buydu, öyle değil mi arkadaşlar?

Kahvelerin servisini yaparken, hanımlardan biri, "*Una momento, una momento,*" gibi sözlerle beni durdurdu. Elindeki fotoğraf makinesini göstererek fotoğraf çekmek istediğini anlatmaya çalışıyordu. Hemen gözlerimle Şükrü Ağabeyi aradım. Bana, tamam, dercesine başını salladı.

Eh, izni aldık ya, hemen hanımla birlikte poz verdik, eşi de çekti. Onun ardından bir başkası, sonra bir grup filan derken masadaki tüm turistlerle fotoğraf çektirdim.

Foto faslı bitince neşeli ve patırtılı bir biçimde bana teşekkür ettiler.

Bu kez, kahve isteyen yan masaya yöneldim. Oradakiler üç erkekti. Pek de yakışıklıydılar. İçimden yine Sırma'nın kulaklarını çınlattım. En yaşlısının saçları bembeyazdı ama bir mavi gözleri vardı, Paul Newman halt etsin! Ve de yaş-

lılığına karşın en yakışıklıları oydu. Diğer ikisine de orta yaşlı diyebiliriz. Gülümseyişleri, konuşmaları... hoş adamlardı vesselam. Tevekkeli değil, millet İtalyan erkekleri bir başka, der durur.

Neyse, siparişlerini aldım ama onlar benimle İngilizce konuşmaya başladılar. İngilizcemin çok iyi olduğunu, nerede öğrendiğimi filan sordular. Ben de burada, okulumda deyince pek bir etkilendiler. Laf uzayınca, nazik bir biçimde noktayı koyup kahve ocağıma yollandım.

Kahveleri gelince, baktım Şükrü Ağabey yanı başımda. "Kahve servisini ben yaparım Serra, sen öbür masalara bak."

"Ama Şükrü Abi..." diyecek oldum.

"Seninle fazla ilgilenmeye başladılar ama merak etme biz hallederiz," dedi ve tepsiyi elimden alıp, onlara büyük bir nezaketle servis yaptı.

Bak sen şu Şükrü Ağabeye...

Nasıl da kolluyor biz çaylakları...

Evet, bugün de bunu öğrenmiş bulunuyorum! Demek müşteri, çalışan birine fazla bir ilgi gösterince, gayet nazik bir biçimde hemen araya bir mesafe konuyor.

Şimdi bunları Sırma'ya anlatsam, hemen fesatlığa başlar. Oysa Allah hepsini sahibine bağışlasın, benim kaymaklar gibi Oktayım var. Beğenilmek insanın hoşuna gidiyor, hepsi bu.

O da şu ara Viyana-Budapeşte-Prag turunda çalışıyor. Bana mesaj çekmiş; bu gece bizim turistleri Prag'da kukla gösterisine götürecekmiş. Malum, Prag'ın kuklaları dünyaca ünlü.

Kiraz ağacı, bu gece İtalyan turistlerle fotoğrafım çekilirken birden ne düşündüm biliyor musun? Hayatta ne

ilginç olaylar yaşanıyor. Düşünsene, onların bu gezisinin sonunda, kim bilir hangi kentlerde, hangi evlerdeki albümlerde ben de yer almış olacağım. Belki saçma ama o an bu bana çok çok ilginç geldi. Burak'ın deyişiyle belki de absürd bir düşünce.

Ama yine de hoş...

30 Temmuz, Pazartesi

Sonunda Melis'in Hans'ıyla tanıştık. Olay şöyle gelişti:
Bir gece zır telefon. Oktay arıyor diye fırladım, meğer Esin'miş.

"Aaa Esin, sen miydin?" gibi düş kırıklığını patavatsızca ortaya koyan bir biçimde konuşmayı açtım.

Kız aptal değil ya....

"Oktay'dan telefon mu bekliyordun?"

"Beklemiyordum da umut ediyordum desem daha doğru olur, Esinciğim."

"Ah canım benim! Sizin bu stajlar ilişkilerinizi bayağı zorluyor olmalı."

"Hem de ne biçim," derken, içimden de arkadaş dediğin işte böyle anlayışlı olmalı, diye düşünüyordum. Bazıları hemen alınganlık yapar da...

"Oktay'ı yurtdışı turlarına da gönderiyorlar artık."

"Yaaa..."

"Aslında bu onun açısından çok iyi. Beğenmeseler sorumluluk vermezler. Aşama kaydetti anlamına geliyor gelmesine de..."

"Aman Serracığım, şunun şurasında stajın bitip okulun başlamasına ne kaldı ki..."

"İki koca ay! Yani tam altmış gün! Yani bin dört yüz kırk saat!"

Bir kahkaha patladı öbür uçta. "Âlemsin."

"Neyse," dedim. "Bırakalım ağlak yapmayı da, sen bana bir şey mi diyecektin?"

"Evet," dedi sonra da beni fevkalade ilgilendiriyormuş gibi ekledi. "Hans geldi!"

"Ne kadar iyi!"

Ve başladı konuşmaya. Yok Hans nasıl İstanbul'a gelmiş de, Melis nasıl onu gezdirmeye çalışıyormuş da, bu arada Melis'in annesi nasıl pürüzlük yapıyormuş da...

Dinliyorum ama bir yandan da Esin bütün bunları bana niye anlatıyor diye düşünmeden edemiyorum. Yani, elbette biz çok iyi dostlarız ama Melis'le Esin'in, hele de Esin'in özel yaşamlarını adım adım bizlere anlatmak gibi bir alışkanlıkları yoktur. Neyse, "Yaa...", "Evet, evet...", "Hayret bişey..." gibi duruma uygun sözcükleri kullanarak onu dinlemeye devam ettim, bu işin sonu nereye varacak diye.

Sonunda Esin, "Melis, Hans'a İstanbul'u gezdiriyor ya..." dedi.

"Evet..."

"Bu arada arkadaşlarıyla da tanıştırmak istiyor." Mesele anlaşılmış, mesaj alınmıştı!

"Derhal tanışalım."

"İşte bunun için bir buluşma ayarlamaya çalışıyor," dedi Esin ve çabuk çabuk ekledi, "ben Burak'la Suphi'yi arasam, sen de Sıla ve Dilek'le konuşur musun?"

"Memnuniyetle Esinciğim! Melis için seninle birlikte bizim takımı toparlarız evvelallah."

Rahatlamışçasına güldü Esin. "Sağ ol Serra," dedi ve devam etti, "Melis şöyle düşünüyor. Rumelihisarı konserleri başladı ya..."

"Evet."

"Bu çerçevede Tarkan da bir tek konser verecekmiş."

"İnanmıyorum!"

"Veee, Melis'in teyzesi bu konserleri düzenleyen komitede olduğundan bilet bulabilirmişiz."

"Aman Tanrım! Bu kızın tanımadığı birileri ya da giremeyeceği bir yerler var mı acaba hayatta..."

Esin gülüyordu. "Melis arkadaşlarını tanıştırmak istiyor. Ama bunu Rumelihisarı'ndaki Tarkan konseriyle birleştirerek, işte benim arkadaşlarım ve işte bu da bizim pop starımız demek istiyor."

"Yani ben bu Melis'e ne diyeyim," diyerek şaşkınlığımı ve hayranlığımı ortaya koydum. "Neler düşünüyor! Bir tanıştırmayı bile ne güzel bir çerçeve içinde sunuyor."

"Öyledir, öyledir," dedikten sonra Esin işi sağlama bağlamaya çalıştı, "o zaman bu programa tamam diyorsun ve telefonlara başlıyoruz, değil mi Serra?"

"Tamam canım, tamam," dedim ve karşılıklı gülüşerek telefonları kapattık. Epeyce bir telefon trafiği sonucunda Rumelihisarı'ndaki Ali Baba Çay Bahçesi'nde hazır ve nazırdık.

Hans, sarışın, mavi gözlü, uzunca boylu, sempatik bir adam. Çat pat İngilizce biliyor da anlaşabildik. Bu Avrupalılar bir garip. İngilizce bilmiyorlar, azizim. Oysa İngilizce artık uluslararası dil oldu. Hem bunca geçerli bir dili bil-

miyorlar, hem de başkalarından onların dillerini konuşmalarını bekliyorlar. Tezada bakar mısınız...

Melis, "Hans, bizim bu deniz üstü çay bahçelerine, lokantalara bayılıyor. Burayı da bir görsün istedim," dedi.

Çayları ısmarlamıştık ki, Burak'la Serhat göründüler. Burak, Serhat'ı bir türlü bırakmıyormuş, o da Mersin'e dönmeyi habire erteliyormuş.

"Fena mı oldu," dedi Melis. "Koşa koşa Mersin'e gitmiş olsan, Tarkan'ı kaçıracaktın." Ve birden olduğu yerde sıçradı Melis.

"Ah çocuklar, nasıl da unuttum. Ah, ah..."

"Neyi unuttun?"

"Toprak'a haber vermeyi unuttum. Tüh!"

Belli ki çok canı sıkılmıştı. Serhat, "Üzülme Melis," dedi. "O zaten Tarkan konserine gelmezdi."

"Eğer konser Bülent Ortaçgil'in olsaydı bak o zaman gelirdi," diye Burak, Serhat'a katıldı. "Onun için kendini hiç boş yere üzme."

"Belki de bu nedenle bilinçaltımız bizi onu aramaktan alıkoydu," dedi Esin. Çünkü sadece Melis değil, Esin ve ben de atlamıştık, Toprak konusunda.

Sıla bizi uyardı, "Lütfen Türkçe konuşmayalım, konuğumuza ayıp oluyor."

Bunun üzerine İngilizce sohbet başladı.

Burak, "Arkadaşlar, sorularınız ve sohbetiniz lütfen biraz yaratıcı olsun. Türkiye'yi nasıl buldun, muhabbetine artık bir son verme zamanı geldi de geçiyor bile," dedi.

Hans'a kendisi çikolatacı olduğuna göre İstanbul'un büyük pastanelerine gidip gitmediği soruldu. Eh, bu da oldukça yaratıcı bir soru olarak kabul edilebilirdi.

Melis atıldı. "Kent merkezindeki büyük otellerden çok, onu Sultanahmet'teki otellere götürmeyi düşünüyorum. Orada çok ilginç yerler var. Hem manzara hem de iç dekorasyon açısından."

"Hazır götürmüşken Sultanahmet Köftecisi'nde bir de köfte piyaz yedirdin mi, asla buraları unutmaz."

"Sen benimle dalga geçiyorsun ama şu söylediğini aynen yapmayı düşünüyorum."

"Arkadaşlar, yavaş yavaş kalksak da, kalabalık bastırmadan içeri girip yerleşsek."

Böylece Rumelihisarı'nın taş merdivenlerini tırmanarak yerimizi bulup oturduk. Hans ilgiyle etrafı seyrediyordu. Yüzyıllar öncesinde, kenti savunma amacıyla yapılmış böyle bir yerde konser düzenlenmiş olmasının ne kadar ilginç olduğunu söylüyordu Burak'a.

Ve... konser başladı!

Aman Tanrım! Tarkan tek kelimeyle muh-te-şem-di!

Dansına mı bakarsın, şarkılarını mı dinlersin...

Siyahlar içindeydi. Yaka bağır açık bir gömlek, daracık siyah bir pantolon ve belde o meşhur kemer...

Hepimiz ayağa fırlamış, onunla birlikte söylüyor, onunla birlikte olduğumuz yerde dans ediyorduk. Hans bile bir süre sonra havaya girdi ve ellerini çırparak "dev koroya" katıldı.

"Dev koro" lafının patenti Hans'a aittir, çünkü konser sona erdiğinde Tarkan'ı çok beğendiğini ama onu asıl etkileyenin tüm şarkılara eşlik eden dev koro, yani dinleyiciler olduğunu söyledi. Nasıl da her şarkıyı biliyorlar diye pek şaştı, nedense.

İşte böyle konuşa konuşa Hisar'dan çıkıp Bebek'e doğru yürümeye başladık. Hans sürekli etrafını izlemekteydi. Eh,

haksız da sayılmaz hani. Boğaz kadar renkli bir yer az bulunur. Hele de geceleri...

El arabalarının iki yanına tutturdukları renkli rüzgâr fırıldaklarıyla kâğıt helvacılar, simitçiler, kaynamış mısır satıcıları, köfteciler, ışıklı yoyolarla gösteri yapanlar... Kaldırımın daha geniş olduğu yerlerdeyse, liberal ekonominin halka yansımışlığının (!) bir göstergesi olarak, minibüs içinden yemek servisi yapanlar...

Çay bahçelerinde oturup gelen geçeni seyreden başı eşarplı teyzeler, çoluklu çocuklu aileler, el ele tutuşmuş sevgililer... Bu arada konserlerden dağılan gençlik grupları... O kısacık mesafede hız yapmaya çalışan ve benim "tekerlekli diskolar" dediğim, müziğinin sesini sonuna kadar açmış, fiyakalı arabalar... Ve daha neler, neler...

Hans, bir süre sonra, "İstanbul yirmi dört saat yaşayan bir kent," diyerek edindiği izlenimleri özetledi. "Öyledir," dedik bizler de şişinerek.

Sonra Bebek'te bir kafeye girdik. Hans'ın şansına mehtap da vardı, Boğaz'ın güzelliğine güzellik katan. Dondurmalarımızı yedik veee arkadaşımız Melis'i mutlu etmiş olarak Hans'la vedalaşıp evlerimize döndük.

Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine...

13 Ağustos, Pazartesi

Bugün Esin bizi Cihangir'deki eve götürdü. Hani şu içinde çeşitli sanatsal çalışmaların yapıldığı, bir yıl sonra yıkılacak olan ev. Kaç zamandır gitmek istiyorduk ama bir türlü uyduramamıştık. Melis'in Hans'ı için bir araya gelince

karar alındı ve böylece Cihangir'deki ev sonunda ziyaret edildi.

Eski bir bina ama görmüş geçirmiş olanlardan. Balkon demirleri zarif bir işçilik sergiliyor, merdivenin tırabzanı da öyle. Öte yandan akademi öğrencilerinin yaratıcılığıyla, bu eski ve zarif ev bir araya gelince ortaya öyle ilginç bir sentez çıkmış ki, insan o bina hiç yıkılmasın, bir müzeymişçesine korunsun istiyor.

Nasıl anlatsam ki... Her oda ayrı bir dünya. Örneğin, bir odanın duvarları eflatun ve pembe dalgalar halinde boyanmış ve çeşitli yerlere aynı renklerin açıklı koyulu tonlarında şifon kumaş parçaları sallandırılmış. Kimi uzun, kimi kısa... kapının her açılıp kapanışında bu pembeli, eflatunlu kumaş parçaları dalgalanıyor. Duvarlar da aynı renkte boyalı ya, gizemli bir görünüm ortaya çıkıyor. Masallar diyarına girmiş gibi oluyor insan.

"Sanki cennetteyiz," dedi Sıla.

Merdivenlerse tam bir çılgınlıktı. Her basamak ayrı bir cart renk... Sözünü ettiğim odalar hayal âlemini çağrıştırırken bu merdiven onlara inat müthiş bir dinamizm sergiliyordu. Turuncular, kırmızılar, çingene pembeleri, sarılar... O basamakları koşarak çıkmak geliyordu insanın içinden...

Geze geze en üst kata geldik. Esin'in odasını çok merak ediyorduk.

"İşte burası da benim dünyam," dedi Esin. Aman Tanrım! Bir bahçedeydik! Bir gizli bahçe! Duvarlar tümden sarmaşıklarla kaplıydı. Yemyeşil! Yerlerse sanki yapraklardan bir halıyla örtülüydü. Ve iki köşeye koyu yeşile boyanmış iki tahta çöp kutusu konmuştu. Üzerlerinde de çiçek motifleri vardı.

Kapının tam karşısına yerleştirilmiş olanın üstüne kıpkırmızı bir gelincik çizilmişti. Dondum, kaldım!

Sanki yıllar, yıllar öncesine ışınlanmıştım birden. "Esin," dedim.

Esin bana gülümsüyordu.

"Esin, bu... bu çöp kutusu..."

"Evet..."

Melis'le Esin gözlerini bizlere dikmiş, bakıyorlardı, bilin bakalım, dercesine. Sıla'yla Toprak'a baktım. Onlar da gözlerini gelincikli çöp kutusundan alamıyorlardı.

"Esin," dedim sonunda. "Sanki bu bizim okuldaki çöp kutusu, hani şu Okulu Güzelleştirme Derneği kurmuştuk ya..."

"Evet," dedi Esin, gözleri dolarak. "Hatırlamana çok sevindim."

"Nasıl unutabiliriz ki o günleri," dedi Sıla. Melis atıldı. "Bu çalışmayı görmeniz için ısrarcı olmakta haklı değil miymişim? Bu odada sadece Esin değil, hepimiz varız."

"Projeyi bize veren hocamız çalışmalar için şöyle bir ipucu verdi," diyerek anlatmaya başladı Esin. "Bir mekân seçin. İster oda, ister koridor... Ve oraya kendi iç dünyanızı yansıtın.

"Bu sözler üzerine oturup uzun uzun düşündüm. Benim dünyam! En mutlu olduğum zamanlar elbette ki ailemle birlikte olduğum zamanlar. Ama o yıl okulda el ele vererek bir iş başarmıştık. Hepimizde birer lider ruhu vardı sanki.

"Okulumuzu güzelleştirmeye karar verdiğimiz günü hatırlıyor musunuz? Nasıl karar almış, sonra da işe koyulmuş, para kazanmış ve düşündüklerimizi gerçekleştirmiştik. O

sarmaşıkları dikmiş, renkli çöp kutularıyla sınıfları neşelendirmiş, astığımız resimlerle koridorlara bile canlılık kazandırmıştık.

O günlerde duyduğum mutluluğu, inanın daha önce hiç yaşamamıştım. Değişik bir mutluluktu bu. Düşüncelerini gerçekleştirebildiğini, bunu başardığını görmenin getirdiği özel bir mutluluk... Ve hiç unutulmayacak bir hayat dersiydi, bir yerde.

"İyi bir fikrin varsa, bunu eylemle birleştirip, hayata geçireceksin. İşte o zaman bir lider gibi davranmış oluyorsun. Bizler o yıl hepimiz birer liderdik. Bunun yanı sıra takım ruhu sergilemiştik. Harika bir ekiptik."

Esin'in bu sözlerinden o kadar etkilenmiştik ki, bir süre kimse konuşamadı. Melis'in dediği çok doğruydu. Bu oda sadece Esin'i değil bizleri de yansıtıyordu.

"Evet, arkadaşlar, işte hepsi bu," dedi Esin. "Haydi bir yere gidip bir şeyler atıştıralım artık."

"Bizim çocuklar neler kaçırdıklarını bir bilseler..." diye söylendi Melis son dakikada çeşitli bahanelerle yan çizen sevgili erkek arkadaşlarımızı kastederek.

"Benim otele gitmem gerek," dedim.

"Aşkolsun Serra! Bugün gitmeyiversen ne olur yani..."

"Mümkün değil, Melisçiğim."

"Kızım, o senin gibi geleceğin patronu değil, o bir emekçi..."

"Aman Toprak, bırak bu lafları... Sahi Serra, gitmesen olmaz mı?"

"Sizlerle kalmayı çok isterdim, bunu sen de biliyorsun, ama gerçekten olmaz," dedim, sonra Esin'e sarıldım. "Seni yürekten kutluyorum. Anlamlı ve değişik bir iş başarmışsın."

"Mualla Hoca sayesinde... O beni uyandırmasaydı, yeteneğimi ve sevgi duyduğum konuyu bulamayacaktım."

"Mualla Hanıma hepimiz çok şey borçluyuz," dedim.

Melis kollarını göklere doğru kaldırmış, "Sevgili hocam, şu an her neredeysen sana teşekkürler, yürekten teşekkürler..." diye sesleniyordu.

Hilton'a varınca hiç oyalanmadan doğru Roof'a çıktım. Görünürlerde ne Gizem ne de Huriye Abla vardı. Umarım yine gecikmezler, diye geçirdim içimden. Çünkü işyerinde biriyle ilgili bir tatsızlık sadece o kişiyi değil herkesi etkiliyor. Şükrü Ağabey de kızdı mı tam kızıyor hani...

"Ararsın diye bekledim, ama baktım ses yok, bari dedim ben gidip bakayım güzel Serra neler yapıyor."

Yerimden öyle bir sıçramışım ki, Timur Bey, "Seni korkuttuğum için özür dilerim, Serra," dedi. "Ne kadar da dalgındın, neler düşünüyordun öyle?"

"Bilmem. İşler, arkadaşlar..." diye her zaman olduğu gibi saçmaladım. Bu adamın karşısında ben kafamı toplayıp, iki kelam edemiyorum, arkadaşlar. Çünkü –nerede durduğumu bilemiyorum. Timur Bey denen o hoş mahlûku nereye oturtacağımı kestiremiyorum. Ve bu belirsizlik, davranışımı, konuşmamı, en önemlisi de kafamın çalışmasını olumsuz etkiliyor.

"Neden beni aramadın Serra?" Bara dayanmış, bana öyle güzel bakıyordu ki... Sesi de yumuşacıktı.

"İşler yoğundu, Timur Bey," şeklinde son derece sıradan sözcüklerle yanıtladım onu.

"Bir telefon edemeyecek kadar mı?"

Al bakalım!

İşte yine belirsizliklerle mayınlanmış o tehlikeli alana girdiğimi duyumsuyordum. O ise sanki ruhumu okuyor, benim bu iç mücadelemi eğlenerek izliyordu.

Gözlerimi gözlerinden kaçırarak, "Sizi rahatsız etmek istemedim efendim," dedim, aramıza bir mesafe koyma gayreti içinde.

"Senin telefonun beni sadece mutlu eder," dedi, o derinlerden gelen, nereye çekeceğimi bilemediğim anlam yüklü sesiyle.

Ve... çok zorlandığımı anlamış gibi hemen ses tonunu değiştirerek neşeli bir tavırla, "Eee, staj nasıl gidiyor? Roof'ta epeyce bir şeyler öğrenmiş olmalısın," diyerek konuşmasını sürdürdü.

Ohh! Şükürler olsun!

Mayınlı araziden çıkmıştık! Nefes alabilirdim artık.

"Çok iyi Timur Bey. Öyle çok şey öğreniyorum ki..."

Benim bu ferahlamış halimi eğlenerek izlediğini belirten bir bakış attı, "Bak ne diyeceğim, Serra. Bu akşam işin bitince seni şöyle sakin bir yere götüreyim, hem bir şeyler atıştırır hem de azıcık sohbet ederiz. Ne dersin?"

Ne mi derim? Ben buna sağ gösterip sol vurmak derim.

Biz mayınlı alandan çıkmaya çalışıyoruz, o da bunu kabullenmiş gibi görünüyor, sonra haydaa, yine başladığımız yere dönüyoruz.

İyi de... İyi de...

Ya her şey benim kafamda yarattığım bir senaryoysa... Ya ben kendi kendime gelin güvey oluyorsam...

Genç bir stajyere, mesleğinin bir büyüğünden gelen zarif davranışı böyle yorumlamak ne kadar ham bir davranış olurdu.

Aman Tanrım! Düşünürken bile yerin dibine giriyorum.

Öte yandan... ya bu müthiş çekici adam bana romantik bir yaklaşım içindeyse?

Bir de soru vardı ortada, hemen cevaplamam gereken. Ve işte soruya cevap verememin nedeni bu sisli belirsizlikte yatıyordu.

Her şeyin kesin benim hayal gücümün eseri olduğundan emin olabilsem, bu daveti zevkle kabul edebilirdim.

Ama... iş öyle değilse, o zaman bu, en başta Oktay'a karşı dürüst olmamak anlamına geliyordu ki, bu da asla yapmak istemediğim bir şeydi. Sonra? Sonrası da düşünmek bile istemeyeceğim bir karmaşa...

İçimden gelen sese kulak vererek, bir şekilde bu dikenli davetten sıyrılmaya karar verdim. Ama bunu "cool" bir biçimde yapmalıydım.

Tutup annemlerden izin almam gerek desem, hiç de geleceğin başarılı iş kadını imajıyla örtüşmeyecekti bu. Sevgilimin hoşuna gitmez, desem, tam da korktuğum Hüsniye durumlarına düşüp, rezil olmak var.

Sonunda, kim yalandan ölmüş, deyip güvenli bir ses tonuyla konuştum.

"Önceden sözüm var. Bu gece arkadaşlarla buluşacağız."

Yüzünde hafif bir gülümseme. "Nedense, benimle bir yere gitmek istemiyorsun gibi bir his var içimde."

Buyrun bakalım!

Diyorum ya, adam resmen içimi okuyor.

Ve devam etti. "Yoksa bir mahzuru mu var?"

Haydi bende bir telaş. "Ne münasebet Timur Bey! Ayrıca nazik davetinize de çok çok teşekkür ederim ama gerçekten arkadaşlarla sözleşmiştik."

"Peki, ben de sizinle gelsem?"

Buyrun cenaze namazına... Yüzüm ne biçim allak bullak olmuş ki, bir kahkaha atıp kolumu okşadı. "Şaka yapıyorum, Serracığım."

"Serra!" diye bir ses gürüldedi. Şükrü Ağabeydi bu. Ohh be, yırttık!

"Davetiniz için tekrar teşekkürler," deyip koşar adımlarla Şükrü Ağabeyin yanına seğirttim. Şükrü Ağabeyin kaşları çatılmıştı.

"Buyrun, Şükrü Ağabey."

"Konuklarımız gelmeden seni bir konuda uyarmak istiyorum."

Yüreğim hop etti!

"Dinliyorum, Şükrü Abi."

"O adamdan uzak dur."

"Efendim?"

"O adamdan uzak dur, dedim."

"Timur Beyi mi söylüyorsunuz?"

"Evet, onu söylüyorum."

"İyi ama Şükrü Abi, onunla sadece iki-üç kez konuştum. Hepsi bu."

"Olsun! Geçen gün sana kartını verirken gördüm onu."

"Evet, iş bulma konusunda bana yardımcı olabileceğini söyleyerek kartını vermişti."

Şükrü Ağabey acı acı gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Hiç makbul adam değildir o. Hep böyle stajyerlerin peşindedir. Gencecik kızların başını döndürmesini iyi bilir."

"Yaa..."

"Sen pırıl pırıl bir kızsın, Serra. Onun oyunlarına gelip üzülmeni istemem. Bütün bunları da seni kızım gibi sevdiğim için söylüyorum, yoksa bana ne der, geçer giderdim."

"Şükrü Abi," dedim. "Değer verip ilgilendiğiniz ve beni uyardığınız için çok teşekkür ederim."

"Sizler, bir yerde emanet sayılırsınız," dedi ve ekledi, "hazır konu açılmışken... iş hayatına atıldığında binbir çeşit insanla karşı karşıya geleceksin. Gözlerin hep açık olsun. İşin gereği pek çok insanla bir arada olacaksın, bu çok doğal. Ama bazen onların arasında gençliğinden, deneyimsizliğinden yararlanmak isteyenler de çıkacak. İşte o nedenle dikkatli ve uyanık olmalısın.

"Görünüş seni aldatmasın, zihninin gerisinde hep bir soru işareti bulunsun. Böyle bir yaklaşımın olursa, bir süre sonra gerçekle gerçek olmayanı ayırt edebilecek konuma gelirsin. Anlaştık mı?"

"Anlaştık, Şükrü Abi."

"Canını sıkmadım, değil mi?"

"Ne münasebet! Tam tersine size teşekkür borçluyum."

"Hadi öyleyse, iş başına," dedi, konuşmamızın başından bu yana ilk kez gülümseyerek.

Şu vaziyete bakar mısınız...

Meğer asrın Kazanova'sıyla karşı karşıyaymışım da, haberim yokmuş.

Ama içimdeki ses o kadar da çaylak değilmiş, demek ki... İşin sırrı ne biliyor musun, sevgili defter?

İşin sırrı, yıllar öncesinden başlayarak hem Mualla Hanımın, hem Doğanay Hocanın bizlere sürekli, soru sorun, hep soru sorarak düşünün demelerinde ve böylece bizleri

sorgulayarak düşünen insanlar olarak yetiştirmelerinde yatıyor.

Sorgulayarak düşünme sadece okulda değil, yaşamınızın her evresinde size lazım olacak, demişlerdi. İşte bugün, bu kanıtlandı.

Beni rahatsız eden bazı noktalar nedeniyle sürekli soru sormasam, belki de kendimi karmaşık bir ilişkiye doğru ilk adımı atmış bulacaktım.

"Serra, baksana buraya kızım."

Huriye Abla beni dürtüyordu.

"Aaa, Huriye Abla..."

"Günaydın yani! Bu ne dalgınlık... Az önce Şükrü Abiyle konuşuyordunuz. Eyvah, dedim, yoksa fırça yeme sırası Serra'da mı?"

"Yok, yok! Sadece bazı uyarılarda bulunuyordu."

"Aman, iyi! Bak sana ne getirdim."

Ve gözleri ışıl ışıl, altın küpeleri şıkır şıkır, cebinden bir kasetin ucunu gösterdi.

"Nedir o Huriye Abla?"

"Aaa vallahi sana da olmuş olanlar. Daha geçende demedim mi sana bir Mahsun kaseti getireceğim, diye. İşte bu kaset, o kaset."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Huriye Abla. Çok teşekkürler."

"Bir şey değil canım," diye kıkırdadı Huriye Abla. Sonra gözü benim arkamda bir yerlere takıldı.

"Kız, bir gün de esneme bari."

Arkamı dönüp baktım ki Gizem, eli ağzında.

"Hiç olmazsa artık esnemesini eliyle saklamaya çalışıyor," demekten kendimi alamadım.

"Daha bu saatte esnemeye başlarsan, ohooo, işimiz var seninle. Bari sana bir acı kahve yapayım da açıl," deyince Gizem cevabı yapıştırdı.

"Huriye Abla, sen de bugün pek şakacısın. Benimle bu kadar uğraşmazdın, hayırdır..."

"Evet, Gizem haklı. Bugün keyfin yerinde," diyerek stajyer arkadaşıma katıldım.

Huriye Abla nazlı nazlı kahve ocağına doğru bir-iki adım attıktan sonra bize dönerek, "Benimkiyle barıştık," dedi.

"Tebrikler!"

"Gözün aydın, Huriye Abla."

"Neden benim gözüm aydın oluyormuş, asıl onun gözü aydın!"

"Haklısın, Huriye Abla."

Geçen günkü üzgün ve umutsuz kadın gitmiş, yerine kendine güvenen, neşeli biri gelmişti.

"Bakın benden size abla nasihati. Erkeklere fazla yüz vermeyeceksin. Yürümüyor mu, restini çekecek, yallah diyeceksin. Bak nasıl kuzu oluyorlar, kuzu..."

"Huriye Abla," dedi Gizem. "Seninki yakışıklı mı?"

"Soruya bak," dedi Huriye Abla. Sonra elini beline koydu, "Büyükannem senin gibi soru soranlara, yüzünde muhallebi mi yiyeceksin, derdi. Ekmeğini kazanıyorsa, doğru adamsa, kötü alışkanlıkları yoksa, tamamdır. Artık gerisini karıştırmayacaksın."

"Ama benimki yakışıklı da olmalı."

"Sen bu kafayla daha çoook esnersin."

"Huriye! Serra! Gizem!"

Şükrü Ağabeyin sesi üzerine hepimiz çil yavrusu gibi yerlerimize dağıldık.

Öylesine alakasız bir tartışmaydı ki, gülmemek için kendimi zor tuttum. Bir kere Gizem'in, ille de yakışıklı olmalı diye tutturması, bunun üzerine Huriye Ablanın kızıp olayı Gizem'in esnemesiyle bağdaştırması... Bana biraz babaannemin mantığını hatırlattı bu atışma.

Sevgili kiraz ağacım, hayat hakkında bugün de bir şeyler öğrendim. İş yaşamı insanı kendi çevresinin dışında insanlarla karşı karşıya getiriyor. Bizim ömrümüz bugüne dek hep aile bireylerimizle ve okuldaki, artık kardeşimiz sayılabilecek arkadaşlarla geçti. Hepimizin yaşam çizgisi, hayata bakışı aşağı yukarı aynı.

Ama şimdi... artık o kabuktan çıkıyoruz. Bizi koruyan o kabuktan dış dünyaya açılıyoruz. Orada daha önce hiç karşılaşmadığımız, ayrı hayat çizgilerinde yaşayan ve hayata değişik açılardan bakan insanlar var.

Bir Şükrü Ağabey, bir Huriye Abla, bir Timur Bey, hatta bir Gizem, bir Burcu... Her birinin çizgisi öyle değişik ki... Hayatın farklı farklı yollarında yürüyen insanlar bunlar. Ve bundan böyle bizler de kendi iyi korunmuş kozalarımızdan çıkıp onların arasına katılacağız. Yani gerçek anlamda hayatın içinde olacağız.

Laf aramızda kiraz ağacı, Timur Beye kapılmayacak bir genç kız da düşünemiyorum.

İyi ki Oktay var...

17 Ağustos, Cuma

Bu satırları her zamanki gibi kiraz ağacımın karşısında değil, odamda, yatağıma sığınmış olarak yazıyorum.

İçim sıkkın...

Yüreğim taş gibi ağır...

Sebep: Annemle feci atıştık.

Her şeyi baştan anlatayım da belki ferahlarım.

Annem, arkadaşlarıyla yemeğe çıkmıştı. Ben de hazır ev bana kaldı, şunun bir güzel tadını çıkarayım, diye yemeğimi tepsiye koyup televizyonun karşısına geçtim hemen. Bir de güzel film buldum mu sana. Oh, benden âlâsı yok.

Tam kaptırmış seyrediyordum, bir telefon... Haydi o rahat koltuktan kalk, tepsiyi masaya bırak ve koş. Ahizeyi kaldırıp, daha buyrun diyemeden, karşı taraftan bir ses...

"Derya?"

Üstelik bu bir erkek sesiydi!

Öyle şaşırdım ki, olduğum yerde kalakaldım. Ne cevap, ne bir şey!

Kimdi anneme Derya diyebilecek kadar yakın bu adam... Üstelik gecenin bu saatinde...

Sessizliği yine o bozdu.

"Affedersiniz, kiminle konuşuyorum?"

"Derya Hanımın kızıyla..." dedim bastıra bastıra.

"Özür dilerim, rahatsız ettim ama işle ilgili bir şey soracaktım."

"Gelince söylerim. Kim aradı diyeyim?"

"Ferit! İş arkadaşıyım."

"Peki Ferit Bey, iyi akşamlar."

"Sizi rahatsız ettiğim için tekrar özür dilerim."

"Rica ederim."

Kibarlıktan kırılıp dökülüyorduk, karşılıklı. Kimdi bu adam, ya?

Gecenin bu saatinde annemi arayacak, ona uluorta Derya diyebilecek kadar yakın biri.

Sakın bu adam annemin çıkıntısı olmasın. Yok, yok! Daha neler!

Hem annemin hayatında biri olsa, bana söylerdi.

Söyler miydi acaba?

Üff!

Amaaan, nereden çıkarıyorum bunları, tabii ki onun hayatında kimse yok.

Lütfen Tanrım –kimse olmasın!

Ve tabii ki keyfim kaçmış olarak tepsimi alıp koltuğuma geçtim. Bir süre ekrana boş boş baktım. İzliyordum da... beynim kayıt yapmıyordu.

Neyse, giderek kendimi filme kaptırmış ve o garip düşünceleri kafamdan atmayı başarmıştım ki tekrar telefon...

"Hey Yarabbim," diye söylenerek yine rahat koltuğumdan bir telaş fırladım, tepsiyi masanın üstüne koydum ve telefona yetiştim.

"Buyrun."

"Serra, sen misin?"

"Hayır, aslında ben Janet Jackson'ım."

"Çok şakacısın, Serra, ben Huriye."

"Ay Huriye Abla, çok özür dilerim, sesini kuzinimin sesine benzettim bir an."

"Asıl ben özür dilerim, Serra."

Anlaşılan bu akşam özür dileme gecesi ilan edilmiş de benim haberim yok!

"Gecenin bu saatinde kimse rahatsız edilmez ama içimde öyle bir sıkıntı var ki..."

"Hayırdır, Huriye Abla?"

"Fazla vaktini almak istemiyorum, Serra, ama derdim büyük. Evdekilerle konuşamam, zaten üzüm üzüm üzülüyorlar. Mahallede birine bir tek laf etsen, o laf tüm mahalleyi dolanır. Onun için düşündüm, taşındım, sana danışmaya karar verdim."

Yandık! Ben kim, Huriye Ablaya akıl vermek kim?

"Gerçi sen benden küçüksün ama akıllı bir kıza benziyorsun."

"Sağ ol, Huriye Abla."

"Onun için bu derdimi olsa olsa Serra'ya açabilirim, dedim. Haa, bu arada... ben böyle konuşuyorum ama durumun uygun mu? Yani, evde işin ya da misafirin var mı? Seni bir şeyden alıkoyuyor muyum?"

Televizyondaki filme gözlerimle veda edip, "Hayır, Huriye Abla," dedim. "Hiçbir şeye engel olmuyorsun. Sorun nedir?"

"Sorun benimki..."

Yani bu Huriye Ablanınkinden de artık sıkılmaya başlamıştım.

"Hani geçen gün barışmıştık ya..."

"Evet." Canım benim, o barışma keyfiyle Gizem'le bana ne akıllar vermişti, ne akıllar. Ne biçim esip savurmuştu. "Bugün yine atıştık."

"Ama Huriye Abla, çocuklar bile bu kadar sık küsüp barışmazlar."

"İki gözüm önüme aksın, benim suçum yok. Biliyorsun, şu evlilik işini hep erteleyip duruyordu. Ben resti çekince, tamam seni isteteceğim dedi, ben de barıştım. Ama bugün gelmiş, sanki aramızda bütün bu laflar edilmemiş

gibi; yok ailesi bu işe razı değilmiş, yok akrabadan bir kızı almak istiyorlarmış."

"Eee, o da seninle evlenmek istediğini söyleseydi ya..."

"Söyleyemezmiş çünkü aile işinde çalışıyormuş, ailesi olmazsa o ne yaparmış."

"Peki, ne öneriyor bu durumda?"

"Biraz daha bekleyelimmiş, bu arada o ailesini ikna etmeye çalışacakmış."

"Yaaa..."

"Şimdi ben sana şunu soruyorum, Serra. Bu iş bu kadar deyip bitireyim mi yoksa bir şans daha vereyim mi?"

"Ay, Huriye Abla, ben senin yerine nasıl karar verebilirim? Hem de böylesine yaşamsal bir karar..."

"Öyleyse şöyle sorayım: Kendini benim yerime koy ve bu durumda sen ne yapardın, onu düşün. Yalnız bu adamı yedi yıldır beklediğimi de unutma."

Aldık mı başımıza derdi. İşin yoksa gecenin bu saatinde, âlemin yaşamsal kararlar almasına yardımcı ol. Ben ne diyeyim şimdi? Öte yandan zavallı Huriye Abla ne kadar çaresiz olmalıydı ki, gecenin o vakti arayıp benden medet umuyordu.

Bir an kendimi onun yerine koyup düşündüm. Sonra, "Bak Huriye Abla, ben ne düşünüyorum," diye lafa başladım.

"Söyle, söyle..." diyordu garibim.

"Sen zaten bir yedi yılını vermişsin."

"Evet."

"Onun için madem bu kadar ısrarlı konuşuyor, ona bir şans daha ver ama..."

"Evet?"

"Ona bunun gerçek anlamda son bir şans olduğunu belirt. Ayrıca sana kesin bir tarih vermesini iste. Bir ay mı, iki ay mı, ne zamana kadar bu işi halledebilecekse, onu da sana söylesin. Ve o tarihte evlilik hazırlıkları başlamazsa, bu iş de burada biter, de."

"Yaşayasın Serracığım, inan ben de aynen böyle düşünmüştüm."

"Aklın yolu bir, Huriye Abla."

"Ah canım, seni çok tuttum. Sağ ol, çok çok teşekkür ederim. Hadi iyi akşamlar, yarın görüşürüz."

Ey ahali! Duyduk duymadık demeyin, bakın kimler Serra'dan akıllar soruyor.

Şaka bir yana, Huriye Abla birisiyle konuşup, düşüncelerinin doğru olup olmadığını anlamak istemişti sanırım. Hepimizin telefonda saatlerce arkadaşlarımızla konuşmamızın altında da bu yatmıyor mu zaten?

İşte ben böyle derin düşüncelere dalmışken, kapının açılıp kapandığını duydum. "Anne?"

"Benim, canım," diyerek ve gecenin serinliğini de beraberinde getirerek odaya girdi annem.

"Telefonumuz mu bozuk yoksa benim kızımın yine çenesi mi düştü? Aradım, aradım, hep meşgul."

"Hilton'dan Huriye Abla aradı, onunla konuştuk."

"Bu kadar uzun neler konuştunuz, bakayım?"

"Zavallıcık çok dertliydi de..."

"Gönül meseleleri mi?"

"Evet," dedim ve hemen ekledim. "Hem gecenin o saatinde seni de birisi aradı."

O anda annemin yüzünden hızla bir gölge geçti sanki.

"Kimmiş?"

"Damat Ferit."

"O da kim?"

"Hain bir son dönem Osmanlı paşası... Aman anne, anlasana, şaka yapıyoruz şunun şurasında. Ferit adında biri aradı, iş arkadaşınmış."

"Haa, evet, şimdi anladım."

"Gecenin o saatinde seni araması bana biraz garip geldi," dedim, gözlerim üstünde.

"Herhalde bankayla ilgili bir şey soracaktı."

"Anne!"

"Efendim, canım."

"Sen o adamla çıkıyor musun?"

"Serra, bu da nereden çıktı şimdi?"

"Bana cevap vermiyorsun, anne." Kalbim küt küt atıyordu.

"Cevap verecek bir şey yok ki..."

"Hani sen bana her şeyimiz açık olmalı, her şeyi konuşalım dersin ya, işte onun için soruyorum. Kim bu adam? Senin için önemli biri mi?" Ama içimden de, Allahım, Allahım, ne olur bu adam annem için önemli biri olmasın, diye dualar ediyordum.

Annemin neşeli bir tavırla bana saçmalamamamı söylemesini beklerken, o ağır adımlarla gelip karşımdaki koltuğa oturdu.

Eyvahlar! Gidişat hiç de iyi değildi.

"Ferit'le iş ortamında karşılaştık. Aslında İstanbul'a ilk geldiğimiz günlerde tanışmıştık ama iş dışında bir ilişkimiz olmadı."

Durdu, konuşmakta zorlanır gibiydi. Benimse midemde bir yumru vardı sanki ve hafif, çok hafif bir bulantı dal-

galar halinde göğsüme doğru yükseliyordu. Adamın adında bile meymenet yoktu. Sıla'nınki de Ferit değil miydi zaten.

"Ama... şu son yıl zarfında bana daha değişik bir ilgi gösterir oldu."

"Uzun lafın kısası, çıkmaya başladınız." Sesim ne kadar da haşindi.

"Artık nasıl tanımlanır, bilemiyorum. Arada sırada öğle yemeklerine çıkıyoruz. Onunla oturup konuşmak hoşuma gidiyor, hepsi bu."

Çok uzaklardan geliyormuşçasına sinirli bir kahkaha attığımı duydum. "Düğün ne zaman?"

"Lütfen Serra!" Sesi boğuk çıkmıştı. "Bu sadece bir arkadaşlık. Öyle ciddi bir şey yok ortada. Zaten ben de kendimi böylesi bir ilişki için hazır hissetmiyorum."

"İşte bu çok iyi," dedim. Sesim yine uzaklardan, çok uzaklardan geliyordu. "Çünkü annesinin kızından önce evlenmesi garip olurdu doğrusu."

Tek kelime bile etmeden, yavaşça ayağa kalktı ve odasına doğru yürüyüp gitti. Yüzü bembeyazdı.

Öfkeliydim!

Ah, pişmandım.

Ve... mutsuzdum! Hem de çok... Bedenimde sanki iki kişi barınıyor.

Biri hâlâ küçük bir çocuk ve annesini kimseyle paylaşmak istemiyor. Ötekiyse olgun bir genç kız ve annesinin hayatında biri olmasının çok doğal olduğunun bilincinde. Ama her ne hikmetse hep çocuk, genç kıza galip geliyor.

Evet, bütün bunları yazdım ama yine de ferahlamış değilim.

En iyisi yatıp uyumak...
Her şeyi unutmak...

25 Ağustos, Cumartesi

Son bir haftadır Greenhouse'ta çalışıyorum! Ve Timur Beyin yolu her nedense Roof yerine, şimdi Greenhouse'a düşüyor!!!

Şükrü Ağabeyle yaptığımız konuşmadan sonra Timur Beyle karşı karşıya gelince şaşırıp kalmıyorum artık. Çünkü belirsizlikler kayboldu. Onu nereye oturtacağımı, benim de nerede durduğumu biliyorum. Nerede durduğumu ve nasıl davranmam gerektiğini bilince de kendimi güçlü hissediyorum.

Ve bu bilincin bedeli, üzülerek söylemeliyim ki, Timur Beye saygımı yitirmem şeklinde oldu. Stajyer kimliğiyle, çalıştığı yerdeki insanlara "büyüklerim" diye bakıyor insan. Aile bireylerine, öğretmenlerine bakar gibi... Onların bir uzantılarıymış gibi... Ve o büyükler konumlarının ve yaşlarının gereğini yapmadılar mı, bizlerin gözünde kesin ve acımasız bir düşüş yaşıyorlar. Belki de katı davranıyoruz ama gerçek bu.

Çeşme'deki elemanlara saygımı yitirdim, çünkü bana ve diğer stajyerlere davranışları hiç de olması gerektiği gibi değildi. Hilton'dakilerse, örneğin bir Mustafa Ağabey, bir Şükrü Ağabey, tam bir büyüğümüz gibi hareket ediyorlar. Belli bir mesafeyi koruyarak anlayışlı ve eğiticiler.

Hocalarımız arasında Mualla Hanımla Doğanay Hocanın yerleri bambaşka, çünkü onlar da gerçek bir "büyük"

gibi davrandılar. Gençlere saygı duyuyor, onlara hak tanıyorlar. Sevgiyle yaklaşıyorlar. Ve tüm bildiklerini bizlere aktarmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Timur Beye saygımı yitirmemin nedeniyse, genç insanların deneyimsizliğinden yararlanabilen biri olması. Bir insan çapkın olabilir, bu onun bileceği iş. O kadar da tutucu değiliz herhalde. Ama bunu henüz öğrencilik yıllarını yaşayan genç kızların başını döndürerek gerçekleştiriyorsa, hele de spor haline getirmişse... Ne denebilir ki...

Ve... bir itiraf... Bütün bu güçlü duyguların arasında dolanan incecik, pırıltılı bir duygucuk daha var. Beğenilmek... Bir çapkından gelse bile...

Beğenilmek, nasıl anlatsam, keyif, doyum, mutluluk karışımı bir duygu... Açık açık söyleyemesek de, karşı cinsten gelen beğeniler, ince bir fırçanın küçük darbecikleriyle günlere vurulan yaldızlı pırıltılar sanki...

Bu da insanoğlunun zayıf yanı olsa gerek... Üzerinde düşünülecek, irdelenecek ne çok duygu, ne çok davranış var, Tanrım!

Neyse, biz dönelim işimize...

Aşağıda, lobi katındaki teraslarda neredeyse her gün bir davet, bir kokteyl var. Bizler de, elimiz mahkûm, görev başında bulunmak durumundayız.

Bugünkü kokteyl benim için bir ilkti. Önce bizi bir sıraya dizdiler ve talimatlar verildi, kontroller yapıldı. Sonra herkes işinin başına dağıldı.

Bu kez işimiz zordu, çünkü tepsiler dolusu içki taşımamız gerekiyordu. İnsanın kolları kopuyor. Neyse ki benim havuz başı deneyimim var da, iyi kötü durumu idare ettim.

Havuz başı şefinden tut, bizim Şükrü Ağabeye kadar neredeyse tüm kadro terastaydı. Bir yandan kendi işlerini yapıyor, bir yandan da bizleri yönlendiriyorlardı.

"O köşeyi boş bırakmayın."

"Kanepeleri yenileyin."

"Fındık fıstıkları kontrol ettiniz mi?"

"Sıcakları getirmekte acele etmeyin," gibi...

Bir ara Huriye Ablayı görür gibi oldum. Daha sonra içeri gidip gelirken, "Serra..." diye bir ses...

"Huriye Abla! Sen de mi buradasın?"

"Kahve içmek isteyenler olabilirmiş diye beni de çağırdılar. Sen nasılsın? Greenhouse'ta çalışmaktan memnun musun?"

"Memnunum, Huriye Abla, burada da başka şeyler öğreniyorum..."

Baktım, gözlerinde düş kırıklığı...

"Ama tabii bizim Roof'taki ekip gibisi yok. Hele de seninle sohbetlerimiz..."

Bu sözler üstüne gözleri bir çocuğunkiler gibi pırıl pırıl parladı.

Ey duygusal zekâ! Nasıl da işe yararmışsın sen... "Benim gitmem lazım," dedim.

"Uğra da konuşalım."

"Tamam! Huriye Abla?"

"Efendim."

"Seninkiyle durumlar nasıl gidiyor?"

"Şimdilik fena değil."

"İyi iyi! Hadi görüşürüz," dedim ve boşalmış olan kanepe tabağını yenilemek üzere büfeye yöneldim.

Gizem ortalarda yoktu. Yine Huriye Abladan daha önce duyduğuma göre, ben Roof'tan ayrıldıktan sonra, onu da

Housekeeping'e vermişler. Bence Gizem sadece stajı değil, çalışmalarını da Housekeeping'e yoğunlaştırmalı. Kız uykusuzluğa gelemiyor, zorla değil ya...

Davet, bir derginin belirlediği yılın başarılı kadınları şerefineydi. Kimler yoktu, kimler... Sadece seçilenler değil, sanat ve medya dünyasından da pek çok ünlü vardı.

Bu ünlü kişilerin her birinin içeri girişinde, salonda ya da teraslarda hafif bir dalgalanma yaşanıyordu. Bizlerse bu kadar ünlüyü bir arada görmenin heyecanı içinde hem işimizi yapmaya hem de bir şey kaçırmamaya çalışıyorduk.

Hülya Avşar'ın gelmesiyle salon iyice karıştı. Televizyon kameraları ve fotoğraf makineleri bir anda etrafını sardı. Kadıncağızı köşeye sıkıştırdılar adeta. Sorular, ışıklar...

Sonra Meltem Cumbul vardı. O da cıvıl cıvıl bir kadın. Durup durup kahkaha atıyordu.

Bu arada, "Hadi oğlum, hadi kızım! İşinize bakın siz," gibi uyarılar alıyorduk biz zavallı stajyerler.

Haluk Bilginer'le Zuhal Olcay da geldiler. Ve hemen tiyatrocuların oluşturduğu gruba katıldılar. Kenan Işık'la Haldun Dormen de o grubun içindeydi.

Ve tabii etraflarında çepeçevre gazeteciler... Sorular soruyor, ayaküstü söyleşiler yapıyorlardı. Medyada çalışmak da yabana atılır gibi değil. Ünlülere bunca yakın olabilmek hoş bir şey olsa gerek.

Bütün bunları bal yaparak anneme anlatabilmek isterdim ama ne yazık ki aramız benim ettiğim o laflardan bu yana pek de iyi değil. Neyse ki Oktay aradı da biraz moralim düzeldi. Çalışmaları başarılı gittiği için keyfi yerindeydi. Şakalar yaptı, beni güldürdü.

Benim arkadaşların çoğu aileleriyle tatile gittiler. Dilek, Kaş'ta. Esin'le Melis Büyükada'dalar... Toprak Güneydoğu'da bir yerlerde. Erkeklerse neredeler, bilen beri gelsin. İnsan giderken bir telefon eder, değil mi? Ne gezer...

Az sonra dedemler gelecek ve hep birlikte yemeğe çıkacağız. Bu çalışma tempom nedeniyle onları da kaç zamandır göremiyordum. Dedem de sağ olsun hiç halden anlamıyor.

"Kız, yoksa bizi atlatıyor musun," diyordu geçen akşam aradığında.

"Aşkolsun dede, o da nereden çıktı."

"Ne bileyim! Ne zaman arasam bir bahane buluyorsun."

Çıldırtır insanı bunlar!

"Dedeciğim, ne bahanesi Allah aşkına... Geceleri de çalışıyorum, unuttun mu? Boğaz'da püfür püfür oturup sizlerle bir yemek yemek istemez miyim ben."

Ve böylece bu akşam için sözleştik! Tabii ben bu arada bugünün kokteyli nedeniyle en yorucu günlerden biri olacağını bilemezdim. Ama bu kez de, gelemeyeceğim desem, dedem kesin darılacaktı. Onun için yorgunluktan ölsem de gideceğim. Çaresi yok!

Umarım Gizem gibi esneyip durmam. Çünkü bu sefer de, "Kız, bizden sıkıldın mı ki bu kadar esniyorsun," diye alınganlık yapar. Ah dede, ah!

10 Eylül, Pazartesi

Yaşasın! Staj bitti!

Hem de büyük başarıyla!

Stajla ilgili ilk deneyimim ne kadar da kötü başlamış, nasıl moralim bozulmuştu. Oysa son çalışmam muhteşem oldu! En güzel yerde, tatlı insanlarla çalışarak pek çok şey öğrendim.

Üstüne üstlük, dostlar da edindim. Aynı Alga Tur'dakiler gibi, ileriki yıllarda da rahatça uğrayabileceğim, akıl danışabileceğim dostlar...

Demek ki işler yolunda gitmeyince insan hemen umudunu yitirmemeli. Çeşme'de kâbus yaşadığım günlerde, bir sonraki stajımı İstanbul Hilton'da böyle koşullarda yapacağım söylenseydi, bunlar da neler saçmalıyor, derdim.

Oteldeki son günümde gidip herkesle teker teker vedalaştım. Bana öyle güzel sözler söylediler ki, ömrüm oldukça unutmayacağım.

Bir kere Roof'taki şefimiz Selami Bey, "Seninle çalışmak bir zevkti, Serra," dedi ve ekledi, "bu ciddi iş anlayışın ve çalışkanlığını sürdürdüğün sürece turizmde çok başarılı olacaksın."

Yaaaa...

Çalışan kazanır, dostlar, çalışan kazanır! Sonra Pool Bar'daki şefimiz Mansur Bey de, "Bir an önce okulu bitir de gel, burada birlikte çalışalım," dedi, elimi sıkarken.

"Keşke..." deyiverdim.

"Senden iyisini mi bulacağız, Serra."

"Sağ olun efendim, teşekkür ederim."

"Haydi canım, başarılar..." dedi ve eğilip iki yanağımdan öptü. Mansur Beyin kolay kolay kimselere yüz vermediğini ve oldukça disiplinli bir şef olarak tanındığını da özellikle belirtmeliyim ki, bu ilginin değeri anlaşılsın.

Şükrü Ağabeyle Mustafa Ağabey bana en çok emek verenlerdi, o nedenle onlarla vedalaşmamız epeyce dokunaklı oldu. Bu arada Şükrü Ağabey öyle bir laf etti ki, resmen yüreğime işledi.

"Serra," dedi. "Benim küçük bir kızım var. Büyüdüğünde onun senin gibi bir genç kız olmasını isterim."

Bu sözler üzerine tabii ben hüngür şakırt...

Mustafa Ağabey ise, durup durup, "Bizi unutma ha... Gelip geçerken uğra," diye tembihler yağdırıyordu.

Tam kendimi toparlamışım, Huriye Abla boynuma sarılıp ağlamaya başlamaz mı...

"Kızım ne yapıyorsun sen. Topla kendini," diye Şükrü Ağabeyden bir azar yedi de, sustu garibim.

"Ah canım, ne çok nazımı çektin, dertlerimle kafanı şişirdim."

"Aşkolsun Huriye Abla, dostlar ne güne duruyor," dedim ve dayanamayıp alçak sesle sordum, "durumlar nasıl?"

"Ailemle konuştum, diyor," diye fısıldadı, gözlerinde umut pırıltıları.

"Bak düğüne çağırmazlık etme, Huriye Abla."

"Aaa, o nasıl söz ayol! Başköşeye oturtacağım seni, başköşeye..."

Burcu'yla Gizem de geldiler. Onlarla da vedalaşırken, birbirimize telefon numaralarımızı verdik.

Mustafa Abi bize bakıp bakıp gülüyordu.

"Mustafa Abi, ne var bu kadar gülecek?" dedim.

"Öyle bir helalleşişiniz var ki, gören de Fizan'a askerlik yapmaya gidiyorsun sanır."

Sonra Burcu bana bir paket uzatarak, "Serracığım, bu çok küçük bir şey, ama sana bizlerden bir anı kalsın iste-

dik," dedi. İşte bunu gerçekten beklemiyordum. Merakla açtım paketi. "İnanmıyorum! Bu benim görüp de bayıldığım maskot."

"Sahi mi?" diye sordu Burcu. "Ben, doğru dürüst bir hediye alalım, dedim ama bu cimriler ille de otelin maskotunu verelim diye tutturdular."

"İyi ki de tutturmuşlar! İnan Burcu geçen gün resepsiyonda bu maskotu gördüğümde bayılmıştım, ne şeker şey diye."

Otel, kırmızı yelekli, başında kırmızı beyzbol kepi olan son derece şirin bir ayıcık yaptırmış. Kepin üzerinde de "İstanbul Hilton" yazıyordu. Dünya tatlısı bir maskot!

"Bunu hiç yanımdan ayırmayacağım," dedim, bağrıma basarak. "Hatta Ankara'ya da götüreceğim onu. Eminim bana uğur getirecek."

"Eh, beğendinse mesele yok o zaman," dedi Burcu.

İşte böylece stajım sona erdi, sevgili kiraz ağacı. Sevimli ayıcığı sahiden yanımda taşıyacağım. Hilton'daki güzel günlerimin bir kanıtı olarak benimle birlikte oradan oraya gidecek. Ve... bana uğur getirecek!

Haa, az kaldı unutuyordum!

Tabii ki bu arada Timur Beyle de vedalaştım. Daha doğrusu onunla lobide karşılaştık.

"Gidiyormuşsun diye duydum," dedi.

"Evet, Timur Bey. Stajım bitti."

"Yani bu artık seni göremeyeceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Ne münasebet! Burada çok iyi arkadaşlar edindim. Vakit buldukça elbette uğrayacağım."

Yine o malum gülüşüyle gözlerimin içine bakarak gülümsüyordu. Yine çok ama çok hoştu.

Ama... nasıl anlatsam...

Sanki o büyü bozulmuştu.

Tapınılası ilahın yaldızları eskisi kadar parlak değildi sanki. Roof'tan sonra Greenhouse'a da uğramıştı birkaç kez. Her seferinde ondan önce davranıp, tabii ki nazik bir dille beni bir yere davet etmesini önlemiştim.

"İşte buna çok sevindim," dedi ve hemen ekledi, "artık iş ortamında olmayacağına göre, davetlerimi geri çevirmeyeceğini umuyorum. Sanırım benden uzak durmanın nedeni stajyer oluşundan kaynaklanıyordu."

Bakar mısınız! Nasıl da kendinden emin.

"Aslında bu davranışın övgüye değer."

Yok yaaa...

"Ama iş ilişkisi bittiğine göre seninle arkadaş olabiliriz."

Kendimi birden *Kırmızı Başlıklı Kız* masalındaki kurtla konuşan küçük kız gibi duyumsadığımın farkına vardım.

"En azından bir akşam yemeği yiyebiliriz birlikte... Ya da bir öğlen yemeği..."

Öylece onu dinliyordum! Benim suskunluğumu nasıl algıladıysa, denemeye devam ediyordu.

"Az kaldı unutuyordum. 'Sultans of Dance'a iki biletim var. İstersen bu hafta sonu onu görmeye gideriz. Ne dersin, Serra?"

"Timur Bey," dedim, "ben sizinle hiçbir yere gidemem ve sizinle arkadaşlık yapamam."

"Neden?" dedi, hayretler içinde.

Bir insan bu kadar mı kendine güvenir...

"Çünkü," dedim, üstüne bastıra bastıra. "Çünkü, benim bir erkek arkadaşım var, daha doğrusu bir sevgilim var."

Ve... anında yüz seksen derece bir dönüş.

"Bunun bizimle ne alakası var, Serracığım. Teklifimi ne kadar da yanlış anladın. Ben tamamen uygarca bir yaklaşım içindeyim. Aklıma asla başka bir şey gelmez. Sen hoş ve akıllı bir kızsın, oturup seninle sohbet etmek istedim, hepsi bu."

Düştük mü ofsayta...

O ise devam ediyordu, "Bir diğerinin birlikteliğinden hoşlanan iki insanın oturup hoşça vakit geçirmesi, arkadaşlık etmesi, konuşmasında ne zarar var? Senin sevgilinle ilişkin başka, arkadaşlarınla başka. Ama onu da görüyorsun, ötekilerle de buluşuyorsun. İşte, benimki de aynen böyle bir öneriydi."

Yersen!

"Bakın Timur Bey," dedim, sabrımın tükenmeye başladığını hissederek. "Bu söylediklerinize hiç diyecek yok. Yüzeysel bakınca siz çok haklısınız ama bir de elle tutulmayan, gözle görülmeyen titreşimler var. Ve bunu, eğer aptal değilsek, siz de pekâlâ biliyorsunuz, ben de... Onun için lütfen sözcüklerin arkasına sığınmayın, benimle oyun oynamaya kalkmayın."

"Nereden çıkarıyorsun bunları, Serra," dedi ama artık o kendinden emin bakışlar yerini bocalayan bakışlara bırakmıştı. "Bu ne öfke!"

"Öfkeliyim çünkü beni aptal yerine koyuyorsunuz!" Tepemin tası atmış, konuşuyor da konuşuyordum.

"Bizim neyimiz arkadaşlığa uygun, Allah aşkına? Yaşımız mı? Konumumuz mu? Gerçek anlamda arkadaşlık en azından dürüstlük ve birtakım ortak paydalar üstünde yükselir. Özür dilerim ama sizin arkadaşlık önerilerinizde ben bunları göremiyorum."

"Beni çok yanlış anladın, Serra," dedi Timur Bey ve lafı daha fazla uzatmak istemezmiş gibi hemen ekledi, "seni üzdüysem özür dilerim."

Arkasını döndü ve hızlı adımlarla kapıdan çıkıp gitti.

Tir tir titrediğimin farkına vardım. Beni öfkeden çıldırtan bir şey varsa, o da insanların karşıma geçip, sözcük oyunları yapmalarıdır.

Hani ortada bal gibi bir sorun vardır, sen de gider arkadaşına sorarsın, "Ne var?" diye. Masum göründüğünü zanneden ahmak bakışlarla sana bakar ve, "Sana öyle gelmiş, yok bir şey," der.

İşte böyle davranışlar beni çıl-dır-tı-yor!

Timur Bey de sadece arkadaşlık öneriyormuş da, iki kişinin oturup konuşmasında ne gibi bir kötülük varmış da... gibi laflar edince ben koptum!

Yoksa ne güzel kibar kibar idare ediyordum durumları. Kiraz ağacı, şunları yazarken bile sinirleniyorum, inan!

Neyse, neyse... oturup biraz okuyayım da sakinleşeyim bari. *Anna Karenina* bitti. Şimdi Dostoyevski'nin *Karamazov Kardeşler*'ine başladım. Dünya edebiyatının kilometre taşlarından...

Ondan sonra sırada Puşkin, Gogol ve Çehov var. Çehov'un *Vişne Bahçesi* adlı piyesini Ankara'dayken görmüştüm. Aynı ülke yazarlarını peş peşe okumak iyi oluyor. O ülkenin kültürü, çeşitli edebiyatçıları aracılığıyla, insanın zihninde bir bütünlük kazanıyor. Alışkanlıkları, görenekleri ve dünyaya bakışları hakkında bir fikir oluyor en azından. Bir süre sonra yazarını bilmesen bile, bu bir Rus veya Fransız ya da İngiliz romanı diyebilecek hale geliyorsun.

15 Eylül, Cumartesi

Ordular, ilk hedefiniz Çeşme! İleri...

Sırma İstanbul'a gelemedi ya, Defne Teyzemle birlikte telefon üstüne telefon yağdırarak, ille de Çeşme'ye gel diye tutturdular. Hem Sırma'yı görmüş olursun, hem okul başlamadan birazcık dinlenirsin, hem de biz senin yüzünü görmüş oluruz şeklinde bir sıralama yaptılar.

Sıralama hiç de fena değildi. Kabul ettim. Ayrıca, evdeki havadan da bir an önce uzaklaşmak istiyordum. Annemle küs filan değiliz ama elimde değil, ona eskisi gibi yakınlaşamıyorum. O da bana uzak duruyor. Eh, zaten bütün yaz da beraberdik. Daha ne!

Anneme, teyzemlerin teklifini söyleyince, "Sen nasıl istersen," dedi.

Eminim, gidiyorum diye sevinmiştir. Burada rahat rahat Damat Ferit'le gezip tozmak varken, bana dur mu diyecek.

Onun bu aldırmaz hali öyle bir sinirime dokundu ki anında kararımı vererek, "Hem ben düşündüm de..." dedim. "Eşyalarımı yanıma alayım, İzmir'den doğru Ankara'ya geçerim. Böylece zamandan kazanmış olurum."

"Yani İzmir'den buraya gelmeyecek misin?"

"Bir an evvel Ankara'ya gideyim, diyorum."

"İyi ama daha okulların açılmasına epey bir zaman var."

Yoksa annemin gözlerine hüzünlü bir gölge mi düşmüştü?

Öte yandan, bu hüzün bana garip bir zevk veriyordu. Aldırmaz tavrımı sürdürdüm, "Projemi hazırlamam gerek. Sonra Dilek gelmeden evi rahat rahat bir düzene sokmak istiyorum. Ayrıca babaannemle babamı da özledim."

İşte bu da son darbeydi!

Bir yere tutunmak istercesine iskemlenin arkasını kavradı, yüzü gepgergindi.

"Tabii, haklısın!" dedi. "Sen nasıl istersen, Serracığım." Odadan çıkınca az önce duyduğum zevk ağzımın içinde acı bir tada dönüşmüştü. Ben bu duyguyu bir yerlerden anımsıyorum, diye düşündüm. Sonra sonra aklıma geldi.

İstanbul'a gelmemiz söz konusu olduğunda, bu değişikliği hiç istememiş ve acısını annemden çıkarmıştım. Hem de onu bencillikle suçlayarak... O zaman da onu yaraladığımda böyle vahşicesine zevk almıştım. Ama sonra...

Sonra çok pişman olmuştum!

Eşyalarımı toplarken bütün bunlar geldi aklıma. Acaba bu kez de yanlış mı yapıyordum? Yanlış manlış, şu anda tek düşündüğüm bu evden, annemden ve onun gelecekle ilgili sorunlarından uzaklaşmak...

Bıktım yaa bunların boşanmalarından, hayatlarındaki yeni insanlardan... Yok evlenecekler, yok evlenmeyecekler... Babam bir âlem zaten, bir de annem çıktı başıma.

Alıp başımı onlardan olabildiğince uzaklara gitmek istiyorum. Aslını istersen doğru dürüst analı babalı bir aile istiyorum ben. Böyle tek ebeveynle yaşamak kolay mı... Bir de onların sorunlarını yükleniyorsun.

Evet, evet! Kararımdan dönmeyeceğim. Toplarım eşyalarımı, ver elini Çeşme... Oradan da doğru Ankara. Mis gibi...

Oturur Oktayımı beklerim!

Oktay'ın adı bile içimi açıyor.

Sevgili kiraz ağacı, sana da veda zamanı geldi. Beni dinlediğin için çok çok teşekkürler...

Koca kız oldum. Ama çocukluğumun bazı alışkanlıklarını hâlâ sürdürüyorum. Seninle konuşmak gibi, defterime içimi dökmek gibi... Ama bunları sürdürmek hayatıma bir devamlılık katıyor. Hayatımda pek çok şeyin hızla değiştiği bir dönemde bazı şeylerin olduğu gibi kaldığını bilmeye ihtiyacım var.

Seninle, sevgili kiraz ağacı ve defterimle konuşunca rahatlıyorum. Ve yazarken yazarken kafamda büyüttüklerimin o kadar da büyük sorunlar olmadığını fark ediyorum.

Nitekim, bu düşüncemi Orhan Pamuk doğruladı. Televizyonda, *Kar* adlı kitabıyla ilgili bir dizi söyleşi yapıldı ya... (Bazıları da buna deli oldular ya...) İşte orada kendisinin de günlük tuttuğunu ve üzüldüğü konuları yazarak içini döktüğünü, daha sonra da dönüp okuduğunda, ne kadar da boş şeylere üzülmüşüm dediğini anlattı.

Koskoca Orhan Pamuk anı defterinden güç alıyorsa, bizler haydi haydi bu yöntemi kullanmalıyız, diye düşünüyorum.

16 Eylül, Pazar

Selam Çeşme!

Buraları da bir özlemişim ki...

Beni almaya gelen Murat Enişte'nin şoförüyle eve vardığımızda hava kararmıştı.

Ve, ohooo, bahçede bir dolu insan... Hafta sonu ya, Murat Enişte yine bir barbekü partisi düzenlemiş. Hiç kaçar mı... Defne Teyzemle Sırma ortalarda koşuşturuyorlardı. Sonra, ikisi beni aynı anda görüp, aynı anda bağırmaya

başladılar. Öyle komikti ki halleri... Hani *E.T.* filminde uzaydan gelen yaratıkla küçük kız birbirlerini görüp korktukları anda nasıl karşılıklı bağrışmışlardı, aynen öyle. Ve hemen yanıma geldiler tabii.

Bu arada teyzemin gözü valizime ilişti. "Serra, sen hep küçük bir el çantasıyla gelirdin," dedi hayretle benim koca bavula bakarak.

Sırma annesine çıkıştı. "Âlemsin anne! Öyle bir konuşuyorsun ki... Burada çok mu kalacaksın der gibisin..."

"Aman Sırma, saçmalama." Defne Teyzem kızmıştı.

"Bütün tuvaletlerimi getirdim de..." dedim ve ekledim, "Buradan Ankara'ya devam edeceğim için tüm giysilerimi yanıma aldım."

"Yani İstanbul'a geri dönmeyecek misin?"

Teyzem iri mavi gözlerini kocaman kocaman açmış, bana bakıyordu.

"Dönmeyeceğim."

"Ama daha okulların açılmasına epeyce bir zaman var."

Aynı şeylerin tekrar tekrar yaşandığı rüyalar vardır. Sanki böyle bir rüyadaydım. Teyzem, annemin sorduğu soruların aynını soruyor, ben de aynı cevapları veriyordum.

"Projemi yazmalıyım. Evi yoluna koymalıyım ve bütün bunları sıkışmadan rahat rahat yapmak istiyorum."

"Anne, farkında mısın, kızı sorgulayacağım diye iki saattir ayakta tutuyorsun."

"Defne! Sırma! Nerelerdesiniz?"

"Hah, işte babam bizi çağırıyor. Anne, sen git, ben sonra Serra'yla birlikte gelirim."

Topuklarını tıkırdatarak enişteme doğru koştu teyzem. "Geldim canım."

Biz de Sırma'yla yukarı kata çıktık.

"Şimdi valizini boşaltmaya kalkma, elini yüzünü yıka, saçına bir fırça at, hemen aşağı inelim."

"Ama üstüm başım..."

Sırma beni tepeden tırnağa süzdü, sonra banyoya doğru itekledi. "İdare edersin! Dediklerimi yap, yeter. Altı üstü bir barbekü partisi..."

Az sonra merdivenleri inerken yine enişte min sesini duydum.

"Sırma, Serra'yı da hemen getir buraya."

Ben güldüm ama Sırma, "Üff, babamın bu halleri..." diye gözlerini devirdi. "Sanki hâlâ küçük kızlarız..."

Bahçeye çıkınca koşup enişteme sarıldım. Upuzun boyu, bembeyaz dişleri ve kocaman gülüşüyle ne hoş adamdı.

"Hoş geldin, Serra! Eee, nasıl gitti staj?"

Yanındaki iki bey bu staj sözünü duyunca ilgilendiler. Hoş tiplerdi!

Hani şu reklamlarda gördüğümüz orta yaşa yakın ama göbeksiz, güneşte yanmış, sırım gibi tiplerden... Kesin her sabah tenis oynuyor ya da aletli jimnastiğe gidiyordur, dedirtenlerden...

"Stajımı İstanbul Hilton'da yaptım, enişte," dedim böbürlenerek.

"Çok iyi, Serra."

Elinde bir bardak cin tonik tutan adam (artık içkileri bir bakışta tanıdığıma dikkatinizi çekerim), "Otellerin içinde en beğendiğimdir. Ayrıca servisi de elemanları nedeniyle diğerlerine kıyasla en iyisi..."

"Hele de Gümüş Martı'dan sonra..." dedim ve dememle derin bir sessizlik oldu.

Ben ne dedim şimdi, diye bakınırken, bu sessizliği Murat Enişte kocaman bir kahkaha atarak bozdu ve kolunu öteki adamın omzuna atarak gülmeyi sürdürdü. Sonra da, "Kendisi Gümüş Martı'nın sahiplerindendir de..." diyerek beni bilgilendirdi!

Hay Serra, ne diyeyim ben sana dedim içimden. Annem, uluorta eleştiri yapma, karşına kimin çıkacağı belli olmaz, der hep bana. Ne kadar da haklıymış. Ama sonra kendimi toparladım ve sözlerimin arkasında durmaya karar verdim.

Murat Enişte ise peş peşe kahkahalar patlatmaya devam ediyordu. Ne var bu kadar gülecek, anlayan beri gelsin. Neyse, biraz sakinleşti ve, "Nihat, hatırlıyor musun, hani bundan iki yıl kadar önce bir stajyer mektup yazıp sizi eleştirmişti."

Şöyle bir düşündü Nihat Bey. "Evet, hatırladım. Hatta o mektup yönetim kurulu toplantısında da okunmuştu."

Vay be!

"İşte," dedi Murat Enişte, bir sanat şaheseri gösterirmişçesine beni işaret ederek, "o mektubu yazan stajyer, bu genç hanımdı."

"Yaa," dedi Nihat Bey, bu kez bana daha bir dikkatle bakarak. "Bizi acımasızca eleştirmiştiniz o mektubunuzda."

"Gördüklerimi yazmıştım efendim," dedim.

Enişte yine gülmeye başladı. "Nihatcığım, bizim ailenin kadınları böyledir işte."

"Sizin yazdıklarınızdan sonra koşulların iyileştirilmesi için önlem aldık." Bardağından bir yudum aldı ve ekledi, "Büyük bir tatil köyünde her yere layığıyla hâkim olabilmek için iyi yetişmiş eleman gerek. İşte bütün zorluğumuz

buradan kaynaklanıyor. Tabii bu bir mazeret değil. Çözüm üretmek gerek. Bunun için de elimizden geleni yapıyoruz."

"Serra! Bak kimler geldi," diye seslenen Sırma sayesinde içinde bulunduğum güç durumdan kurtulacağım için sevindim.

"Sana başarılar dilerim, Serra," dedi Nihat Bey elimi sıkarken.

"Çok teşekkür ederim."

Ve elimi bırakmadan sözlerini sürdürdü, "Senin gibi düşündüğünü uygarca iletebilen gençle tanışmak da ayrı bir mutluluktu."

Yine Sırma'nın sesi duyuldu, "Hadi ama Serra."

Sırma'nın olduğu yere yönelince, bir de baktım, Tümay ve Zeynep...

Nasıl koşup birbirimize sarıldık, nasıl öpüştük... Canlarım benim!

"Şunlara bak," dedim. "Ne güzel yanmışlar. Bir de bana bakın. Çalıştığım besbelli, Pamuk Prenses'i oynuyorum sanki."

"Yavrummm," diye yanağımdan bir makas aldı Zeynep. "Sen her halinle güzelsin."

"Çocuklar, hadi orada öyle durmayın, tabaklarınıza bir şeyler alın."

Zeynep, teyzemin bu sözlerini iki etmedi tabii. Demek, Zeynepçiğimin yeme zevki aynen devam... Tabaklarımıza ateşte pişmiş etlerden, pilav ve patates salatasından alarak bir köşeye çekildik.

"Eee," dediler. "Anlat bakalım. Duyduğumuza göre İstanbul Hilton'da staj yapmışsın."

"Evet."

"Ah, ne hoş! Hadi anlatsana..."

"Durun ama... Bırakın da bir-iki lokma yiyeyim. Yoldan geldik ne de olsa..."

Böylece yemeklerimizi yerken, bir yandan da onlara staj günlerimi anlattım. Büyük bir ilgiyle dinliyorlardı. Ne de olsa iyi kötü iş dünyasına adım atmış bir tek ben vardım aralarında. En çok da Timur Beyin öyküsü ilgilerini çekti!!!

"Vay, vay! Demek sana kartını verdi."

"O yaşta bir adamın ilgisini çekmek hoş bir şey olsa gerek..."

"Ay çok merak ettim ben şimdi bu adamı..." gibi sözlere kıkırdaşmalar karışıyordu.

Ohooo, şu arkadaşlarıma bakar mısınız...

"Aşkolsun ama," dedim. "Ben size neler neler anlattım, siz gittiniz bir çapkının hikâyesine takılıp kaldınız."

Kendilerine çekidüzen vereceklerine, büsbütün kıkırdaştılar. Adam olmaz bunlar, azizim.

"Hep ben konuştum," dedim. "Hadi biraz da siz anlatın. Bütün yaz neler yaptınız?"

"Senin o renkli hayatından sonra biz ne anlatabiliriz ki," dedi Tümay.

"Nedenmiş," diye kafa tuttu Zeynep. "Gözde'nin öyküsünü anlatabiliriz pekâlâ."

Ve anında kahkahalar...

"Anlat, anlat."

"Sen Gözde'yi tanımadın," diye söze başladı Zeynep. "Kendisi iyidir, hoştur da azıcık unutkandır."

"Azıcık mı dedin?"

Haydi yine kahkahalar...

"Gülmeyi bırakın da, anlatın ne anlatacaksanız."

"Şimdi yaz başında Sırma Amerika'dan geldi ya..."

"Evet."

"Gözde tuttu, onun şerefine bir davet yapıp, hepimizi çağırdı."

"Ne güzel," dedim. "Düşünceli kızmış Gözde."

"Düşünceli olmasına düşünceli de, sen tut bu davete Serpil'i de çağır."

"Ne?!"

"İşte bizim iyi niyetli Gözdemiz, böyle bir Gözde'dir."

Şimdi anlıyordum neden durup durup güldüklerini...

"Sonra ne oldu?"

"Bunu bana söylediğinde, daha doğrusu davet ettiği insanların adlarını sayarken, Serpil'in de adını söyleyince, doğru mu duydum, sen gerçekten Serpil'i davet ettin mi, dedim. Saf saf, evet, dedi. Kızım, dedim, Serpil'le Sırma'nın arasında geçenleri bilmiyor musun? İşte o zaman jeton düştü! Ay Zeynep, diye feryat etti, ben ne yaptım!!!"

"İnanılmaz bir kızmış bu," dedim. "Yani şu küçücük Çeşme'de Serpil'in Sırma'nın sözlüsü Bora'yı elinden almak için ne numaralar çevirdiğini ve bunu başardığını duymayan kalmadı. Hele de aynı arkadaş grubu içindeysen..."

"Haklısın da, Gözde de böyle bir tip işte. Baktım ovunup duruyor, Serpil'e bu davetin Sırma için yapıldığını söyledin mi, diye sordum bu kez. Evet, dedi, herkese bunun Sırma için olduğunu söyledim. Eh, o zaman bu kadar üzülme. Serpil, davet nedenini bildiğine göre nasıl olsa gelmez, sen de bu işten sıyrılırsın, diye kendimce onu teselli ettim."

"Sonra?"

"Ben bunları söylerken samimiydim. Bir gıdımcık özsaygısı olan bir bahane uydurur gelmez, diye düşünüyordum. Öyle değil mi?"

"Öyle."

"Hayır! Meğer hiç de öyle değilmiş!"

"Eyvahlar! Yoksa Serpil geldi mi?"

"Evet efendim, geldi!"

"Bu kız inanılmaz bir mahlûk."

Biz hararetli hararetli konuşurken, Sırma hiç sesini çıkarmadan bizi izliyordu. Çok eğlendiği yüzünden belli oluyordu.

"Ne demezsin," dedi Zeynep ve anlatmaya devam etti heyecanlı heyecanlı. "Onu oyalı ve boyalı bir vaziyette kapıda görünce sen Gözde'nin halini bir düşün. Neredeyse düşüp bayılacaktı. Aslını istersen bizler de şoke olmuştuk. Hiçbirimiz onun geleceğine ihtimal vermiyorduk."

Tümay lafa karıştı. "Herhalde zaman geçti, olaylar unutuldu. Bir girişimde bulunursam, bu yalnızlıktan kurtulurum diye düşündü."

"Yok yaa... O kadar kolaydı sanki onun yaptıklarını unutmak."

"Ama intikamımız acı oldu."

"Ne yaptınız? Ne yaptınız?" Meraktan ölecektim neredeyse.

"Gayet basit! Onu yok saydık! Açık ve net bir biçimde onu yok saydık!"

"Sizi gaddarlar..."

"Sırma'nın etrafını çepeçevre sardık, güldük, eğlendik. O da öylece kendi başına kaldı. Bir tek Gözde gidip onunla oturdu, konuştu."

"Ne de olsa davet sahibi o, eli mahkûm."

"Aynen!"

"Kimse de Gözde'ye yardımcı olmadı, bu arada."

"Dalgacılığının cezasını çeksin diye, onu da cezalandırıyorduk bir miktar."

"Ayıpsınız arkadaşlar..."

"Sonunda Serpil Hanım kalktı, Gözde de yarım ağız, biraz daha kalsaydın filan deyince o, baksana herkes bir yere toplanmış dedi ve bir hışım fırlayıp gitti."

"Güle güle! Güle güle!"

"Arkasından öyle bir 'oley' çektik ki, eminim onu da duymuştur."

"Oh olsun," dedim. "Ona güzel bir ders vermişsiniz, aslanlarım benim."

"Bora gibi çapkın ve uçarı birini adam etti ama, ne haber..." dedi Sırma, acı bir gülüşle.

"Hiç sanmam!"

"Senin haberin yok! O daldan dala gezen Bora yazın bile gelmiyor, üniversitenin yaz kurslarına katılıyor ki, eğitimini bir an önce bitirip buraya dönsün ve ikisi evlensinler."

"Eğitimine hız verdiği doğru ama bunu Serpil için yaptığını hiç sanmıyorum."

"Ya kimin için yapıyor, Tümaycığım?"

"Kendisi için... Serpil de ortalara düşüp, bunu benimle evlenmek için yapıyor diye aklı sıra reklam yapıyor. Oysa kıskançlık kavgaları herkesin dilinde..."

"Ne kıskançlık kavgası?" diye hemen araya girdim. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum. Hele de böyle ballı dedikodular söz konusu olunca...

"Bora eğitimi konusunda bir miktar değişmiş olabilir. Ama kızlar konusunda pek de o kadar değişmemiş ki, sokak ortasında Serpil ona avaz avaz bağırmış."

"İşte ben bunu asla yapamazdım," diye mırıldandı Sırma ve ekledi, "öyle ya da böyle, kız bu ilişkiyi kaç senedir yürütüyor ya, ona bakın."

"İyi ama," dedim. "Herkesin karakteri başka. Sen istesen de Serpil gibi olamazsın. O Bora'nın birine sarktığını görünce anında kıyameti koparıyor, nerede olursa olsun kavga ediyor."

"Hem de nasıl," dedi Zeynep. "Bora bu rezilliklere kızınca da, tam bir dönüş yapıp özür diliyor, her şeyi seni sevdiğim için yaptım diyormuş. Bora'nın arkadaşlarından duydum bunları."

Sırma'ya döndüm. "Sen bütün bunları yapabilir misin? Ortalık yerde, herkesin içinde avaz avaz kavga edip, sonra da peşinden dolanıp beni affet diye yalvarabilir misin peki?"

Sırma'nın hiç sesi çıkmadı.

"Gördün mü," dedim. "Onun için bunu Serpil'in bir başarısıymış gibi görmekten vazgeç lütfen. Bu bir kişilik meselesi. Sen gururuna düşkün, prensipleri olan bir kızsın. Bu ölçülere uymadı mı, allahaısmarladık, diyorsun. Ama Serpil! O bambaşka bir karakter! Hedefe varmak için her şeyi yapabilir, her şeye katlanabilir."

"Serra çok doğru söylüyor," dedi Tümay.

Bizler öylesine dalmışız ki, bir baktık konukların çoğu gitmiş, ortalık toplanmış bile.

"Defne Teyze," dedi Tümay. "Niye bizi uyarmadınız. Lafa dalıp size hiç yardım etmedik."

"Öyle güzel konuşuyordunuz ki, size kıyamadım, şunun şurasında koca yıl içinde kaç kez bir araya gelebiliyorsunuz ki. Onun için bıraktım doyasıya çene çalın."

"Çok teşekkürler ama bizim artık gitmemiz gerek," diyerek Tümay'la Zeynep ayaklandılar. Onları kapıya kadar geçirdik, sonra da herkese iyi geceler dileyerek odamıza çıktık.

Yatağımızın üstüne yerleştikten sonra, "Eee, süslü, anlat bakalım," dedim.

"Neyi?" demez mi...

"Kızım sen bunadın mı? Telefonda sana anlatacaklarım var, dememiş miydin?"

"Haa, evet." İsteksiz bir hali vardı.

"Anladım," dedim, "anladım. Anlatacağın her neyse artık ondan söz etmek istemiyorsun."

Suçlu suçlu güldü.

"Ama olmaz ki Sırma, biz seninle her şeyi paylaşıyoruz. Öyle değil mi?"

"Elbette, Serra. Ama bu iş bitti artık."

"Ne işi? Kızım, şunu adam gibi baştan anlatsana..."

"Ama ne senin annene, ne benimkine tek laf etmek yok."

"Desene bir sır bu."

"Evet! Ve öyle kalmasını istiyorum."

"Pekâlâ!"

"Söz mü?"

"Söz."

Yani bu Sırma'nın evhamları da beni öldürecek. Kim bilir yine ne dandik bir şey anlatacaktı büyük sır, diye.

"Bu kış okulda çok hoş biriyle tanıştım. Adı, Bill. Doktora öğrencisiydi. Onu ilk kez hocamıza asistanlık yapmak için derse girdiğinde tanıdım."

Söze başlar başlamaz, hele de Bill dedikten sonra Sırma'nın yüzü yumuşayıverdi. Ah, ah! Konunun ince iş olduğunu bilmeliydim.

"Sarışın! Yemyeşil gözleri var, hoş adam anlayacağın. Bütün kızlar da peşinde."

Sesimi çıkarmadan dinliyordum onu.

"Bir gün çimlere oturmuş ders çalışıyordum ki gelip yanıma oturdu. Adımdan dolayı yabancı olduğumu anlamış, ülkemi sordu, ben de Türkiye deyince çok ilginç buldu. Meğer Türkiye'yi, özellikle de İstanbul'u görmek istermiş. İşte... bir dolu soru sordu, ben de elimden geldiğince anlattım. Böylece ilk kez o gün bir arkadaşlık başladı aramızda."

"Vay çapkın Sırma vay."

"Yok Serra, sahiden sadece güzel bir sohbetti. Aklıma hiçbir şey gelmedi, inan bana. Ama böyle hoş birinin gelip benimle konuşması gururumu okşamadı desem yalan olur."

"Sonra?"

"Sonra –artık koridorlarda filan karşılaştığımızda sadece selamlaşmakla kalmıyor, ayaküstü sohbet de ediyorduk. Türkiye'yle ilgili haberleri bayağı takip ediyor, *Time* dergisinde Türkiye hakkında bir yazı var diye bana dergiler getiriyordu. Sonra Noel partisi oldu, tüm hocalar ve öğrenciler davetliydi. O partide de hiç farkında olmadan bütün geceyi birbirimizle konuşarak geçirdik."

"Peki sen hâlâ uyanmadın mı?"

"Zihnimin gerisinde uyandıysam bile, konduramıyordum. Onlar çok arkadaş canlısı, güler yüzlü, rahat ilişki kuran insanlar. Böyle olunca, ben de bu ilgiyi nereye oturtacağımı bilemedim."

"Ah canım benim! İyi bilirim o belirsizlikleri..."

"Ama çok tatlıydı be Serra," diye adeta inledi benim Sırmam.

"Peki sonra..."

"O dönem Bill bizim dersin asistanlığını yapmıyor, derse başka biri giriyordu. Böyle olunca birbirimizi daha az görür olmuştuk.

"Bir gün baktım, sınıfın kapısında Bill! Yüreğim hoplayıp ağzıma geldi sanki. Hoşbeşten sonra, bir kahve içelim mi, dedi, hemen kabul ettim tabii. Bu arada yine kendi kendime itiraf etmesem bile, sevinçten göklere uçuyordum. Ve giderek bu kahve içmelerimiz sıklaştı."

Sırmacık başka koşullarda olsa bu öyküyü ne biçim ballı anlatırdı. Ama işte, şu veya bu nedenle bitmiş bir öykü de ancak böyle hüzünle karışık bir özlemle anlatılabilirdi.

"Kısaca toparlamak gerekirse, bütün bir kışı sık sık buluşarak geçirdik. Birbiriyle iyi anlaşan bir arkadaş grubumuz vardı. Ama ortada en ufak bir duygusal tavır ya da söz yoktu. O nedenle, güzel bir arkadaşlık bu, fazlasını bekleme Sırma, diyordum.

"Derken bahar geldi. Bir gün oturmuş konuşurken, biletimi almam, yer ayırtmam filan söz konusu oldu. Bill durgunlaştı. Sonra bana, 'Eğitimin bitince ülkene mi döneceksin?' diye sordu.

"Ben de, 'Evet, bir yılım kaldı. Diplomamı alınca tabii ki döneceğim,' dedim.

"'Burada master yapmayı düşünmüyor musun?'

"'Onu henüz bilemiyorum. Babam, mezun olunca bir süre çalışırsam daha doğru bir karar verebileceğimi söylüyor.'

"'Baban haklı ama ülkene dönersen inan çok üzüleceğim Sırma,' dedi.

"Ben bu sözlere o kadar şaşırmıştım ki...

"'Ama ben okuyup ülkeme dönmek üzere yola çıktım. Başka türlüsünü düşünemem.'

"'Ya birisini seversen...' dedi ve ekledi, 'Ya birisi seni çok severse... o zaman da fikrini değiştirmez misin?'

"Ne diyeceğimi bilemez haldeydim, Serra.

"'Sana olan duygularımı anlamadın mı, Sırma?' demez mi en sonunda. Tabii ben yine suskun. Herkes birbiriyle öylesine arkadaşça bir tutum içindeydi ki, sapla samanı karıştırdım, diyemedim tabii.

"'Ama artık bazı şeyleri konuşmanın ve açıklığa kavuşturmanın zamanı geldi,' dedi.

"Serra, beni o anda kes, kesin bir damla kan akmazdı. Ne diyeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ayrıca Bill'e karşı duygularımı öylesine bastırmıştım ki, kendim bile hangi noktada durduğumun farkında değildim.

"Elimi elinin içine alıp, 'Seni seviyorum Sırma,' dedi. 'Seni ilk gördüğüm günden beri seviyorum. Bu belki geçici bir duygudur diye düşünmüştüm, ama her buluşmamızda sana biraz daha bağlandım. Ve şu anda çok ama çok eminim. Ben senden başka biriyle mutlu olamam ve tüm yaşamımı seninle geçirmek isterimi.'"

"Vay be Sırma," demişim! "Yani, seni beğeniyorum, hadi bilemedin, seni seviyorum'u bekliyordum da böyle güm diye... Resmen bir evlenme teklifi bu Sırma... Peki, sen ne dedin?"

"Ne diyebilirdim ki... Sen bile dinlerken şurada şoke oldun. Bir de beni düşün..."

"Haklısın! Hem de çok haklısın."

"Benim bu şaşkın halimi görünce, Bill, 'Seni üzmek, sıkıntıya sokmak en son isteyeceğim şeydir, Sırma. Seni anlıyorum ve hak veriyorum ama duygularımı daha fazla saklayamazdım. Sana karşı dürüst olmazdı bu. Onun için her şey açıklığa kavuşsun, benim duygularımı bil istedim. Ayrıca, yanılmıyorsam sen de bana karşı ilgisiz değilsin.'

"'Hemen bir cevap vermen gerekmez. Biliyorum, çok ani oldu. Sen bu söylediklerimi bir düşün, kendini tart. Ondan sonra seninle yine konuşuruz. Ben artık her şeyin açık olmasını ve ikimizin de nerede durduğunu bilmesinin gerektiğini düşünüyorum.'

"'Senin duygularını öğrendikten sonra sana daha başka söyleyeceklerim var,' dedi."

"Vay Sırmam vay! Her şeyi açık açık konuşup, niyetini ortaya koyması düzgün bir insan olduğunu gösteriyor."

"Evet," dedi Sırma. "İnsanoğlu her yerde aynı. Bunun efendisi de var, çapkını, üçkâğıtçısı da... Bu, ülkemizde de böyle, Amerika'da, Avrupa'da da. İnsan her yerde insan. Benim üniversitede de çok çapkınlar vardı, zaten onlar hemen belli ediyorlardı kendilerini... Ama Bill çok efendi biriydi. Sessiz, sakin, güler yüzlü..."

"Sonra sen ne yaptın, Sırma?"

"İşte bu konuşmadan sonra benim için uykusuz geceler başladı. Bir kere ondan bu sözleri duyunca, kendi duygularımı bastırmaktan vazgeçtim ve ben gerçekten ne hissediyorum, onun hakkında ne düşünüyorum diye kendimi sorgulamaya başladım. Onu beğendiğim kesindi de, nereye kadar? Ülkemi bırakıp, onunla oralarda kalacak kadar mı? İşte bunu kestiremiyordum.

"Sonra ailem? Hele de babam... Babamı bilirsin, çok moderndir filan ama bazı konularda ne kadar katıdır. O ne derdi bu işe?

"Ben evliliğe hazır mıydım?

"Öte yandan Bill'i hayatımdan çıkarırsam ne yapardım? İşte bu düşünce üzerine ince bir sızı gelip oturuyordu yüreğime... Ona, gülüşüne, ilgisine, şakalarına o kadar alışmıştım ki... Ve... en büyük soru...

"Bu, ailemden, arkadaşlarımdan, ülkemden ayrı olmanın yalnızlığı içinde oluşmuş bir alışkanlık mıydı yoksa gerçek aşk mıydı? İşte bu sorular beynimin içinde dönüp duruyordu."

"Bütün bu sorularla uykusuz geceler olmaz da ne olur."

"Canım soğuk bir şey içmek istedi," dedi Sırma. "Sen de ister misin?"

"Hem de nasıl."

"İyi! Sen otur, ben mutfaktan bir şeyler alıp geleyim."

"Ben de sana yardım edeyim."

"Yok, yok! Şimdi annem duyarsa, bu saat oldu niye yatmadınız, neler konuşuyorsunuz diye tepemize çöker. Ben yavaşçacık alıp gelirim."

Vah benim Sırmacığım, oralarda kendi başına ne sıkıntılar yaşamış! Burada, bir derdimiz olunca tüm arkadaşlar telefonun ucunda... Bir haber ettin mi, gelirler, konuşur, içini dökersin. Danışırsın! Tartışırsın! Kısaca, o yükü bölüşürsün. Ama uzaklarda olunca, her şeyi kendi başına taşımak zorundasın.

Sırma yalınayak, elinde tepsi kedi gibi sessizce içeri girdi.

"Bakıyorum terlik kullanmıyorsun."

"En sessiz yöntem bu," diyerek tepsiyi yavaşça masanın üstüne koydu Sırma.

"Annem limonata yapmış, biraz da üzümlü kek kalmış, onu da getirdim."

"Bilirsin, bayılırım üzümlü keke."

"Bilmem mi..."

Gülüştük! O hüzünlü ortamda bile gülebilmek... İnsanoğlunun dayanma gücünün bundan güzel bir göstergesi olabilir mi...

Sırma anlatmaya devam etti, sanki konuşmaya, anlatmaya, içini dökmeye ihtiyacı vardı.

"Cehennem gibi iki hafta yaşadım. Düşündüm, taşındım. Bazı arkadaşlara üstü kapalı danıştım. Ama bir yararı olmadı. Sonuçta sorun senin kendi sorunun. Her şey kendine özgü. Genelleştiremiyorsun ki... Hatta, inanmayacaksın ama kitaplardan bile medet umdum. Felsefe kitaplarını karıştırdım. Ama sonunda kararımı yine kendim verdim."

Meraktan ölecektim neredeyse...

"Neye karar verdin, Sırma?"

"Şöyle düşündüm: Hemen yanıt verecek durumda değildim, zamana gereksinimim vardı. Nasıl olsa Amerika'da bir yıl daha kalacaktım. Bu sürede kendimi, duygularımı ölçecek, ayrıca evliliğe hazır mıyım, orada yaşayabilir miyim, ailemle durum ne olur gibi soruların cevaplarını bir çizgiye oturttuktan sonra sağlıklı bir karar alabilecektim."

"Güzel! Bence çok mantıklı!"

"Evet, tabii bir de başka kültürden biriyle beraberlik düşününce işler daha da karışıyor."

"Neden öyle diyorsun! Bak Zeynep'in ablası Nilgün ne kadar mutlu."

"Evet ama bu her zaman öyle olmuyor. Nilgün Abla örneğine karşılık pek çok olumsuz olay da yaşanıyor."

"Neyse... Sen bütün bu düşüncelerini Bill'e söyledin mi?"

"Evet!"

"Ne dedi?"

"Sana bir sorum var, dedi. Bunun yanıtı benim için bütün bu anlattıklarından daha önemli... Önce onu sormak istiyorum."

"Çok merak ettim bu soruyu..."

"Benim için önemli olan, senin bana karşı neler hissettiğindir. İşte senden bunun yanıtını istiyorum," dedi. "Bu cevabı aldıktan sonra diğer konular bir önem kazanacak. Sende bana karşı ciddi bir duygu yoksa konu zaten kapanacaktır."

"Eyvahlar..."

"Aynen, Serracığım."

"Peki, ne dedin?"

"Ne diyebilirdim ki. Doğruyu, yani ona özel bir ilgi duyduğumu söyledim."

"Ne yaptı?"

"Çok mutlu oldu, ama sonra..."

"Eee, sonra ne oldu?"

"Beni bilemezsin ne kadar mutlu ettin, dedi ve madem birbirimize derin duygular besliyoruz, o zaman seninle her konuda dürüst olmak isterim. Benim hakkımda her şeyi bilmek senin en doğal hakkın."

"Ayyy... ne söyleyecek bu adam? Korkuyorum be Sırma!"

"Şu anda ben evliyim, dedi."

"Amaaan..." Aynı Ayşegül'ün sesi gibi çıkmıştı sesim.

"Ve..."

"Ve'si de mi var?"

"Ve bir de iki yaşında çocuğum var."

"Sen bana sabırlar ver, Tanrım! Vah benim Sırmam, ne yaptın peki?"

"Tahmin edebileceğin gibi dondum kaldım. O ise ellerini bana uzatmış, biliyorum, bu senin için bir şok ama lütfen beni dinle, diyordu. Çok genç yaşta evlendik, bu birinci hataydı. İkinci hata ise hemen çocuk yapmamızdı."

"Kardeşim, bu arkadaş öğrenci değil miydi?" dedim kendimi tutamayarak.

"Doktora öğrencisi..." diye düzeltti beni Sırma.

"Her ne haltsa... Bu öğrenci ne zaman vakit buldu da evlendi, yetmedi çocuk yaptı?"

"Serra, bu Amerikalıların da yakındıkları bir sosyal yara. Öyle çok alelacele yapılmış evlilikler var ki. Öyle çok küçük yaşta evlenenler var ki... Tabii gerçekler ortaya çıkıp, sorumluluklar omuzlara binince boşanmalar yaşanıyor.

Bill de üniversitenin ilk yılında evlendiklerini ve hemen bir çocukları olduğunu, daha sonra giderek sorunlar ve anlaşmazlıklar yaşamaya başladıklarını anlattı."

"Ee, herhalde yani... Bacak kadarken evlenirsen, olacağı budur." Baktım konuşmalarımla gitgide babaannemleşiyorum, hemen sustum. Kızın zaten kendi derdi kendine yetiyor, bir de bu sözlerle ben üzmemeliydim onu.

"Şu anda ayrı yaşıyoruz, çocuk eşimde, dedi. Ah Serra, bu 'eşim' sözcüğünü duyunca öyle fena oldum ki... Hemen fırlayıp oradan gitmek, uzaklaşmak ve onu bir daha hiç ama hiç görmemek istedim. Sana karşı dürüst olmak

zorundaydım, diye devam etti. Boşanmak için onunla konuşacağım, sonra da mahkemeye başvuracağım.

"Bir dakika, dedim ona. Ne zaman ayrı yaşamaya başladınız? Söylediği tarih tanışmamıza denk düşüyordu. Yani aranızda bazı sorunlar yaşıyordunuz, yine de idare edip gidiyordunuz, ama sen benimle tanışınca sorunlar ağırlaştı ve ayrı yaşamaya başladınız. Öyle mi? Öyle de denebilir, dedi. Bu durumda senin bu kararı almana ben neden oldum. Hayır, hayır, dedi, biz zaten anlaşamıyorduk. Ama ben ortaya çıkıncaya kadar pekâlâ yürütüyordunuz, dedim.

"Yürütüyorduk, ama ikimiz de mutlu değildik, dedi. Bunun üzerine, bak Bill, dedim, bana kararımı sormuştun. Şu andan itibaren benim cevabım hayırdır. O hâlâ, benim onların evliliklerini etkilemediğimi, yanlış bir birliktelik olduğunu, herkesin hata yapabileceğini ve mutlu olmaya hakkı olduğunu söylüyordu.

"Haklı olabilirsin ama biliyor musun ben ne düşünüyorum, dedim. Evliliğinizdeki bazı sorunlar nedeniyle bunalmış olabilirsin veya aşkınız bitip sıradan yaşama dönüşünce sıkılmış olabilirsin ve tam da o sırada ben, yani yeni bir yüz ortaya çıkıyor. Beni görür görmez etkilendiğini söylemiştin. İşte yeni bir yüz, yeni bir heyecan, belki de yeni bir aşk seni böyle düşünmeye itti. Bunun da geçici bir duygu olmadığını nereden biliyorsun? Onun için bence sen yine de karınla durumu düzeltmeye çalışsan iyi edersin. Düşün ki bir çocuğunuz var."

"Aslanım benim," dedim sırtına vurarak. Gözleri dolu doluydu, tabii dayanabilir miyim, benimkiler de çeşme oldu anında. Sarılıp onu kucakladım.

"Doğrusunu yapmışsın, Sırmacığım," dedim.

Gözlerini sildi. "Bill herkesin mutlu olmaya hakkı var, diyor. Bir yanlış yapıldı diye, onu neden bir ömür sürdürmek zorunda olayım, diyor."

"O da haklı."

"Evet, bence de haklı da... zihnimde o şüphe oldukça ben mutlu olamam. Karşısına ben çıkmasaydım belki de bir süre sonra aralarındaki pürüzleri halledip yollarına devam edeceklerdi. Pek çok evlilik iniş çıkışlar yaşıyor. Bill'se benim yanlış düşündüğümü söylüyor. Bir insanın ömrü ve mutluluğu söz konusu olunca cesur kararlar alabilmek gerek, diyor."

"Haklı, valla," dedim. Ben de habire fikir değiştiren fırıldaklara dönmüştüm. Bir Sırma'ya aferin diyor, bir Bill'i haklı buluyordum.

"Kültür farkı dedikleri bu olsa gerek, Serra," diye sözlerini sürdürdü Sırma. "Belki haklı ama bizim kültürümüzde aile o kadar önemli ki... Uzağa gitmeye ne gerek, senin annen babandan boşanmadan önce ne büyük mücadele vermiş, yürütmek için elinden geleni yapmış. Bana bunları annem anlatmıştı. Artık yürümeyeceğine kesin gözüyle bakılınca boşanılıyor bizde. Doğru veya yanlış ama bizler de böyle yetiştirildik. Aile çok çok önemli bizler için. Onlar belki daha değişik bakıyorlar ama ben de bu duygularla yaşayamam ki..." dedi ve yine gözleri doldu.

Dayanamayıp bir kez daha sarıldım ona. "Üzülme Sırmacığım, bir şey içine sinmedi mi, kafana yatmadı mı uzak duracaksın. Çünkü kesin ortada ters bir şeyler var anlamına gelir bu."

Derken bir sinirlerim boşansın... Bir başlayayım gülmeye... Sırma'ysa hayretle bakıyordu bana, gözleri dolu dolu. "Kızmayacağına söz verirsen, sana neden güldüğümü söyleyeceğim."

"Haydi söyle."

"Hani Türk filmleriyle dalga geçerdik ya... Şimdi aynı o durumu yaşıyoruz farkında mısın..."

Sırma da gülmeye başladı. "Evet, evet. Ben yuvası yıkılmasın diye sevgilisinden vazgeçen fedakâr ve cefakâr kadın rolündeyim, sen de boynuma sarılıp ağlayan sevgili dostum..."

"Bir daha o filmlerle asla ve asla dalga geçmeyeceğim. Şu durumumuza bakar mısın..."

Haydi yine deli deli gülmeye devam... Gözlerimizi sildikten sonra sordum.

"Ve sen işi böylece bitirdin, öyle mi?"

"Yok, o kadar kolay olmadı. Bill kaç kez benimle konuşup beni ikna etmeye çalıştı. Her konuşma benim için bir azaptı, meğer ona ne kadar bağlanmışım. Bağlanmışım ne demek, sevmişim Serra, bal gibi sevmişim."

"Ama kararından dönmedin."

"Dönecek gibi olunca aklıma ailem, öncelikle de babam geliyordu. Ben ikna olmamışken, onlara bu durumu nasıl anlatabilirdim. İşe bir de onların penceresinden bakınca kararımda ısrar ediyordum."

"Bir olayın birkaç yönü olabiliyor. Nereden baktığın önemli."

"Hem de nasıl. Bill'in penceresinden bakınca o haklı. Ben kendi penceremden bakınca istediğim iç huzurunu bulamıyorum, öyle olunca ben de haklıyım. Babama ge-

lince, o da kızı için pürüzsüz bir gelecek istemekte çok mu haksız?"

Hayatla ilgili almak üzere olduğumuz kararlar giderek ne kadar güçleşiyordu.

"En son on gün önce telefon etti, nasılsın iyi misin diye sordu. Ona iyi olduğumu ama artık aramamasını, çünkü bunun beni üzdüğünü söyledim," dedi Sırma, sonra ekledi, "ama mert adammış, evliliğini saklayabilirdi. Beni kaybedebileceğini bildiği halde yaşadıklarını dürüstçe ortaya koydu ve kararımı her şeyi bilerek almama olanak tanıdı."

"Evet, gerçekten dürüst davranmış," dedim, sonra aklıma geldi. "Sen şimdi bütün bunları annene anlatmadın mı?"

"Onları boşu boşuna telaşlandırmak istemiyorum. Ayrıca bunu onlarla konuşacak halde değilim henüz, belki daha sonra..."

Ah Tanrım, ne olur artık şu kızın yüzü bir gülsün!

Bu kadar tatlı, bu kadar iyi bir insan mutlu olmayı hak ediyor. Onu böyle hüzünlü görmeye dayanamıyorum. Sırma'ya gülmek yakışıyor, mutluluk yakışıyor.

"Peki, son bir soru Sırma."

"Sor bakalım."

"Burada bu kararları uygulayabiliyorsun, çünkü uzaktasın. Peki, oraya dönünce ne olacak?"

"Onu da konuştuk! Benim bu kararım üzerine, çalışmalarını başka bir kampüste sürdürmeyi düşünüyor. Birbirimizi görmemenin ikimiz için de daha iyi olacağını düşündük."

"Sen bunca sıkıntı içindeyken benim sana yardım edememiş olmamı, inan hazmedemiyorum."

"Şimdi çok daha iyiyim, Serra. Ayrıca bizler çok şanslıyız. Aile ve dostluk dayanışması var ama yine de gün geliyor, an geliyor, bir şeyler yapman gerekiyor ve sen yalnızsın. O kararı ancak sen tek başına, kendi başına almak zorundasın. Aldığın kararı yine tek başına uygulamak zorundasın.

"Yani önce yalnızsın! Ve o yalnızlıkta güçlüysen, ayakta kalabiliyorsun."

"Sen de bunu başardın, Sırma."

"Evet! Kolay olmadı, hem de hiç olmadı. Ama oralarda yapayalnızken kendi başıma doğru kararı aldığıma inanıyorum. Ve bunu uygulama gücünü kendimde bulduğum için de kendimle gurur duyuyorum."

İşte böyle sevgili defter!

Yattığımızda saat sabahın dördüne geliyordu. İkimiz de konuşmaktan yorgun düşmüştük, daha doğrusu yaşadığımız duygusal yoğunluktu bizi pestile çeviren.

Evet, ne diyebilirim ki...

Sırma'nın mutluluğu bulmasını dilemekten başka...

17 Eylül, Pazartesi

Sabahleyin terasta harika bir kahvaltıdan sonra ver elini deniz. Kumların üstüne serilmek, güneşin sıcaklığını duyumsamak... Hele de bütün bir yaz boyu çalıştıktan sonra ilaç gibi geldi, ilaç.

Tümay'la Zeynep de plajdaydılar. Hep birlikte yüzdük, oradan buradan konuştuk. Sonra birden aklıma geldi.

"Cüneyt nerelerde? Hiç gözükmedi."

Bir an birbirlerine baktılar.

"Hayırdır! Bir durum mu var?"

"Yooook..." dedi Zeynep isteksiz.

"Cüneyt burada mı?"

"Evet."

"İyi mi? Hastalık mastalık yok, değil mi?"

"Nerden çıkarıyorsun bunları?"

"Ne bileyim, hepiniz öyle bir duruyorsunuz ki, acaba Cüneyt'e kötü bir şey mi oldu diye düşündüm."

"Yok canım," dedi Sırma. "Cüneytimizin sağlığı yerinde. Hadi gidip büfeden bir şeyler alalım, benim karnım zil çalıyor."

Böylece az sonra hepimiz Çeşme'nin meşhur çöp şişlerine gömülmüş vaziyetteydik. Daha sonra yine deniz, kum ve çeşitli atıştırmalar...

Sözün özü: Akşama kadar plajdaydık.

Gece için kimseden ses çıkmadı. Garip! Oysa Çeşme'de her gece mutlaka bir boy dolaşılır, oralarda bir yerlerde çoğunlukla pizza yenirdi. Bu gece içinse kimseden tık yok. Olur a, dedim kendi kendime ve biz Sırma'yla terasa yerleştik.

Murat Enişte, "Gidip bir tekneye bakayım," diyerek arabasına atladığı gibi hızla gözden kayboldu.

"Bu saatte bile teknesi... Varsa yoksa teknesi... Zaten bu merak nedeniyle adı iki eşliye çıktı," diye söylenerek Defne Teyze bir iskemle çekip yanımıza oturdu.

"Evet kızlar, nasıl gidiyor?"

"İyidir teyzeciğim."

"Hafta sonu ve siz evdesiniz. Bunun nedenini sorabilir miyim?"

Bilmiyorum anlamında iki elimi iki yana açtım.

"Sırma? Serra'yı, Tümay ve Zeynep'le birlikte bir yere götürmeyecek misiniz?"

Sırma oturduğu yerde kıpraştı. Zor durumda kalınca hep böyle yapar. Bir yandan da annesine boğacak gibi bakıyordu.

"Ne bileyim, anne. Bütün gün denizdeydik, bir şey konuşulmadı."

"Konuşulmadıysa konuşun o zaman. Hadi kalkın gidin, bir dolaşın."

Bunca laftan sonra Sırma eli mahkûm, "Anlaşıldı, biz bu evde istenmiyoruz. Gidelim bari Serra," dedi.

"Ne güzel oturuyorduk, teyzeciğim. Ne gerek var şimdi sokağa çıkmaya..."

"Amaaan aman! Ne uyuşuk şeylersiniz," dedi teyzem ve ahizeyi eline alıp bir numara çevirdi.

"Alo, Tümay'ı rica ediyorum. Yaa, çıktı mı? Yok, yok, önemli bir şey yok. Ben Sırma'nın annesiyim. İyi geceler," dedikten sonra bize döndü.

"Bak âlem çıkmış geziyor, sizse burada pinekliyorsunuz. Derhal ama derhal çıkıp gidiyorsunuz. Serra'nın şurada kaç gecesi var ki..."

Böylece kendimizi caddede bulduk.

"Sırma," dedim. "Bir tuhaflık seziyor musun?"

"Ne gibi?"

"Yani teyzemin dediği gibi gerçekten de ben geldiğimde hep birlikte çıkardık. Hoş, bütün günü birlikte geçirdik, ayrıca bana karşı her zamanki gibi çok sıcak ve tatlıydılar. Ama nasıl söylesem... Bir gariplik var sanki."

Sırma'dan hiç ses çıkmadı. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Bir süre konuşmadan yürüdük. Aslında ben Çeşme'nin

o bildik akşam seslerini dinliyordum. Bisiklet zilleri, balkonlardan gelen çatal bıçak şakırtısı, konuşmalar, arada bir yüksek kahkahalar...

"Serra, ne yemek istersin?"

"Pizza!"

"Emin misin?"

"Evet."

"Son kararın mı?"

"Evet."

Gülüşerek her zamanki pizzacımıza gidip oturduk ve en okkalısından iki büyük ısmarladık. Pizzalarımızı yarılamıştık ki gözüm içeri giren bir çifte takıldı. "Aaaa Sırma," dedim. "Bak, Tümay'la Cüneyt." Sonra onlara el sallayarak seslendim, "Tümay! Cüneyt!"

Beni görünce bir an için oldukları yerde donup kaldılar sanki. Ya da bana öyle geldi.

Cüneyt bize doğru yönelince, ben de ayağa kalktım. Ne de olsa bu yıl ilk kez görüşüyorduk. Sarılıp öpüştük.

"Nasılsın Serra? Nasıl gidiyor?"

"İyiyim Cüneyt. Bütün yaz staj yaptım, Ankara'ya dönmeden, kısa bir süre için de olsa buraya uğrayıp Sırma'yı, sizleri göreyim dedim."

"Çok iyi."

Tümay ayakta duruyor, konuşmaya katılmıyordu. Sırma'dan da, hadi biraz oturun gibi laflar yok. Ortada garip bir durum olduğu kesin. Kesin!

Neyse, onlar başka bir masaya geçtiler, biz de pizzalarımızı bitirip eve döndük.

Teyzem, bıraktığımız yerde, yani terasta oturuyordu.

"Ne çabuk döndünüz."

"Anne! Bizi evde istemiyorsan şunu açık açık söyle de sen de rahat et, biz de..."

Teyzemin kahkahaları karanlıkta çınladı.

"Az önce annenle konuştum, Serracığım. İkinizi de öpüyor," dedi ve ekledi, "Sırma, buzdolabında dondurma var. Eğer orada yemediyseniz..."

"Yemedik," diye bağrıştık bir ağızdan. Ve anında Sırma yok oldu.

Az sonra karamelli dondurmalarımızı afiyetle yerken teyzem sordu, "Serra, bu yıl Çeşme'yi nasıl buldun? İnsanlar, hayat tarzı değişmiş mi?"

"Ben pek bir değişiklik görmedim. İnsanlar her zamanki gibi çok tatlılar. Yaşam tarzına gelince, sanki ekonomik kriz buralara uğramamış. Restoranlar dopdolu, sokaklar cıvıl cıvıl..."

"Sormamın nedeni, insan devamlı bir yerde yaşayınca değişimin farkına varmıyor. Oysa yılda bir kez gelen farklılıkları görebiliyor."

"Benim de sormak istediğim bir şey var."

Anne kız merakla bana bakıyorlardı.

"Aslında sorum Sırma'ya..."

"Sor bakalım."

"Bugün Tümay'la Zeynep'te bir gariplik hissettim."

"Ne gibi?"

Nasıl anlatsam... Tam da parmağımı üstüne basabileceğim bir şey olmamıştı ki... Birden aklıma bu akşam geldi.

"Teyzemin bile dikkatini çekti. Biz hep birlikte bir yerlere gider, bir şeyler atıştırırdık. Oysa bu sefer topu topu iki-üç gece kalacağım halde bunlarda tık yok."

"Evet?"

"Ne yani, bu durum senin de tuhafına gitmiyor mu?" Sessizlik!

"Sırma, lütfen neler oluyor, söyler misin?"

"Aman, bir şey olduğu yok."

"Var, bal gibi var! Bunu hissediyorum. Lütfen söyle."

Teyzem beni destekledi. "Sırma, Serra haklı. Eğer bildiğin bir şey varsa, söylemelisin."

"Şey... aslında var da..."

"Eeee..."

"Serra'ya nasıl söyleyeceğiz diye düşünüyorduk."

Yüreğim sanki midemde atmaya başlamıştı.

"Anlamıştım," dedim. "Benimle ilgili bir şey bu. Lütfen şunu dosdoğru söyle, ikimiz de rahat edelim."

"Evet, Sırma," diye yine destek verdi bana teyzem.

"Üff..."

"Hadi ama..."

"Tümay'la Cüneyt çıkıyorlar! Oh be!"

"Ne?"

"Evet, onlar çıkıyorlar."

Önce bir ferahlama duygusu tüm benliğimi kapladı. Kimseleri kırmamış, incitmemiş, öfkelendirmemiştim.

Sonra da... her şeye karşın içimde bir eziklik... Cüneyt ilk aşkımdı ne de olsa. Pişman olup yeniden bir araya gelmemizi istemesi ve uzunca bir süredir kimseyle çıkmıyor olması, itiraf etmeliyim ki, gururumu okşuyordu. Hayatımda Oktay olmasına karşın...

İnsanoğlu ne kadar bencil olabiliyor. Benim hayatımda bir sevdiğim olsun ama onun olmasın!!! Durum aynen böyle. Neyse ki, anında akıl devreye giriyor da, her şey yerli yerine oturuyor.

Teyzem çok yerinde bir soru sordu, "Peki, ne vardı bunu Serra'dan saklayacak?"

"Aman ne bileyim! Sıkı sıkı tembih ettiler bana."

"Şimdi anlıyorum," dedim. "Tevekkeli değil, ben Cüneyt'i sorunca bir tuhaf oldular."

Sırma'nın sesi çıkmıyordu.

"Konuşsana Sırma... Dilini mi yuttun?"

"Ne söylememi istiyorsunuz bu durumda..."

Yine teyzem lafa karıştı, "Ay vallahi insanı öldürürsünüz siz! Ne var ki ortada böyle gizlenecek."

"Canım," dedi Sırma sonunda. "Anlasanıza işte..."

"Bir söylesen de anlasak."

"Onlar Serra'nın hâlâ Cüneyt'ten etkilenebileceğini düşünüyorlar."

"Ne? Benim hâlâ onu sevdiğimi mi sanıyorlar."

"Canım tam olarak sevmek değil de..."

"Eeee, ne?"

"Dedim ya, onu görünce etkilenebileceğini düşünüyorlar."

"İyi ama ben Oktay'ı seviyorum ve bunu en başta Cüneyt olmak üzere hepiniz biliyorsunuz."

"Öyle de..."

"Şimdi düşüp bayılacağım! Kızım, şunu doğru dürüst başından başlayarak eveleyip gevelemeden anlatsana."

Teyzem ne kadar da haklı! Şu Sırma'ya da sinir oldum yani. İki saattir mırın kırın ediyor, bir türlü sadede gelmiyordu. Neyse sonunda annesinden fırçayı yedi de, başladı anlatmaya.

"Ben buraya geldiğimde, yani yaz başında Tümay'la Cüneyt çıkıyorlarmış. Bir süre benden de sakladılar."

"Deli bunlar," dedim kendimi tutamayarak. "Kime ne onların çıkıp çıkmadıklarından."

"Dur, lafımı kesme, Serra."

"Peki, peki."

"Tabii, bir süre sonra ben anladım ve Zeynep'i sıkıştırdım. Bunların arasında bir şey mi var, diye sordum. Yok, sana öyle gelmiştir, dedi."

Yine kendimi tutamadım. "Hayatta beni deli eden bir cümle varsa o da salak yerine konmanın bir başka ifade şekli olan, 'sana öyle geliyor'dur."

"Sus ama Serra."

"Sustum! Devam! Dinliyorum!"

"Ben de dedim ki, Zeynepçiğim, bunu görmemek için kör olmak gerek. Hem niye benden saklıyorsunuz? Zeynep mırın kırın etti."

"Az önce senin yaptığın gibi..."

Sırma beni duymamış gibi devam etti, "Sen öğrenirsen, Serra'ya söylersin diye sana anlatmamaya karar verdik, dedi. Bunun üzerine ben de, ne alakası var, o zaten Oktay'la çıkıyor, yoksa siz Serra'nın hâlâ Cüneyt'e ilgi duyduğunu mu sanıyorsunuz, dedim."

"Koçum benim!"

"Siz kızlar ne biçim konuşuyorsunuz. Bir de erkek öğrenciler daha kibar olsun diye okulları karma yaptılar. Siz onları adam edeceğinize, onlar sizleri kendilerine benzetmişler."

"Anneciğim, Milli Eğitim konusundaki değerli fikirleriniz için çok teşekkürler... Şimdi izin verirsen sözlerime devam etmek istiyorum.

"Aman! Sustum."

"Bunun üzerine Zeynep, sen öyle diyorsun ama ne malum, demez mi... İnsaf be Zeynep, dedim. Olsa olsa sizin kafanızda yazdığınız bir senaryo bu."

"Teyzeciğim, lütfen kızma," dedim ve Sırma'nın sırtına bir şaplak indirerek, "aslansın sen, aslan," sözcükleriyle duygularımı dile getirdim.

"Meğer onları asıl rahatsız eden, bu olasılığın yanı sıra senin Cüneyt'le bir araya gelmen için onların çaba sarf etmiş olmalarıymış."

"Evet, bu doğru! Hatta kraldan fazla kralcı bir davranış içindeydiler."

"Diyorlar ki, bir zamanlar Cüneyt'le Serra'yı bir araya getirmek için ısrar edip uğraşanlar bizdik. Sonra, tutup yine bizden biri, yani Tümay oluyor bu, kalkıp Cüneyt'le çıkınca bu sana karşı çok yakışıksız olurmuş. Onları asıl rahatsız eden konu da buymuş."

"Olamaz! Bunların kafası iyice karışmış."

"Senin geleceğini söylediğimde öyle bir panik oldular ki..."

Sırma gülmeye başladı. "Ve bana, nasıl olsa çok kısa bir süre kalacak, ne olursun söylemeyelim, diye yalvardılar. Ben de, peki bunu sonsuza dek saklamayı mı düşünüyorsunuz, dedim. Şu günleri atlatırsak, araya kış girecek, gelecek yaza söyleriz. Aradan bir yıl daha geçmiş olacağı için eğer Serra'nın içinde ufacık bir duygu kalmışsa, o da bu sürede silinmiş, Serra da üzülmemiş olur, dediler."

Teyzem erimişti. "Vah canlarım benim! Bak Serra, sen üzülme diye ne sıkıntılara girmişler."

"Bu kadar ince olmaları, beni bunca düşünmeleri... Çok duygulandım. Gerçekten! Ama teyzeciğim, ortada hiçbir

şey yok ki... Ayrıca neredeyse iki yıldır Oktay'la çıkıyorum. Tamam, insan düşünceli davranmalı ama bunlarınki de biraz fazla."

"Valla, elçiye zeval olmaz," dedi Sırma. "Sordun, söyledim, işte durum bu."

Kendimi tutamayıp gülmeye başladım.

"Âlemler! Bari gitmeden onları rahatlatacak bir şeyler söyleyeyim. Mutlu olun yavrularım filan gibi..."

Arkadaşlarım belki de durumu abartmışlardı ama bütün bu davranışların dibinde iyi niyet yatınca, diyecek yoktu.

Teyzem esniyordu. "Çocuklar, sizi bilmem ama ben yatmaya gidiyorum."

Sırma da annesine katıldı. "Hadi Serra, biz de gidip yatalım. Bütün gün deniz, güneş... yorgunum ben."

"Sırmacığım, sen yat, ben biraz daha oturmak istiyorum. Mehtap o kadar güzel ki..."

"Cüneyt'i mi düşüneceksin?" demez mi....

"Şimdi alırım seni ayağımın altına," diye üstüne yürüyünce annesinin peşinden yukarı koştu.

Bir süre terasta oturduktan sonra mehtabı daha iyi seyredebilir miyim diye bahçeye indim. Hafif bir esinti yaprakların arasında nazlı nazlı geziniyordu. Mehtapsa cömert bir gökyüzü prensesi gibi ellerine aldığı gümüş rengi pırıltıları dalların, yaprakların, çiçeklerin, toprak patikanın üstüne bol bol serpiştirmişti. Mehtapta bahçe ne kadar da güzeldi.

Dolaşmaya devam ettim, hiç uykum yoktu. Bu güzellik insanda uyku mu bırakır. Çalılıkların hışırdadığını duydum birden. Dönüp arkama baktım, bahçe gümüş pırıltılar içinde öylece duruyordu.

Bir-iki adım daha attım, bahçedeki en büyük ağacın yanına gelmiştim. Durup ilerilere baktım, önümde düş bahçeleri uzanıyordu sanki. Birden yine bir hışırtı duydum ve dönmeme fırsat kalmadan bir kol beni belimden kavradı. Aynı anda boynumda hissettiğim nefesle ürperdim. Bağırmak için ağzımı açtığımda bu kez bir başka el ağzımı kapattı. Ve biri kulağıma fısıldadı, "Serra, sakın bağırma."

Saniyeler saatler gibi ağır ağır yürüyordu. Ağır çekim bir filmi izler gibiydim. Kurtulmaya çalıştım. Yine o fısıltı, "Serra! Benim! Lütfen bağırma."

Ve o fısıltıyla birlikte kulağıma değen dudaklar...

Öylece durmuş, bekliyordum!

Ağzımı kapatan el yavaş yavaş gevşedi ve tekrar fısıltı, "Serra... ben Oktay!"

O kadar korkmuştum ki, bir süre bu sözlerin anlamını kavrayamadım. O el artık ağzımı kapatmıyordu, benim de sesim çıkmıyordu. Eller beni çevirdi. Evet, karanlığın içinde beni kollarında tutan Oktay'dı!

Mehtabın gümüş ışıkları yüzünü, saçlarını aydınlatıyordu.

"Seni ne çok özledim," dedi fısıldayarak.

"Ben de seni," dedim. "Ben de seni..."

Yaşlı ağacın altında birbirimize sarılmış, öylece duruyorduk.

Yaprakların hışırtısı, mehtabın ışıkları... Nasıl da büyülü bir geceydi.

Sonunda o ulu ağacın dibine, yere oturduk.

"Ödümü patlattın ama Oktay," diye çıkıştım ona.

"Bu kadar korkacağını bilsem, inan yapmazdım."

"Neyse... Bu gecenin güzelliği hatrına affolundun. Ama önce şunu söyle bana, sen burada ne arıyorsun? Son

konuştuğumuzda Çeşme'ye gelmekten filan söz etmemiştin."

"Öyle bir niyetim yoktu da, onun için."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra sen Çeşme'ye gideceğini söyleyince, neden gidip sevgilime bir sürpriz yapmayayım, dedim. Nasıl olsa stajımı da tamamlamıştım, istediğim zaman ayrılabilirdim."

"Ama ben Ankara'ya gelecektim zaten."

"Biliyorum! Yine de sana bir sürpriz yapmak istedim. Atlayıp geldim ve işte burada karşındayım."

"Oktay, sen delisin!"

"Eh, bunu inkâr edecek değilim."

"Adresi sana ben mi vermiştim?"

"Hayır, ne olur ne olmaz diye ben senden buranın telefon ve adresini istemiştim."

"Seni düzenbaz seni... Bari evi kolay buldun mu?"

"Biraz dolaştığımı itiraf etmeliyim. Arka sokaklara girip çıktım, sonunda buldum. Bahçe kapısından baktım, terasta oturuyordunuz."

"Geleydin ya..."

"O saatte kapıya dayanan biri genellikle pek hoş karşılanmaz. Hem sizler de ayaklanmıştınız, baktım onlar içeri girdiler, sense terasta oturmaya devam ettin."

"Bari o zaman gelseydin..."

"Ne bileyim! Seni öyle özlemişim ki, orada durup Serramı seyretmekten kendimi alamadım. Zaten az sonra kalktın. Yatmaya gidiyor herhalde diye düşündüm ama baktım bahçeye iniyorsun, tamam dedim, kesin bizim kız mehtabın büyüsüne kapıldı, gidiyor."

"Evet, aynen öyle oldu."

"Nasıl da bilirim," diye övündü hemen. Sonra devam etti, "Aslında Çeşme'de bir otelde yer ayırtmıştım, sabahleyin karşına çıkıverecektim. Sonra dayanamadım, otele gitmeden en azından evin yerini bulayım dedim. Ama seni görünce... ve herkes gittikten sonra sen bahçeye inince, yavaşça bahçe kapısını açıp içeri süzüldüm ve seni izlemeye başladım. Bu kadar yakınına gelmişken seninle konuşmadan, seni bir kez olsun öpmeden gidemezdim."

Yumuşacık sesi ve sevgi dolu gözleri beni sarıp sarmalıyordu. Bu dünyada sevmek ve sevilmekten güzel bir şey olabilir mi...

"Kim bilir ne kadar yorgunsundur," dedim. "Haydi sırtüstü uzan, başını da kucağıma koy."

Sırtımı yaşlı ağaca dayayarak yere oturdum, o da başını kucağıma yaslayarak uzandı.

"Haklıymışsın Serra! Böyle uzanınca yorgunluğumun farkına vardım. Üstelik yattığım yerden yıldızlar ne kadar da güzel görünüyor. Hadi anlat, neler oldu son günlerde..."

Böylece o çok sevdiğim saçlarıyla oynayarak aklıma ne geldiyse anlattım. Daha doğrusu bir ben anlattım, bir o. Ve konuşurken, konuşurken saatler uçup gitti. Bir de baktık gün ağarıyor.

"İnanılır gibi değil, bak günün ilk ışıkları belirdi," dedim. Birlikte, aydınlanmaya başlayan karanlığı izledik. Muhteşem bir görüntüydü.

"Hadi bakalım Oktay Bey, gözlerin kan çanağına dönmüş. Şimdi doğru oteline gidiyorsun, yatıp bir güzel uyuyorsun, sonra da bize kahvaltıya geliyorsun."

"Sizinkiler bir şey demez mi?"

"Demezler! Bir tek Murat Enişte var çekindiğim, o da sabah erkenden İzmir'e işe gidip, akşam geç vakit dönüyor. Onun için sen geldiğinde evde teyzemle Sırma olacaklar. Eh, onlarla da tanışmanı isterim doğrusu."

"Tamamdır." Ayağa kalkıp bana ellerini uzattı. Benim de bacaklarım bir uyuşmuştu ki... Oflaya poflaya, onun yardımıyla ayağa kalktım. Oktay'ı bahçe kapısına kadar yolcu ettim. Tam gidiyordu ki, geri dönüp, "Serra," dedi.

"Efendim?"

"Öpücüğümü isterim."

Yaa, sevgili defterim, işte böyle. Sırma uyuyor. Zaten ben de kimseyi uyandırmayayım diye ayaklarımın ucuna basa basa içeri girdim, ama bu sürprizi, Oktay'la bu gecemizi mutlaka ama mutlaka yazmalıydım. Öylesine büyülü bir geceydi...

18 Eylül, Salı

Sabah kahvaltıda Sırma'ya, "Bil bakalım dün gece sen yattıktan sonra ne oldu?" dedim. Bayan Merak hemen kulaklarını dikti.

"Ne oldu? Ne oldu?"

"Aklından hayalinden geçmeyecek bir şey..."

"Serra, lütfen ballandırmayı bırakıp neler olduğunu söyler misin?"

"Oktay geldi!"

"Hadi ordan."

"Valla ve de billa."

"Beni işletmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, inan doğru söylüyorum."

"Anlat hadi."

"Dün gece siz yattıktan sonra mehtap o kadar güzeldi ki, bahçede biraz dolaşmak istedim."

"Bana romantik diyene bakar mısınız..."

"Doğayı ne kadar sevdiğimi bilirsin, Sırma Hanım. Hemen aygın baygın seslerle bana laf çakıştırma bakalım."

"Alt tarafı biraz takıldık," diye hemen kendini savundu Sırma. "Hadi uzatma da devam et."

"Ah Sırma, ay ışığında o bahçe sanki büyülü bir diyardı ve ben de ilk kez oraya adım atıyordum. Bahçenin alt sınırında o ulu ağaç var ya, tam oraya ulaşmış öteki bahçelere bakıyordum ki, birisi belime sarıldı."

"Ayyy..." Sırma benden beter korkmuştu.

"Meğer Oktay değil miymiş!"

"Öyle hayalet gibi dolanacağına niye adam gibi eve gelmemiş?"

"Ben de aynı soruyu, tabii çok daha nazik sözcüklerle sordum. Meğer bana sürpriz yapmaya karar verip otobüse atlamış ve akşama Çeşme'ye varmış. Otele gitmeden bir eve bakayım, demiş. O geldiğinde biz terasta oturuyormuşuz. Bizi bir süre izlemiş."

"İnanmıyorum! Demek hâlâ böyle erkekler var."

"Sonra ben bahçeye inince o da peşimden gelmiş."

"Peki, sonra ne oldu?"

"O ulu ağacın dibine oturduk ve sabahın ilk ışıklarına kadar konuştuk."

"Delisiniz kızım siz. Niye içeri almadın çocuğu?"

"Diyorum ya, çok gizemli bir geceydi. O güzelliği bırakıp içeri girmek istemedik sanırım. Ayrıca birbirimize

anlatacak öyle çok şeyimiz varmış ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. Ay ışığı, gecenin hafif esintisi, her yerde ay ışığının pırıltıları..."

Ben anlatırken zavallı Sırma mest olmuştu, mest. Hoş benim de ondan aşağı kalır halim yoktu ya...

Rüyadan uyanırcasına silkelendi Sırma. "Peki, Oktay şimdi nerede? Onunla tanışacağım, değil mi?"

"Otelde kalıyor ve tabii ki buraya gelip seninle ve teyzemle tanışacak."

"Harika!"

"Neymiş o harika olan," diyerek teyzem yanımıza geldi.

"Anne, hani Serra'nın arkadaşı Oktay var ya..."

"Evet, adını duymuşluğum var."

"İşte o Çeşme'ye gelmiş. Az sonra burada olur herhalde, böylece bizler de onunla tanışmış olacağız."

"İyi de sen bu akşam otobüsle Ankara'ya dönüyorsun, Serra." Teyzemin sesindeki soruyu anlamamak mümkün değildi.

"O bana sürpriz olsun diye gelmiş, teyzeciğim. Akşam Ankara'ya birlikte döneceğiz."

"Oooo," dedi bu kez teyzem. "Anlayalım, bu ne ilgi böyle."

Tam o sırada telefon çaldı, teyzem bir koşu içeri gitti. Bir süre konuştuktan sonra bana seslendi, "Serra, annen arıyor, bir diyeceğin var mı?"

"Ankara'ya varınca onu ararım, teyze."

"Pekâlâ, nasıl istersen," dedi teyzem ve mesajımı iletti.

Az sonra elinde çay fincanı, yine yanımıza geldi. Koltuğuna yerleşti. "Serra, hazır şurada biz bizeyken seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var."

Sırma'yla, yandık dercesine birbirimize baktık.

"Ne hakkında teyzeciğim?"

"Annen hakkında..."

Huzursuzluk, kötü, kara bir bulut gibi çöküvermişti üzerime.

"Ne olmuş anneme?"

"Aranızın gergin olduğunu biliyorum, Serra."

"Bense annemin evin içindeki her konuyu naklen yayın şeklinde herkese anlattığını bilmiyordum."

"Aşkolsun Serra! Ben herkes miyim?"

"Tabii ki değilsin, teyze. O sözün gelişi... Ama yine de aramızda geçenler, ikimizin arasında kalmalıydı bence."

"Şimdi Serracığım, ben annenin biricik kardeşi ve en yakın dostu olduğum halde, prensip olarak, ikinizin arasında geçenleri anlatmaz. İnan, anlatmaz. Ama bu kez başkaydı."

"Başka olmasına hiç şaşmadım," diye homurdandım.

Sırma, bu arada, şaşkın şaşkın bir annesine bir bana bakarak, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

"Bu kez dertleşelim, konuşalım diye aradı. Çok sevgili kızının üzülmesi, ondan uzaklaşması Derya'yı hem üzüyor, hem kırıyor. Ve bu durumda ne yapacağını bilemediğinden bana açıldı."

"Madem konuşmuş, dertleşmişsiniz, o zaman mesele yok!"

"Yapma böyle Serra! O seninle konuşmak istiyor ama sen anneni yanına yaklaştırmıyormuşsun."

"Ne konuşacağız teyze, ne konuşacağız? Bıktım bu ikisinin sorunlarından. Ne halleri varsa görsünler..."

Benim bu çıkışım teyzemi de, Sırma'yı da şaşırtmıştı. Aslında ben de kendime şaşıyordum.

Sonra Sırma ufacık bir sesle, "Sorun nedir, acaba birisi bana da anlatabilir mi?" dedi.

Bu kez bir hışım Sırma'ya döndüm. Sesimdeki öfkeyi kontrol edemediğimin farkındaydım.

"Sorun şu ki Sırmacığım, annemin de tıpkı babam gibi bir çıkıntısı var. Ve benim bunu kabullenmem bekleniyor. Ben de ne haliniz varsa görün, diyorum. Daha ne yapayım yaa... Ama bu da yetmiyor, gülücükler saçmam bekleniyor. Yine yetmiyor, araya teyzem konuyor. Ve üstüme üstüme geliniyor. Ben de buna sinir oluyorum. İşte sorun bu!"

Yine bir sessizlik...

Sonra teyzem, "Bak Serra..." diye yeniden lafa başlayacak oldu.

"Lütfen teyze, seni de kırmak istemiyorum."

"Ama annenin ciddi bir ilişkisi yok ki..."

"Peki, gecenin bir vakti arayan o adam neyin nesiydi?"

Teyzemin kahkahası gergin havayı hiç de yumuşatamadı.

"Ay, siz gençler ömürsünüz vallahi... Size gecenin bir vakti pekâlâ da telefonlar gelecek, saatlerce konuşacaksınız ama annenize bir telefon gelince, doğru dürüst ne olduğunu sorup anlamadan, onu suçlayacaksınız. Meğer sen ne kadar tutucuymuşsun, Serracığım."

"Evet teyze, ben tutucuyum. Tamam mı? Ve bu konuyu da artık kapatalım, çünkü fena halde içim sıkıldı."

"Ama Serra..."

"Anne lütfen! Kapat artık bu konuyu."

"Hayır, sadece şunu söylemek istiyordum. Konuşmazsanız, sorunlardan kaçarsanız, sorunları hiçbir zaman çözemezsiniz."

Cevap vermedim, çünkü sesimin titremesinden, gözyaşlarımın akıvermesinden korkuyordum. Onlarla göz göze gelmeyeyim diye, bileziğimle oynayıp duruyordum.

Birden Sırma, "Serra, şu kapıdaki sarışın delikanlı Oktay olmasın," diye beni dürttü.

Ah, evet! Sevgilimin saçları güneşte büsbütün sararmıştı.

Gece tabii ki fark edememiştim.

"Oktay," diyerek ona koştum, kapıyı açtım. Ve hemen terasta bizi bekleyen teyzemle Sırma'yla tanıştırdım. Sırma'nın gözleri projektör gibi Oktay'ı tepeden tırnağa tarayıp duruyordu.

Teyzem, az önceki atışma hiç olmamış gibi, "Çocuklar siz oturun, ben hemen bir fincan çay getireyim Oktay'a," diyerek içeri gitti.

Daha sonra hep birlikte oturduk. Oktay'a sorular sordular, o da stajda yaptıklarını filan anlattı. Teyzem, helal olsun, tam bir diplomat. Yeteri kadar oturduktan sonra, "Bana müsaade, biraz işim var," diyerek kayboldu.

Biz sohbetimizi sürdürdük. Sırma Amerika'yı anlattı, Çeşme'dekilerden söz etti. Oktay da, benim anlattıklarımdan onları biliyor ya... "Zeynep'le Tümay nasıl?" deyince Sırma şaşırdı. Ama toparlanıp, "Serra da seni iyi bilgilendirmiş hani," dedikten sonra, "ikisi de iyiler," diye yanıtladı.

"Peki ya Cüneyt? O da burada mı?"

Sırma'nın gözleri bir an için bana doğru kaydı. Oktay bunu kaçırır mı... Bir kahkaha atıp sorularını sürdürdü. "İyi mi bari? Sağlığı filan..."

İkimiz iki yandan onu yumruklamaya başladık.

"Çok muzırsın ama..."

"Sorulara bakar mısın..."

Oktay'sa hâlâ muzırları oynuyordu. "Ne dedim ben şimdi? Arkadaşlarınızı sordum, iyiler mi dedim," diyordu ama gözleri fıldır fıldırdı.

Birden, "Bak Sırma, aklıma ne geldi," deyiverdim.

"Bu bakışı hiç ama hiç beğenmedim," dedi Sırma.

"Korkma! Sahiden iyi bir fikir, bak dinle."

"Anlat bakalım."

"Ama önce Oktay'a durumu özetlemem gerek," diyerek Cüneyt'le Tümay'ın çıktıklarını benden nasıl sakladıklarını biraz da abartarak anlattım.

Bütün bu lafların üstüne Oktay, "Oh, be! Şimdi rahatladım," demez mi...

"Nedenmiş o?"

"En azından rakibim sahadan çekilmiş oluyor da ondan..."

"Ben sana ne diyeyim Oktay," dedim onun bu sözlerine gerçekten şaşarak. "O iş biteli o kadar zaman oldu."

"Yok efendim, bu işler hiç belli olmaz."

Benim Oktay meğer bal gibi kıskançmış da, belli etmezmiş.

Hayretlerim şaştı!

"Evet Serra," dedi Sırma. "Bir fikrim var, diyordun..."

"Cüneyt'le Tümay beni üzmemek için köşe bucak saklanıyorlar ya..."

"Evet..."

"Şimdi biz Oktay'ı da alıp onların bulunduğu yere gidelim. Oktay'ı yanımda görünce rahatlarlar. Yazık çocuklara..."

"Ne kadar iyisin," dedi benim Oktayım.

"Ama bak onlar da ben üzülmeyeyim diye nasıl özen göstermişler."

"Tamam canım," dedi Oktay kollarını iki yana açarak. "Hepiniz çok iyisiniz."

"Evet," dedik Sırma'yla gülüşerek. "Bizler çok çok iyiyizdir."

"Haydi öyleyse gidelim. Ben de şu Cüneyt'le tanışmak istiyordum zaten."

Böylece plajın yolunu tuttuk. Tam da düşündüğüm gibi, Tümay'la Cüneyt kocaman bir güneş şemsiyesinin altında oturuyorlardı, Zeynep de yanlarındaydı.

"Bak," dedim Oktay'a. "Şimdi herkesi tanıyacaksın."

Onlar da bizi görmüşler, ne yapacaklarını bilemez halde bize bakıyorlardı. Dosdoğru yanlarına gittik. Bakışlarında şaşkınlık, merak, kuşku vardı. Ayağa kalktılar.

"Çocuklar, bakın size Oktay'ı tanıştırayım," dedim ve ekledim, "Oktay, işte Zeynep ve Tümay."

Oktay'la el sıkıştılar.

"Bu da Cüneyt."

Oktay yine güler yüzle Cüneyt'e elini uzattı. Acaba benim düş gücüm çok mu çalışıyor? Sanki Oktay, Cüneyt'e elini uzatırken hani maçı kazanmışların o güvenli tavrı vardır ya, öyle bir hava içindeydi.

Cüneyt'e gelince, el sıkışırken o da Oktay'a gülümsedi, ama aynı anda gözleri bana doğru kaydı ve sanki o gözlerde bir tutam hüzün vardı.

Ayaküstü biraz konuşup, yavrularım, artık çekinmeniz için hiçbir neden yok, mesajını verdikten sonra plajdan ayrıldık. Ve pizzacımıza gidip oturduk.

"Eee," dedi Sırma. "Nasıl buldun Cüneytimizi?"

Yani, bu Sırma'nın patavatsızlıklarına da diyecek yok doğrusu. Soruya bakar mısınız...

"Sıkı çocuk," dedi Oktay. Sonra da kolunu omzuma attı. "Ve, ne yazık ki hâlâ aklı benim kızımda."

"Haayııır," dedik, ikimiz aynı anda.

Oktay bizim bu tepkimizin asıl nedenini anlamadı tabii. Oysa biz, Cüneyt'in aklı hâlâ bendeyse, bunun Tümay'a ne büyük bir haksızlık olduğunu düşünerek, hayır, diye feryat etmiştik.

"Pekâlâ," dedi Oktay. "Madem değildir diyorsunuz, değildir o zaman."

Bir süre sonra, "Artık gidip eşyalarımı toplasam iyi olur," dedim ve döktürdüm, "yolcudur Abbas, bağlasan durmaz."

Sırma beklediğim tepkiyi verdi hemen. "Şuna bak, ne laflar bilirmiş." Sonra Oktay'a dönüp, "Sen valizini alıp bize gel. Serra'yı nasıl olsa şoför götürecek, bizim evden birlikte gidersiniz," dedi.

"Teşekkürler Sırma, zaten valiz değil, küçük bir çantam var."

"Tamam öyleyse, evde buluşalım."

Özellikle de Sırma'dan ayrılacağım için içimi yine o bildik hüzün kaplamıştı. Bir koca yıl görüşemeyecektik. Sırma'nın mutsuz olduğunu bilmekse bu hüzne hüzün katıyordu.

Vedalaşmak için Sırma'ya sarıldığımda gözyaşlarımı tutamadım. Teyzem, "Ne bu haliniz! Beni de ağlatacaksınız ama," diyerek ağır havayı dağıtmaya çalışıyordu.

"Enişteni de öp benim yerime," dedim teyzeme.

"Tamam canım, hadi yolun açık olsun." Sonra da Oktay'a dönüp, "Oktay, seni tanıdığıma memnun oldum," dedi ve ikimizi de öptü.

Son kez dönüp baktığımda teyzem arkamızdan bir kâse suyu döküyor, Sırma'ysa öylece orada duruyordu. Canım, tatlı Sırmam benim. Onun kadar, tabii bir de Sıla kadar, mutluluğa layık insan azdır. Tanrım, lütfen onların yüzünü güldür.

Oktay yavaşça elimi tuttu, sonra da cebinden çıkardığı bir kâğıt mendili uzattı. Nedendir bilmiyorum, neye ağladığımı da tam olarak bilemiyordum ama İzmir'e, otogara varana kadar gözyaşlarım dinmedi. Sırma'ya, Sıla'ya, bir miktar da anneme ağlıyordum sanki.

Gece seferi olduğundan olsa gerek, otobüs çok da dolu değildi. Böylece Oktay'la yan yana oturabildik.

Otobüsün ışıkları, müzik, ikram edilen sandviç ve kahve keyfimi yerine getirmiş, içimi üşüten o hüzün yavaş yavaş eriyip gitmişti. Oktay'la birbirimize bakıp gülümsedik.

"Başbaşa ilk otobüs yolculuğumuz," dedi.

"İyi ki kalkıp geldin, yoksa bunu yapamayacaktık," diye fısıldadım kulağına.

Bir süre sonra başımı Oktay'ın omzuna dayadım. Dalmışım.

20 Eylül, Perşembe

Ankara'yı bayağı özlemişim!

Sevgili evimi özlemişim!

Bahçeli'yi özlemişim!

İlk günden hemen Gülnaz Teyzeye haberi ilettim, gelip evi temizleyecek. Okulun açılmasına on beş gün var, tam on beş koca gün...

Bu ne demek biliyor musun?

Bugünleri Oktay'la geçireceğim, demek. Ne iyi ettim de buraya erken geldim.

Aklımı seveyim!

Ve tabii ki Allahın emrini yerine getirerek babaannemi ziyarete gittim. Zaten Ankara'ya adım atar atmaz birinci vazifem toprağı öpmek, ikincisi derhal ama derhal babaannemi ziyaret etmek... Babamı da aradım, ama telefona çıkan olmadı. Meğer yurtdışındaymış.

Babaannemle birbirimizi özlemişiz. Dip dibe oturup bildik sohbetimize başladık.

"Annen nasıl?"

"İyi babaanneciğim, size sevgilerini, saygılarını iletmemi istedi."

"Sağ olsun! Bir gün olsun beni kırmadı. Neme lazım... Eee, nasıl gitti çalışmaların?"

"Çok şey öğrendim babaanneciğim. Bu seferki staj çok iyi geçti."

Sesini çıkarmadı. Çalışmalarımla ilgili bir eleştiri getirmemesi bu konuda müthiş bir aşama kaydedildiği anlamına geliyordu. Ona İstanbul'da olanları, arkadaşlarımı, dedemle anneannemleri, sonra da Çeşme'ye gidişimi anlattım. Sözlerimi dikkatle dinledi. Sonra, "Haydi mutfağa gel. Ben yemeği hazırlarken sen de yanımda oturursun," dedi.

"Yardım edeyim, babaanneciğim."

"İstemez! Ayağımın altında dolaşma yeter."

Bakar mısınız...

Babaannemin evinde her zaman lezzetli yemek vardır. Bu kez de suluköfteyle şehriyeli pilav yapmıştı. Yemeklerimizi tabaklarımıza koyduktan sonra karşıma geçip oturdu. Eskiden asla mutfakta yemek yedirmez, mutlaka yemek odasına hazırlardı. Yaşlandıkça, özen gerektiren bu tür işlerden giderek vazgeçmeye başladı, canım babaanneciğim. İşte o nedenle, üzerinde mavi-beyaz kareli muşamba örtünün serili olduğu küçük mutfak masasında karşılıklı oturmuş, yemeğimizi yiyorduk.

"Ellerine sağlık babaanneciğim! Senin yemeklerin gibisi yok."

"Hadi ordan!"

"İki gözüm önüme aksın ki doğru söylüyorum."

"Delinin zoruna bak! Ne biçim konuşmak o öyle..."

Uzanıp buruşuk, yumuşacık elini tuttum. "Seni kızdırmaya bayılıyorum da onun için böyle konuştum, yoksa bilirsin, kibarımdır."

"Hıh, kibarlık kim, sen kim..."

"Aaa, kalbimi kırıyorsun ama..."

"Neyse, bırak şimdi saçma sapan konuşmayı da, sana söyleyeceklerim var." Eyvah!

"Dinliyorum, babaanneciğim."

"Bizim Safiye var ya..."

"Evet, Safiye Teyzeyi biliyorum."

Sesini alçalttı. Gözlerini kısarak bana baktı. "Safiye'nin bir torunu var."

"Allah bağışlasın."

"Sus! Sus da dinle."

"Tamam."

"Bu sene avukat çıkıyormuş. Yani hukuku çoktan bitirmiş de, stajyerlik mi ne onu da bitirmiş, kendi işini kuruyormuş."

"İyi de bundan bana ne babaanneciğim?"

"Siz de okursunuz, okursunuz ama ne fayda, kafanız çalışmaz," dedi ve yine bana doğru eğilerek büyük bir sır verircesine fısıldadı, "işte biz Safiye'yle konuştuk. O çocukla seni yapacağız."

"Babaanne, sen delirdin mi?"

"Ağzını topla! Büyüklerle böyle mi konuşulur."

"Bağışla! Sözümü geri aldım ama bu da nereden çıktı?"

"Senin evlenmen niye bu kadar garip oluyormuş, asıl sen onu söyle bana."

"Ama ben daha okuyorum."

"Bu yıl son sınıf değil misin?"

"Evet."

"Eee, daha ne?"

"Ay babaanne, hayret bir şeysin valla! Bana sormadan etmeden kalkıp elin ne idüğü belirsiz adamıyla beni evlendirmeye kalkıyorsun."

"Ne idüğü belirsiz değil, Safiye'nin torunu o."

"İyi ama ben henüz evlilik düşünmüyorum."

"Düşünmeye başlasan iyi olur, çünkü yaşın geldi de geçiyor bile."

"Ben halimden memnunum."

"Bana bak," dedi, bu kez gözleri iki küçük burgu gibi gözlerimin içindeydi. "Yoksa, biri mi var?"

"Hayır, yaa! O da nereden çıktı şimdi."

"Bir kız, ben evliliğe hazır değilim filan dedi mi bil ki sakladığı birisi var."

"Yok diyorum babaanne, yok! Kimse yok ve ben henüz evlenmeyi düşünmüyorum. Önce okulumu bitirmek, diplomamı almak, sonra da çalışmak istiyorum."

Umutsuz vakaymışım gibi süzüyordu beni.

"Bak," dedi. "İyi düşün. Öyle talebeye malebeye takılayım deme. Kim bilir kimin nesi... Hem daha ne mesleği belli ne de kazandığı para. Oysa burada pırıl pırıl bir avukat var. Ailesini de tanıyoruz, iyi insanlar. İzmir'de oturuyorlarmış, çocuk burada okumuş. Bak bir daha böylesi ya rast gelir ya gelmez. Ona göre..."

"Tamam babaanne, tamam," dedim sırf bu konu kapansın diye.

O ise hâlâ, "Bak bunu iyi düşün. Sonra ben ölüp gidince, iyi ki babaannemi dinlemişim dersin."

"Babaanne, lütfen! Böyle konuşma."

Bu da son zamanların modası. İkide bir, ben ölünce... diye başlıyor söze.

Ve... beni kahrediyor!

İşte böylece önce öpüşüp koklaşarak, sonra didişerek ziyaretimi tamamladım. Buraya kadar her şey alıştığım gibi. Sıra dışı bir şey yok. Lakin bu Safiye Teyzenin torunu işinde çok kararlı. Aldık mı başımıza belayı... haydi hayırlısı...

23 Eylül, Pazar

Dün ne oldu bir bilsen sevgili defterim! Kitaplığımı düzenliyordum ki, telefon çaldı. Koşup açtım. "Buyrun."

"Bakalım beni anımsayabilecek misin?"

Şaşırmıştım! Kimdi bu?

"Affedersiniz, tanıyamadım."

"Unutulduk desene, Serracığım."

Deli olacağım! Aslında ses tanıdık ama bir türlü çıkaramıyorum.

"Lütfen kim olduğunuzu söyler misiniz?"

"Her zamanki aceleci Serra," dedi karşı taraftaki ses, gülerek.

"Hem biz öyle sizli bizli konuşacak kadar da resmi değiliz."

Ay, kim bu?

"Pekâlâ! Anlaşıldı! Yardımcı olmam gerekiyor."

"Hiç fena olmaz," dedim kızmaya hazır.

"Bundan yıllar yıllar önce iki arkadaş varmış. Birbirlerini çok severlermiş, sonra bir tanesi başka bir kente gitmek zorunda kalmış. Ötekiyse, onun arkasından babasının tayin edildiği kente göçmüş. Böylece birbirini çok seven bu iki arkadaş ayrı düşmüşler. Bir süre mektuplaşmışlar ama zamanla sınavlar, ödevler, yeni arkadaşlar filan derken kopmuşlar."

"Yoksa..."

Telefondaki ses beni duymamışçasına anlatmaya devam ediyordu.

"Kopmuşlar dediysem, fiziksel olarak ayrılarmış, yoksa birbirlerine olan sevgileri hiç ama hiç azalmamış. Her ikisi de bazı geceler, derslerden vakit bulunca, eski günleri düşünür, Atasay'ı, sıska Filiz'i, güzel Selin Ablayı anarak, ne güzel günlerdi onlar, derlermiş."

"Ayşegül!" diye feryat ettim.

"Evet, Serracığım, benim."

"İnanmıyorum! Ne kadar sevindiğimi bilemezsin, Ayşegül. Peki, sen nereden arıyorsun? Ankara'da mısın yoksa?"

"Evet!"

"İşte bu harika! Demek buradasın! Ne zaman buluşuyoruz?"

"Yarın olabilir."

"Oley!" diye bir kez daha bağırdım. Sonra baktım heyecandan ayaklara fırlamış, avaz avaz konuşuyorum. Hemen frene bastım ve alçak sesle konuşmaya devam ettim, "Burada ne kadar kalacaksın?"

"Ne yazık ki fazla değil, Serracığım. Babamın işi vardı, bir-iki günlüğüne gelecekti. İnan sırf seni görmek için geldim. Üstelik burada olup olmadığını da bilmiyordum. Tam bir kumar oynadım anlayacağın. Telefonunu zaten 118'den bulmuştum, ama ya İstanbul'daysa diye diye geldim, çünkü bir-iki kez çevirdim ama cevap alamadım."

"Aslında bugünlerde burada olmamam gerekiyordu, ama sanki bir şey beni dürttü ve okul açılmadan hiç olmazsa on gün önce gideyim diye tutturdum. Meğer seni görecekmişim."

"Seninle buluşmadan dönseydim, çok üzülecektim, Serra."

"Ya ben? Kahrolurdum gelip beni bulamadan dönseydin. Hele hele birbirimizi bir-iki gün arayla kaçırsaydık."

"Yarın nerede buluşalım?"

"Sana evimin adresini vereyim. Hem burada baş başa rahat rahat konuşuruz hem de bizim fakirhaneyi görmüş olursun."

"Oldu bu iş."

Böylece adresi verip, telefonu kapattım. İçim içime sığmıyordu. Ayşegül, benim sevgili, güzel Ayşegülümü ye-

niden görecektim. Evin içinde dönüp duruyor, bu müthiş haberi birileriyle paylaşmak istiyordum.

Acaba Sıla geldi mi diye bir düşünce zihnimden şimşek gibi geçti ve anında cep telefonundan aradım.

"Sıla, neredesin?"

"Müneccim misin sen, Serra?"

"O da ne demek?"

"Geleceği görüp bilen kişi, demek."

"Neden bu unvana layık görüldüm?"

"Çünkü tam şu anda yurttaki odama adım attım da."

"Süper! Harika!"

"Beni bu kadar özlediğini bilmiyordum, Serracığım. Gözlerim yaşardı."

"Neyse, neyse, lafı uzatmayacağım."

"İyi edersin, faturaları göz önüne alınca..."

"Yarın çok çok eskilerden bir arkadaşımla buluşacağız. Senin de onu tanımanı istiyorum."

"Kim oluyor kendisi?"

"Ayşegül! Hani hep anlatırdım ya..."

"Evet, evet, hatırladım. Peki, gelirim."

"Yaşa sen! Öğleden sonra ne zaman istersen gel."

"Tamam Serracığım, haydi iyi geceler."

Harika olacaktı, harika! Ayşegül'le rahat rahat çene çalarız, sonra Sıla gelir, onları tanıştırırım, diye söyleniyordum. Biri ortaokuldan, öteki liseden arkadaşım... Ne güzel olacak, diye bir süre daha evin içinde turladım. Dilek bu halimi görse kim bilir ne kadar gülerdi, kahkahaları peş peşe patlatırdı. Onu da bayağı özledim, laf aramızda.

Tam o sırada yine telefon çaldı. Açtım, kalın bir ses, "Alüüüü..." dedi.

"Kimi arıyorsunuz?"

"Seni gulum..."

"Yemezler Oktay Bey."

"Neyi gulum?"

"Yani ayıp bu yaptığın! Çocuklar gibi telefonda işletmek yakışıyor mu sana..."

"Sen de bal gibi işliyorsun ama gulum..."

"Gulum deyip durma bana. Hem bak az önce ne oldu," deyip ona Ayşegül'ü anlattım. Sonra da ekledim, "Akşamüstü Sıla gelecek, sen de gelsene..."

"Bunca güzel hanımın arasında benim gibi bir zavallının ne işi var gulum."

"Israr etmiyorum ama gelirsen çocukluk arkadaşımla tanışmış olursun."

"Gelip gelemeyeceğim o andaki ruhsal durumuma bağlı. Tabii sadece sen olsaydın, bu daveti ikiletmezdim ama böyle ful aksesuarlı olunca..."

"Oktay!"

"Tamam! Sonsuza dek sustum."

"Hem sen beni niye aramıştın?"

"Bir yoklamak için... Yalnızsın ya, iyi misin, sağlığın yerinde mi, karnın aç mı, bir şeye gereksinimin var mı; işte bunları sormak için aradım."

"Canım benim."

İşte böyle bir süre akşam vakti muhabbeti yaptıktan sonra ertesi gün görüşmek üzere vedalaştık. Bu sabah kalktığımda, heyecan içindeydim. Ayşegül evime gelecekti. İyi ki Gülnaz Teyzeye evi temizletmiştim. Bir koşu gidip karşıdaki çiçekçiden bir demet küçük pembe karanfil, pastaneden de onun sevdiği acıbadem kurabiyelerinden aldım.

Aynanın karşısına geçip saçlarımı tekrar tekrar fırçaladım. Hem evimi, hem beni beğensin istiyordum. O kadar zaman geçmişti ki...

Kapı çalınınca nasıl kalbim çarptı anlatamam. Aman Tanrım, sanki eski bir dostu değil, sevgilimi bekliyordum.

Kapıyı açtım! İşte sevgili Ayşegülüm karşımda duruyordu. Yine güzel, yine güler yüzlüydü. Kıvırcık saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu, yeşil gözlerinde, tıpkı eskiden olduğu gibi, muzip pırıltılar yanıp sönüyordu.

"Amaaan," dedi beni görür görmez. "Ne güzel olmuşsun sen! Ne kadar da incelmişsin."

Ve birbirimizin kollarındaydık. Kapı önündeki bu hasret giderme ne kadar sürdü bilemiyorum. Sonunda, "Şimdi annem olsa, kızım, arkadaşını içeri almayacak mısın, derdi," dedim ve onu içeri aldım.

"Evin ne güzel olmuş, Serracığım."

"Altı üstü bir öğrenci evi işte."

"Ama çok tatlı bir öğrenci evi."

"Beğendiğine sevindim. Şimdi sen otur, misafir rolünü oyna, ben de ev sahibesini oynayıp sana kahve yapayım," dedim.

Ne güzel, eskisi gibi gülebiliyorduk birlikte.

Kahvelerimizi alıp karşılıklı yerleştikten sonra sordu Ayşegül, "En son ne zaman görüşmüştük, Serra?"

"Biz Anıtkabir'i ziyarete gelmiştik, o zaman buluşmuştuk seninle."

"Evet, sen o sırada Cüneyt'le hesaplaşıyordun."

"Ne demezsin! Hesaplaşmakla kalsa yine iyi. Onu bir de rakibemle diskoda sarmaş dolaş dans ederken görmüştüm."

"Vah Serram benim!"

"Ama bugün geriye bakınca keşke gün gelip bu acının geçeceğini bilebilseydim, diyorum."

Ayşegül içini çekti. "Ne yazık ki bu mümkün değil. Her insan bunları yaşamak, acı çekmek ve sonunda yine deneyimleriyle öğrenmek zorunda. Bugün üzüldüklerimize de gelecekte aynı şeyleri söyleyeceğiz. Hayatı herkes kendi deneyimleriyle öğrenmek zorunda. Kolay bir şey değil ama bunun başka yolu da ne yazık ki yok."

"Bu durumda biz seninle şaka maka tam dört yıldır görüşmüyoruz, öyle mi?"

"Evet, dört yıl sonra birlikteyiz."

"İyi ki geldin Ayşegül, iyi ki... Şimdi siz nerede oturuyorsunuz?"

"Daha önce İzmir'deydik. Şimdi Kıbrıs'tayız."

"Sahi mi?"

"Evet, Girne'de oturuyoruz. Ben de oradaki Amerikan Üniversitesi'ne gidiyorum."

"Doğu Akdeniz Üniversitesi mi?"

"Evet."

"Ne güzel! Memnun musun?"

"Hem de çok! Arkadaş da edindim. Aslında çok şanslıyım, iyi bir gruba düştüm."

"Kim seninle arkadaş olmak istemez."

"Öyle deme, Serra. Bu tamamen şans işi. Hele de üniversitede... Şansın varsa, anlaşacağın, kafa dengi insanlarla bir araya gelebiliyorsun. Yok eğer şansın yaver gitmezse dört yılı doğru dürüst tek bir arkadaş edinemeden bitiriyorsun."

"Haklısın," dedim. "Uzağa gitmeye gerek yok. Dilek gibi arkadaş canlısı, cıvıl cıvıl kız son yılına geldi, hâlâ bir

arkadaş grubu yok. Hoş, benim de grubum var mı yok mu bilemiyorum ya..."

Ayşegül bu özet yoruma çok güldü. Ona Betül, Alev ve diğerleriyle yaşadıklarımı anlattım. Beni nasıl da ilgiyle dinliyordu, can arkadaşım. Aradan onca yıl geçmişti. Ama sanki dün ayrılmış gibiydik.

"Haydi, şimdi de sen anlat," dedim.

Bir an gözleri daldı. "İzmir'de biri vardı. Birbirimizi çok sevdik ama çok da kavga ediyorduk."

"Sen ve kavga etmek! İnanılır gibi değil."

"Haklısın! Nitekim ben bile kendime şaşıyordum. Ama ne birbirimizle olabiliyorduk, ne de birbirimizsiz."

"Bu tür ilişkileri hiç anlayamıyorum."

"Ben de aynı senin gibi düşünürdüm ama hayat bazen insana böyle sürprizler yapabiliyor. Durum böyleyken tuttuk nişanlandık."

"Ne diyorsun... Sen nişanlandın mı?"

"Evet, aile içinde sade bir nişandı. Ailem benim mutluluğum için her türlü desteği veriyordu. Allah için, onun ailesi de aynı olumlu hava içindeydi."

"Anladığım kadar sen cennette cehennemi yaşıyordun."

"Ne güzel söyledin, Serra. Dışarıdan bakınca her şey çok güzeldi, ama sen bir de bana sor."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra, baktık ki her geçen gün birbirimizi daha çok yıpratıyoruz, bu iş burada bitsin, dedik ve dostça ayrıldık."

"Üzüldüm, Ayşegül."

"Ben de üzüldüm, hem de çok. Ailelerimizi düşündüm üzüldüm, ikimizi düşündüm üzüldüm. Hoş, o da bu işin yürümeyeceğini anlamıştı, böylece birlikte bu kararı aldık.

Şimdi iyi iki arkadaşız. Arada sırada birbirimizi arıyoruz, hatır soruyoruz."

"Ne kadar da uygar insanlarmışsınız."

"Aslında ne o kötü bir insandı, eh, ne de ben. Uyuşamadık, mesele bundan ibaret. Aslında bütün o zor süreçte bile birbirimizi kırmamaya özen gösterdik. Yani gurur kırıcı laflar, yaralayıcı sözler sarf etmemeye ikimiz de dikkat etmişiz ki, arkadaş kalabildik."

"Peki, şimdi kimseler yok mu? Senin gibi güzel kızı kolay kolay bırakmazlar."

Bana bakarken gözlerinin içi gülüyordu. "Okul bitince evleniyorum!"

"Ne?!"

Odaya yıldırım düşse bu kadar şaşırabilirdim.

"Onunla Kıbrıs'ta üniversitede tanıştık. Ve son iki yıldır çıkıyoruz. Bu yaz bana evlenme teklif etti."

"İnanmıyorum!"

Ayşegül bir yandan benim bu şaşkınlığıma gülüyor, bir yandan anlatmaya devam ediyordu, "Ben de onu ailemle tanıştırdım. Ailesini beklemeden beni babamdan isteyiverdi, onun bu yürekli davranışı da babamın hoşuna gitti. Daha sonra ailesi geldi, bu kez resmen istendim ve söz kesildi. Sonuç olarak, mezuniyetten sonra düğünümüzün yapılmasına karar verildi."

Peri masalı dinler gibi, ağzım açık, dinliyordum. "Ah Ayşegül, çok güzel!" dedim ve fırlayıp ona sarıldım.

"Mutluluklar dilerim, sen her şeyin en güzeline layıksın." İkimizin de gözleri dolmuştu.

Kabul etmek gerek ki, evlilik konusu bizler için giderek bir gerçeklik kazanıyor. Düne kadar öylesine konuşulan

konu, bazı arkadaşlarımızın yaşamında yer almaya başladı bile.

Ürkütücü! Çok ürkütücü!

Kapı çalındı, gelen Sıla'ydı. Tanışma merasiminden sonra onları baş başa bıraktım, bir koşu mutfağa girip, çay hazırlığına başladım. Daha sonra, Ayşegül'le birlikte Sıla'ya ortaokul yıllarımızı, Atasay'ı filan anlattık. Sıla da çok güldü bu hikâyelere.

Derken yine kapı çalındı, bu kez gelen kalbimin prensiydi. Onu içeri alır almaz gururla tanıştırdım.

"Ankara'dan arkadaşım Ayşegül ve zaten tanıdığın İstanbul'dan arkadaşım Sıla."

Ayşegül cin cin bakıyordu. Bir ara Oktay çayına şeker almak için arkasına dönmüştü ki, hemen elleriyle gözleriyle beğendiğini belirten işaretler yapmaya başladı. Yıllar öncesinin Ayşegül'üydü karşımdaki. Sıla'yla birlikte gülmemek için kendimizi güç tuttuk.

Ve yine kapı çalındı. "Kim olabilir ki," dedim. "Beklediğim herkes burada."

Kapıyı açtığımda bu kez karşımda Gülnaz Teyze duruyordu.

"Hayırdır Gülnaz Teyze?"

"Serra, bozuk para çantam yok. Acaba burada mı unuttum diye bir bakayım dedim."

Gülnaz Teyzeyi gördü ya, Oktay derhal ayaklandı. "Nasılsınız Gülnaz Hanım, sizinle epeydir görüşemiyoruz."

Tabii Gülnaz Teyze bu ilgi karşısında gevşemiş, hayran hayran Oktay'a bakıyordu. Oktay hemen ev sahibi kimliğine büründü. "Gülnaz Hanım, bak Serra'nın arkadaşlarını tanıtayım sana. Ayşegül Hanım, çocukluk arkadaşı, Sıla

Hanım genç kızlık arkadaşı... Evet, bu hanım da Gülnaz Teyzemiz."

Herkesin yüzünde gülücükler vardı ve bilmem yazmama gerek var mı, en kocamanı da Gülnaz Teyzenin yüzündeydi.

"Gelmişken şu tabakları toplayıvereyim bari," diyerek hemen işe koyuldu.

"Gülnaz Teyze, ben toplarım, sen çantana bak," dediysem de dinletemedim ve Gülnaz Teyze tabakları mutfağa taşımaya başlayınca, haydi ben de yardım edeyim bari, diyerek onun peşinden mutfağın yolunu tuttum. Neyse ki Oktay onlarla konuşuyor, onları oyalıyordu da, biz de rahatça bu derleyip toplama işini yapıverdik.

Mutfakta Gülnaz Teyze bana bir dirsek attı. "Serra! Senin hiç aklın yok mu?"

"Sağ ol, Gülnaz Teyze. Nerden icap etti bu şimdi?"

"Nerden icap ettisi var mı... Senin sarı oğlanı böyle arkadaşlarınla baş başa bırakırsan, bu işin sonu gelmez, bilmiş ol."

"Bir kere Oktay benim sarı oğlanım değil. Ayrıca sözünü ettiğin kızlar benim en iyi arkadaşlarım, onlardan bana zarar gelmez."

Elini sallayarak, "Ohoo, biz neler gördük, neler duyduk," dedikten sonra ekledi, "hem ben alıcı gözüyle baktım, ikisi de güzel kızlar. Hani şöyle edir gudur bir şeyler olsalar senin bu gamsız halini anlayacağım."

"Gülnaz Teyze, lütfen saçmalamayı bırakır mısın?"

"Bak, demedi deme," dedi bulaşık bezini yüzüme yüzüme sallayarak.

"Hanımlar, neler konuşuyorsunuz böyle hararetli hararetli..."

"Yok bir şey."

"Ama konuklarınıza ayıp oluyor."

"Tamam Oktay, geliyorum."

Gülnaz Teyze, "Ben sağa sola baktım, çantam yok. Herhalde başka bir yerde bıraktım," dedikten sonra başörtüsünü düzeltti.

"Hadi bana müsaade."

"İyi akşamlar Gülnaz Teyze," diye arkasından seslenirken, içimden de Oktay'ın mutfaktaki konuşmayı duymamış olması için dua ediyordum.

Daha sonra hep birlikte bizim İnegöl köftecisine gittik. Gırgır şamata bir yemekten sonra Oktaycığımla birlikte önce Ayşegül'ü oteline, sonra da Sıla'yı yurda bıraktık. Yüzümü ağartan bir davranıştı bu.

Bahçeli'ye döndüğümüzde bayağı geç olmuştu. Hava çok güzeldi; şurup gibi derler ya, aynen öyle. Tıpkı eski günler gibi duvarın üstüne oturduk. Başımı omzuna dayadım ve Ayşegül'le konuştuklarımızı özetledim. Ayşegül'ün mezuniyetten sonra evleneceğini söyledim. Uzun bir ıslık çaldı Oktay.

"Bu devirde iyi cesaret," dedi, hiç de onaylamazmış gibi.

"Nasıl yani?"

"Ekonomik kriz nedeniyle, zaten zor olan koşullar daha da zorlaştı. Bu durumda evliliği düşünebilene aferin valla."

İçim burkuldu!

Alındım sanki.

Gizliden gizliye küstüm ona!

Ben ona romantik bir aşk hikâyesi ve bunun mutlu sonunu anlatmıştım. Onun algılayışı ise ne kadar, ne kadar bu anlatılanın uzağındaydı.

Sonra kendime kızdım. Kızım, sana ne onun bunun evlenmesinden. Ve dahası, sana ne Oktay'ın evlilik fikrine sıcak bakmamasından... Ayrıca sen demiyor muydun, ben daha uzun bir süre evlilik düşünmüyorum. Okul bitecek, çalışacağım, kendi kazandığım parayla seyahat edip, dünyayı göreceğim, diye.

Eee, o zaman ne bozuluyorsun çocuğun lafına.

Hem sen Oktay konusunda hiçbir zaman bir beklenti içinde olmadın ki...

Hadi, hadi dürüst ol, Serra, dedi öteki ses. Sen kendini korumak için böyle diyorsun. Ne olur, ne olmaz, işler sarpa sararsa çok kırılmayayım, çok sarsılmayayım diye kendini beklenti içine girmekten alıkoyuyorsun.

Aslında akıllıca bir davranış!

Öyle de... bu bozulma neyin nesi?

"Hadi ben artık içeri gidiyorum," diye duvardan aşağı atladım.

"Ne güzel konuşuyorduk," dedi Oktay hayretle.

"Birden yorgunluk bastı," dedim. "Hem bak saat kaç olmuş, bire geliyor. Haydi sen de evine git artık."

Ve eve doğru yürümeye başladım.

Oktay kolumdan tuttu. "Anlaşılmaz kızsın, Serra. Bir dakika önce cıvıl cıvıl konuşuyordun. Bir an sonraysa yorgun olduğunu söyleyip, beni de öylece bırakıp gidiyorsun."

"Sahiden yorgunum, Oktay. Bütün gün arkadaşlarla çene çalmak, hele de Ayşegül'le eskilere gitmek beni çok yordu."

Omuzlarımdan tutup gözlerimin içine baktı. "Bir şeye üzülmüyorsun ya..."

"O da nerden çıktı?"

"Ne bileyim! Gözlerinde yine o hüzün var."

"Bugün yaşadığım nostalji olsa gerek," dedim ve uzanıp yanağından öptüm. "Hadi Oktaycığım, iyi geceler."

"Sana da iyi geceler ama sen sen ol, Gülnaz Hanımın öğüdünü tut."

"Neymiş Gülnaz Teyzenin öğüdü?"

"Sarı oğlanı arkadaşlarına kaptırma."

"Demek bizi dinliyordun! Korktuğum başıma geldi." Oktay'ın beni neşelendirmek için çabaladığının farkındaydım. Başka zaman olsa kahkahayı basardım ama keyfim yoktu işte...

"Yarın görüşürüz," diye bana doğru eğildi, başımı hafifçe yana çevirdiğimden dudakları yanağıma değdi.

Koşarak apartmana girdiğimde, onun hâlâ arkamdan bakmakta olduğunun farkındaydım. Bakışlarını üstümde hissediyordum.

İçeri girdim. Işıkları yakmadan pencereye yaklaştım. Kaldırımda durmuş, benim bulunduğum yere bakıyordu. Sonra bana el salladı, karanlıkta ben de ona el salladım.

Tıpkı daha önceleri yaptığım gibi.

Yüreğim onun sevgisiyle doluydu.

Doluydu dolu olmasına da... bu akşam biraz üzgündü.

25 Eylül, Salı

Ayşegül'ü yolcu ettim.

Ayrılışımız her ayrılık gibi zor oldu. Sevdiğin birini karşılamak ne kadar coşkuluysa, yolcu etmek o denli hüzün dolu.

Ama bu kez birbirimizi daha sık aramaya gayret göstereceğiz. Ayrıca o beni Kıbrıs'a bekliyor. "Mutlaka geleceksin," deyip durdu. Belli mi olur!

Dün gece annem aradı. Aramızda bir şey olmamış gibi konuşuyordu. Ben de gayret ediyorum ama... nasıl anlatsam, eskisi gibi rahat değiliz birbirimizle.

7 Ekim, Pazar

Yarın okul açılıyor!

Oktay'la harika günlerimiz sona erdi. Bir gün Ahlatlıbel'de piknik yaptık, bir gün de Gölbaşı'nda. Bir başka gün onların evine yemeğe davetliydim, babası bahçede barbekü yaptı. Sinema sezonunu da açtık, bizim kafelere uğradık.

Ve... Dilek de geldi. Böylece iyice neşemizi bulduk.

8 Ekim, Pazartesi

Dersler tam gaz başladı!

Yeni hocalar, yeni kitaplar, yeni yüzler...

Okulumu çok seviyorum. İnsana yaşama sevinci veren bir kampüsümüz, uygarca davranışlar sergileyen hocalarımız var.

Tabii arada sevimsizler çıkmıyor değil ama geneline bakıldığında "çağdaş" bir eğitim kurumunda okuduğum için şanslıyım.

Özetle, okulumu özlemişim.

Ammaaaa... aynı şeyi sınıftakiler için söyleyemeyeceğim. Anlayacağın, okulu özlemişim de arkadaşları özlememişim. Hem de hiç...

Oysa İstanbul'daki günlerim ne güzeldi. Bir kere Hilton'daki staj dönemi her yönüyle harikaydı. Orada edindiğim dostlar ve gördüğüm yakınlığı hiç unutmayacağım.

Sonra sevgili can arkadaşlarım... Onlarla buluşmak büyük keyifti. Gerçek dostlarla bir aradalığın bir anlamı, bir derinliği oluyor. Seyrek de olsa onlarla buluşunca, güçlenerek hayatına devam ediyorsun adeta. Beni seven, benimle ilgilenen, başım sıkıştığında dayanabileceğim birileri var diyebilmek insana öyle derin bir güven duygusu veriyor ki... İşte böyle bir dostluk bizimkisi.

Ya buradakilere ne demeli?

Kimse bir diğerine gerçek ilgi duymuyor, boş konuşmalarla öylesine vakit dolduruluyor. Çok şey söyleyip, aslında hiçbir şey söylememe sanatı var ya, işte öyle. Daha da sadeleştirmek gerekirse laf salatası...

Hele de o Betül'le Alev yok mu, tam anlamıyla içten pazarlıklı, çıkarcı tiplermiş meğer. Oysa ilk tanıştığımda ne kadar da sevinmiştim, iyi arkadaşlar buldum, diye. Sahte gülücüklerine, kibar tavırlarına kanmışım. Ama artık onları tanıyor, maskelerinin ardındaki gerçek yüzlerini biliyorum.

Tarık iyi çocuk. Ege'yse bir melek, ama onlar da kendi havalarındalar. Bu grupta tek kazancım Oktay! Eh, o da bütüüüün bu sıkıntılara değer.

Ha, bir de Dicle var. Bak o sağlam kız, ama o da burada okumuyor. Karabatak gibi bir kaybolup bir görünüyor. Neyse ki, aslanlar gibi eski dost sevgili Dilekçiğim var.

Bir ara kafede toplanmış oturuyorduk, malum yaz sonu muhabbeti... Aslını istersen bana kalsa bu Betül ve Alev'le hiç zaman kaybetmezdim, çünkü hiç benim tarzım insanlar değiller. Nitekim "benim" arkadaşlarımla onlar arasında dünyalar kadar fark var ama Oktay'ın ta liseden arkadaşları ya, onlardan kopamıyor. Daha doğrusu onlar Oktay'ın yakasından düşmüyorlar. Hele de Betül'ün bir zamanlar Oktay'la büyük aşk yaşamış olduğu da göz önüne alınınca, kızın şu andaki pişkinliğine, inan, şaşıp şaşıp kalıyorum. Oktay'ın neredeyse iki yıldır çıktığı biri var. Bu durumda biraz uzak durayım, demez mi insan. Hayır, onlar her ne hikmetse Oktay'dan uzak duramıyorlar. Ve buna da arkadaşlık diyorlar.

Yersen!

Bütün bu ahval ve şerait altında tabii ki ben de, "Haydi koçum, şutla şunları da bir rahat nefes alalım," diyemiyorum.

Ah, ah! Aynen böyle diyebilmek için neler neler vermezdimmm!

Ama terbiyemiz müsait değil! Olsa olsa aklımdan geçirip, bunu sadece ve sadece sana itiraf ediyorum, sevgili defterim. Ve böylece bir parçacık olsun rahatlıyorum.

Evet, kafe muhabbetimize dönersek, Ege bizden küçük sınıftan bir kızla çıkıyormuş. O da turizm okuyormuş. Nitekim az sonra geldi ve Ege hemen bize tanıştırdı.

"Arkadaşlar, Feyza. Feyza, sana bizimkileri tanıtayım. Tarık, Oktay, Serra, Alev, Betül."

"Yoklama mı yapıyorsun kardeşim," dedi Alev.

Ege bir bozuldu ki... Alev Hanım aklı sıra espri yapıyor. Hiç düşünce var mı şunlarda... Çocuk yeni kız arkadaşını

almış gelmiş, seni de adam yerine koymuş, tanıştırıyor. Kabahat erkek takımında... Ne diye bu iki sevimsize tahammül ederler, anlayan beri gelsin.

"Merhaba Feyza," dedim, elimi uzatarak.

Denize düşen kişi nasıl ona atılan ipe tutunursa Feyza da aynen bana öyle baktı. Yanımda yer açtım. "Otursana."

"Sağ ol, Serra," diyerek yanıma oturdu.

Güler yüzlü, çabuk çabuk konuşan, cana yakın, üstelik güzel de bir kız. Artık ben de görümce durumlarına terfi etmiş olduğumdan oğlumuz Ege'ye fevkalade münasiptir, diye düşündüm.

Bu arada Alev, hava atmak istercesine hemen yeni yaz aşkını anlatmaya koyuldu. Efendim nasıl Kemer'de bir tatil köyüne gitmişler de, oradaki animatörlerden biri nasıl buna tutulmuş da... Animatörün harika sesi varmış, şiir gibi dans ediyormuş ve koca tatil köyünde bula bula bizim Alev'e tutulmuş.

Yersen!

Bu iki kızdan söz ederken ne çok kez "yersen" sözcüğünü kullanmışım. Buradan da onların ne kadar numaracı olduklarını anlayabilirsin, sevgili defterim.

Tabii bizim saftirik erkekler yediler bu anlatılanları.

Oysa animatörlerin bir görevi eğlendirmekse, bir başka görevleri tatile gelenlerle ilgilenmek, ayaküstü de olsa onlarla sohbet etmek, kısaca iyi vakit geçirmelerini sağlamak. Kesin bu da böyle bir durumdu ama Alev olayı tersine çevirip bizimkilere böyle sunuyordu.

İşte böyle şeyler beni deli ediyor.

Küçük samimiyetsizlikler...

Küçük oyunlar...

Küçük anlam kaydırmaları...

Yani sen şimdi bizi kandırdıysan bile, ne değişti, ne geçti eline.

Böyle insanlar beni hasta ediyor!

"Çok yakında onunla tanışacağız öyleyse," dedim gözlerinin içine, sadece onun anlayabileceği biçimde duygularımı yansıtarak. Bakışlarımdan ne demek istediğimi anladığı için önce bir huzursuz oldu, sonra, "Bakalım," dedi.

"Niye öyle söylüyorsun, Alev. Şu anlattıklarına bakılırsa, sana fena halde abayı yakmış. O zaman kesin bugün yarın buralara gelir, sen de bizimle tanıştırırsın artık."

Bu arada yine bakışlarımla; kızım, şu anlattıklarının hiçbirine inanmadım, mesajı veriyordum. Eh, buna deli oldu, deli. Sesim sakin, sözcüklerim doğal olduğundan kimse bir şey fark etmiyordu. Bir tek o ne demek istediğimi anlıyordu.

"Gelemez," dedi.

"Neden gelmesin? Bak, madem o sana hayran, sen de ona hayran..."

"Buraya gelebilecek kadar yüz bulmadı benden."

"Ama neden? Baksana onu nasıl da övdün bizlere."

"Şımarmasın diye yüz vermedim."

"Niye şımarsın ki, Alev?"

"Erkeklere fazla yüz vermeyeceksin, sonra şımarır, kendilerini bir şey zannederler."

İşte şimdi düştün kucağıma, dedim içimden ve anında fırsatı değerlendirdim. "Beyler," dedim elimle masaya vurarak. "Alev şu anda hepinize hakaret ediyor. Yok mu mahallenin namusunu savunacak biri."

Sonunda bizim sazanlar derin uykularından uyanıp, Alev'e yüklenmeye başladılar. Alev'se bana öfke saçan bakışlar fırlatırken, Oktay, Ege ve Tarık'a karşı kendini savunmaya çalışıyordu.

Nasıl keyiflendim, nasıl!

Eve geldiğimde ilk işim Dilek'e bu olayı anlatmak oldu. Bir güldük, bir güldük.

"Serra, şuradan mezun olup gideceğiz, ne doğru dürüst arkadaş edinmiş olacağız, ne de..."

"İşte orada dur Dilek! Bir şey unutmuyor musun?"

"Haklısın Serra, aslında biz çok şanslıyız. Bak, bu sözler bana neyi çağrıştırdı. Annemle babamın İngiliz dostları var, babamla Amerika'da okurken tanışmışlar ve iyi arkadaş olmuşlar. Türkiye'ye iki kez geldiler, onları ben de tanıdım, çok tatlı insanlar.

"Bir gün söz nereden açıldıysa, hanım bize babasıyla yaşadığı bir olayı anlattı. Okuyacağı üniversite oturdukları yerden epeyce uzaktaymış ve oraya trenle gitmesi gerekiyormuş. Onu gara babası götürmüş. Evinden ilk kez ayrılmanın üzüntüsü içindeymiş. Trenin penceresinden bakıyor, bir yandan da elindeki mendille kibar kibar gözyaşlarını siliyormuş. Oldukça duygusal bir sahne yaşanıyormuş anlayacağın. Tren hareket edince hüzün içinde babasına son kez el sallamış. Ve birden gür bir ses yükselmiş garda. Babasının sesiymiş bu.

"'Diplomanı alamazsan bari bir koca yakalamaya bak!' Nasıl utanmış, nasıl utanmış!

"Bunları anlattıktan sonra, ama ben hem diplomamı aldım hem de birini yakaladım diye kocasını işaret ederek kahkahayı basmıştı."

"Peki Dilekçiğim, bu sevimli öyküyü anlatmanın özel bir nedeni var mı?"

"Senin Oktay'ı benim de Ulaş'ı tanımamız bu öyküyü aklıma getirdi de..."

"Eee?"

"Aman Serra anlasana... Belki biz de hem diplomaları almış hem de birilerini yakalamış durumdayız diye düşündüm; bu birileri Oktay ve Ulaş şeklinde..."

"Nasıl da uçuyorsun! Hayretsin valla."

"Neden? O kadar tuhaf mı?"

"Kızım, daha son sınıftayız. Hoş, sen nişanlısın, durumun farklı."

"Eee?"

"E'si şu ki, daha okul bitecek, sonra iş bulunacak. Hem hani hayallerimiz vardı, kazandığımız paralarla dünyayı görecektik."

"Bütün bunları kocalarımızla da yapabiliriz." Artık kendimi tutamayıp gülmeye başladım.

"Ohoo, sen bu fikre iyi ısınmışsın."

"Baksana elin İngilizi, hem de bir baba... Dikkatini çekerim, bir anne değil, bir baba... üniversiteye yolladığı kızına, koca bulmaya bak diyorsa, ben haydi haydi düşünürüm."

"Herkes istediğini düşünmekte özgürdür Dilekçiğim, ama günümüz koşullarını da gözden uzak tutmamanı öneririm sana."

"Nasıl yani?"

"İşsizlik ve pahalılıktan bahsediyorum, Dilekçiğim. Şurada bizim bu küçücük, sıradan öğrenci evimize iki aile destek oluyor da bütçemizi zar zor denkleştiriyoruz. Yalan mı?"

"Haklısın," dedi Dilek, gönülsüz.

"İşte onun için, Ulaş'ı bu konunun dışında tutuyorum, bugün artık erkekler evliliğe eski zamanlarda olduğu gibi sıcacık bakmıyorlar."

"Ya da bunu iyi bir bahane olarak kullanıyorlar," dedi Dilek omzunu silkerek.

"Öte yandan evlenen evleniyor. Annemle babam öğrenciyken evlenmişler. Evimizde iki iskemlemiz, iki tabağımız, kısaca her şeyden iki tane vardı, diye anlatırlar. O kadar ki arkadaşlarını yemeğe davet ettiklerinde herkes kendi tabağını, çatal ve bıçağını da getirirmiş. Hep birlikte yer içer, bulaşıkları yıkar, sonra herkes tabağını filan alır gidermiş."

Yine dayanamadım, gülmeye başladım.

"Ne gülüyorsun Serra! Önemli olan hayatının adamını bulabilmek. Biz ikimiz de bulduk. Bu büyük şans! Herkese vurmaz, bilesin. Bak, arkadaş bulabildik mi? Şurada neredeyse dört yıl olacak, adam gibi bir arkadaşımız olamadı. Onun için bu şans kaçırılmaz."

"İyi de, bakalım özellikle Oktay senin bu fikrine katılıyor mu?"

"Elbette katılıyor."

"Peki nereden biliyorsun Dilekçiğim, sorabilir miyim acaba?"

"Katılıyor da henüz haberi yok."

"Âlemsin Dilek! Aynı Sırma gibi konuştun."

O ise bana aldırmadan sözlerine devam etti, "Sana düşen onu bu fikre uyandırmak."

Tanrım, ne biçim bir ev arkadaşıyla yaşamak zorundayım!

15 Ekim, Pazartesi

Hayretler ki, hayretler!

Babam yurtdışından döner dönmez beni aradı! Beni özlediğini söyledikten sonra, bir akşam yemeğe çıkalım, dedi. Böylece, cumartesi gecesi gelip beni alacak ve baş başa yemeğe gideceğiz.

Umarım atışmayız! Yok, yok, atışmayız. Hem ben de bu yaşa geldim, olgunlaştım artık. Babamı olduğu gibi kabul edebiliyorum. Zaman zaman sorumsuz davranan biri ama aslında iyi bir insan o. Kendince de olsa, beni seviyor. Eh, daha ne...

Şu günlerde çok ama çok sıkışığım. Deliler gibi çalışıyorum. Ha, az kaldı en önemli haberi unutuyordum.

Dikkat! Dikkat!

Hilton'da yaptığım stajla ilgili projemden A almışım!

Ayrıca... Bu yıl da burslu okuyacağım. Bu, son iki yıldır burslu eğitim gördüğüm anlamına geliyor ki, beni çok ama çok mutlu ediyor. Aileme destek olduğum için sonsuz seviniyorum, dostlar!

Neyse, artık kitaplara dönelim.

Ne demişler büyüklerimiz, borçlar ödemekle, dersler çalışmakla bitermiş.

20 Ekim, Cumartesi

Hani benim gibi sazan az bulunur! Babam konusunda kendimi ne kadar gaza getirmişim. Yok beni seviyor, yok iyi insan, yok artık onu olduğu gibi kabul ediyorum, filan falan...

Gelelim öykümüze...

Kafamda yarattığım mutlu baba-kız temalarıyla bezeli bir hayal bulutunun içinde cumartesi gününe ulaştım. Sonra ne oldu?

Özür dilerim sevgili defter ama "açık ve net" olarak söylemem gerekirse... popomun üstüne oturdum! Bak anlatınca sen de bana hak vereceksin.

Babam her zamanki unutkanlıklarının tam tersine, bu kez beni hem cuma hem de cumartesi aradı. Aman, dedim kendi kendime, eskiden seni yemeğe götüreceğim diye söz verir, sonra da unutur giderdi, şimdiyse bana nasıl da değer veriyor. Değil kendisi unutmak, derslere dalıp da unutmamam için o beni arıyor.

Neyse, saat sekizde anlaştığımız üzere gelip beni aldı. Pek de şıktı. Takım elbiseli, kravatlı... Oysa giyimi büyük çoğunlukla spor ceket, gömlek, kazak ekseninde döner.

"Babacığım, bu ne şıklık böyle."

"Eee, güzel kızımla kırk yılda bir yemeğe çıkıyoruz. Özenmeyelim mi artık..."

Geceye harika bir başlangıçtı doğrusu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sheraton Oteli'ne..."

"Baba! Çok pahalıya patlayacak bu. Neden şöyle daha bütçeye uygun bir yere gitmiyoruz. Ben bir dolu yer biliyorum."

"Sağ ol canım! Beni düşündüğün için teşekkür ederim, ama arada sırada böyle bir yere de gidelim artık."

"Baba?"

"Efendim, Serracığım?"

"Yoksa biz bir şey mi kutluyoruz?"

Aklıma hemen burs kazanmış olduğum gelmişti. Sakın bunu kutlamak için beni Sheraton'a götürüyor olmasın...

"Hayır canım, nereden çıktı. Sadece bir yemek yiyeceğiz, hepsi bu," dedi dönüp bana gülümseyerek. Sonra ekledi, "Hem görüşmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki..."

Öyle ya, bir koca yaz geçmişti aradan. Söylemenin tam zamanıdır diye düşündüm, "Baba biliyor musun, stajımla ilgili projeme A verdiler."

"Öyle mi, ne projesi bu?"

"Yazın yaptığımız çalışmaları bir proje halinde sunmamız gerekiyor. Ve bu projenin başarısı mezuniyet notumuzu etkiliyor, onun için çok önemli."

"Yaa... Çok iyi. Kutlarım seni, Serracığım."

Tepkiye bakar mısınız...

Anlattıklarımı doğru dürüst algılayıp algılayamadığından bile emin olamamıştım. Oysa annemle aramız iyi olmadığı halde, projeme A verildiğini söylediğimde telefonda resmen çığlık atmıştı, "Harika! Harika!" diye.

Neyse, neyse, moralini bozma Serra, dedim kendi kendime... ve de suratını asma!

Uzun lafın short'u masamıza geçip oturduk. Epeyce bir süredir böyle otellerin bir parçası gibi hissediyorum kendimi. Eğitimim gereği, işin perde arkasını da iyi biliyorum artık. Orada otururken yıllar öncesine kayıverdim sanki. Babamsız geçen ilk yıldı. Annem beni Ankara Hilton'a yemeğe götürmüştü. O zamanlar birbirimize dayanarak ayakta durmaya çalışıyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyorduk. Hani, bak işte pekâlâ babamsız da hayat devam ediyor ve biz Hilton'a akşam yemeğine bile gelebiliyoruz, der gibiydik.

O zamanlar Hilton'un restoranı beni nasıl da etkilemiş, şefler ne kadar ürkütücü görünmüştü. İşte şimdi yine o düzeyde bir restorandaydım ve... ne kadar rahattım! Zaten anı defterinin güzelliği de burada ya...

İnsan geriye dönüp baktığında ne kadar yol aldığını görebiliyor.

İşte ben böylesi felsefi düşüncelere dalmışken, "Sizi fazla bekletmedim ya," diyen şen şakrak bir ses ve parfüm dalgalarının tacizine uğramam mı...

Ne oluyoruz diye bakınırken, babamın hemen ayağa kalktığını ve, "Gel Yasemin, biz de az önce gelmiştik," diyerek bu bol parfümlü, sürekli konuşan gürültücü mahlûku masamızın üçüncü iskemlesine oturttuğunu uzaydan izler gibiydim. Tevekkeli değil, babaannem buruşuk ellerini kucağında kavuşturup, "İnsanın bir dakika sonra ne olacağı belli mi," der, iki yana sallanarak.

İşte ben o anda aynen bu duyguyu yaşıyordum. Bir dakika sonra ne olmuştu?

Yasemin ufukta belirmiş ve konuşmalarından bunun çok daha önceden kararlaştırılıp uygulamaya konduğu ortaya çıkmıştı.

Demek ki, buraya BENİM için gelmemiştik!

Babam müthiş bir gayret içindeydi. Yüzünde gülücükler, havayı ısıtmak için bir Yasemin'iyle bir benimle konuşuyor, hatta hatta fıkralar bile anlatıyordu. Tabii bu kadar çok konuşursan sonunda söylememen gereken şeyleri de söylersin. Nitekim, bir ara bana dönüp, "Yasemin burayı çok sever," demez mi...

İşte o anda beynime bir şimşek saplandı. Bu bir öfke şimşeğiydi, arkadaşlar!

Ve o öfke şimşeği, üstü iyi kötü örtülmüş duyguları delip geçerek belleğimi harekete geçirmiş, beynimse tıpkı bir bilgisayar gibi yılların dökümünü yapmaya başlamıştı bile.

Her zaman ama her zaman babamın tercihleri uygulanmıştı yaşamımızda. Annemin sevdiği, hayatı güzel kılan küçük şeyler hep bir kenara itilmişti. Eh, annemin bir uzantısı olduğumdan benim sevdiklerim, sevmediklerim için de kafasını yormamış; kızım, daha da önemlisi karım şunu yapmayı sever diyerek kendisini hiç sıkıntıya sokmamıştı.

Demek annem bir yerde yanlış yapmıştı ki, ona ve bana böyle davranılıyordu.

Oysa az önce ne demişti babam.

"Yasemin burayı çok sever."

Helal olsun Yasemin'e...

Yazıklar olsun anneme ve onun hep başkaları mutlu olsun diye her şeyi kabullenen hayat felsefesine... .

Benim kafamın içinde fırtınalar kopadursun, Yasemin anlatıyordu da anlatıyordu. Filanca dernekte çalışıyormuş; bu yıl öğrencilere burs parası sağlamakta zorlanıyorlarmış. Onun için sokakta yiyecek satmaya karar vermişlermiş.

Konuşurken siyaha yakın koyu kırmızı ojeli ellerini sallıyor, parmaklarındaki yüzükler pırıl pırıl parlıyordu. Babamsa, Yasemin'in anlattıklarını gururlanarak dinliyor ve bana, bak şu Yasemin'e dercesine bakıyor, benden de az buçuk da olsa bir hayranlık ifadesi bekliyordu.

Üff! İçim daralmıştı!

Ne işim vardı benim burada, orta yaş bunalımı yaşayan bu garip çiftle yaa...

Bütün gece bu saçmalıkları mı dinleyecektim?

Çok sıkılıyordum, çok!

Birden kendi sesimi duydum! Ve şu anda, bu satırları yazarken bile hâlâ bunu yaptığıma inanamıyorum.

"Siz," dedim Yasemin'in miyavlar gibi bir sesle anlattığı abuklukları keserek. "Ne zaman evleniyorsunuz?"

Biri masaya bir bomba atsaydı bu kadar şaşırabilirlerdi... Dondular, kaldılar.

Sonra babam yavaşça bana doğru eğildi.

"Ne dedin, Serra?"

"Bu yemeğin bana bir şey söylemek için düzenlenmiş olduğu besbelli. Konusuna gelince, eh, benim akademik başarımı kutlayacak halimiz olmadığına göre, bu buluşma olsa olsa artık evlenmeye karar verdiğinizi bana söylemek içindir diye düşündüm. Yanılıyor muyum yoksa?"

Babam sesim ve davranışlarımdaki olumsuz titreşimleri sezinlemişti! Zeki adam! Eh, zekâmı ondan aldığım söylendiğine göre, beni uyutamayacağını tahmin edebilmeliydi.

Yasemin'e gelince... gözleri dolu doluydu. Titreyen elini elimin üstüne koyarak, "Serracığım, bilsen beni ne kadar mutlu ettin! Senin fikrin benim için o kadar önemli ki... Tepki göstereceksin diye öyle korkuyor, öyle korkuyordum ki... Babana da hep bunu söylüyordum," dedi eli kadar titrek bir sesle ve ekledi, "ama şimdi sen, şu konuşmanla beni kabul etmediğini söylüyorsun."

Ben böyle bir şey söylememiştim ki... Tam tersine... Ama Yasemin benim olumsuz elektriğimi algılayamamıştı.

Babamla göz göze geldik!

Gözleriyle bana, "Sakın ha..." derken bu gözlerde emirden çok rica vardı. O da öğreniyor!

Öğreniyor!

Ben de ricasını kabul ettim ve susup Yasemin'i dinlemeye devam ettim. Dedim ya, zeki adamdır. Artık karşısında korkutabileceği on bir yaşında küçük kız çocuğu değil, neredeyse yirmi bir yaşında kişiliğini bulmuş ve söz konusu kişi kendi babası bile olsa, hak ettiği saygıyı bekleyen bir "birey" vardı. O da bunun ayırdındaydı zaten.

Yasemin neler anlatıyordu hiç farkında değildim, ama çantasından çıkardığı süslü mendille, makyajını bozmamaya özen göstererek gözlerini silebilmek için elini çekince ben de ellerimi kucağıma saklayıverdim.

Ah, Yasemin ne kadar da mutluydu. Görmeye değer! Onun bu çocuksu sevinci içimde küçücük de olsa bir acıma duygusu uyandırdı. Demek babamı bu kadar istiyordu.

Tamam kızım, dedim içimden, bizim oğlanı sana verdim, gitti!

Ve bu düşünce, kendimi tutamayıp gülmeme neden oldu. Yasemin bu kez ona gülümsediğimi sanmasın mı...

"Ah canım benim! Bana gösterdiğin bu yakınlığı hiç ama hiç unutmayacağım."

Resmen yanlışlıklar komedyasını oynuyorduk.

Babam kadehini kaldırarak, "Bu gecenin ve hepimizin mutluluğu şerefine," dedi ve bizler de kadehlerimizi kaldırarak bu kutlamaya katıldık.

Artık rahatladı ya, Yasemin yemek boyu konuşup, planlarını anlattı. Tunalı Hilmi'de bir ev tutmayı düşünüyorlarmış. Nikâh çok sade ve küçük bir kokteyl şeklinde olmalıymış.

"Ne de olsa yaşımızı başımızı almış kişileriz, Serracığım," diyerek küçük mahcup bir kahkaha attı Yasemin.

Bütün bu konuşmalardan anladığıma göre, tüm planlar benimle başlıyordu. Yani bana söylendikten sonra evlilik planları için düğmeye basılacaktı.

"Gül nasıl?" diye sordum yine Yasemin'in sözünü keserek. Birinin lafını kesmenin çok ayıp olduğunu elbette biliyorum ama bu hanım da nokta virgül koymadan konuşuyor.

"Gül, Kanada'da okuyor."

"Yaa..."

"Babası evlenmişti. Gül, onlarla oturmak istemedi, sonra üniversite dönemi gelince, yurtdışına gitmek istedi. Biz de oturup babasıyla konuştuk ve onu arzusuna uyup Kanada'ya gönderdik."

"Neden Kanada?" dedim ve anında pişman oldum. "Çok soru sordum galiba. Özür dilerim."

"Hayır, hayır!" dedi Yasemin bir telaş. "Gül'le ilgilenmen ne kadar hoş, Serracığım."

Haydaaa! Ben sadece laf üretmeye çalışıyorum, Yasemin ise sorularımı bu kez "ablaca" bir ilgi olarak algılıyor ve yine müthiş mutlu oluyor.

Hani, bayan iyi niyet derler ya, aynen öyle...

Öyle böyle derken, yemeğin sonuna geldik. Ve maaile arabamıza doluşarak yola çıktık. Önce beni bıraktılar, doğal olarak. Yasemin'in öpücüklerinden kendimi zor kurtararak, evime, limanıma sığındım.

Üff! Ne geceydi ama...

Bugün cumartesi ya, Dilek evde yok. Ulaş'la bir konsere gideceklerdi. Böylece ben de oturup sakin sakin bu yaşadıklarımı yazıyorum. Bak sen şu işe sevgili defterim, sonunda babamı everiyoruz. Nasıl da bildim, değil mi? Aslını istersen ben bile şaştım bu işe.

Acaba annem nasıl bir tepki gösterecek? Eminim efendice davranacak. Ona ne şüphe... hayatı efendice davranmakla geçmiş zaten. Ama o efendiliğin altında üzülecek mi acaba?

Belki de gece arayan o adamın varlığı şu aşamada işe yarar.

Üff... Benim sorunlarım bana yetiyor, bir de bunların yaşamını izlemek beni çok yoruyor, çok... Örneğin, babamlar Ankara'da yaşıyor olacaklar. Evlenince, yok hafta sonu birlikte olalım, diyecekler, yok yemeğe çağıracaklar. İşin yoksa bu sosyal yaşama ayak uydur...

Ben bu düşüncelerle boğuşurken Oktay aradı. Gönlümün neşesi Oktay...

"Eee, nasıl gitti aile yemeği?"

"Baba kız yemeği derken, gerçekten de aile yemeğine dönüştü bu iş..."

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki, babamın bir zamanlar çıktığı bir hanım vardı. Adı, Yasemin! Meğer babam bu akşam, onunla evleneceklerini söylemek için beni yemeğe götürmüş."

Karşı taraftan Oktay'ın keskin ıslığı duyuldu.

"Yaa," dedim. "Bazı insanların hayatları böyle renkli oluyor işte."

"Aslında," dedi sevgilim. "Buna sevinmelisin."

"Nedenmiş o?"

"Artık babanın bir hayatı olacak."

"Onun hayatı, maşallah, hep vardı."

"Canım pekâlâ da biliyorsun ne demek istediğimi. Adam yalnızdı, şimdi yeniden bir ailesi olacak."

"Olsun bakalım! Allah mesut etsin, bir şey dediğimiz yok."

"Ve böyle olunca, sen en azından onu düşünmek zorunda kalmayacaksın."

Bu konudan artık çok sıkılmıştım.

"Sağ ol Oktaycığım! İnsanı ne de güzel teselli ediyorsun."

"Anlaşıldı! Konu kapanmıştır."

Cin gibi! Resmen cin gibi! Sıkıldığımı nasıl da anladı... "Sahi söylüyorum, Oktay. Bana destek olduğun için çok teşekkürler.".

"Ne demek, görevimiz..." diye bir kahkaha attı. Sonra oradan buradan epeyce konuştuk, telefonu kapattığımda kendimi daha iyi hissediyordum.

Bu gece hiç çalışamadım. Oyalanmadan yatacağım ki, yarın erken kalkıp arayı kapatayım.

21 Ekim, Pazar

Bütün gün çalıştıktan sonra kafam kazan gibi oldu. Ben de bu durumu değerlendirmek amacıyla babaanneme gitmeye karar verdim. Bir saat otururum, hem onun gönlünü hoş etmiş, hem de kafamı havalandırmış (!) olurum, diye düşündüm. Bu arada biraz da dedikodu yaparız, diye dişlerimi biledigimi itiraf etmeliyim.

Beni görünce pek bir sevindi tabii ve birlikte pencerenin önündeki koltuklara doğru yollandık. Babaannemin gece en büyük eğlencesi televizyonsa, gündüz de pencere kenarına oturup gelip gideni izlemektir.

"Sen otur, ben sana bir çay getireyim."

"Babaanneciğim, lütfen zahmet etme, çayımı ben kendim alırım."

"Yok, yok! Ortalığı batırırsın şimdi sen."

Bakar mısınız... Turizm eğitimi görmüş, stajlar yapmış kişiye yapılan muameleye bakar mısınız...

"Aşkolsun, babaanne!"

"Hadi, hadi. Otur oturduğun yerde."

Ve terliklerini sürüyerek mutfağa yollandı.

Biraz sonra üzerinde gül motifleri olan küçük tepsisiyle döndü. Çay bardağımı pencere kenarına özenle yerleştirdi. Küçük bir tabağın içine de hani o bebe bisküvileri var ya, onlardan koymuştu.

"Babaanne, ben bunları çok küçükken yerdim," dedim. "Çok da severdim."

"Eh, o zamanlar sen bebeydin, şimdi de ben."

"Nasıl yani?"

"Anlasana kızım, eskisi gibi sert kurabiye yiyemiyorum, dişlerim ancak bebe bisküvilerini kesiyor."

"Ah canım benim! Sen her halinle dünyalar güzelisin zaten."

"Haydi, haydi saçmalama! Hem sen bırak beni de anlat bakalım, dersler filan nasıl gidiyor?"

"Babaanne, sana bomba gibi bir haberim var."

"Yaa, anlat bakalım."

"Hadi gözün aydın, oğlun evleniyor."

"Ne?!"

"Oğlun evleniyor, dedim."

"Bak eğer şaka yapıyorsan çok kızarım, bilmiş ol."

"Hayır babaanneciğim, ne şakası. Daha dün akşam beraberdik."

"Nerede?"

"Sheraton Oteli'nin restoranında."

"Peki, anlat bakalım." Heyecan içindeydi. Kurumuş dudaklarını ıslatıp, gözlerini bana dikmiş, anlatmamı bekliyordu.

"Babaanne, sakın fenalaşıp hastalanayım deme. İstersen bu konuyu burada kapatalım."

"O kafasız oğlum için ne diye hastalanacakmışım. Hadi anlat."

"Babam beni yemeğe götüreceğini söyleyince çok sevinmiştim. Neyse, uzatmayayım, yemekte biri daha vardı."

"Kim?"

"Hani bir zamanlar babam Yasemin adında bir kadınla geziyordu ya, işte o."

"Vah! Gördün mü başımıza gelenleri," diye dizini dövmeye başladı. "O kadın babanın yakasını hiç bırakmadı ki zaten..."

"Yemekte ordan burdan konuşuyorlardı. Bir türlü sadede gelemiyorlardı. İçimi sıkıntılar bastı. Ben de ne zaman evleniyorsunuz, deyiverdim."

"İyi halt ettin! Ne diye akıllarına sokarsın böyle şeyi."

"Onlar kararlarını çoktan vermişlerdi bile, babaanneciğim. Hallerinden belliydi."

"Vah, vah, vah!" Eliyle öbür elinin içine vurarak ileri geri sallanıyordu.

"Aman ne oluyorsun, babaanne. Adam bekâr değil mi, evlenir evlenir."

"Yazık, bu yuva kurtarılamayacak desene..."

"Babaanneciğim, yuva mı kalmış kaç senedir. Niye şunu bir türlü kabullenmiyorsun?"

Anlaşılan babaannemin gönlünde her şeye karşın ailemizin bir gün bir araya gelmesi varmış.

"Annenin haberi var mı?"

"Hayır, onu aramadım ama daha sonra söylemeyi düşünüyorum."

"Vah, vah, vah..."

"Yeter ama babaanne yaa..."

"Sen de öyle oğlanlar gibi konuşmasana..."

"Tamam ama sen de böyle vah vahlanıp benim moralimi bozma. Hem ne var dertlenecek?"

"Sen ne olacaksın? Ortada kaldın işte."

"Hiç de değil. Bu yıl üniversiteyi bitirip diplomamı elime alacağım ve kendi ayakları üstünde duran bir kadın olacağım."

"Maşallah, maşallah! Bakıyorum hiç yuva kurmaktan söz ettiğin yok."

Onu kızdırmak pahasına, "Canım, vakti gelince o da olur," dedim.

"Bu kafayla gidersen, hiçbir şey olacağı yok. Hem sen söyle bakayım, Safiye'nin torunuyla seni ne zaman tanıştıralım?"

"Ay, babaanne..."

"Olmaz ama... Safiye'ye söz verdim."

"Mümkünatı yok."

"Tuhaf tuhaf konuşma yine..."

"Olmaz diyorum, babaanneciğim."

"Altı üstü bir yemek yiyeceğiz Safiye'nin evinde. Bir onlar olacak, bir de senle ben. Ne var bunda?"

"Aman babaanne, beni rahat bırak."

"Senin sevdiğin biri var, değil mi?"

"Yok dedim ya..."

"Öyleyse niye bu çocukla tanışmak istemiyorsun?"

"Çünkü ben evlenmeyi düşünmüyorum."

"Sana hemen git, o çocukla evlen diyen mi var? Bir tanış, bir gör. Hepsi bu."

"Oooo babaanneciğim, bu ne büyük aşama."

"Neymiş o aşama maşama?"

"Yani sen eskiden ilk gördüğünle beni hemen evlendirmeye kalkardın da... Şimdi nasıl oluyor da sadece bir tanış, bir gör demekle yetiniyorsun. Bu büyük bir ilerleme, onu anlatmak istemiştim."

Bütün bu açıklamalar içini sıkmıştı.

"Onu bunu bilmem, seni o çocukla tanıştıracağım. Safiye'ye çok ayıp olur, yüzüne bakamam sonra..."

Aldık mı belayı başımıza...

24 Kasım, Cumartesi

Bu satırları dedemin başucuna oturmuş, yazıyorum. O şimdi uyuyor. Canım dedeciğim, hepimizi ne kadar da korkuttu.

İki gün önceydi. Öylesine bir annemi arayayım, dedim. Ev cevap vermedi. Bunun üzerine cep telefonundan aradım. Yine yanıt yok. Herhalde arkadaşlarıyla bir yerlere gitti, diye düşündüm. Bir süre sonra sanki şeytan beni dürttü, hadi bir de dedemleri arayayım, dedim. Dedemlerin telefonu da açılmayınca, bu kez içime bir sıkıntı çöktü.

"Bizimkileri arıyorum; ne annemin ne de dedemlerin telefonu cevap veriyor," diyerek Dilek'in odasına girdim.

O da, garibim, çizimlerin içinde boğulmuş bir vaziyetteydi. Oda karanlıktı, bir tek çizim masasının lambası ya-

nıyordu. Dilek ise o ışığın altında çalıştığından odanın geri kalan kısmını doğru dürüst seçemiyordu. O nedenle sesimin geldiği yöne bakarak beni yanıtladı, "Ne var bunda? Sinemaya filan gitmişlerdir."

"Öyle ya... Bazen dedemler annemi de alıp yemeğe çıkarlar."

"Herhalde yani... Darılma ama Serra, bazen çok tuhaflaşıyorsun."

"Ne bileyim, içim sıkılıyor."

"Derslerdendir..."

"Haklısın."

Böylece kendime bir kahve yapıp çalışmaya devam ettim. Saat on ikiye geliyordu ki, hadi bir daha arayayım, dedim. Öte yandan da ya uyuyorlarsa diye tereddüt ediyor, telefonun başına gitmişken vazgeçiyordum. Ama sonra, madem hiçbiri evde yok, kesin bir yere gittiler, bu durumda da yeni dönmüşlerdir. En azından henüz uyumamışlardır diyerek evin numarasını çevirdim.

Çaldı, çaldı, açan olmadı!

Üstüne üstlük telesekreter de çalışmıyordu. Hadi, dönüp dedemleri aradım.

Orada da çaldı, çaldı açan olmadı!

Bu sefer annemi yine cep telefonundan aradım ama kapalıydı. İyi mi!

Ah Tanrım, içim ne kadar da sıkılıyordu!

Kesin bir şey oldu diye düşündüm. Ve anında ellerim titremeye başladı. Kalktım, yavaş adımlarla Dilek'in odasına doğru gittim. Kapısı aralıktı ve Dilek harıl harıl çalışıyordu. Kendi korkularım, kuşkularımla onu rahatsız etmeye hakkım yoktu. Sessizce odama döndüm, yatağımın

üstüne oturdum. Midem berbattı. Bir yandan ne yapabilirim, diye düşünüyor; bir yandan da sakin ol, büyük olasılıkla gittikleri yerde sohbet tatlıydı, hâlâ oradalar, annem de telesekreterini kurmayı unutmuş olmalı diye kendi kendimi avutmaya çalışıyordum.

Sonunda şöyle bir çözüm buldum, sabaha kadar her yarım saatte bir arayacaktım. Aslında bu kadar geç olmasa annemin arkadaşlarından birini arayıp neler olup bittiğini sorabilirdim. Ama o saatte de aranmazdı ki... Hele de konu kuru bir meraksa... Ayrıca onlar da bir şey bilmeyebilirlerdi.

Neyse, hiç olmazsa bir çözüm bulmuş olmanın rahatlığıyla beklemeye koyuldum. Yarımda aradım, ses yok. Birde aradım, yine ses yok. Acaba telefonlar mı bozuk diye bir düşünce geçti aklımdan. İyi ama her üç telefon da bozuk değildi ya...

Bir buçukta yine dedemleri çevirdim ki, karşıma annem çıktı. "Anne?"

"Serra! Ne var, niye arıyorsun bu saatte? Bir şey mi oldu?"

"Dur anne, dur bir dakika. Bende bir şey yok. Ben iyiyim."

"Ohh, şükürler olsun!"

"Lafı ağzıma tıkadın! Asıl ben sizi çok merak ettim. Akşamdan beri seni, cebini, anneannemleri araya araya canım çıktı."

"Vah yavrum benim!"

"Öyle korktum ki anne..." derken, kahretsin, sesim çatladı. Gözyaşlarımı zor tuttum.

"Canım benim! Korkacak bir şey yok. Lütfen sakin ol."

"Peki, siz nerelerdeydiniz? Hem sen gece çıkacağın zaman telesekreterini mutlaka kurardın. Ayrıca o saatte niye dedemlerdesin?"

"Canım... yok bir şey... Hepimiz iyiyiz."

"Anne!"

"Bağırma."

"Bağırmıyorum! Ters giden bir şeyler var ve eğer bana söylemezsen, sabaha kadar uyuyamam. Onun için lütfen konuş. Bebek değilim, anne!"

Annem yenilgiyi kabul etmişçesine içini çekti.

"Deden hastanede, Serra."

"Ne? Ne oldu ona, anne?"

"Şu anda iyi, şükürler olsun. Ama akşam yemeği sırasında bayılmış. Anneannen şaşkına dönmüş, beni aradı. Ben de hemen atlayıp gittim. Bir ambulans çağırdık ve onu hastaneye kaldırdık. Oda bulmak da ayrı bir sorundu, neyse hallettik. Doktorlar geldiler, meğer mide kanaması geçiriyormuş. Yapılması gerekenler yapıldı, biz hep başındaydık. Sonunda rahatlayıp uyudu, biz de az önce eve geldik. Ben bu gece burada annemle kalacağım."

"Yaa..." diye kalakalmıştım telefonun başında. Böyle şeyler başkalarına olur, bana ve yakınlarıma olmaz duygusu içinde olmuşumdur hep. Oysa işte gelmiş, en yakınımı, hayatta en çok sevdiğim birkaç kişiden birini bulmuştu.

Annem konuşmaya devam ediyor, beni rahatlatmaya çalışıyordu.

"Anne," dedim, sözünü keserek. "Ben yarın akşam geliyorum."

"Kızım deli misin? Derslerin ne olacak? Hem biz burada yapılması gereken her şeyi yapıyoruz. İçin rahat olsun."

"Yarın, cuma. Bir sınavım var ama zaten çalışmıştım, yani hazırlıklıyım. Sınavdan çıkar çıkmaz bir otobüse atlar gelirim. Cumartesi pazarı dedemle, sizlerle geçirir, pazar akşamı dönerim."

"Serracığım, inan..."

"Anne! Buna benim ihtiyacım var," dedim. "Dedemi görmeliyim."

Sesim nasıl çıkmış olmalı ki, "Pekâlâ canım, nasıl istersen," dedi ve tabii yine annelik damarı tuttu, "lütfen iyi bir otobüs şirketinden bilet al! Acele edip de o uyduruk şirketlerin otobüsleriyle gelmeyeceğine dair bana söz ver."

"Hiç merak etme, otobüsün kralıyla geleceğim."

Görüyor musun sevgili defterim, meğer içimin sıkıntısı boşuna değilmiş.

Ertesi sabah ilk iş, öğlen otobüsünde biletimi almak oldu, gerçi ancak en arkada yer bulabildim ama olsun! Önemli olan gün yitirmemek. Allahtan sınav ikinci saatteydi de, sınavdan sonraki derslere girmeyerek otobüse yetiştim. Böylece saat altı sularında İstanbul'da, sekize doğru da hastanedeydim.

Oda numarasını öğrenip kapının önüne geldiğimde kalbim küt küt atıyordu. Yavaşça kapıyı açtım. Annemle anneannem oturuyorlar, dedemse yatakta yatıyordu.

İçeri girmemle, ah, o gözlerindeki sevinci görecektin, sevgili defter. Anneannemle annemin yüzlerindeki donuk ifade nasıl da aydınlandı, gülücüklerden çiçekler açtı o yüzlerde.

"Serra!"

"Bak Cevat, Serra gelmiş."

Doğru dedeme yöneldim, bembeyaz çarşafların içinde yatıyordu. Sırtına iki yastık koymuşlar, koluna serum takmışlardı!

Gözlerini açtı. Beni görünce yüzüne kocaman yorgun bir gülümseme yayıldı.

"Kız, ne işin var senin burda?"

"Eğlenceyi kaçırmayayım dedim."

Dönüp anneanneme çıkıştı. "Ne yaygaracı kadınsın! Kim bilir neler söyledin ki, çocuk kalkıp oralardan geldi."

"Yok, anneanneme yüklenme, dede. İçime doğdu, telefonla aradım, aradım, sonunda annemi bulunca onu zorla konuşturdum. Hem fena mı, birlikteyiz işte. Beni hiç mi özlemedin?"

Elimi okşadı ve yavaşça, "Özlemez olur muyum," dedi. "Özlemez olur muyum..."

Geçip yanına oturdum.

Anneannem, "Sen açsındır, bir şeyler getirtelim," dedi.

"Çok da aç değilim."

"Olur mu canım," dedi dedem. "Bana yedirmiyorlar ama o kocaman sandviçlerden ısmarlasanıza çocuğa."

"Sizler yediniz mi?"

"Evet," dedi annem. "Deden burada odasında, biz de refakatçilerle birlikte yemekhanede yedik."

Dedemin gözleri parladı. "Aşçıbaşı bana bir rostoyla püre göndermiş ki, parmaklarını yersin."

"Hayret," dedim. "Genelde hastane yemekleri lezzetli olmaz derler."

"İşini bilirsen, öyle de lezzetli olur ki..."

Bütün bu konuşma esnasında annem gülmekten katılıyordu.

"Ah Serra, bilsen deden ne yaptı."

"Ne yaptın yine dede?"

"Bu odaya yatar yatmaz, daha doğrusu kendime gelir gelmez, hizmetlilerden birini çağırdım ve ona, al şunu aşçıbaşına götür, oda numarasını da söylemeyi ihmal etme dedim ve zarfın içine okkalı bir bahşiş koydum."

"Ah, dede! Neler de düşünürsün!"

"Tabii anneannen bunu duyunca bana çok kızdı. Yok burası restoran mıymış, yok çok ayıp olurmuş... Neler de neler..."

Bu arada anneannem bana, senin bu deden adam olmaz, dercesine bakıyordu.

"Sonra ne oldu dedeciğim?"

"Derken aşçıbaşı beni aradı."

"İnanmıyorum!"

"Yaa... Beni aradı ve ilk kez birisinin onu hatırladığını ve bunun onu çok mutlu ettiğini söyledikten sonra, ama bahşişe gerek yoktu, dedi.

"Ben de ona, yavrum sen çok gençsin, bunları bilmeyebilirsin, dedim ve eskiden yemekten memnun kalınca mutlaka aşçıbaşına teşekkür edilirdi. Bu bahşiş de o emeğe karşılık küçük bir armağan olarak görülürdü. Oysa şimdi değil böyle yerlerde, restoranlarda bile aşçılar hatırlanmıyor, diyerek işin aslını ona anlattım."

"Vee," dedi annem yine gülerek. "Böylece aşçıbaşının en özel yemekleri artık bu odaya gelmekte..."

"Vay benim dedeciğim."

Tam o sırada annemin benim için ısmarladığı sandviçle kola geldi. Ben de bunca yemek lafı üzerine oturup o kocaman sandviçi anında mideye indirdim. Sonra da onlara

okulla ilgili haberleri tüm ayrıntılarıyla aktarmayı ihmal etmedim.

Sonunda dedem, "Haydi bakalım, herkes evine..." dedi.

"Ben kalacağım," diye direttim.

"Canım ne gereği var, bak iyiyim."

Biz böyle tartışırken, bir hemşire kapıyı vurup içeri girdi.

Seruma baktı, "Tamam çıkarabiliriz," deyince dedem. "Hele şükür," diye homurdandı.

Genç bir kızdı hemşire. Yavaşça hortumun ucundaki iğneyi çıkardı, boş serum şişesini aldı ve, "Geçmiş olsun, iyi geceler," diyerek odadan çıktı.

Böylece biz de tartışmalara kaldığımız yerden devam ettik. "Bak dedeciğim," dedim. "Şu çantamda her şeyim var, geceliğim, temiz bir tişört, diş fırçam ve kitabım. Ve şuradan şuraya adım atmıyorum. Zaten topu topu iki güncük buradayım, ben gittikten sonra siz ne yaparsanız yapın."

"Eh, ne yapalım," dedi anneannem. "Serra aklına koymuş bir kere."

"Başımın belası," diye söylendi dedem ama gizli gizli sevindiğinden e-mi-nim!

Annemle anneannemi yolcu ettik. Annem, gitmeden, bana yapmam gerekenleri sıkı sıkı tekrarladı durdu. Dedeme verilecek haplar, hemşireyi çağırmam gerekirse, zilin yeri, vs. vs. vs.

Onlar gittikten sonra dedem tuvalete gitmek istedi, başı dönmesin diye koluna girdim. Banyo kapısının önüne gelince, "Kız, bırak kolumu da rahat rahat işimi göreyim. Yoksa içeriye de mi benimle geleceksin?" dedi.

İlahi dede, o hasta halinde bile şaka yapmayı elden bırakmıyor. Canım benim!

Derken gelip refakatçi yatağını yaptılar. Gündüz oturduğumuz divan sert bir yatağa dönüştü.

"Hadi, iyi geceler canım," dedi ve ekledi, "sen okumak istiyorsan, oku. Işık beni rahatsız etmez."

"Peki dedeciğim," dedim ve eğilip onun tombul yanaklarından öptüm.

O arkasını dönüp, uyku pozisyonuna girdi, ben de çabucak geceliğimi giydim. Bu satırları bitirdikten sonra biraz okuyup yatacağım.

Hepimize büyük geçmişler olsun!

Tanrım, dedemi bana bağışladığın için sana çok çok teşekkürler...

25 Kasım, Pazar

Otobüsteyim!

Şansıma yanımda kimse yok. Ben de yayılıp rahat rahat yazabiliyorum.

Dün gece de hastanede kaldım. İki günü dolu dolu dedemle geçirdim. Hazır buradayken, geceleri benim, gündüzleri de annemin hastanede kalmamıza, böylece anneannemin de hiç olmazsa iki gün evde oturup dinlenmesine karar verdik.

O da korkmuş ve yorulmuştu, zavallı.

İyi ki kalkıp gelmişim! Şimdi içim rahat dönüyorum. Bir işe yaradım, dedemi oyaladım, bu arada anneannem azıcık da olsa dinlenebildi, anneme destek oldum.

Dedemi bu hafta başı taburcu edeceklermiş. Dün, annem gittikten sonra gece sohbetimizi yaparken dedem bir-

den bana dönerek, "Serra, annenle aranızdaki soğukluk daha ne kadar sürecek?" dedi.

Hiç ama hiç beklemediğim bir soruydu bu.

"Aramızda soğukluk filan yok," dedim.

"Haydi, haydi," diyerek gözlerini işaret etti. "Bunlar ağaç budağı değil." Sonra uzanıp elimi avcunun içine aldı.

"Haydi canım, anlat bana. Nedir derdiniz?"

Dedemin insanlara öyle bir yaklaşımı vardır ki, yabancılar bile ona içlerini açarlar.

"Aslında," dedim, onun bu çağrısına uyarak, "belki de ben abartıyorum." Durup düşününce çok saçma geliyordu söyleyeceklerim.

"Sen anlat da, birlikte karar veririz, abartıp abartmadığına..."

"Bu yaz... bir akşam... geç saatte bir adam aradı annemi."

"Sonra..."

"Sonra ben bu adamın kim olduğunu sordum. İşten arkadaşıymış. Arada sırada da öğle yemeklerine çıkıyorlarmış. İşte bunu söyleyince çok sinirlendim. Ve neler söylediğimi şu an tam olarak anlatamayacağım ama onu kırdığım kesin."

"Annen ne dedi?"

"Hiç! Hiçbir şey söylemedi, odasına çekildi."

"Tipik Derya," diye mırıldandı dedem, başını iki yana sallayarak.

"Ne demek istiyorsun, dedeciğim?"

"Annenin bu huyunu oldubitti sevmem. Her şeyi içine atar. Hep etrafını düşünür, yakınlarını incitmemeye özen gösterir. İyi şeyler olunca anlatır, üzücü olayları kendine saklar."

Sessizlik hastane odalarında daha da hüzünlü oluyor. "Serra," dedi dedem. "Senin bir erkek arkadaşın var mı?"

"Bir dolu dedeciğim."

"Hadi hadi, kendince kurnazlık yapma! Pekâlâ da biliyorsun ne demek istediğimi..."

Şöyle bir düşündüm.

"Evet, sanırım var diyebilirim."

"Ne demek oluyor bu şimdi?"

"Dedeciğim, ne anlamda sorduğunuza bağlı."

"Bugünün gençleri de bir tuhaf! Benim sorduğum, sevdiğin ve seni seven biri var mı? Düşünceleriniz ciddi mi?"

"İşte dedeciğim, benim de demek istediğim buydu. Sorunuzun ilk bölümüne evet diyebilirim ama ikinci bölüme gelince, kesinlikle böyle bir şey gündeme gelmiş değil."

"Yani birbiriniz hakkında ciddi düşünceler gündeme gelmiş değil, öyle mi?"

"Aynen."

"Peki, aynı sınıfta mısınız?"

"Evet."

"Kaç yıldır birbirinizi seviyorsunuz?"

"Ay, dedeciğim..."

"Hadi, hadi. Şurada oturmuş, konuşuyoruz."

"Üniversite birinci sınıfta tanıştık. Yıl sonunda çıkmaya başladık, bu yıl üçüncü yılımız olacak."

"Bunca zaman sonra hâlâ ciddi olup olmadığınızı nasıl bilmezsiniz?"

"Dedeciğim, işler sizin zamanınızdaki gibi kolay değil. Koşullar çok zor günümüzde. Onun için öyle ciddiyetten filan söz eden yok."

"Vay muhallebi çocukları vay..." dedi dedem, yastıklara yaslanarak. "Biz evlendiğimizde harp vardı harp. Köylerde çay pekmezle içilirdi çünkü şeker yoktu. Koşullar zormuş, laf ola beri gele..."

"Aman dede! İnsanı konuştuğuna pişman ediyorsun."

"Sen bana bakma canım, biz ne de olsa eski zaman insanlarıyız," diyerek elimi okşadı. "Hem ben bunu başka bir şey söylemek için sormuştum ama laf uzadı, nerelere geldi."

"Ne için sormuştun, dede?"

"Yani bir erkek arkadaşının olması hoş bir şey, öyle değil mi?"

Başımı salladım.

Güldü dedem. "Elbette hoş bir şey! Gençsin, bunlar olacak. Peki, madem bu iyi bir şey, neden annenin de bir erkek arkadaşı olmasın?"

"Bir şey dediğim yok ki zaten."

"Nasıl yok! Baksana hemen yüzün asıldı. Surata bak süngüye davran derler ya, aynen öyle."

Hiç cevap vermedim. Bir süre sessiz oturduk. "Serracığım," dedi dedem bu sessizliğin daha fazla sürmesini istemez gibi. "Annen çok çekti. Babanla evliliği hiç de kolay bir beraberlik değildi. Derya hassas bir kadın, bağırıp çağıracağına hep içine attı. Bize bile yakınmadı, çünkü biz zamanında onu uyarmıştık. O nedenle kendini suçluyor, yakınmaya hakkım yok diye düşünüyordu herhalde. Ve bütün bu sıkıntılara dayanmasının asıl nedeniyse sendin, Serracığım. Seni babasız bırakmamak için her şeye göğüs gerdi. Ne zaman ki sen büyüdün ve evinizde olup bitenleri anlamaya başladın, o zaman yine seni düşünerek, böyle

bir ortamda çocuğumu hırpalamaya hakkım yok diyerek, aslında var olmayan evliliğine son verdi."

Dedem durdu, gözleri dalmıştı. Kızı için ne kadar üzüldüğünü anlamak için ona şöyle bir bakmak yeterliydi.

"Sonra da kendini sana ve işine adadı. Oysa annen güzel kadındır, onunla ilgilenenler çıkıyordu ama o hep, şu anda kızımdan başka bir şey düşünemem. Onun bu dönemi olabildiğince yara almadan atlatması önemli benim için, diyordu. Derken sen güzel güzel okudun, liseyi başarıyla bitirdin. Üniversitede de istediğin bölümü kazandın ve uçup Ankara'ya, annenden uzağa gittin.

"Senin yokluğuna alışması ne kadar güç oldu, biliyor musun? Ama o sana bir şey belli etmedi. Yalnızlığını, sıkıntılarını dile getirmedi. Tam tersine, üniversitede ilk yıl zordur, kızıma nasıl destek olurum diye düşündü. İlk yıl geçti, sen okuluna alıştın, derslerinde yine başarılıydın. Arkadaşların vardı, stajını yapıyordun. Kısaca, artık senin de kendine göre bir hayatın olmuştu."

Başucundaki bardaktan su içti.

"Kız, ben hayatımda bu kadar uzun konuşmadım. Ağzım dilim kurudu," dedi ve başladığını bir an evvel bitirmek istercesine sözlerine devam etti, "sanırım seni böyle görmek onun da giderek rahatlamasını sağlamıştı. Kendi ayakları üstünde duran, eğitimini tamamlamak üzere olan bir genç kızdın sen artık. Sahi, kaç yaşında oldun sen, Serra?"

"Aralık ayında yirmi bir olacağım."

"Desene sen de hapı yuttun!"

"Nedenmiş?"

"Eee, ne de olsa ilkgençlik yılların bitti. Yaşlanıyorsun kız, yaşlanıyorsun..."

"Aman dede..."

"Evet, ne diyordum. İşte annen senin açından kendini rahat hissedince, demek ki ona ilgi gösteren birisini artık geri çevirmedi."

"İyi canım, bir şey dediğim yok."

"O kadar yalnız ki, Serra..."

"Aman dede, daha ne dememi istiyorsun. Ona karıştım mı, bir şey dedim mi?"

"Bak Serra, kafan ve mantığınla eminim sen de annenin yalnız yaşamasını istemezsin. Şunun şurasında bir yıl, bilemedin birkaç yıl sonra evlenip gittiğinde bu kadın iyice yalnız kalacak. Eh, bizim de kazık çakacak halimiz yok."

"Dede! Böyle konuşma!"

"Bu mide kanaması, sonun başlangıcıydı, Serra."

"Dede!" Neredeyse ağlayacaktım.

"Seni üzmek istemiyorum yavrum ama bu hayatın doğal akışıdır. Bunu ne kadar erken kabullenirsek, olacakları o denli metanetle göğüsleyebiliriz. Bugün mide kanaması, yarın başka bir şey... Aslında makine teklemeye başladı. İşte onun için sonun başlangıcındayız, diyorum. Ve bazı şeyleri de hâlâ aklım başımda ve gücüm yerindeyken çözmek, düzene koymak istiyorum."

Artık kendimi tutamıyordum. Gözyaşlarım akıp duruyordu.

"Aman Serra, seninle de hiçbir şey konuşulmuyor! Yarın ölecek değilim. Aslını istersen daha uzun yıllar ensenizde boza pişirmeye niyetim var. Senin ve Sırma'nın gelinlik giydiğinizi görecek, bebelerinizi seveceğim. Onun için ağla-

ma, yavrum. Ben sadece yapmam gerekeni vakitlice yapıp, huzurlu olmak istiyorum. Ve bunların en başında da aile ilişkilerinin düzgün gitmesi geliyor," dedi bana dönerek ve ekledi, "ne bu suratının hali... Hadi git yüzünü yıka. Şuna bak! Burnun da akıyor..."

"Aman dede!"

İnsanı nasıl da utandırır. Burnum akıyormuş! Bir koşu banyoya gittim, yüzümü yıkadım ve yine geçip dedemin yanına oturdum.

"Bak sana ne diyeceğim. Sen aslında akıllı ve mantıklı bir kızsın, o nedenle şu söylediklerime kafanla hak veriyorsun ammaaaa..."

Bu konuşma beni çok üzüyordu, çok.

"Öte yandan da hâlâ büyümemiş bir çocuksun. Annesini kimseyle paylaşmak istemeyen bir çocuk. Artık anneden kopma vaktin geldi, Serracığım. Bırak onu gitsin. Doğrusunu istersen, bu asıl senin için geçerli. Senin onu bırakıp kendi yolunda yürümen gerek. Sadece anneni değil, anneanneni ve beni de bırakıp kendi yolunda yürümeyi öğrenmen gerek.

"Anneannenle ben hayatımızı yaşayacağımız kadar yaşadık. Bizden kopmaya hazır olmalısın. Annene gelince, bu yıllar onun son şansı. Bütün kalbimle onun kendine bir hayat arkadaşı bulmasını ve artık mutlu olmasını istiyorum. Bunun gerçekleşmesine engel olmamalıyız. Ayrıca, onun mutlu olduğunu bilirsen, sen de yoluna daha rahat devam edersin."

Gözyaşlarım yine seller gibi akıyordu.

"İyi valla dede, ailemizi darmadağın ettin. Bu mu senin aile anlayışın?"

"Bak yavrucuğum, biliyorum, bu çok zor bir konu. Hem senin, hem benim için... Ama birinin bunları seninle konuşması gerekti. Bunu ne annen yapabilir ne de anneannen. Onun için iş yine bana düştü."

"Tıpkı ilk yılbaşı partisine gideceğim zaman içkiyle ilgili dikkat etmem gerekenler hakkında benimle konuştuğun gibi..."

"Evet canım," diye başını salladı. "Aynen öyle. Ama sanırım ben konuyu sana iyi anlatamadım. Ailemiz birbirinden ayrılsın, kopsun demiyorum. Tam tersine, bağlılığımız ve sevgimiz hep sürsün diye zamanı gelince herkesin kendi hayatını yaşama özgürlüğü olmalı, diyorum. Bu özgürlük, birbirine bağlı ailelerin oluşmasını sağlar.

"Yine birbirimize destek olacağız. İşte şu anda olduğu gibi hastalıkta, zor günlerde birbirimizin yanı başında olacağız. Bayramlarda, özel günlerde o güzellikleri paylaşacağız. Sevincimizde, üzüntümüzde hep bir arada olacağız. Ama bunun dışında herkes kendi hayatını, seçtiği gibi yaşayacak.

"Biz anneannenle hayatımızı gittiği kadar götüreceğiz. Annen belki yeni bir hayat kuracak kendine, belki de bu gerçekleşmeyecek ama bizler onu özgür bırakacağız. Aynı şekilde senin de hayat yolunda, kendi seçimlerin doğrultusunda özgürce yürümeni destekleyeceğiz. Böylece bizler gerçek anlamda birbirine saygılı ve bağlı aile gerçeğini yaşıyor olacağız.

"Ama annenin isteklerine ket vurur, onun yaşamını bizlere adamasını beklersek; senin gelecekle ilgili kararlarına, örneğin meslek seçimine karışır, ille de şöyle olsun; eş seçimine karışır, ille de bu adam olsun dersek ve bunlar

uygulanırsa, bu aile birlikte olur belki ama kişisel özgürlük olmadığı için insanlar uzun vadede mutlu olamaz.

"Ve biz böyle bir aileye, birbirine bağlı aile diyemeyiz; desek desek bir diğerine bağımlı aile deriz. Eh, bu da pek hoş bir şey değil. Onun için Serracığım, lütfen bu tavrını değiştir, anneni özgür bırak. Ve en önemlisi, ondan sevgini esirgeme. Sen onun hayatındaki en değerli varlıksın. Bunu hiç ama hiç unutma."

Yaşam ve insan ilişkileri giderek ne kadar da karmaşıklaşıyor.

Oysa çocukken hayat ne kadar basitti! Ne kolaydı!

Bir annen, bir de baban vardı!

Onların orada sonsuza dek kalacaklarına inancın öylesine tamdı ki, başka türlüsünü düşünemezdin bile.

Önlüğünü giyer, kurdelelerini takar, okula giderdin. Yolda kedileri, köpekleri beslerdin.

İlkokul öğretmeninin de sonsuza dek orada olacağına inancın tamdı. Hem o her şeyi bilen süper bir insandı.

Eve gelince, annenin hazırladığı kekten yer, kapının önüne çıkardın.

Arkadaşlarla seksek oynardın.

Sonra ödev...

Baban yardım ederdi.

Akşam yemeğini yerdin, sana uygun bir program varsa o gece televizyona izin çıkardı. Çok sevinirdin.

Sonra annen seni yatırır, sırtını sıkıştırır, yanağından öper, "Haydi uyu yavrum," derdi ve eklerdi, "dua etmeyi unutma." Sen de dua ederdin. Tüm ailen için...

Ve bir de büyümek için...

Büyümek için...

29 Kasım, Perşembe

İstanbul'dan geleli bir haftayı geçiyor ama hâlâ içim sıkkın. Göğsümün üstünde bir ağırlık var sanki. Acaba dedemle mi ilgili diye iki günde bir telefona asılıyorum ama şükürler olsun, o eve çıktı ve iyi.

Zavallım, çok zorlanmış. Bir sürü kan almalar, yok bağırsaklarına, yok midesine bakmalar... Neyse ki tüm tahliller temiz çıktı da, hepimiz rahat bir nefes aldık.

Ama iç sıkıntısı. O hâlâ sürüyor. Dilek, çok korktun, üzüldün, sistemin altüst oldu. Onun için böyle tepki vermen çok doğal, diyor. Ne diyebilirim ki, uzman kişi mübarek.

Aslında, dün okulda da canımı sıkan bir şey oldu. Biliyorsun, Feyza'yı ilk günden sevdim, o kadar ki bizim cadılara karşı onu korumakla yükümlü bile hissetmiştim kendimi. Ama ona da bir haller oldu.

Örneğin, dün iki ders arası Express Cafe'de oturmuş, oradan buradan konuşuyorduk. Yani Ege, Oktay, ben ve bizim sınıftan birileri daha... Derken Feyza göründü ufukta. Uzaktan keyifli keyifli el salladı, biz de ona. Koşarak geldi ve sanki beni fark edince birden yüzü asıldı, oysa yanımıza gelmeden önce gülümsüyordu. Nesi var acaba diye düşünürken ve ben daha ağzımı açıp da, gelsene, yanımıza otursana, filan diyemeden bu, sinirli bir tavırla, "Sizi rahatsız etmeyeyim, bakıyorum pek güzel sohbet ediyorsunuz," demez mi...

Ege, "İyi ya," dedi. "Muhabbetimize seninle devam ederiz."

"Gel Feyza," diyerek oturduğum yerde, Ege'yle aramızda yer açtım.

Şöyle bir yüzüme baktı. "Siz sohbetinize devam edin, benim zaten gitmem gerek," dedi ve aynı sinirli tavırla arkasını dönüp gitti.

Oktay, sorun var dercesine ıslık çaldı, sonra Ege'ye dönerek, "Oğlum, görebildiğim kadar haberler iyi değil. Bence sen git de yengemizin derdi neymiş bir anlayıver," dedi.

Ege de şaşkındı. "Benim bildiğim kadar ortada hiçbir sorun yok. Daha doğrusu şu ana kadar yoktu."

"Ama şimdi var."

"Sen de üstüne varmasana çocuğun," diye susturdum Oktay'ı. Eğlenmenin zamanı mıydı...

Nitekim keyfi kaçmıştı garibimin.

"Haydi Ege," dedim. "Git Feyza'yı bul ve derdini anla."

"Neredeyse derse gireceğiz be, Serra."

"Öyleyse ders çıkışı mutlaka onu bul ve konuş."

İçimdense, Feyza'nın davranışına bir anlam verememe karşın, olur a, insanlık hali, diye düşündüm. Ters giden bir şey olmuştur, böyle bir durumda da bizlere cicilik yapmasını bekleyemeyiz. Ve konu en azından benim kafamda kapandı.

Derken bugün yine garip bir şeyler oldu. Öğle yemeğinde elimde tepsi, oturacak yer bakınıyordum. Başta Oktay, herkesin bir yerde işi vardı, onun için ben yalnızdım. Birden ilerde Ege'yle Feyza'yı gördüm. Aman ne iyi, diye düşünerek onlara doğru yöneldim. Aynı anda Feyza'yla göz göze geldim. Ona gülümsedim ve hızlandım. Ama o da ne! O bana gülümsemeden baktı ve sonra dönüp Ege'yle konuşmasına devam etti. Ege, tabii ki, hiçbir şeyin farkında değildi. Bir yandan yemeğini yiyor, bir yandan Feyza'yla konuşuyordu.

Bu, resmen bana, "Yanımıza gelme," demek değildi de neydi...

Anında frene bastım! Yavaşladım!

Yüzümdeki gülümseme büzüşüp yok oldu ve bari Ege'ye görünmeyeyim diye, yan taraflara bir yerlere saptım.

Şoke olmuştum! Şoke!

Bu kızın derdi neydi?

Söylememem gereken bir laf mı ettim, bir hata mı yaptım diye düşündüm hemen. Tüm olayları beynimde taradım. Yok! Yok! Hiçbir şey bulamıyordum.

Böylece iç sıkıntılarıma sıkıntı katmış olarak eve gelip "ailemizin psikoloğu" adını taktığım Dilek'i beklemeye koyuldum.

Kapı çaldı!

Terliklerimi bile giymeden, kurtarıcım Dilek'e kapıyı açmaya koştum.

"Dilek! Seni ne biçim bekli..." derken feryadım yarım kaldı. Çünkü kapıda Dilek değil, babaannemle Safiye Teyze duruyorlardı.

"Ne o," dedi babaannem. "Şeytan görmüş gibisin."

"O da ne demek, babaanneciğim. Sadece Dilek'i bekliyordum da... Lütfen buyrun, buyrun."

Babaannemle Safiye Teyze içeri girdiler. Dikkatli adımlarla, etrafı koklaya koklaya ilerleyen kedilere benziyorlardı...

"Niye böyle karanlıkta oturuyorsun?"

"Gergef mi işliyoruz babaanneciğim?"

Tahmin edilebileceği gibi, bu sözler bana değil; tutumluluk anlayışı nedeniyle ortalık zifiri karanlık olana dek ışıkları yakmayan, sevgili babaanneme aittir.

"Hadi, hadi, ukalalık etme," diye beni payladı babaannem, sonra da Safiye Teyzeye döndü. "Şimdikilerde dil bu kadar... Aklı sıra bana taş atıyor."

"Aşkolsun babaanneciğim, sadece şaka yapıyordum," dedim ve koşup ışıkları yaktım.

"Aaa, çorapla mı dolaşıyordun evin içinde?"

"Yani babaanne... Kapıyı açayım diye fırlamıştım, o arada da terliğimi ayağıma geçirmeye fırsat olmadı."

Hayret bir şey valla... Nasıl da insanı sorguluyor.

"Siz oturun, ben hemen bir çay koyayım."

"Hiç yorulmasaydın yavrum," dedi Safiye Teyze.

"Olur mu hiç! Bir çay içmeden sizi dünyada bırakmam," şeklinde tam da babaannemi mutlu edecek türden bir konuşma yapıp mutfağa koştum.

Bu arada onlar fısıldaşıyorlardı, daha doğrusu fısıldaştıklarını (!) sanıyorlardı.

"Öbür kızın olmaması iyi."

"Evet, hazır baş başayken şu meseleyi konuşalım."

Eyvahlar! Bunların niyeti kötü!

Kesin Safiye Teyzenin avukat çıkan torunundan söz edecekler.

Üff! Üff!

Şu Dilek de ne zaman lazım olsa, ortadan yok olur.

"Hadi, oyalanma da gel otur yanımıza."

"Geliyorum, babaanneciğim," deyip bir süre daha çay bardaklarını tepsiye, tuzlu bisküvileri de tabağa yerleştirerek oyalandımsa da, sonuçta bir süre sonra onların yanındaydım.

"Otur şöyle karşımıza. Seninle konuşmak istediğimiz bir şey var."

İmdat Dilek! Yetiş!

"Çayları koyayım da öyle konuşalım," deyip yine mutfağa attım kendimi. Ve yine olabildiğince ağırdan alarak çayları koyup, elimde tepsiyle oturma odasına döndüğümde, onları artık iyice sabırsız bir vaziyette beni bekler buldum.

"Ellerine sağlık kızım," diyerek çaylarını aldılar ve yinelediler, "otur karşımıza..."

Ve Safiye Teyze başladı konuşmaya...

"Bak Serracığım, benim bir torunum var. Çok akıllı uslu bir çocuktur. Bu yıl avukat çıkıyor. Ben seni de taa küçüklüğünden beri bilir ve çok severim yavrum."

Artık savaşacak halim kalmamıştı!

Bıraktım konuşsunlar...

"Onun için babaannenle konuştuk ve sizi tanıştırmaya karar verdik. Bu iş olur olmaz, o ayrı. Birbirinizi beğenirsiniz, beğenmezsiniz, o da sizin bileceğiniz iş. Yani, kendini hiçbir şeye mecbur hissetme. Biz sadece bildiğimiz, sevdiğimiz pırıl pırıl iki genci bir tanıştıralım, onları bir araya getirelim diye düşündük. Ne dersin, Serracığım?"

Aman Tanrım! Koskoca bir hanıma ne dersin?

"Safiye Teyzeciğim, beni düşündüğünüz için teşekkür ederim. İnanın, çok duygulandım, ama böyle tanışmalar artık günümüzde pek yapılmıyor. Eminim sizin torununuz da böyle düşünüyordur."

Sessizlik!

Belli ki cevap hoşlarına gitmemişti. Sonra Safiye Teyze bana doğru eğilip, alçak sesle, "Yoksa senin anlaştığın biri mi var?" dedi.

"Hayır Safiye Teyze, yok öyle biri."

"Bana söyleyebilirsin, bunda çekinecek bir şey yok. Sen güzel bir genç kızsın, birisi varsa hiç şaşmam."

Bak sen Safiye Teyzeye...

Bir an tereddüde düştüm. Söylesem mi?

Ama sonra... önce babaannem şokları yaşayacak. Sonra da babama söyleyecek. Aslında babamdan saklıyor filan değilim de, bunu söylediğim an peşime düşecekler. Sorular başlayacak.

"Bu ilişki daha ne kadar böyle devam edecek?"

"Ne zaman evleniyorsunuz?"

"Artık bir karar verme zamanı gelmedi mi?"

Adım gibi eminim, bu sorular açık açık sorulmasa bile, tüm aile bireylerinin gözbebeklerinde iri puntolarla yazılı olacak. Oysa ne olacağımızı henüz ben bilemezken ve de kendimi kaygan bir zemindeymişim gibi hissederken, bu tür sorular da bir başka yük olacak omuzlarımda.

"Hayır, Safiye Teyze, kimse yok ama bu tür bir tanışma bana hiç de iyi bir fikir gibi gelmiyor," dedim ve ekledim, "inanın sizi kırmak istemem. Asla! Ama bu koşullarda tanışacağım birini beğeneceğim varsa beğenemem ben. Eminim torununuz da benim gibi düşünüyordur."

"Pekâlâ," dedi Safiye Teyze, azıcık bozuk. "Nasıl istersen, zorla güzellik olmaz."

Babaannemse, yer yarılsa da yerin dibine geçsem, dercesine bakıyordu yüzüme.

Ah! İnsanları üzmekten ne kadar da nefret ediyorum....

Ama bu olacak iş değil. Düşünsene, sanki bu devirde değil de, babaannemin devrinde yaşıyormuşuz gibi... Sanki hiç kimseyi bulamamış da, ailesinin bulduğu kişiye fit olmuş gibi... Ölsem kabul etmezdim!

İkisinin de keyfi kaçmıştı. Kalktılar. Ama Allahı var, Safiye Teyze centilmence davrandı.

"Demek ki kısmet değilmiş. Hayırlısı!.." dedi ve iyi geceler dileyerek beni öptü.

Babaannem çok kızgındı. Yürüdü, gitti.

Onlar kapıdan dışarı ve... tahmin edileceği gibi...

Dilek içeri!

"Hele şükür gelebildiniz, küçükhanım."

"Bu ne şiddet, bu celal!"

"Nerelerdeydin?"

Dilek saatine baktı. "Her zamanki gibi okuldan çıkıp eve geldim. Neyin var senin?"

"Bu gecikmelerin yüzünden başıma neler geliyor, biliyor musun? Tatlı ihtiyarcıkların kalbini kırıyorum. Oysa sen biraz daha erken gelseydin, senin yanında konuşamayacaklardı ve bütün bunlar başıma gelmeyecekti."

Dilek gülmeye başladı, çantasını koltuğa fırlatıp kanepeye yayıldı.

"Neden söz ettiğini hâlâ anlayabilmiş değilim."

Bunun üzerine az önce yaptığımız konuşmayı kelimesi kelimesine anlattım. Tabii Dilek'in tuzu kuru... Gülüyor, eğlenerek dinliyor.

"Bana bak Serra, mesela bir de bakmışsın şu Safiye Teyzenin torunu acayip yakışıklıymış."

"Buldun!"

Dilek bu fikrini çok beğenmiş gibi birden kanepede dikilip oturdu.

"Neden olmasın? Bak şimdi babaannen seni harıl harıl evlendirmeye çalışıyor ya..."

"Evet ama, konuyla ne ilgisi var?"

"İlgisi şöyle... Karşı taraf da senin gibi düşünüyorsa, görücü usulüyle mi tanışacağım diyecek, öyle değil mi?"

"Öyle herhalde..."

"Oysaaaa..."

"Eee?"

"Oysa senin gibi bir fıstığı kaçırıyor olacak."

"Sağ ol Dilekçiğim, bu iltifatına çok teşekkür ederim."

"Şaka yapmıyorum, Serra! Bir düşün! Lütfen önyargıları bir kenara bırakıp bir düşün," dedi Dilek. Heyecanlanıp ayağa fırlamıştı bu kez. İki yana açtığı ellerini düşüncesinin önemini vurgulamak istercesine sallayıp duruyordu.

"Sırf arada akrabalar ya da tanıdıklar var diye, belki de harika bir ilişkiyi elinin tersiyle itiyorsun."

"Amaaann Dilek..."

"Bu bir varsayım! Ama olamaz mı, ha olamaz mı? İşte insanlar bu tür önyargılarla hem özel hem de iş yaşamlarında ne fırsatlar kaçırıyorlar."

"Felsefe saati bitti mi?"

"Canım tabii ki bütün bunları senin için söylemiyorum. Bir düşünce olarak senin şu davranışını sorguluyorum. Yoksa senin Oktay'ın var."

"Hele şükür! İki saattir biz neyi anlatmak istiyoruz burada sanıyorsun."

"Yoooo, dur bakalım! Sen büyükler aracılığıyla tanışma olmaz da olmaz diye tutturmuşsun, bense senin bu önyargılı tutumuna karşıyım. Ama sen deseydin ki, hayatımda Oktay olmasaydı, o delikanlıyla bir tanışır, bakardım; o zaman ben de seninle tartışmazdım."

"Aman Dilek, seninle uğraşamam! Zaten canım sıkkın."

"Görücü konusu dışında mı?"

"Evet! Hem kes artık görücü görücü demeyi, asabımı bozuyorsun."

"Peki canım, sustum."

Yüreğimdeki sıkıntıdan bir an evvel kurtulmak istiyordum. "Feyza bana bir tuhaf davranıyor, Dilek. Oysa ben onu ne kadar da sevmiştim."

"Tuhaf derken neyi kastediyorsun?"

Bunun üzerine ona iki gündür yaşadıklarımı anlattım. "Gerçekten tuhaf," diyerek bana hak verdi Dilek.

"Düşünüyorum, düşünüyorum, onu kıracak bir şey yaptığımı ya da söylediğimi anımsayamıyorum."

"Demek ki öyle bir şey olmamış! Öğlen yemeğinde belki de Ege'yle çok önemli bir şey konuşuyordu ve lafın akışını kesmek istemedi. Sen de bilirsin ki bazen insan sevgilisiyle kritik konuşmalar yapar."

"Umarım öyledir! Amaan, neyse ne... Boşver beni ve bunalımlı konuşmalarımı da, senden ne haber, onu anlat."

"Ne olsun! Derse gir, dersten çık... Diplomamı alacağım günü nasıl bekliyorum bilemezin."

"Ulaş nasıl?"

"Bomba gibi! Benim gönlümün ışığı o."

"Dilek!"

"Efendim?"

"Kim derdi ki, şakayla başlayan bir tanışma buralara gelecek."

"Unutma ki, onu beğenip hedefe kilitlenmiştim," diye hemen övündü.

"Ve yöntemin de işi altüst edecek kadar sıradışıydı!!! Birisini beğenen kızlar, konu mankenine daha geleneksel yöntemlerle yaklaşıyorlar. Senin yönteminse..."

"Yaratıcı olmak gerek, Serracığım," diye lafı ağzıma tıkadı.

"Yaratıcı..."

"Şaka bir yana, o işletme olayından böylesi güzel bir ilişki doğacağına kim inanırdı ki..."

"İşte benim az önce sana anlatmak istediğim buydu. Açık olacaksın! Önyargılı olmayacaksın. Karşına çıkan fırsatlara bir şans tanıyacaksın."

Şu Dilek'in konuşma tarzına bayılıyorum. Gözler ışıl ışıl...

Eller kollar havada... Bir heyecan, bir telaş...

Benim bunalımlı ruh halimi iyileştirmek için karşı pastaneden aldığımız bir şişe bozayı bol leblebi eşliğinde tükettikten sonra, odalarımıza çekilip, yeniden derslerimize gömüldük.

Acaba yarın şu Feyza'yla bir konuşsam mı?

Sorunlarla yatağa girmekten nefret ediyorum.

Konuşayım! Olsun bitsin!

Evet, evet! Yarın onunla konuşmalıyım.

Mutlaka...

30 Kasım, Cuma

Sabah okula gider gitmez etrafa bakındım ama tabii ki Feyza'yı göremedim. Huyum kurusun, öğleni zor ettim. Sonunda onu yemekte yakaladım.

"Feyza," dedim, koluna dokunarak.

Dönüp bana buz gibi bir bakış attı. "Ne istiyorsun?"

Sıktı bu kız ama...

"Seninle baş başa konuşabilir miyiz?"

Omzunu silkti. "Nasıl istersen."

"Şöyle kenarda bir yerde oturalım da kimse bizi rahatsız etmesin," dedim. İyice kıyı kenar bir masa bulup oturduk. "Feyza," dedim. "Son günlerde bir garip davranıyorsun."

"Nasıl yani?"

"Soğuksun! Uzaksın! Oysa ben seni çok sevmiştim, hâlâ da seviyorum."

Bu sözler, onun bakışlarındaki sertliği birazcık da olsa yumuşatmış gibiydi.

"O kadar ki, Ege seni tanıştırdığında, ne kadar tatlı, ne kadar hoş bir kız bulmuş diye, inan, çok sevinmiştim."

Bu kez bakışları sertleşti.

"Sen de bana çok sıcak davranıyordun, seninle iki iyi arkadaştık. Ne oldu birdenbire? Lütfen söyle bana. Seni kıracak bir söz mü ettim, istemeden bir şey mi yaptım?"

Durdu, durdu ve, "Sana öyle gelmiş Serra," de-mez-mi...

"Bak Feyza, beni çıldırtan bir cümle varsa, o da bal gibi ortada bir sorun varken, sana öyle geliyor denmesidir. Ayrıca bu tür bir davranış sana yakışmıyor! Lütfen dürüst ol ve sorun neyse açık açık söyle."

Önündeki kâğıt peçeteyi akordeon şeklinde büküp duruyordu. Alt dudağıysa, bir çocuğunki gibi sarkmıştı.

"Feyza! Lütfen! Böyle kıvırtmak sana hiç yakışmıyor. Bunu Alev'le Betül gibiler yapar, laf aramızda. Onun için benim tanıdığım ve sevdiğim Feyza gibi davran ve mertçe konuş benimle."

Derin bir nefes aldı. Konuşmaya karar vermiş gibiydi... "Sen ve Ege iyi arkadaştınız, değil mi?"

"Elbette! Ne biçim soru bu."

"Ben o anlamda sormadım."

"Ya ne anlamda soruyorsun?"

"Siz bir zamanlar birbirinizin büyük aşkı değil miydiniz?"

"Aman Tanrım! Bu da nerden çıktı? Feyza, sen roman mı yazıyorsun kızım? Biz hepimiz ilk yıldan bu yana arkadaşız. O yıl sonunda Oktay'la çıkmaya başladık ve ilişkimiz bugüne dek geldi."

"Yani, o ilk yıl Oktay'la çıkana kadar Ege'yle bir şey olmadı mı?"

"Feyza? Yoksa birileri seni dolduruşa mı getirdi? Bu o kadar saçma bir şey ki, bunu sen düşünmüş olamazsın." Cevap yok!

Yavaşça uzanıp elini tuttum. "Doğru bildim, değil mi? Lütfen cevap ver. Bunu sen düşünmedin."

"Hayır," diye başını salladı. O gözler hüzün doluydu. "Aklıma bile gelmedi! Hepiniz o kadar iyi arkadaştınız ki... Hem sen ve Oktay da öyle güzeldiniz ki..."

"İyi ya..."

"Ama..." dedi, dudakları titreyerek.

"Bunu sen düşünmediğine göre, biri sana birtakım laflar etti değil mi?"

Gözlerimi gözlerine dikmiştim.

"Değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı zavallı Feyzacığım.

"Ah Feyza," dedim. "Niye hemen gelip benimle konuşmazsın da, boşu boşuna hem kendini hem de beni üzersin."

Baktım susuyor, bir şey anlatacağı yok, sormaya devam ettim ben de...

"Kim sana ne dedi? Haydi Feyza! Bak, ben burada çok kötü niyetler seziyorum. Ne dediler sana?"

"Seninle Ege'nin büyük bir aşk yaşadığınızı... Sonra da Oktay'a rağmen bunun, yani bu ilişkinin devam ettiğini ve senin Ege'yi arkadaşlık havasına bürünerek hep elinin altında tuttuğunu söylediler."

"Çıldıracağım! Ne korkunç yalanlar bunlar böyle. Böyle uçuk laflara nasıl inanabilirsin, Feyza?"

"Ben de öyle dedim önce. Ama bana dediler ki, dikkat et, bak, o hep Ege'yle konuşur, şakalaşır. Hep onun yanına oturur. Bu arkadaşlık numarasına Oktay'ı da inandırmış, herkesi uyutmuş anlayacağın, dediler. Şimdi onlar böyle söyleyince, ben de o gözle bakmaya başladım. Sen gerçekten hep Ege'yle konuşuyor, onun yanında oturuyor gibiydin... Off, ne bileyim, ya da bana öyle geliyordu, onca laftan sonra..."

"Şu anda içimden seni evire çevire dövmek geliyor, Feyza! Bir kere Oktay bu kadar aptal mı? Sonra ben bu kadar ahlaksız mıyım? Madem gözüm Ege'deydi, ne diye Oktay'la çıkıp kendime eziyet edeyim. Var mı bunun bir mantığı?"

Feyza önüne bakıyordu.

"Bunu sormak aklına gelmedi mi?"

Alçak bir sesle, hâlâ önüne bakarak, "O, erkeklerin ilgisini çekmeye bayılır, arkadaşlık adı altında hepsinin gözdesidir, dediler," dedi.

"Vay alçaklar! Demek arkadaşlık ilişkilerimizi deliler gibi kıskanan kişiler bunlar. Elbette beni severler. Tarık da, Ege de... Ama ben de onları severim, tıpkı lisedeki arkadaşlarım Burak, Suphi, Ferhat gibi. Bunlar kafayı üşütmüşler..."

Feyza uzanıp elimi tuttu, öfkemi dindirmek istercesine. "Serra, ne diyeceğimi bilemiyorum. İnan, şu anda çok üzgünüm! Onlara inandığım için de çok mahcubum."

Onun bu hali karşısında öfkem sönüverdi.

"İyi ki konuştuk," dedim. "İyi ki konuştuk da bu kuyruklu yalanlar ortaya çıktı. Ve... İçin rahat olsun Feyzacığım, Ege'nin gözü senden başkasını görmüyor. Seni bulduğu için çok şanslı ve o da bunun bilincinde... Onun için bu kuşkuları at kafandan ve rahatla. Ben de bu akşam evime gidip huzur içinde uyuyacağım, çünkü seninle aramızda sorun kalmadı."

Tüm sıcaklığıyla bana gülümsedi Feyza.

"Hah şöyle," dedim ve ekledim, "biliyor musun, ben çok rahatıma düşkün bir insanım. Yatağıma yattım mı huzur içinde uyumak isterim, onun için de sorunları elimden geldiğince çabuk çözmeye çalışırım."

"Ben de aynen senin gibiyim, Serra."

"Uzun uzun küs kalanları hiç anlayamıyorum."

"Ben de..."

Sorunun ilk bölümünü çözdüğümüze göre, ikinci bölüme geçebiliriz diye düşündüm ve, "İkimiz de rahatladığımıza göre şimdi söyle bakalım, kim bu iftiracılar? Onlara hesap sormak keyifli olacak," dedim.

"Yok, yok," dedi Feyza, gözleri kocaman... "Nasıl olsa biz anlaştık, unutalım gitsin."

"Olur mu öyle şey! İyi valla, aklına esen istediği gibi konuşsun, sonra kimse ondan hesap sormasın."

"Ne olursun Serra, bu işi büyütme. Şimdi bir sürü tatsızlık olacak. Ne gerek var, ben onların ne olduklarını anladım ya, önemli olan bu."

"Feyza, hadi lütfen. Söyle, kim bunlar."

"Israr etme, Serra! Bak, beni çok zor durumda bırakıyorsun." Feyza'nın gözleri dolmuştu.

"Pekâlâ," dedim. "Madem seni bu kadar üzüyor."

Ama aynı anda zihnimde bir şimşek çaktı. Feyza'nın söylememekte bunca direnmesinin özel bir nedeni olması gerekti. Yani, öylesine, ne alaka birileri olsa, bu tür bir yüzleşme onu rahatsız etmez, tam tersine kendi gidip hesap sorardı.

Pısırık bir kız kesinlikle değil Feyza. Ama bunca titizlendiğine göre, demek ki bunun açığa çıkması, istenmeyen durumlar yaratacaktı. Ve o istenmeyen durumlar olsa olsa birbirine yakın kişiler arasında olabilirdi. Sakın bunlar...

"Feyza," dedim. "Ben tahmin edeyim, sen evet ya da hayır, de."

"Hayır, hayır! Bu konuyu lütfen kapatalım artık."

Baktım, ağladı ağlayacak.

"Pekâlâ Feyzacığım," dedim. "Bütün bunları unutalım gitsin." Saatime baktım. "Hemen şu anda kalkmazsak, derse gecikeceğim."

Böylece, ikimiz de son derece rahatlamış olarak öpüştük ve kendi yolumuza gittik.

Akşam, mutlu bir vaziyette yuvama geldiğimde bir de baktım Dilek Hanım evde... Dedim ya, ne zaman lazım olsa yoktur, gerekmediği zamanlarda ise kesin evdedir. Bunu ona söyleyince, "Senin sorunlarına ve ruh hallerine uygun davranamadığım için özür dilerim," diye cevabı yapıştırdı tabii.

"Bugün Feyza'yla konuştum."

"Yaa... Mesele neymiş?"

Ona Feyza'yla konuştuklarımızı anlatınca tepkisi benimkinden de şiddetli oldu. "Böylelerine ne yapmak gerek bilmiyorum. Ne küçük, ne adi insanlar bunlar... Peki kimlermiş bu yalanları uyduranlar?"

"İşte onu asla söylemiyor. Ve deliler gibi korkuyor."

"Garip! Neden bu kadar korkuyor?"

"Bak ben ne düşünüyorum. Dışardan alakasız biri söylemiş olsa, gider onun ağzının payını verirdi, Feyza sözünü sakınacak bir kız değil. Ammaa... bu sözler çok yakınında, dost çevresindeki birileri tarafından söylenmişse ve bu da açığa çıkarsa..."

Sözlerimi Dilek tamamladı. "Bir sürü tatsızlık olur."

"Ve işe bu açıdan bakınca, yakınımızda bu mikropluğu yapabilecekler, olsa olsa..."

"Alev'le Betül'dür," diyerek koro halinde cümleyi tamamladık.

"Bak," dedim. "Sen de aynı benim gibi düşündün."

"Eh, böylesi bir eylem olsa olsa o cadıların başının altından çıkar."

"Dilek, geçen kış Shakespeare'in *Macbeth* adlı trajedisine gitmiştik, hatırlıyor musun?"

"Nasıl hatırlamam."

"İşte orada piyesin başındaki cadılar vardı ya..."

"Evet."

"İşte bu kızlar bana onları hatırlatıyor."

Dilek bir kahkaha attı. "Âlemsin!"

"Valla! Onlar habire kötülükler düşünüyorlardı ya, işte bizimkiler de onların 21. yüzyıl şubesi sanki..."

"Allah insanı senin öfkenden korusun."

"Yalan mı! Baktılar Feyza'yla güzel bir arkadaşlığımız var, hemen aramızı açmak için kızın kafasını karıştırdılar. Onları görebiliyorum, kim bilir nasıl tatlı konuştular, sanki onun iyiliğini istiyorlarmış gibi..."

"Aman o da kafasını kullansaydı..."

"Öyle deme Dilek, ben bunlar kadar güzel dedikodu yapanını görmedim. Herkesi herkese çekiştiriyorlar ama öyle ustalıkla yapıyorlar ki... Bak mesela bizim Melis... Dedikodu yapmaya bayılır."

Güldü Dilek. "Hem de nasıl! Hoş, hepimiz bayılıyoruz ya dedikoduya..."

"İşte ben de onu söyleyecektim. Melis'in sevdiği, senin, benim, hepimizin yaptığı, gırgırına dedikodu. Kim ne yapmış? Kim kimle çıkmış? Kim ne giymiş. Ve bu uluorta, hep birlikte yapılıyor, gizli değil. Gülmek için... Dedim ya, gırgır dedikodu...

"Ama bunlarınki, zehirli dedikodu... Birinden söz edilince, hemen o kişi hakkında tatlı tatlı onun çok özelini laf arasında sokuşturuyorlar. Ve bu yüzde doksan dokuz o insanı küçük düşürecek, duysa çok üzüleceği bir ayrıntı oluyor. Ayrıca, bu bizim dedikodu seansları gibi kahkahalarla ortada hep birlikte olmuyor; kulaklara fısıldanıveriyor. Bilmem anlatabildim mi?"

Dilek korkudan titriyormuş gibi ellerini, kollarını salladı. "Beni ürkütüyorsun, Serracığım."

"Zehirli dedikodu örneğini ben bunları tanıyınca gördüm, Dilek. Onun için Feyza'ya kızma. Kim bilir hangi ses tonunda, hangi ima ve manalarla kızı böyle düşünmeye ittiler."

"Gidip bu adiliklerini yüzlerine vurmak ne harika olurdu, be Serra."

"Başında ben de senin gibi düşünüyordum, hatta o nedenle kıza çok baskı yaptım. Ama şimdi... bilemiyorum,"

"Ne o, sen de mi korkmaya başladın zehirli dedikodu cadılarından?"

"Kendi hesabıma korkacak bir şeyim yok ama..."

"Evet..."

"Bir yüzleşme olursa, bunlar kalkar da Ege'yi işin içine çekip, sen üç yıl önce pekâlâ da Serra'yı beğeniyordun, derlerse, düşün ne sevimsiz bir durum çıkar ortaya. Feyza yine allak bullak olur, Ege ne der, ne yapar, bilemiyorum. Onca zaman öncesinde, tamamen tek taraflı bir beğeni için, bugün bu kadar insanı huzursuz etmek, ne derece doğru olur?"

Dilek susmuş, düşünüyordu. "Galiba haklısın," dedi, sonra da, "Helal olsun valla! Herkesi nasıl da pes ettiriyorlar bunlar," diye ilave etti başını sallayarak.

"Bu arada beni asıl deli eden, bizim çocukların bu kızların gerçek yüzlerini görememeleri, Dilek. Ne zaman birazcık kıyısından köşesinden onların ne olduğunu anlatmaya çalışsam, başta da Oktay, aman, sen de taktın şu kızlara, demiyor mu, al bir sopa indir hepsinin kafasına... Ve bu durumda ne oluyor? Sen vıdı vıdıcı rolünde, onlar da zavallı tatlı kızları oynuyorlar."

"Zavallı tatlı, yalaka kızları..."

"Aynen Dilek. Onun için karar aldım, ağzımı açmayacağım artık. Ne halleri varsa görsünler... Görsünler de... bir de bana bulaşmasınlar. Hoş, bulaşmaya başladılar bile."

"Nasıl yani?"

"Nasılı var mı? Feyza'yla aramızı açmak için yapılan ne oluyor?"

"Haklısın."

"Hem önceleri sadece Oktay'a yalakalık yapıyorlardı, ama şimdi giderek sınırları zorluyorlar."

"Nasıl?"

"Ufak ufak beni dışlamaya başladıklarını hissediyorum."

"Ama siz bir grupsunuz."

"Evet ama grup içinde de insan ince ince dışlanabilir."

"Peki, bu nasıl oluyor, anlatabilir misin?"

"Çok zor, Dilek. Bu daha çok bir duygu, bir titreşim meselesi. Şöyle anlatmaya çalışayım, sen birisine fazlasıyla ilgi duyuyorsan nasıl davranırsın; bir de keşke burada olmasaydı, dediğin biri varsa, ona nasıl davranırsın. Bir düşün! Bunun kesin, açık kanıtları yoktur ama... İlgi duyulan da, istenmeyen de pekâlâ bunu algılar. Yani, bunu falanca söz, filanca davranışla açıklamaya çalışmak anlamsız. Algılama özürlü değilsen, sen ilgiyi de, istenmemeyi de hissedersin. Bilmem anlatabildim mi?"

"Hem de çok güzel anlattın."

"Hayat zor ama biz de güçlüyüz, değil mi, Dilekçiğim."

"Hem de nasıl! Çak bir tane..."

"İnsan yaşlandıkça ne tiplerle karşılaşıyor," dedim.

"Yaşamımıza renk katıyorlar," dedi Dilek gülerek.

"Ne demezsin..."

9 Aralık, Pazar

Ohh, oh!

Canıma değsin!

Ne de güzel oyun oynadım onlara...

İnsanı kötü olmaya zorluyor bu tipler. Benim kendi arkadaşlarımla hiç böyle şeyler yaşamadım. Düz, dümdüz kızlar benim dostlarım. Ama bunlar... bunlar bir âlem.

Betül'le Alev'den söz ettiğimi anlamışsındır sevgili defterim. Nasıl da arkamdan dolaplar çeviriyorlar, Feyza'yı nasıl da dolduruşa getirmişler, bakar mısın. Durdukça, düşündükçe koyuyor insana.

Neyse... Gelelim son olaylara. Benim algılama özürlü sevgilimle, yani Oktay Enişteniz oluyor bu kişi, oturmuş oradan buradan konuşuyorduk ki, söz nasıl oldu bilmem, benim doğum günüme geldi. Oktay o hafta sonu Ankara'da olup olmayacağımı soruyordu.

"Niye soruyorsun?" dedim. "Herhalde burada olacağım."

"Ne bileyim, bazen deden, bazen babanla olman gerekiyor da..."

"Eh, gerekirse ben de gerekeni yaparım," gibi uyduruk cevaplarla Oktaycığıma cilvelenirken, baktım pek bir telaşlı.

"Söylesene Serra, burada olacak mısın olmayacak mısın?"

"Ne o, yoksa şerefime asrın davetini mi düzenliyorsun?"

"Serra yaa..."

"Bak havai fişek gösterisi isterim, sonra kesin dansöz olmalı..."

"Yapma Serra, ona göre yer ayırtılacak."

"Ooooo, planlar yavaş yavaş ortaya çıkıyor. Sevgilimle yemek yiyeceğiz. İyi de rezervasyonu bu kadar erken yapma fikri nereden çıktı? Günü gelince yer ayırtır, kalkar gideriz."

Ama Oktay bir türlü rahatlamıyordu. Hayırdır, diye düşündüm, son iki yıldır güzel bir yerde baş başa bir yemek yemiyor muyduk? Bu yılın ne ayrıcalığı var ki...

Sakın... sakın daha ciddi bir şeyler konuşmayı planlıyor da, onun için işi sağlama almaya çalışıyor olmasın. Öyle ya, bu tür bir konuyu dile getirmek için doğum gününden daha romantik bir ortam bulunabilir mi...

İşte beynimin iyi niyetli minik perisi bu düşüncelerle kafamın içinde daireler çizerek kanat çırpıp dururken, beynimin kızıl şeytanı dev çatalıyla araya girip, şu işi biraz deşsen, diye beni dürttü.

İyi niyet perisi sarı saçlarını dalgalandırarak uçuşmaya devam ederken, kim bilir ne hoş şeyler olacak, Serracığım, diyordu. O aksi kızıl şeytansa kuyruğunu bir kamçı gibi şaklatıp, sırıtıyor, bir yandan da başıyla iyi niyet meleğini işaret ederek, sen şu sazanı dinleyeceğine, işin aslını anlamaya çalışsana diyordu.

Ve... şeytan kazandı, arkadaşlar! Yani, beni şeytan dürttü.

"Valla bilemiyorum Oktaycığım, şu anda hiçbir şey söyleyemem."

Ve aynen –balık, yani bizim sazan oltaya takıldı.

"İyi ama o kadar kişi söz konusu... Hem Betül..."

Betül sözcüğünü duymak bana yetmişti.

"Sen neler söylüyorsun, Oktay? Ne Betül'ü..."

Oktay ne yapacağını bilemez halde karşımda kıvranıp duruyordu.

"Oktay! Lütfen, neler oluyor, anlatır mısın?" Sesimde ne cilve kalmıştı, ne bir şey. Bunu ben bile duyabiliyordum, nerede kalmış Oktay...

"Allah kahretsin! Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım."

Hiç sesimi çıkarmadan, içinde şimşekler çaktığından emin olduğum gözlerimi ona dikerek yanıt beklediğimi belirttim.

"Betül sana sürpriz doğum günü partisi düzenliyor. Parti dedimse, bizler, yani bizim takım..."

"Nerden çıktı şimdi bu Tanrı aşkına? Hem Betül ne münasebet bana doğum günü partisi düzenliyor? Ayrıca o benim doğum günümü nerden biliyor? Ayrıca böyle özel günleri biz seninle baş başa kutlamıyor muyduk?"

"Dur Serra, öfkelenme."

"Nasıl öfkelenmem, arkamdan bir sürü dolap dönüyor."

"Sen de abarttın yani... Kız bütün iyi niyetiyle sana sürpriz bir doğum günü partisi yapmak istedi. Hoşuna gitmesi gerekirken, şu haline bak."

"Ne varmış halimde?"

"Yüzün morardı sanki."

"Göz zevkini bozdumsa özür dilerim ama böyle oldubittilerden nefret ederim. Hem ne alaka..."

"Alakası şu ki, ben sana armağan olarak ne alayım diye düşünürken, bunu yüksek sesle yapmış olmalıyım ki, Betül'le Alev hemen ilgilendiler ve doğum gününü sordular. Devlet sırrı değil ya, ben de söyledim. Bunun üzerine Betül, demek bu kadar yakın, o zaman ona bir sürpriz parti düzenleyelim, dedi. Alev de katıldı bu fikre. Tarık'ı, Ege'yle Feyza'yı da çağırırız, dedik. Betül bana, sen her şeyi bana bırak, ben öyle harika bir sürpriz davet hazırlayacağım ki, Serra şaşıp şaşıp kalacak, dedi ve gerçekten o günden beri bir sürü yer dolaştı, pazarlık etti, yok pasta şöyle olsun, yok mumlar böyle olsun diye çok emek sarf etti. Derken benim aklıma senin bazı hafta sonları burada olmadığın geldi. Eyvah, dedim, ya Serra bulunmazsa, onca hazırlık havaya gidecek, kızcağız boşu boşuna yorulmuş olacak."

Bakar mısınız!

Özrü kabahatinden büyük diye buna derler. Benim doğum günümü yerle bir etme planları yapılıyor ve benim sazanlar kralı Oktaycığım, "kızcağızın" boşu boşuna yorulmuş olması (ne yorulmasıysa bu...) nedeniyle üzülüyor!!!

"Oktay," dedim. "Bu benim doğum günüm değil mi?"

"Evet."

"Öyleyse neden bana sormadan işlere kalkışıyorsun? Hem neden onları işin içine sokuyorsun? Bu özel bir gün ve ben özel günlerimde sadece sevdiklerimi istiyorum, geçen yıllarda olduğu gibi..."

"Serra, senin sorunun ne, biliyor musun? Sen Betül olayını hâlâ hazmedememiş durumdasın. İşin içinde Betül var diye bunca hırçınlık yapıyorsun, oysa bu çok eski bir hikâyeydi. Bitti, gitti. Ve şimdi seninle biz ikimiz varız. Seni buna ikna edebilmek için daha ne yapmam gerek?"

Görüyor musunuz arkadaşlar, nasıl da ofsayta düşen yine ben olmuştum. Yüzeysel bakınca Oktay haklı görünüyor ama ben adım gibi biliyorum ki bunlar bizim o güzel gecemizi sabote etme fırsatını yakaladıkları için şu anda keyiften dört köşe olmuş vaziyettedirler. Ayrıca, bu bahaneyle duvarda bir delik açacak, böyle bir günde beraber olunca da bu başka birlikteliklere zemin hazırlayacak. Ve benim yavaş yavaş da olsa onlardan uzak durma çabalarım sıfırlanıp, yine o büyük mutlu aile tablosuna geri dönüş yapacağız. Tabii Betül kardeşimiz her an Oktay'ın dibinde olarak... Ama gel de bunları sevgili Oktayıma anlat. Anlamaz ki...

O hâlâ zavallı, yalnız Betülüne acımakta... Suçluluk hissediyor ve ne gariptir ki bunun bedelini benim sırtımdan ödüyor. Yani Oktay benim yanımda ya, artık benim

hiçbir şeye, özellikle de Betül'le ilgiliyse, karşı çıkmamam gerek. Ama bu iki kız her fırsatta sevgilimi ablukaya alırlarmış, her bunalımda çağırır ya da saatlerce baş başa ders çalışırlarmış, benim bu durumlardan yakınmamam, tam tersine "anlayışlı ve hoşgörülü" olmam gerek. Ama bütün bunlar yaşanırken ben ne hissedermişim işte o hiiiiç önemli değil. Oktay senin ya –sus öyleyse.

Ve yine adım gibi eminim, bu ikili, benim Oktay'la baş başa olacağımı düşünürken, "sürpriz" çığlıklarıyla karşımda onları görünce yüzümün alacağı hali düşünüp, daha şimdiden müthiş eğleniyorlardır.

Ammaaa... bizim de elimiz armut devşirmiyor, değil mi arkadaşlar?

Ve... İnsanüstü bir gayretle frene basıp, çenemi tuttum, daha doğrusu Betül aleyhine konuşmayı kestim. Nasıl olsa hep ben haksız olduğuma göre ne diye nefes tüketeyim. Oktay'ı ikna etmeye çabalayacağıma başka yöntemler üzerinde kafa yorsam daha iyi olacak diye düşündüm.

Böylece, iyi niyet perisini elimin tersiyle itip, onun şaşkın bakışlarına aldırmayarak, ne varsa sende var, deyip kızıl şeytanımın elini hararetle sıktım ve onunla güçlü bir işbirliğine girişti.

"Neyse Oktaycığım, bırakalım bunları," dedim sakin olmaya çalışarak. "Sen öyle diyorsan öyledir ve konu kapanmıştır."

Üf, üf, üf, şu olgunluğa bakar mısınız.

Oktay benim bu kadar çabuk pes etmeme eminim şaşırmıştır. Öte yandan, onun deyişiyle "arıza" çıkarmadığım için de pek mutlu olduğu tüm bedeninin gevşemesinden belli oluyordu.

Bu arada, şu beden dili gerçekten ilginç. O kişi hakkında öyle çok şeyi açığa çıkarıyor ki... Bu konuyu araştırmakta yarar var. Neyse biz dönelim öykümüze...

"Ama," dedim ve aynen benim bu lafım üzerine o gevşemiş beden yine gerildi. Diyorum ya, çok ilginç. Neyse... "Tam da senin tahmin ettiğin gibi, Betül'ün bütün bu hazırlıkları boşuna yapmış olduğunu üzülerek söylemem gerek."

"Yapma Serra..."

"Çünkü," diye devam ettim onun feryadını duymazdan gelerek. "Bu yıl ailemizin içinde bulunduğu koşulları göz önüne alarak, doğum günümü onlarla geçirmeye karar verdim."

"Ne var ki ailenin bu yılki koşullarında?"

Dehşete düşmüşçesine gözlerimi açarak, "Dedem hasta," dedim. "Daha ne olsun."

Tabii hiçbir şey diyemedi, çünkü nasıl Betül benim için bir tabuysa, dedemin hastalığı nedeniyle gidip gelmelerime laf etmek de ona tabu. Bu arada içimden, dedeciğim, seni ve hastalığını kullandığım için çok çok özür dilerim, diye bir küçük dua etmekten de geri durmadım.

"Daha sonra gitsen olmuyor mu? Yani, doğum günü davetini burada yapsak da, sen de ertesi hafta sonu İstanbul'a gitsen..."

Üzerine atlayıp onu boğmamak için kendimi zor tutuyordum. Durumlar tersi olsaydı, bir başka deyişle ben Betül'e bir şeyler hazırlıyor olsaydım da, Betül istemeseydi, benim gayretlerim için Betül'e de bu kadar ısrarcı olur muydu acaba? Hiç sanmıyorum!

Öyle bir durumda da, yine bana, "Canım ne diye kızın üstüne varıyorsun, madem istemiyor, bırak gitsin," der ve eklerdi, "altı üstü bir rezervasyon, iptal et gitsin."

E-mi-nim! Adım gibi e-mi-nim, bana davranışı ve söylemi bu şekilde olurdu. İşte arkadaşlar, beni deli eden de bu çifte standart.

Küçük kızıl şeytanımın bana verdiği güç sayesinde sakin bir biçimde konuşmamı sürdürdüm, "Çok isterdim Oktaycığım ama dedeme sürpriz yapmaya karar verdik ve bunu annem ve anneannemle düzenledik. O nedenle mutlaka gitmem gerek."

"İyi ama biz seninle gününü kutlamayacak mıyız?"

"Günümü seninle baş başa zaten kutlamayacakmışız ki... Ha orada olmuşum, ha burada, ne fark eder," dedim artık dayanamayarak. Ve hemen ekledim, "Dönünce beni şu yeni açılan pizzacıya götürürsün, böylece seninle de kutlamış oluruz, tamam mı Oktaycığım?"

Şaşkındı! Şeytanımla çak bir tane yaptık. Bayan iyi niyet perisi köşeye büzülmüş, bizi izliyordu. O bakadursun, biz şeytanımla kahkahalar atarak Zulu dansı yapmaya başladık.

"Hay Allah," dedi Oktay sonunda. "Her şey altüst oldu. Bari Betül'e bir an önce haber vereyim de daha fazla koşuşturmasın."

"Canım, o kadar üzülecekseniz, siz yine davetinizi yapıp eğlenmenize bakın."

Öyle ya madem Oktay sevgili Betül'ü için bunca kahroluyordu, kendi düzenledikleri partide kendileri eğlensinler. Daha ne diyebilirim ki...

"Olur mu öyle saçma şey, Serra. Bu senin için yapılacaktı."

"Şeref konuğu olmadan yapılan davet diye *Guiness Rekorlar Kitabı*'na girerdiniz, fena mı..."

Oktay bana ters ters bakınca, "Canım, ben sizi düşünüyorum. Gidin hep birlikte eğlenin, böylece Betül'ün emekleri de boşa gitmemiş olur. Bana gelince, dedemin yanında sizleri düşünerek meyve suyumu şerefinize kaldırırım artık," dedim, masum pozlarda.

Durumu bu biçimde ortaya koyunca, konu "zavallı Betül" de olsa, olayın abukluğunu benim algılama engelli Oktaycığım bile kavrayabildi ve ikinci kez, "Olur mu öyle şey," dedi, derin düşünceler içinde.

Şeytanımla bir kez daha el sıkışıp çılgıncasına dans etmeye devam ettik.

Akşam eve gelir gelmez annemi aradım. "Anneciğim, ben yarın geliyorum," dememe kalmadı, bir sevinç çığlığı koptu telefonun öbür ucundan.

"Nasıl oldu bu, Serracığım?"

"Anne, doğum günümü bu yıl dedemin yanında kutlayalım diyorum, ne dersin?"

"Harika! Harika derim! Ona ilaç gibi geleceksin."

"İyi, o zaman yarın otobüse atlayıp geliyorum. Bir de..."

"Evet."

"Bunun dedeme sürpriz olmasını istiyorum. Siz bir şey söylemeyin, ben öylece karşısına çıkıvereyim."

"Neler de düşünürsün, Serra. Seninle gurur duyuyorum, kızım."

Bu sözler üzerine çok ama çok utandığımı itiraf etmem gerek. Çıkış noktası tamamen şeytansıydı ama, diye kendimi avutmaya çalıştım, sonuçta dedemi gerçekten mutlu edecek bir davranış olacaktı.

Ayrıca beni böyle bir oyun oynamaya bu kızlar itmişti. Oktay ne derse desin, niyetleri kesinlikle ilişkimizin içine

sızmak, ikili yaşantımızda kendilerine yer edinmek. Şimdi soruyorum arkadaşlar, işin içinde art niyet yoksa hangi ruh sağlığı yerinde kız böyle davranır? Tam tersine, eski aşkı ve onun yeni sevgilisinden uzak durmaz mı?

Bu Oktay'ın taş kafalılığı bazen benim bile kendimden şüphe etmeme neden oluyor. Yoksa bana mı öyle geliyor, yoksa hayal mi görüyorum diye... Ama sonra, işte böyle sorular sorarak (sevgili hocalarım, sağ olun) haklı olduğumu görebiliyorum.

Böylece ertesi gün okula büyük bir keyifle gittim. Nitekim, bir gece öncesinden Oktay'dan haberi alan Betül'le Alev gayet bozuktular.

"İstanbul'a gidiyormuşsun," dedi Betül'ün basın sözcüsü (!) Alev.

"Evet, ailemle olmam gerekiyor."

"Oysa biz senin için hazırlıklar yapmıştık."

Dikkatinizi çekerim arkadaşlar, böylesi durumlarda Betül konuşmaz, onun hesabına, basın sözcüsü Alev'dir suçlarcasına soru soran. Sakin ol, diye frenledim kendimi. "Duyunca ben de üzüldüm, hatta Oktay'a epeyce de ısrar ettim, gidip eğlenin, diye ama kabul ettiremedim," dedim çaresizlik ifade eder biçimde ellerimi iki yana açarak. Ve ekledim, "Yine de beni düşündüğünüz için çok teşekkürler..."

Ağızlarının içinde bir şeyler mırıldanıp yerlerine geçtiler. Çok bozuktular çok... Meğer bu kızlar beni ne severlermiş de haberim yokmuş!!! Sırf doğum günümü yapamadılar diye ne bozulmak, ne bozulmak... Yani can dostlarım Dilek'le Sıla bile bu kadar üzülmezlerdi. Şimdi sizce bu normal mi arkadaşlar?

Bütüüüün bu düşünceler ışığında, şeytanımla bu kez karşılıklı çiftetelli oynamaya başladık. Çok kötüyüm, çoooook...

Sonuçta o akşam otobüse atladığım gibi, cumartesi sabahı İstanbul'daydım. Sabahın kör saati olmasına karşın annem her zamanki gibi beni karşıladı. Öpüştük, yol boyu başta dedem olmak üzere tüm aile haberlerini verdi. Aslında ben hemen dedemin yanına gitmek istiyordum ama annem sabahleyin doktorun geleceğini, muayenenin uzun sürebileceğini, onun için benim bir duş alıp öğlene kadar uyumamın, böylece kendimi toparlamış vaziyette öğleden sonra dedeme gitmemizin herkes için daha iyi olacağını söylemesi üzerine duşumu alıp, sevgili yatağıma gömüldüm ve annem beni uyandırana dek uyudum.

Uyandığımda kendimi gerçekten de çok iyi hissediyordum. Annemle kiraz ağacımın karşısında alelacele bir yemek yedik ve ver elini dedemler...

Canım benim, yatağın içinde oturuyordu. Arkasında yastıklar... Ah Tanrım, ne zaman çıkacak şu yataktan. Annemle kapının eşiğinde bir an durduk, dedem, "Hoş geldin Derya..." dedi ve gözü bana takıldı. Bir an boş boş baktı, sonra oturduğu yerde hafifçe öne eğilip, gözlerini kıstı, "Serra?" dedi sorarcasına.

"Evet dedeciğim, ben geldim."

Gelenin ben olduğumu kavradığında, bir an için yüzünde ağlayacakmış gibi bir ifade belirdi ama hemen kendini toparladı. Sesi... önce zayıf ve çatlak çıktı, sonra öksürdü ve yine o bildik sese dönüştü. Gözleriyse ne kadar sevindiğinin tek ve açık kanıtıydı. Pırıl pırıldılar bana bakarken.

Ah Tanrım, bu güçlü dedemin böyle duygusallaştığını görmek bilsen bana ne kadar acı veriyor.

"Nerden çıktın kız?"

"Fruko kapağından, dedeciğim."

Gülüşmeler arasında koşup ona sarıldım. Hafifçe titreyen güçlü elleriyle saçlarımı okşadı, sonra yüzüme baktı.

"Gagan çıkmış, kız! Doğru dürüst yemek yemiyor musun yoksa?"

Dolan gözlerimi saklamak için başımı onun omzuna gömdüm.

"Doğum günümü sizlerle geçirmek için geldim, dedeciğim."

"Bak hele! Yoksa sevgilinle mi bozuştun?"

"Dede!"

Yani bu dedemin sezgilerine ne demeli... Gerçi Oktay'la bozuşmuş değilim ama burada olmamın bir nedeni yine de ters giden bir şeyler...

"Aşkolsun Cevat, kız kalkmış gelmiş o kadar."

"Kızmayın canım! Şaka da mı yapmayacağız," diyerek beni bir kez daha kucakladı ve yorganını çekerek bana yer açtı, ben de hemen onun dibine yerleştim.

Bir süre sonra anneannem gelip, "Hadi bakalım, yatakta bu kadar tembellik ettiğin yeter. Çayımızı oturma odasında içeceğiz," diyerek sohbetimizi böldü. Yataktan kalkabilmesi için dedeme ben destek verirken, annem sabahlığını giymesine yardımcı oldu, böylece hep birlikte oturma odasına geçtik.

Anneannem harika bir çay sofrası hazırlamıştı. Ender kullandığı o köpük gibi, narin beyaz organze örtülerden birini sermiş, çok özel durumlarda ortaya çıkardığı porselen

takımı, kristal çay bardaklarını ve ucu tuğralı gümüş çay kaşıklarını özenle yerleştirmişti.

Masanın ortasında benim çok ama çok sevdiğim Kara Orman adındaki vişneli çikolatalı pasta duruyordu, tüm görkemiyle. Üzerindeki, Biricik Serramız-Nice Yıllara, yazısının yanı sıra bol miktarda mum pırıldıyordu. Minik börekler, tuzlular ve kurabiyeler servis tabaklarına özenle yerleştirilmişti.

"Ah, anneanneciğim," diyebildim sadece.

Dedemse, "Hayırdır, bu ne sofra böyle, yoksa kız istemeye mi geliyorlar," diye takıldı, tıpkı eski günlerde yaptığı gibi.

Bu sofra benim olduğu kadar dedem içindi, hatta daha çok dedem içindi. Anneannemle annem bu fırsatı değerlendirip, en güzel sofrayı hazırlayarak bu hasta günlerinde onu oyalamaya, ona güzellikler sunmaya çabalıyorlardı.

Dedemin, "Serra, gün senin günün, geç bakalım başköşeye," demesine aldırmadan, elbirliğiyle onu sofranın başköşesine oturttuk.

Annem, "Hadi bakalım Serra, içinden bir dilek tut ve mumları üfle," dedi.

Bir an düşündüm, daha doğrusu bocaladım. Gönlümde öyle çok istek vardı ki, bir tane seçmek ne kadar güç olacaktı. En önce dedem iyileşsin istiyordum. Sonra Oktay'la... Oktay'la ne? Ne olsun istiyordum? Ne bileyim... İçimdeki huzursuzluklar sona ersin, o konuda daha güvenli, daha rahat olmak istiyordum. Ama nasıl? İşte bunu bilemiyordum.

Sonra... başarıyla mezun olmak, iyi bir iş bulmak, işimde yükselmek, dünyayı gezip görmek... Ama bunların yanı

sıra güzel bir evliliğim, yakışıklı, kültürlü, anlayışlı bir eşim ve de çocuklarım da olsun istiyordum. Görüyor musun sevgili defter, ne az şey istiyorum!

"Kız, daha ne kadar düşüneceksin," diyen dedemin sesiyle kendime geldim ve halime güldüm. Altı üstü bir mum üfleyecektim ama sanki tüm yaşamım buna bağlıymış gibi o mumun başında derin derin düşünüyor, ince eleyip sık dokuyordum.

Nitekim dedem sözlerini sürdürdü, "Ohooo, bu bir mumu üflemek için bu kadar düşünürse, hiç evlenemeyecek demektir." Aklıma babaannem geldi, dayanamayıp güldüm.

"Evlilik lafını duyunca gülersin, değil mi?"

"Aman dede..."

Ve... Tanrım dedemin iyileşmesini sağla, bir de... eğer mümkünse Oktay'la işler yolunda gitsin, deyip, mumları üfledim.

"Hele şükür" sesleri arasında sevgili ailemle öpüştük, böylece sıra muhteşem pastaya geldi.

O vişneli, çikolatalı pastaya yumuldum arkadaşlar, resmen yumuldum. Böreklerle kurabiyelerin de hakkını verdikten sonra anneannemle anneme, "Ellerinize sağlık," diyerek teşekkürler yağdırdık, dedemle.

Sofra muhabbetimizin en koyu yerinde İzmir'den Defne Teyzeyle Murat Enişte, onlardan hemen sonra da, sıkı dur sevgili defter, Amerika'dan bizim Sırma aramaz mı... Nasıl sevindirik oldum, bilemezsin.

"Benim burada olduğumu nereden bildin, süslü?"

"Uzaktayım diye beni yabana atma. Orada olup biten her şeyden haberim var benim."

Meğer İstanbul'a geleceğimi anneme söyleyince, o da bunu ailemizin diğer fertlerine bildirmiş ki, telefonla da olsa, bir birliktelik yaşayalım. Nitekim hepimizle, hele de dedemle uzun uzun konuştular, gerçekten sanki bir aradaydık.

Dedemin bütün bunlardan ne kadar mutlu olduğu yüzünde yazılıydı adeta. Sonra bana bakarak, "Hani seninle bir şey konuşmuştuk ya..." dedi.

"Evet dedeciğim, anımsıyorum. Aile hakkında..."

"Aferin sana! Leb demeden leblebiyi anlıyorsun," dedi sonra eliyle bizleri, telefon aracılığıyla da teyzem ve ailesini kapsayacakmışçasına geniş bir daire çizdi. "Söylediklerimde ne kadar haklıymışım, değil mi? Sana işte şu anda yaşadıklarımızı anlatmak istemiştim."

"Haklısınız dedeciğim, size bütün kalbimle katılıyorum."

"Neden söz ediyorlar bunlar Allah aşkına," diyen anneannemi dedem, "O bizim aramızda bir konu, değil mi Serra?" dedi.

"Evet, dedeciğim."

"Eh, artık armağanları açma zamanı geldi," diyerek annem iki minik kutuyu önüme koydu.

"Anne! Bunlar yükte hafif ammaaa... pahada ağıra benziyor."

"Yok canım, o kadar da değil, ama sen önemli bir yaşa adım atıyorsun. Tam yirmi bir oluyorsun. Bu, pek çok bakımdan önemli bir yaş."

"Ve," dedi dedem. "Hapı yuttuğunun resmidir."

Hepimiz dedemi protesto edercesine bağrıştık.

Yani...

Öte yandan, şaka maka derken gerçekten de tam yirmi bir yaşıma gelmişim bile.

İnanabiliyor musun, kiraz ağacı. Ben inanamıyorum!

Tam yirmi bir ve... ben!

Olacak iş değil!

Neyse, neyse... şimdi bunalım yapmanın âlemi yok. Armağanlarıma gelince, anneannemlerinki incecik bir zincirdi, ucundaysa tek bir inci vardı. Öyle narin, öyle zarifti ki, dayanamayıp hemen boynuma taktım. Bu benim ilk incim oluyor. Annemse bir çift inci küpe almış, kolyeyle takım olsun, diye. Onları da, tabii ki, hemen taktım. Ve bir koşu holdeki aynaya gittim, incilerimi hayran hayran seyrettim. Sonra da herkesi şapır şupur öpüp, döne döne teşekkür ettim.

Böylece doğum günümü, Oktay duymasın ama, gerçekten çok güzel geçirdim. Bir kere ben onlarlayım diye ailemin ne kadar mutlu olduklarını görerek, ben de çok, hem de pek çok mutlu oldum.

Sonra... Ankara'dayken ne çok sorun vardı kafamda. En başta dersler, sınavlar ve bunun uzantısı olarak mezuniyet, mezuniyet sonrası iş bulmak, bulamamak düşüncesinin stresi...

Babam ve Yasemin'le yeni bir düzen ve benim bu düzen içindeki yerim...

Ve Oktay! Geleceğimiz var mı onunla? Varsa nasıl bir gelecek bu?

Ve kendime bile itiraf etmek istemiyorum ama beni çok rahatsız eden Betül faktörü... Açık açık söyleyemiyorum çünkü gururuma dokunuyor.

Resmen gururuma dokunuyor!

Belki elle tutulacak bir şey yok ama nasıl anlatsam... hani parmağına kıymık batar ya... Aslında çok küçük bir

şeydir bu ama onu oradan cımbızla alana dek seni rahatsız eder, tedirgin eder, aklın hep ordadır. İşte Betül benim için aynen böyle.

Parmağımdaki kıymık o.

Ve bütün bunların toplamı beni ne biçim rahatsız ediyormuş ki, buraya ailemin yanına, beni kayıtsız şartsız ve gerçek bir sevgiyle sevenlerin yanına, yani esas limanıma gelince nasıl rahatladım, içim nasıl huzurla doldu, anlatamam.

İşte o zaman, özellikle de şu aralar, Ankara'da ne kadar bunalıp hırpalandığımın farkına vardım.

Odam, ilkgençliğimin kitaplarını barındıran kitaplığım, yatağım, üzerindeki süslü yastıklar... Beni kucağına alıp güzel duygularla, yumuşak dokunuşlarla sarıp sarmalayan ailem, evim, kiraz ağacım...

Birden Ankara'ya hiç ama hiç dönmek istemediğimin farkına vardım. Bu huzur dolu limana sığınıp, bir ömür boyu burada kalmak ne güzel olurdu. Ama... durup düşününce ne yazık ki bu mümkün değil. Oraya dönüp savaşmaya devam etmem gerek, çünkü benim hayatım oradaki çabanın içinde yatıyor. Güzel evim bir kaçış yeri değil, ileriye doğru daha güçlü olarak gidebilmem için kuvvet aldığım bir yer olmalı.

Bütün bunları bu sabah deniz kıyısında yürürken düşündüm. Kafam karışık olduğunda yürümek iyi geliyor. Yürüdüm, düşündüm, yürüdüm, düşündüm.

Akşama kadar dedemlerdeydik. "İlk fırsatta yine geleceğim," diyerek onlardan ayrılıp eve döndük. Az sonra otobüse gitmek için yine yollara düşeceğiz.

Görüşmek üzere sevgili kiraz ağacı...

14 Aralık, Cuma

Doğanay Hocayı hepimiz çok özlemişiz!

Nitekim üniversitenin ilk yılında bizlerle başlattığı sohbetler dizisi, bu dönem dördüncü yılına ulaştı. Üstelik her yıl giderek artan bir katılımla...

Bu yıl Oktay sohbetlere katılmıyor, Almancasını ilerletmek için bir dil kursuna yazıldı ve ne yazık ki saatler uyuşmuyor. Artık konuşulanları elimden geldiğince ben ona özetleyeceğim. Doğanay Hocanın sadık dinleyicisi olarak Dilek'le ben yine hazır ve nazır... Dicle de öyle. Akıllı kız şu Dicle! Neyin kendisi için yararlı olduğunu biliyor ve bunu elde etmek için çaba göstermekten kaçınmıyor. Başka yerde okumasına karşın kalkıp geliyor.

Öte yandan burada olup da konuşmaların öneminin farkında bile olmayanlar, "Aman onca dersten sonra bir de oturup konferans dinleyemem," diyenlerimiz de bulunur. Ne diyeyim... ot gelmişler, ot gidecekler! Bir kez, bir tek kez yaşayacağımız hayatı öğretiyor Doğanay Hoca bizlere. Bu bilgiler ne derslerde, ne de evimizde veriliyor. Büyük bir açığı dolduruyor hocamız.

Söylediklerinden aklımda ne kalsa kâr, diye düşünüyorum.

Onunla ne çok konuya ve kavrama değindik.

Örneğin bu dünyaya gün doldurmak için değil, mutlu olmak için geldiğimize dikkat çekti. Mutlu olabilmenin yollarından birinin de iç dünyamıza derinlik ve renk katmak olduğunu, bunun da beş duyumuzu kullanarak gerçekleşebileceğini anlattı. Kendi hesabıma ben artık etrafıma görerek bakıyorum. Müziğin, kokuların, değişik tatların farkındayım. Bana bu güzellikleri kazandırdı.

Sonra, sorgulayarak düşünmenin, sorular sormanın yaşamsal değerini daha iyi kavramamızı sağladı.

Duygusal zekânın insan ilişkilerindeki yerini vurguladı ve hayat başarısıyla neredeyse birebir örtüştüğüne bizi uyandırdı.

Hayatta hem başarılı hem de mutlu olabilmek için çok çalışmanın yanı sıra insan ilişkilerini, hele de aile ve dostlarını asla ihmal etmeme konusunda da bizleri uyardı.

Ve kadın-erkek ilişkilerine değinerek iki cinsin bir diğerinden farklı olduğunu kavramamızı ve iki cins arasında yaşanan anlaşmazlıklara bir de bu açıdan bakmamızı önerdi.

Az şey mi bunlar?

Ah, birden sevindirik oldum!

Neden mi sevgili defter?

Bütün bunları sular seller gibi sayıp dökebildiğime göre bayağı bir şeyler öğ-ren-mi-şim!

Evet, konumuza dönelim, Doğanay Hocayla Ankara'daki Divan Cafe'de buluşmaya karar verilmişti, çünkü dışarıda hava bayağı soğuktu. Hani, kar topluyor derler ya, aynen öyle. Nitekim, hocamız içeri girdiğinde yanakları pembe pembeydi. Sakalı ve gür kaşlarının altından pırıl pırıl bakan siyah gözleriyle, hepimiz için gerçek bir eğitmen, hayatımıza ışıklı çentikler atmış bir sevgili kişi o.

Geçen yıllarda burada birkaç kez toplandığımızda kafe çalışanları da tartışmalara katılmışlardı. O nedenle Doğanay Hocayı görür görmez kahvesini getirdiler. Bir delikanlı da, "Hocam, bugünün CD'si benden. Güher-Süher Pekinel kardeşler. 'Take Bach' adlı CD'lerinde Bach'ı caz formunda yorumluyorlar," dedi.

Kalın kaşlarını kaldırarak, "Deme yahu?" dedi. Doğanay Hoca, "Bu müthiş bir şey olmalı." Sonra dönüp bizleri süzdü, kalabalığın onu mutlu ettiği yüzünden belli oluyordu.

"Maşallah ne güzel bir topluluk bu böyle. Şimdiye kadar gördüğüm en kalabalık grup."

"Hocam, jetonumuz ancak düştü de ondan," diye seslendi biri arkadan.

Doğanay Hoca bir kahkaha attı! Sonra kahvesinden bir yudum alarak, koltuğuna iyice yerleşti. Bu, artık konuşmaya hazır demekti.

"Sohbetlerimizi bugüne dek 'Adım Adım Hayata' başlığı altında toplamıştık." Kahvesinden bir yudum daha aldı, durup şöyle bir düşündü. Sonra başını kaldırıp bizlere baktı. "Ama sanırım artık bu başlığı değiştirmenin zamanı geldi."

Dilek'le birbirimize baktık. Şaşırmıştık!

"Ama biz bu başlığı seviyorduk," dedi yanımda oturan kız.

Doğanay Hoca gülümseyerek kıza baktı. "Dün dünle gitti cancağızım, bugün yeni bir şeyler söylemek lazım."

"Mevlana'nın sözleri bunlar," diye atıldı Dilek.

"Doğru! Peki ben bu dizeyi sizlere neden okudum dersiniz?"

"Hocam," dedim. "Daha önce konuşulanları yinelemenin anlamı yok. Artık başka konulara, düşüncelere, kavramlara geçmek gerek, demek istediniz sanırım."

"Evet Serra, pek doğru söyledin. O nedenle bugüne dek konuştuklarımız, adım adım hayata hazırlanırken size yardımcı olmasını umduğum konulardı. Ama artık sizin konumunuz değişiyor."

Kahve fincanını ileri doğru itti ve o delici bakışlarla bizleri bir kez daha süzdü.

"Artık hayatın eşiğindesiniz! Şaka maka öğrencilik yıllarının bitmesine şunun şurasında sadece aylar kaldı. Kısaca beyler, hanımlar, yaşam sizleri bekliyor."

Bu gerçek hepimizin zihnindeydi de yüz yüze gelmekten kaçınıyor gibiydik.

"Ne o? Bakıyorum söylediklerim hoşunuza gitmedi." Sağdan soldan iniltiler yükseldi. Bizim duygularımızı aynen yansıtıyordu bu sesler...

"Onca yakındığınız okul yılları bitiyor işte. Daha ne! Sevineceğinize bu ne hal?"

"Ekonomik kriz yaşıyoruz, hocam."

"Nasıl iş bulacağız..."

"Paranın alım gücü öyle düştü ki, en basit şeyi alırken bile uzun uzun düşünüyoruz."

"Vay, vay, vay," dedi Doğanay Hoca, "Ne kadar da dertliymişiz."

"Yalan mı hocam."

"Şu söylenenlerin hepsi doğru hocam."

"Tamam çocuklar," dedi eliyle bizleri susturmak istercesine.

"İşte benim de sohbetlerimizin başlığını değiştirelim derken zihnimin gerisinde olan, sizin değişen ilgi alanlarınızdı.

"Sizlerle ilk buluştuğumuzda kişilikle ilgili konulara yoğunlaşmıştık. Kendini tanımak, kendini geliştirmek yolunda adım adım ilerlemiştik. Ama bakın şimdi ilgi alanınız değişmiş. Artık hayatta yapacaklarınızla, karşılaşacağınız zorluklarla ilgili konularda düşünmeye başlamışsınız.

Aslında şu anda düşünmeye demeyeyim de, korkmaya başlamışsınız."

"Hem de ne biçim, hocam."

"İşte onun için sohbetlerimizin başlığını değiştirmeyi öneriyorum."

"Peki, yeni başlık ne olacak hocam?"

Yine muzip muzip bizlere baktı ve, "İşte Hayat!" dedi.

"Muhteşem," dedim kendimi tutamayarak ve ekledim, "hocam, bu başlık benim duygularımı aynen yansıtıyor. Şöyle ki, durup düşündükçe ve mezuniyetimizin ne kadar yakın olduğunu gördükçe sanki önümde dünyaya açılmış bir kapı var. Kapıdan ötelere baktığımda ilerisini göremiyorum, her şey sisler içinde... Bense tam da eşikte duruyor, hem ürküyor hem de ileri atılmak için müthiş bir sabırsızlık duyuyorum. Ve, işte hayat önümde duruyor, diye düşünüyorum. Ama ne yapacağımı, nasıl yapacağımı hâlâ tam olarak bilemiyorum."

Birden bu sözlerimden çok utandım. Neler saçmalamıştım...

"Özür dilerim, abuk sabuk şeyler söyledim," diye mırıldandım. Yer yarılsaydı da yerin dibine geçseydim. Yok dünyaya açılan kapılar, yok eşikler...

"Tam tersine," dedi Doğanay Hoca. "Seni kutlarım, Serracığım. Eminim pek çok arkadaşının duygularına tercüman oldun. Her şey işte böyle konuşa konuşa irdelenir, çözüm yolları aranır ve bulunur."

Sözlerine devam etti, "Gördüğünüz gibi çocuklar, artık ilgi alanınızın değiştiği, yeni düşünceler, yeni kuşkularla boğuşmaya başladığınız bir gerçek. O nedenle, Mevlana'nın sözlerine kulak vererek, bugün yeni bir şeyler söylemek ge-

rek. Ve bu düşüncenin ışığında sohbetlerimizin başlığını 'İşte Hayat' olarak değiştirmenin yerinde olacağı kanısındayım. Ne dersiniz?"

Herkes bu fikri beğenmişti. Böylece Doğanay Hocanın önerisi oybirliğiyle kabul edildi.

"Çok yakında üniversite bitecek ve sizler hayata atılacaksınız. Koşulların zor olduğunu söylüyorsunuz. Haklısınız! Hem de çok haklısınız!

"Sizlere güzel bir miras bırakmıyoruz, ne yazık ki... Oysa biz ne değerli bir eser devralmıştık. Büyüklerimizin kanları, canları sonra da tırnaklarıyla elde ettikleri bir eserdi bu. Ama bizler mirasyediler gibi davrandık, her şeyi kolay bulduk, kolay savurduk, ziyan ettik ve bugünlere geldik. Suçluyuz, hem de çok... Bunu bir gerçek olarak bir yere koyalım.

"Ama hayat çoğunlukla, çoğu kişi için kolay değildir. Bunu da bilelim lütfen. Sadece daha şanslı ve daha şanssız kuşaklar vardır. Her kuşak kendine özgü zorluklarla yaşamak zorunda kalmıştır. Kurtuluş Savaşı'nın yaşandığı dönemde, çocuk denecek yaşta delikanlılar yıllarca cepheden cepheye koşmuş, hayatlarını ortaya koymuşlardı. Şehitler, dul ve yetimler...

"Daha sonra İkinci Dünya Savaşı yıllarında, bizler savaşa katılmadığımız halde, yaşanan sıkıntılar, yokluklar... Uzun uzun anlatmayayım, demek istediğim her dönemin kendine özgü güçlükleri olmuş ama insanlar bunları aşmayı başarmış, yine de evlenmiş, çocuklarını yetiştirmiş. İşlerine sarılmışlar ve hayat devam etmiş.

"Bu olaya böyle geniş bir pencereden bakmanızı istiyorum. Sadece şu andaki sorun ve sadece bugüne değil, tab-

lonun bütününe bakarsanız, bakış açınız çok daha sağlıklı olacaktır. Sorunlara geniş açıdan bakmakla moralinizin bozulmasını engellemiş olacaksınız ki, bu çok çok önemli. Kimler neler neler yaşamış ve yine de yollarına devam etmişler. Öyleyse ben de başarabilirim, ben de bu güçlükleri aşabilirim, diye düşüneceksiniz.

"Moralinizi yüksek tutmak, az önce söylediğim gibi, çok önemli. Hastalıklarda bile bu böyle. Doktorlar, iyileşeceğine inanan hastaların çok daha çabuk ayağa kalktığını anlatırlar, aynı şey, hayat için geçerli. Moralini bozmayan kişi eninde sonunda düzlüğe çıkıyor. Onun için de sadece şu anda yaşadığımız ekonomik krize kilitlenmeyin, insanoğlunun inişli çıkışlı yaşam serüvenine geniş bir pencereden bakın ve ondan ders alın.

"Şimdi bu noktada durup size sorular sormak istiyorum. Zorlukları aşmak için güçlü olmak gerek, öyle değil mi? Peki, nelerdir bizleri güçlü kılan? Söyleyin bakalım."

"Para," dedi bir delikanlı hemen.

"Başka?"

"İş yaşamında başarı."

"Doğru, başka?"

"Güçlü bir dost çevresi."

"Evet. Bakıyorum kimse şan şöhret demiyor."

Para, diyen delikanlı atıldı. "Hocam şan şöhret hoş şeyler de çok kısa ömürlüler..."

Doğanay Hoca acı acı güldü. "Günümüz şöhret anlayışını düşününce haklısın. Reklama dayalı olduğundan bir gün içinde parlayıveriyor, üç gün sonra bakıyorsun kimse hatırlamıyor bile," dedikten sonra sorularına devam etti, "peki, diyelim bu saydıklarınızı elde ettiniz."

"Allah, derim, hocam."

Herkes gülüştü. Doğanay Hoca da gülümseyerek devam etti, "Yaşam boyu bunları elinizde tutabileceğinizi garanti edebilir misiniz?"

Birden herkes sessizleşti.

"Yani param var, paramı asla kaybetmeyeceğim, diyebilir misiniz?"

"Hocam, insan dikkatli olursa..." dedi ön tarafta oturan bir kız. Bu sözleri onun yanında oturan delikanlı yanıtladı.

"İşadamıysan iş yapacaksın. Ve bir gün bir bakmışsın ki döviz fırlamış ya da düşmüş ve senin hesaplar altüst olmuş. Veya borsada hisselerin varsa ve işler kötüye gittiyse... ya da ekonomik kriz nedeniyle iflas ettiysen... paran öyle bir gider ki..."

"Demek," dedi Doğanay Hoca. "İnsan parasını yitirebilir."

"Evet," sesleri yükseldi her köşeden.

"Ya iş yaşamındaki başarı?"

"Onu da yitirebilir insan," dedi yanımdaki kız. "Benim eniştem yurtdışında çok esaslı bir şirkette üst düzey görevliydi. Biz ona yıkılmaz bir kale gözüyle bakıyorduk. Oysa şirket el değiştirdi ve yeni ortaklar başta eniştem olmak üzere tüm üst düzey elemanlarının işine son verip, kendi adamlarını getirdiler. Ve benim o başarılı eniştem en kritik yaşında işsiz kaldı."

"Korkunç bir şey," dedi Dilek.

"İş dünyası acımasız oluyor. Bu onun doğasında var, orman kanunu işliyor adeta."

"Başka türlü de o şirketler ayakta duramaz ama," dedi, ilk konuşan delikanlı.

"Demek işimize de pek fazla güvenemiyoruz," dedi Doğanay Hoca ve hemen ekledi, "aman çocuklar, sakın aklınıza sizi hayata karşı yıldırmaya çalıştığım gibi şeyler gelmesin. Sadece olasılıkları göstermek istiyorum. Ve uğruna onca didinilen, özveride bulunulan para ve mesleğin de günün birinde yok olabileceği gerçeğinin altını çizmek istiyorum, hepsi bu. Peki, ya güçlü çevre, güçlü dostlar?"

"Onlar gerçek dostlarımızsa, yitirmeyiz," dedi Dilek. "Yok eğer belli bir yaşam düzeyinin getirdiği çevreyse, biz o düzeyi yitirdiğimizde, o insanlar da yok oluveriyorlar ne yazık ki... Ben de bunu, az önceki arkadaşın anlattığı gibi çok yakından izledim. Eşi çokuluslu bir şirkette çalışan arkadaşımın ablası anlatıyordu. Eşi şirkette çalışmaya başlayınca orada çalışanlarla görüşmeye başlıyorlar. Sadece erkekler değil, eşler de sıkı fıkı oluyorlar ve bizim kız, ne güzel bir arkadaş grubum oldu diye seviniyor. Sonra bir sebeple eşi işten ayrılıyor ve –inanılır gibi değil ama anında arkadaş ve arkadaşlıklarını yitiriyorlar. Koca kadın, aylarca bunun şokunu atlatamadı."

"Öyleyse," dedi Doğanay Hoca, "sosyal ve etkin çevreyi bile bazen yitirebiliyoruz, demektir bu."

Ve susup hafifçe içini çekti, başı önünde bir şeyler düşünür gibiydi. Sonra bizlere bakarak sözlerine devam etti, "Bu sorularla benim burada sizlere anlatmak istediğim, güçlü olmamızı sağlayan dış destek öğelerinin bazen çökebileceğidir. Demek ki, zor zamanlarda ayakta durabilmek için daha başka bir dayanağa gereksinimimiz var. Şimdi de onu konuşalım. Söyleyin bakalım, ne olabilir bu?"

Bu soruyu uzun bir sessizlik izledi. Doğanay Hoca da daha fazla beklemeden sorusunu kendi yanıtladı, "Zor

zamanda ayakta kalmamızı sağlayacak olan... İçten güçlü olabilmektir. Kafamızda ve ruhumuzda gelişmiş bir iç güçtür bizi hayatın zorlu iniş çıkışlarında ayakta tutacak olan... İçten güçlü olursak, bizi hiçbir şey yıkamaz. Her zorluğun üstesinden gelebiliriz."

Sağıma soluma bakındım, herkes öylece dinliyordu. Açık söylemek gerekirse, kimsede henüz jeton düşmemişti.

"Hocam," dedi arkalardan biri. "İç güç derken neyi kastediyorsunuz?"

"Şöyle anlatmaya çalışayım, içten güçlü kişi için nelere sahip olduğu değil, nasıl bir insan olduğu önemlidir. Hayatının bir anlamı olduğuna inanır. Ve bunu bulmak için kendini ve hayatını sorgular.

"Ben hayattan ne bekliyorum, diye sorar yola çıkmadan önce. Öyle ya, güvenli ve huzurlu bir yaşam mıdır onu çeken, yoksa belki yorucu ama hareketli bir iş hayatı mı mutlu edecektir onu? Sadece iş değil eşini seçerken de yan yollara sapmayıp yani ayrıntılarda boğulmayıp yine de o düz soruyu sorabilen kişidir.

"Evlilik ya da beraberlikten ben ne bekliyorum?

"Bakın Sokrat ne demiş yüzyıllar önce, 'Sorgulanmayan bir hayat, yaşanmaya değer bir hayat değildir.'

"İşte böylesine bir tavrınız, hayata bakışınız olursa atacağınız adımlar bilinçli ve bilinçli olduğu için de güçlü adımlar olacaktır.

"Şu anda sizin sormanız gereken en önemli soru, 'Ben hayattan ne bekliyorum,' olmalı ve bunun üzerine kafa yormalısınız.

"Bunu bulduğunuz an, yaşamınızın bir anlamı olacaktır. Amacı olacaktır.

"Değerleriniz olacaktır.

"Ve yaşam koşullarının zorlaştığı günümüzde, size yine o eski, bildik değerler, yani evrensel değerlerin yardımcı olacağını göreceksiniz," dedi ve sordu, "nedir evrensel değerler?"

Soruyu sormuştu ama bizden yanıt beklemeden devam etti.

"Sevgidir.

"Yüreğinde sevgiyi sıcak tutabilmektir. Kendini, insanları, hayatı sevebilmektir.

"Sonra, vicdan sahibi olmaktır.

"Onun sesine kulak vermektir.

"Vicdan tüm güzelliklerin anasıdır. Dürüstlüğün, adaletin, merhametin, kısaca insanı 'insan' yapan, onu yücelten tüm güzelliklerin ve bunun getirdiği gücün anasıdır.

"Çalışkanlıktır.

"Emek vermek, emeği sevmektir. Yorulmak, terlemek, saatlerce uykusuz kalarak elde edilenin verdiği doyumsuz keyfi yaşayabilmektir. Ve hak ederek kazanmanın gururudur.

"Sorumluluk duygusu taşımaktır.

"Önce kendine ve kendi kuşağına sonra da gelecek kuşaklara... Bir önceki kuşaktan aldıklarını bir sonraki kuşağa, kendinden de bir şeyler katarak, aktarabilmektir.

"Ve umut.

"Onu hiç ama hiç yitirmemektir.

"İşte evrensel değerler...

"Ve sizler bunlara sıkı sıkı sarılmalı, yaşamınızın örgüsünü bu değerlerle oluşturmalısınız."

"Söylemesi kolay," dedi bir delikanlı, çok duyduk bu sözleri anlamında.

Doğanay Hoca delikanlıya şöyle bir baktı. "Senin bu tavrını kınayamam, hem de hiç..." Sonra bize döndü. "Sizlere çok kötü bir miras bırakıyoruz, demiştim ya... İşte şu anda bunun en belirgin örneğini yaşıyoruz. Mirasyedilikten söz etmiştim. O mirasyedilik, toplum için, gençler için, gelecek için en büyük kötülük anlamına gelebilecek bir hatalar zinciri sundu.

"Daha geçenlerde Erdal Atabek'in bu konudaki bir yazısını okumuş, çok beğenmiştim. 'Gençlerimiz Neden Karamsar?' başlıklı yazısında işte bu yanlışlar zincirinin halkaları olarak nitelediği olumsuzlukları şöyle sıralıyordu," dedi ve gözlüğünü takıp elindeki küçük not defterinden okumaya başladı.

"Dünyanın genelini de tehdit eden ama bizim toplumumuz için bir felaket habercisi olan yanlışlar zincirinin halkaları nelerdir? Bunları şöyle görebiliriz:

"Kişisel çaba harcamadan elde etme isteği: Kolaycılık. Kendi hak etme katkısı olmadan bekleme ve bulma alışkanlığı: Hazırcılık.

"Fırsat yaratmanın değil, fırsat beklemenin ezikliği: Fırsatçılık.

"Kendini geliştirme yerine başkalarını eleştirme: Değişmeye direnç.

"Hiçbir şey yitirmeden, risk almadan kazanma açıkgözlülüğü: Risk korkusu.

"Sorunlarla karşılaşma cesareti yerine: Sorunlardan kaçma."

Gözlüklerini çıkarıp bizlere baktı.

Okuduklarını sindirmemizi ister gibiydi. Ve konuşmasını sürdürdü.

"Televizyonlara bir bakın. Evini dere yatağına yapmış olan vatandaş, sel o evi alıp götürdüğünde, 'Devlet nerede?' diye feryat ediyor da, 'Ah akılsız kafam, hiç buraya ev yapılır mı?' demek aklına bile gelmiyor.

"Bütün bunları yaparken de asla ve asla eleştiri kabul etmeyen, tam tersine suçu daima karşısında arayan, kolaycılığın bir başka örneğini görüyoruz. Az önceki sel örneğinin devamı var çocuklar. Duymak ister misiniz?"

"İsteriz," sesleri yükseldi.

"Selle ilgili röportaj için gitmiş olan gazeteciye işte o vatandaş, devlet nerede, şu halimize bak, filan diye uzun uzun yakınıyor, bunları yaz, diyor. Gazeteci arkadaş da, yazacağım ama önce bir sorum var, diyor. Dere yatağı olduğunu bile bile siz niye evinizi buraya yaptınız, hem de kaçak olarak?

"O ana kadar gazeteciyle dertleşen vatandaş anında bir keskin dönüş yapıp, siz gazetecilerden hayır gelmez zaten. Medya her şeyi çarpıtıyor, diye üstüne yürüyor."

Sustu! Bizlerden de ses çıkmıyordu.

"Bir önceki kuşakların yaptığı tahribatı görüyor musunuz?

"Adam dilediği yere, hiçbir kural tanımadan ev yapma hakkını kendinde görüyor, çünkü buna göz yumulmuş. Açıkgözlülük, akılcılık sanılmış. Ruhsat almamış olmasıysa onu hiç rahatsız etmiyor. Başka insanlar arsa için paralar dökerken, o hazıra konmanın keyfini yaşıyor. Sonra da doğa intikamını alınca, devlet bana bakmıyor, diye yine bir başka hazırcılık örneği sunuyor.

"Ve biri yüzüne aynayı tutup fevkalade yerinde bir soru sorduğunda, özeleştiri yapacağına, öfkelenip, bu medya,

diye başlayıp, hakaretler yağdırıyor. Şimdi bu bir örnekti ama bu örneği, yani bu yanlış değerler zincirini toplumun her kesiminde görebiliyorsunuz, ne yazık ki. Öğrencide, memurda, işçi, işverende, siyasetçide...

"Hızla yayılan bir hastalık gibi...

"Evrensel değerler küçümseniyor, onların modası geçti, artık başka değerler var, deniyor...du! Oysa bu yanlış değerlerle gele gele bugünlere geldik ve sonunda duvara tosladık.

"Krizin analizine girecek değilim, onu konunun uzmanlarına bırakalım ama benim şiddetle altını çizmek istediğim, hayata bu tür bir bakışın doğurduğu yanlış değerler zincirinin bir toplumu nerelere getirebileceğidir.

"Bu noktada insanlar artık hiçbir kuruma güven duymamaya, geleceğe kuşku içinde bakmaya başlarlar. Öyle ya, herkes çıkarcı, fırsatçı, köşe dönücü, torpilliyse, ben ne yapsam başarılı olamam, ne kadar didinsem, boş diye düşünmeye başlar, hele de genç insanlar.

"İşte bu güvensizlik, beraberinde karamsarlığı getirir ki, bu da bir toplum için çok tehlikeli bir durumdur. Bakın arkadaşınız az önce bu güvensizliği, 'Söylemesi kolay,' şeklinde ortaya koydu. Ve bunu söylerken de ne kadar karamsardı.

"Sözünü ettiğim yanlış değerlere hâlâ inananlar ya da bundan beslenenler, evrensel değerlere dudak bükebilirler ama somut örnekler var ortada. Bir Kurtuluş Savaşı koşullarını düşünün. Yokluk, yenilgi, açlık, parasızlık... Ama bütün bunlara karşın pırıl pırıl bir güven var. Mustafa Kemal ve kadrosuna duyulan güven. Hak edilmiş bir güven.

"Bir de herkesin elinden geleni sonuna dek yaptığına olan inanç... kadını erkeği, zengini fakiri sorumluluğunu

yüklendi; çalıştı, didindi, elinden geleni yaptı. Böyle dönemlerde türeyen bozgunculara kulaklarını tıkayıp, umudunu yitirmedi. Ve yüreğindeki vatan sevgisiyle bütünleşen inançla, o güvenle bu millet bir destan yazdı.

"Demek ki evrensel değerlere sıkı sıkı sarılınca pek çok zorluk aşılıyor. Ama kurnazlık, açıkgözlülük, hep bana bencilliği, fırsatçılık, çıkarcılıktan oluşan yanlışlar silsilesi bu topluma hâkim olunca sonuç herkes için eninde sonunda yenilgi oluyor."

"Peki, bu durum nasıl düzelecek hocam?"

"Zor, çok zor," dedi Doğanay Hoca ama sonra gülümseyerek ilave etti, "öte yandan imkânsız da değil. Burada yapılması gereken, umutsuzluğa kapılmadan sözünü ettiğimiz yanlışlar zincirini kırabilmek için savaşılması; başka bir deyişle, evrensel değerlerin yeniden filizlenebilmesi için toplumun tüm bireylerinin, teker teker, kendi gündelik yaşamlarında bu çabayı göstermesidir."

"Ohooo hocam, koca toplumu biz mi değiştireceğiz?"

"Mecbursunuz!" dedi Doğanay Hoca. "Mecbursunuz çünkü başka çare yok! Başka hiçbir çıkış yolu yok."

"Ama hocam," diye karşı çıktı aynı öğrenci. "Siz bizlerden olanak dışı şeyler istiyorsunuz." Elleriyle büyük bir daire çizdi. "Koskoca bir toplum ve bizden bu koskoca toplumu değiştirmemiz isteniyor. Olacak şey mi bu sizce?"

"Gözünüzde o kadar büyütmeyin. Her şey ilk adımla başlar ve yine adım adım gelişir.

"Benim burada anlatmak istediğim, herkesin kendi üstüne düşeni doğru olarak yapması... Hepsi bu. Örneğin sizler... İlk adımınız, gelecekle ilgili kuşkuların moralinizi

bozmasına izin vermemek olmalı. Umudunuzu asla yitirmemelisiniz.

"İkinci adımınızsa, her zorlu dönemde olduğu gibi güçlükleri göğüslemeye hazır olmalısınız. Çok çalışmaya, yorulmaya, buna karşılık, örneğin hayal ettiğiniz maaşı alamamaya da kendinizi hazırlamalısınız.

"Kişinin başarılı olabilmesi için sevdiği işte çalışması gerek, denir. Çok da doğrudur. Ama bu zor dönemde her ne işte çalışıyorsanız, işinizi seveceksiniz. Hani, insan kaynaklarında çalışanların bir öğüdü var. Ya sevdiğin işi yap ya da yaptığın işi sev, diye. İşte bu dönemde sizler bunu uygulamalısınız.

"Bir iş bulunca, ne mutlu bana deyip, onu en iyi biçimde yapacaksınız ki işinizi kaybetmeyesiniz. Bunun yanı sıra bir görevi layığıyla yerine getirmenin keyfini yaşayacaksınız. Böylece işinizi daha çok seveceksiniz. Güzel ve temiz bir iş çıkarmanın sağladığı ruhsal doyum hiçbir şeye benzemez. Bunun altını çizin.

"Öte yandan yanlışlar zincirinin bir başka halkası da, 'Bu kadar paraya, bu kadar iş,' tembelliğidir. Aldığınız parayı sakın küçümsemeyin. O paraya o işi seve seve yapacak öyle çok işsiz var ki...

"Zor dönemlerde atılacak bir başka adım, yaşamınızı daha sade koşullarda sürdürmek, bir süre için bazı isteklerinizden vazgeçmek olmalıdır. Tüketim furyasına kapılıp ille de her şeyim olsun diye kendini hırpalamanın âlemi yok. Biz evlendiğimizde, belki inanmayacaksınız ama yemek odası takımı olarak kullandığımız masa ve altı iskemlesini İstanbul'da Kuledibi'ndeki bitpazarından almıştık. O zamanlar orası çok ucuzdu."

Dilek beni dürttü. Evlilik tartışmamızda annesiyle babasını örnek vermişti ya, onu hatırlatmak istiyordu herhalde.

"Ben sizin yaşınızdayken tarzında öğütler vermeyi hiç sevmem ama etrafımda öyle abartılı örnekler görüyorum ki, insan bazen böyle konuşmak zorunda kalıyor. Neyse, biz küçücük bir bodrum katı dairesini kiralamış, işte bu bitpazarı eşyaları ve ailemizin desteğiyle evimizi pekâlâ da kurmuştuk. O nedenle evlenirken bilmem kaç ekran televizyonla, falan semt gibi sadece ve sadece sizleri zora sokacak bir tutturuculuk içine girmeyin.

"Sabırlı olun! Kanaatkâr olun! Ve... elinizdekiler için şükretmesini bilin.

"Gençsiniz! Sağlıklısınız! Eğitimlisiniz! Şükredin!

"Hayata az eşyayla başlayın ve bir evin yavaş yavaş oluşumunu zevkle izleyin. Babanızın parasıyla değil, kendi emeğinizle aldığınız her yeni parça size öyle tatlı gelecek, öyle değerli olacaktır ki...

"Bir de –asla ve asla kendinizi, gelirinizi, evinizi başkalarınınkiyle kıyaslamayın. Siz, elinizdekilerle en iyisini yapmaya çalışın.

"Başkaları için değil, kendiniz için yaşayın.

"Dürüstçe... Hak ederek...

"Tıpkı dedeleriniz gibi...

"Bakın o zaman hayat, her zorluğa karşın ne kadar anlamlı olacak.

"Evrensel değerlerle yaşayın ve geleceği yaratın. Geleceği ancak evrensel değerleri yaşayıp yaşatarak yaratabilirsiniz.

"Sorumluluğunuzun bilincinde olun, geleceğinize sahip çıkın. Neme lazımcı olmayın, neme lazım diye diye duvara toslamadık mı?

"Sivil toplum örgütlerine katılın, bu işlere zaman ayırın. Olup bitenlerle ilgilenin, çünkü o olup bitenler beni, bizim kuşağımızı değil, artık geleceği, yani sizleri ilgilendiriyor. İçinde yaşayacağınız dünyanın yaratılmasında söz sahibi olmak için çaba gösterin. Bunu siz yapmazsanız, birileri sizin hesabınıza yapacaktır.

"Ve inanın bana, bu hiç de beklediğiniz gibi bir gelecek olmayacaktır.

"Özetle, sevgili gençler, gün artık gerçeklerle yüzleşme ve sorumlulukları yüklenme günüdür.

"Gelir geçer modaları bir kenara bırakıp evrensel değerlere sarılarak çalışmak, çok çalışmak ve bunun yanı sıra kanaatkâr olmak zamanıdır. Ve..." dedi yumruğunu masaya indirerek. "Ben bütün kalbimle bu zor dönemden başarıyla çıkacağınıza inanıyorum. Donanımınız var, gençsiniz, akıllısınız, güçlüsünüz... Bütün mesele, durumu kavrayıp, başarmayı aklınıza koymakta..."

Hepimiz dayak yemiş gibiydik. Öylece oturuyorduk.

Gülümsedi Doğanay Hoca. "Çok konuştum, değil mi? Eee, onu da yaşıma verin artık. Kendimi kaptırdım mı böyle konuşuyor da konuşuyorum. Ama..." dedi bu kez parmağını bizlere doğru sallayarak, "Bu dediklerimi lütfen iyi düşünün. Kendiniz için... Geleceğiniz için..."

Hocamızın anlattıkları her zaman olduğu gibi bizleri etkilemişti... diyeceğim ama bu sözcük duygularımızla kıyaslanınca çok zayıf kalıyor.

Etkiledi değil... sarstı! Sarstı da değil... çarptı! Resmen çarptı!

O da yarattığı bu etkinin farkındaymışçasına bizlere bakıyordu. Sonra gülümsedi ve, "Bu uzun konuşmamı izin

verirseniz, daha doğrusu biraz daha sabredebilirseniz, bir öyküyle bağlamak istiyorum.

"Hayatta bazen işler yolunda gitmez, işte o zaman hemen umutsuzluğa kapılmayın. Öyle oldu diye siz üzülürken bir de bakarsınız uzun vadede bu sizin hayrınıza olmuş. O nedenle hayata atılırken, bu küçük öykü zihninizin gerisinde bulunsun istiyorum.

"Hem, hayatla ilgili bilgiler, ne ilginçtir, tersine öğrenilir."

"Nasıl yani hocam?"

"Okulda, bir derse önce çalışır, öğrenir sonra sınava girersiniz. Hayattaysa önce sınava çekilir, sonra bundan bir şeyler öğrenirsiniz..

"Bu sözlerimi de yazın bir kenara..."

"Hocam biz zaten sizin her söylediğinizi bir kenara yazıyoruz," diye seslendi kalın sesli bir delikanlı.

Gülüşmeler onu onaylıyordu.

"Aferin sana," dedi Doğanay Hoca da bu gülüşmelere katılarak. "Şimdi anlatacağım öykü işte bu fikri çok güzel örneklerle sunuyor. Anlatılmak isteneni ben yaşım, deneyimlerim ve yaşamışlıklarım nedeniyle yürekten onaylıyorum.

"Sizlerse çok gençsiniz, deneyimleriniz, yaşamışlıklarınız az.

"Ama ben yine de, sizlerin bu öyküyü dinlemenizi istiyorum.

"Evet başlıyoruz.

"Çinli düşünür Lao Tzu'nun çok sevdiği ve sık sık anlattığı söylenen bir öykü bu.

"Köyün birinde yaşlı bir adam varmış, çok da fakirmiş. Tek varlığı atıymış. Ama at da atmış hani... Güzelliği dillere

destanmış. O kadar ki kralın bile gözü varmış bu soylu atta. Yaşlı adama bu at için neredeyse bir hazine teklif etmiş. Ama o bu teklifi geri çevirerek, 'Benim en iyi dostum bu at,' demiş. 'İnsan hiç dostunu satar mı...'

"Kahramanımız bir sabah kalkmış bakmış ki, atı yok! Köylüler başına toplaşmış, başlamışlar konuşmaya. 'Senin de hiç aklın yokmuş hani. Satacaktın atını, alacaktın parayı, yaşayacaktın gül gibi.'

"'Bu güzel atı sende bırakmayacakları belliydi. Hırsıza kilit mi dayanır...'

"İhtiyarcık bütün bu eleştirileri sakin bir tavırla dinlemiş, 'Karar vermekte acele etmeyin. At kayıp! Bütün bildiğimiz bundan ibaret. Atımın kaybolması bir talihsizlik mi, değil mi, bunu henüz bilmiyoruz. Bu olayın bize neler getireceğini zaman içinde göreceğiz.'

"Köylüler böylesi bir düşünce biçimini adamın yaşlılığına vererek, aralarında kıs kıs gülüşmüşler.

"Aradan on beş gün geçmeden bir de bakmışlar at geri dönmüş. Hem de yanında, dağlardan peşine takıp getirdiği on iki yaban kısrakla birlikte... Meğer at çalınmamış, dağlara gitmişmiş.

"Köylüler bu kez komşularından özür dilemişler. 'Haklıymışsın! Değil atını yitirmek, bir sürü sahibi oldun sen. Başına devlet kuşu kondu; ne kadar da şanslısın.'

"'Karar vermek için yine acele ediyorsunuz,' demiş adam. 'Atım geri döndü! Şu aşamada bütün bildiğimiz bu. Bir kitap okurken, ilk cümlenin ilk sözcüğüne bakarak o kitap hakkında nasıl fikir yürütemezseniz, olaylara da yüzeysel bakarak sonuç çıkaramazsınız.'

"Köylüler bu kez gülüşmemişler.

"Bir hafta geçmeden adamın tek oğlu vahşi atları terbiye etmeye çalışırken düşüp fena şekilde bacağını kırmış. Oysa evin geçimini sağlayan oymuş ve uzun bir süre yataktan çıkamayacakmış.

"Köylüler, 'Yine haklı çıktın, ihtiyar adam,' demişler. 'Bu atlar yüzünden oğlun bacağını kırdı, şimdi kim çalışıp size bakacak? Daha da fakir ve çaresiz kalacaksın. Bu atlar uğursuz geldi size.'

"Yaşlı adam dostlarına şöyle bir bakmış. 'Bakın yine erken karar veriyorsunuz. Oğlum bacağını kırdı, tek gerçek bu. Gerisi sizlerin yorumu... Ama acaba ne derece doğru? Hayat böyle küçük parçalar halinde karşınıza çıkan olaylardan oluşur ama sonrasını kimse bilemez...'

"Birkaç hafta sonra ülkelerine savaş açılmış. Düşman ordusu çok güçlüymüş, bunun üzerine kral, eli silah tutan bütün gençlerin orduya alınmalarını emretmiş. Köye gelen görevliler, yaşlı adamın bacağı kırık oğlu dışındaki tüm delikanlıları askere almışlar. Köylülerin ağzını bıçak açmıyormuş, çünkü bu savaşın kazanılması mümkün değilmiş.

"Köylüler yine ihtiyar komşularının kulübesine gelmişler. 'Ne kadar da haklıymışsın, oğlunun bacağı kırık ama hiç değilse yanında. Oysa bizimkiler asla dönemeyecekler. Oğlunun bacağının kırılması talihsizlik değil, şansmış meğer.'

"'Karar vermekte hep acele ediyorsunuz,' demiş yaşlı adam yine. 'Şu anda bütün bildiğimiz benim oğlum yanımda, sizinkiler askerde... Ama hangisinin talih, hangisinin talihsizlik olduğunu hiçbirimiz henüz bilmiyoruz.'

"Lao Tzu bu öyküyü şu öğütlerle tamamlarmış, 'Bir olaya bakıp karar vermekte acele etmeyin. Hayatın küçük

bir parçasına bakarak bütünü hakkında sonuca varmayın. Karar aklın durmasıdır. Bir kere karar verdiniz mi akıl düşünmeyi, dolayısıyla gelişmeyi engeller. Oysa hayatın akışı hiç durmaz. Bir yol biterken bir yenisi başlar. Bir kapı kapanırken bir başkası açılır. Bir hedefe ulaşırsınız ve daha yüksek bir hedefin hemen oracıkta durduğunu görürsünüz...'

"İşte sevdiğim öykü," dedi Doğanay Hoca. "Nasıl buldunuz?"

"İnsanı düşündürüyor hocam."

"Hocam, bu bana büyüklerimizin her işte bir hayır vardır, sözünü hatırlattı."

"Ve –gün doğmadan neler doğar."

"Ve –Allah bir kapıyı kaparsa, bir diğerini açar."

Ohooo, bakar mısınız! Millet konuyla ilgili atasözlerini sıralıyor da sıralıyordu.

Doğanay Hocanın sohbetleri gerçekten muhteşem!

İnsanı düşünmeye itiyor, zorluyor, yoruyor. Ama bu yorgunluğun sonunda önümüzde ufuklar açılıyor, daha önce aklımıza bile gelmeyen konular üzerinde kafa yormaya başlıyoruz.

Keşke bu sohbetlere tüm gençler katılabilse...

20 Aralık, Perşembe

"Sinir oluyorum, resmen sinir oluyorum."

"Tepinmeyi bırakıp seni sinir eden olayı anlatsan, belki de ailenizin psikoloğu olarak yardımcı olabilirim, Serracığım."

"Yılbaşı yaklaşıyor ya..."

"Evet."

"Bu kızlar, aç kediler gibi etrafımızda dolanıyorlar."

"Nasıl yani?"

"Son günlerde nereye gitsek hep dibimizdeler. Ne konuşuyoruz, ne yapıyoruz, kiminle buluşuyoruz... Kulaklarını dikmiş bir şeyler öğrenme peşindeler..."

Dilek gülmeye başladı. "Valla Serra, bence bunlar senin sinirlerini bozmayı başarmışlar. Durumu abartmıyor musun, yani tabii bir arada olacaksınız, ne de olsa aynı sınıftasınız."

"Hayır Dilek, hayır. Aynı sınıfta olmak başka, böyle aç kediler gibi etrafımızda dolanmaları başka. Doğum günümde başaramadıklarını, yılbaşında gerçekleştirmek için, yani bize maydanoz olmak için dolanıp duruyorlar. Ben de onlarla olmak istemiyorum, zorla değil ya..."

"Vah canım benim," diyerek Dilek gelip yanıma oturdu. "Kurtulamadın şunlardan."

"Hep Oktay'ın kabahati... Bu kadar yüz verirse olacağı budur. Gelip gidip kendilerini acındırıyorlar, ya yalnızdırlar, ya sevgilileri sorundur, ya bunalımdadırlar... Bana ne yaa, bize ne... Herkes nasıl kendi sorununu çözüyorsa, bunlar da öyle çözsünler. Öyle değil mi? Değiiil! İlle Oktay her şeyleriyle meşgul olacak."

"Oktay iyi çocuk Serra, daha doğrusu iyi niyetli. Onların bu numaralarını göremiyor."

"O göremiyor diye biz böyle maaile mi yaşayacağız?"

"Tabii ki hayır."

"Peki ne yapmam gerek? Bak, şu son günlerde her seferinde ayrı bir bahaneyle sürekli Oktay'ı arıyorlar. Amaç, lafı döndürüp dolandırıp yılbaşına getirmek; siz ne yapı-

yorsunuz, biz ne yapıyoruz derken yeni yılda beraber olmayı sağlamak. Off, of..."

"Sen de karşı stratejiler geliştireceksin o zaman."

"Tam adamını buldun! En nefret ettiğim şeydir böyle numaralar."

"Ama doğum gününde onları işte böyle strateji kullanarak alt ettin."

"Yoruyor böyle şeyler beni Dilek, hem de çok yoruyor. Olduğum gibi bir insanım ben, onlar gibi bir ayaküstünde dokuz numara çeviremem. Hem doğum günümde onların planını bozdum ama unutma ki, bu arada ben de Oktay'la baş başa bir doğum günü geçiremedim. Ben kazansam da bunlar bana zarar veriyorlar."

"Bak, ne diyeceğim."

Dilek'in fikirlerine her zaman katılmasam da çaresizlik içinde, "Söyle, dinliyorum," dedim.

"Oktay'a, bu yıl sana sürpriz yapmak istiyorum, de."

"Şu sürpriz lafından da bay geldi, laf aramızda."

"Sen beni dinliyor musun, dinlemiyor musun?"

"Dinliyorum canım, hadi anlatmaya devam..."

"Evet," dedi Dilek gözlerini kısmış, uzaklara bakarak. Bu, onun konuya yoğunlaştığının göstergesidir. "Oktay'a de ki, bu yıl sana sürpriz yapmak istiyorum. Yeni yıl gecesi gideceğimiz yeri son ana kadar sana söylemeyeceğim ve seni oraya gözlerini bağlayıp götüreceğim..."

"Abarttın ama..."

"Niyeymiş?"

"Oktay hayatta öyle gözlerini mözlerini bağlatmaz."

"Ne biliyorsun? Denedin mi?"

"Aman Dilek, olacak şey söyle Allah aşkına..."

"Şurada sana yardım etmeye çalışıyoruz, değil mi?"

"Kusura bakma canım. Sinirlerim öyle bozuk ki... Hadi sen bana aldırma da anlatmaya devam et."

"Bak, bu gözlerini bağlama meselesi bir ayrıntı, ona çok ters gelecekse bağlamayıverirsin, olur biter."

Dilek'i kızdırmayayım diye korka korka sordum, "Peki, niye böyle sürpriz işlerine kalkışıyoruz?"

Dilek bana anlamlı bir bakış atarak, "Mevzu derin," dedi.

Hey Yarabbim, şu benim arkadaşım iyidir hoştur da böyle kendini Agatha Christie zannettiği zamanlar yok mu...

Mevzu derinmiş!!!

Ve devam etti, "Onu sürpriz diye son ana kadar oyalayacağız. Neden? Çünkü böylece nereye gideceğini bilemeyecek. Bilemeyince ne olacak?"

"Ne olacak?" dedim kendimi süzme salak gibi hissederek.

"Alev'le Betül'e hiçbir bilgi veremeyecek, dolayısıyla yılbaşı planları yapılamayacak."

"Harikasın!" diye ayaklara fırlayarak Dilek'in bu dâhiyane fikrini alkışladım.

O da bu alkışları gayet zarif bir sahne selamıyla kabul etti.

"Valla Dilek, hiç fena fikir değil."

"Ne demek hiç fena fikir değil? Kızım, sen onların, ne yaptığınızı öğrenebilmek için ciğerci dükkânı önündeki aç kediler gibi volta attıklarını söylemiyor muydun? Ciğerciyi saf dışı edersek onlar da dımdızlak ortada kalırlar."

"Dilekçiğim..."

"Ooo, bakıyorum Dilekçiğim olduk. Evet, söyle dinliyorum."

"Şimdi bu şekilde biz kedileri atlattık, diyelim. Planın ikinci bölümünde ne yapacağız?"

"Nasıl yani?"

"Yani sürpriz, sürpriz diye abarttıktan sonra Oktay'ı nereye götüreceğim?"

"Ha, bak, onu iyi düşünmemiz lazım."

Bir süre ikimiz de oturduğumuz yerde düşündük, düşündük. Sonunda Dilek, "Aman canım, daha çok vaktimiz var, nasıl olsa ilginç bir yer buluruz," dedi.

"İyi ama şunun şurasında on gün kaldı yılbaşına..."

"Takma kafana," dedi Dilek. "Şimdi ikimizin de beyni çalışmaya başladı bile. Belki yarın, belki yarından da yakın," diyerek edebiyat dersinde şiir okurcasına devam etti. "İkimizden birinin kafasında ampul yanacak ve Oktay'ın götürüleceği ideal yer belirlenecek."

"Umarım," dedim.

"Ama böyle keyifsiz konuşma. Bu, aynı zamanda bir eğlence olmalı senin için. Bak, ne stratejiler geliştirdik, daha da geliştirecek ve o kötü kalpli kedileri birlikte mat edeceğiz."

Dilek kendini havaya kaptırmış, konuşuyor da konuşuyordu. Aslını istersen sevgili defter, sürpriz numarasıyla Oktay'ı oyalamak, böylece bu kızlara bilgi vermesini önlemek bayağı iyi bir fikir.

Ama yine de, Dilek'in girişimleri (!) beni hep korkutur. Bir yanda o iki kız, öbür yanda Dilek'in fikirleri...

Haydi hayırlısı...

25 Aralık, Salı

Oktay'la birbirimize girdik!

Tabii ki konu, evet bildiniz, Betül'le Alev'di. Bu satırları yazarken bile sinirden ellerim tir tir titriyor.

Bir-iki gün önceydi. Oktay, "Serra, yılbaşında ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Bilmem, sen ne düşünüyorsun?" dedim, bakalım ne söyleyecek diye.

"Ege bu yıl evini açıyormuş. Herkes orada olacak, anladığım kadar. Bana da siz ne yapacaksınız, Ege'nin partisine gelecek misiniz diye sordular."

"Şu Ege de ne iyi çocuktur," dedim. "Her yıl onca insanı ağırlar." Sonra birden, "Bizim ne yapacağımızı öğrenmek isteyen Alev miydi?" diye soruverdim.

Tam beklediğim gibi boş bulundu ve ağzından, "Evet," sözcüğü çıktı. Evet demişti demesine ama huzursuzluğunu saklayamıyordu. Sevgili Betülüyle nedimesi Alev'in çevirdiği işler konusunda hâlâ derin uykuda ama benim onlara gıcık olduğumu artık bilebiliyor. O nedenle bir telaş, ekledi, "Herkes yılbaşında ne yapacağından söz ediyordu, Ege'nin partisi gündeme gelince, Alev, siz ne yapmayı düşünüyorsunuz diye sordu. Onlar en azından şimdilik Ege'nin partisine gitmeyi düşünüyorlarmış da... Hep birlikte olursak eğleniriz, ne de olsa son senemiz, dedi."

Bak, bak, bak, bak! Şimdi de 'son senemiz' nağmeleri... ne kadarda acıklı... Çabuk kemanlarınızı ve mendillerinizi çıkarın arkadaşlar. O ana kadar Dilek'in önerisini kafamda evirip çeviriyordum ama doğrudan bir hücumla karşı kar-

şıyaydım artık. Ve, elimdeki tek silahı kullanmaktan başka çarem kalmamıştı.

"Madem söz yılbaşından açıldı, o zaman ben de kafamdakileri söyleyeyim bari," dedim ve ekledim, "ta-taaa! Sana muhteşem bir sürpriz hazırlıyorum."

"Yaa," dedi Oktay merakla bana bakarak. "Neymiş bu?"

"Söylersem sürpriz olmaz. Bütün açıklayabileceğim bu yıl seni depdeğişik bir yere götürecek olmamdır. Tabii gideceğimiz yeri son dakikaya kadar bilmeyeceksin, hatta gözlerini bile bağlamam gerekebilir."

Keskin bir ıslık sesi yükseldi. Oktay bayağı etkilenmişti.

"Bir ipucu da veremez misin?"

"Kusura bakma, verememem."

"Peki, ben nasıl bekleyeceğim o güne kadar?"

"Ne yapalım, bekleyeceksin artık."

"Hayret bir şey Serra," dedi ve sordu, "o zaman bu, Ege'nin partisine gidemeyeceğiz anlamına mı geliyor?"

"Eğer sen çok istersen, gecenin belli bir saatinden sonra oraya da uğrarız ama senin için hazırladığım sürprizi de bozamam, o kadar uğraştım," dedim büyük bir ciddiyetle ve ekledim, "arkadaşlara başka bir yere davetliyiz deyip sürprizimizi kendimize saklayalım, diyorum. Şimdi herkese ayrı ayrı uzun uzun açıklama yapmanın anlamı yok."

Görüyor musun sevgili defter, demek ki benim evhamım filan değilmiş. Dolandılar, dolandılar sonunda açık açık Oktay'a teklifte bulundular. Peki, ben neci oluyorum burada?

İnsan, biz Oktay'la beraberken bunu sormaz mı? Biz bir çiftiz; hoşlansalar da hoşlanmasalar da, bu böyle. O zaman

bir plan yapılırken ikimize birden sorulması gerekmez mi? Hele de yılbaşı gibi bir özel durum söz konusuysa...

Neyse, gelelim bugüne. Kafede otururken bir ara Alev bana doğru eğilerek, "Oktay'a bir sürpriz hazırlıyormuşsun," deyince neredeyse kucağımdaki kitapları yere düşürüyordum. "Sen nereden biliyorsun?"

Gözlerinde kötü ışıklar yanıp sönüyordu. "Oktay söyledi. Ve Betül'le bana, sakın bunu size söylediğimi Serra bilmesin, yoksa çok kızar, diye de sıkı sıkı tembih etti. Amma da korkutmuşsun çocuğu..."

Dondum kaldım! Resmen!

Bu arada Alev beni keyifle süzüyordu. "Evet," dedim toparlanmaya çalışarak. "Ona bir sürprizim var ve bunun reklamını yapmak istemediğim için kimseye bir şey söylemedim."

"Yani Ege'nin partisine gelmeyecek misiniz?"

"Hiç sanmıyorum," dedim ve ders saatinin gelmiş olması bahanesine sığınarak oradan kalkıp kendimi sınıfa attım.

Tabii sonra da Oktay Enişteniz le kıyametler koptu.

"Sen nasıl, başkalarına söylememe kararı almış olduğumuz bir şeyi, ikimizin arasında geçmiş bir şeyi, sadece ve sadece ikimizi ilgilendiren bir olayı gider de aziz ve değerli eski aşkınla onun nedimesine anlatırsın, Oktay. Bu davranışını aklım almıyor!"

"Yılbaşında ne yapacaksınız, diye sordular," dedi Oktay cılız bir sesle.

"Onlara ne bizim ne yaptığımızdan! Yetti bunlardan, yetti! Sana gelince, ikimizin arasında kalması gereken konuşmayı gidip onlara anlattığın yetmiyormuş gibi, bir de

sakın Serra'ya söylemeyin, sonra çok kızar diye onlara adeta yakınmışsın."

"İnan, asla öyle bir niyetim yoktu."

"Diyelim yakınmıyordun, o zaman onlarla sırdaşlık yapmışsın, hem de bana karşı. Artık hangisi daha kötü, bilemiyorum."

"Serra, ne olur beni dinle," diye kolumdan çekiştirerek banklardan birine oturttu beni. "Her şey tamamen bir yanlış anlamadan kaynaklanıyor. Lütfen, bir dakika için olsun, beni dinle."

Elimi avcunun içine almak istedi, bir hışım çektim.

"Bak Serra, Alev'le Betül bana yılbaşında Ege'nin partisine gidip gitmeyeceğimi sordular. Ben de başka bir yere gideceğiz, dedim. Bunun üzerine ısrarla, nereye gideceksiniz, demeye başladılar. Ben yine geçiştirmeye çalıştım. Bu kez, iyi bir yerse biz de arkadaşlarımızı alır geliriz diye soruyoruz, dediler."

"Bir türlü tanışamadığımız hayali arkadaşlar..." dedim kendimi tutamayarak.

Oktay'sa hâlâ beni teskin etmeye çabalıyordu.

"Artık o noktada söylemek zorunda kaldım. Ben de nereye gideceğimizi bilmiyorum, çünkü bu Serra'nın bana hazırladığı bir sürpriz, dedim. İkisi de çok şaşırdı ve etkilendiler."

"Eminim..."

"Bütün bunları anlattıktan sonra sağda solda konuşmasınlar diye uyardım onları. Bu bizim aramızda ve Serra'nın düzenlediği bir şey. Onun için kimseye söz etmeyin, birine söylemiş diğerine söylememiş durumu olursa Serra üzülür, dedim."

"Alev bana aynen şöyle dedi. Oktay bize, sakın bir şey söylemeyin, yoksa Serra çok kızar. Sonra da, amma da korkutmuşsun çocuğu, diye ekledi."

"Kesinlikle, çok kızar, demedim. Serra, bilirsin, ben yalan söylemem. Dedim ya, yanlış anlama ya da yanlış nakletme olmuş."

"Valla, onların yorumu aynen sana söylediğim gibi..."

"Öyleyse çok yanlış yorum getirmişler," dedi ve uzanıp ellerimi tuttu. "Lütfen Serra, birtakım abuk laflar için birbirimizi kırmayalım. O böyle demiş, bu öyle anlamış, bunların hiç önemi yok. Ortada elle tutulur ciddi bir şey olmadıkça ne diye canını sıkacaksın," dedi sonra eğilip gözlerimin içine bakarak, "sen beni düşünüp bir sürpriz hazırladın ve ben şiddetle sürprizimi bekliyorum. İşte önemli olan da bu," dedi ve ne oluyor dememe fırsat vermeden sarılıp beni öptü.

"Ne yapıyorsun Oktay! Okuldayız!"

Şekilde görüldüğü gibi Oktay'la fırtınayı atlattık ama benim içimdeki fırtına dinmiyor. Ah Oktay ah, o hâlâ hiçbir şeyi göremiyor. Öte yandan onu kınayamıyorum çünkü her yaptıklarını öyle kitabına uydurarak ortaya koyuyorlar ki, onların içyüzünü bilmeyen birinin bütün bunları anlaması gerçekten güç. Nerede kalmış, benim iyi niyetli Oktayım. Ayrıca erkekler bu gibi konulara kafa yormayı da sevmiyorlar, biri açacak olsa sıkılıyor, konuyu kapatıveriyorlar.

Ne yapalım, kader utansın!

Ve tabii bu arada hevesle sürprizini bekleyen vatandaşı da göz ardı edemeyiz. Ah Tanrım, ah! Şunun şurasında yılbaşına altı, tam ALTI gün kaldı. Ve Dilek'te de bende de hâlâ ampul yanmamış vaziyette.

Dün gece güya beyin fırtınası yapıyorduk. Dilek tutmuş bana, annesinin bir arkadaşının nasıl kocasına sürpriz İspanya gezisi düzenlediğini anlatıyordu.

"Sen bunları benim moralimi bozmak için mi anlatıyorsun," dedim de sustu. Ve ben yüksek sesle düşünmeye devam ettim, "Daha önce gittiğimiz güzel yerlerden birine götürsem... yok, olmaz."

"Neden olmasın Serra? Çok sevdiği bir yer mesela..."

"İyi ama sürpriz diye adını koyduk, bir kere. Bu da değişik bir şey anlamına gelmiyor mu?"

Dilek düşünceli düşünceli başını salladı. "Haklısın! Peki, hiç gitmediğiniz şık bir yere ne dersin?"

"Altı gün kala o tür yerlerin hepsi doludur, bu bir. Bütçemiz o kadarını kaldıramaz, iki."

"O zaman şöyle daha uygun ama ilginç yerler düşünelim."

İşte bütün gece böyle konuştuk, durduk ve sonuç yine sıfıra sıfır, elde var sıfır.

Nereden Dilek'e uydum da ettim şu "sürpriz" lafını... Ama Allahı var, sürpriz bahanesiyle o arsız kedileri geriye püskürttük, bu bakımdan işe yaradı. Doğruya doğru... Öte yandan bunun devamını nasıl getireceğiz, ben Oktay'ı nereye götüreceğim?

Geceleri kâbus görmeye başladım. Resmen! Tanrım, ne olur bir fikir... bir çıkış yolu göster bana!

28 Aralık, Cuma

Kurtuldum!

Tanrım, sana şükürler olsun!

Ve tabii ki Dilek'e bin kez, milyon kez teşekkürler...

Dün okuldan eve yine mutsuz ve umutsuz olarak döndüm, baktım ışıklar yanıyor, iyi, dedim içimden, hiç olmazsa karanlık bir eve girmeyeceğim. Ve anahtarı çevirip, kapıyı açmamla birlikte, Dilek üstüme atladı.

"Müjdemi isterim! Müjdemi isterim!"

"Hayırdır! Bu ne neşe böyle."

"Şurada senin için seviniyoruz herhalde."

Dilek gerçekten heyecanlıydı. Yanaklar pespembe, gözler ışıl ışıl yanıyordu. Bayağı meraklanmıştım.

"O zaman söyle de ben de sevineyim bari."

"Müjdemi isterim! Müjdemi isterim!"

"Dur bakalım, önce olayı anlayalım, değecek bir şeyse..."

"Değecek bir şey! Değecek bir şey!"

Bu kız hiç büyümeyecek! Bu kez de kanepenin üstüne çıkmış, tepinip duruyordu.

"Bana acımıyorsun, bari şu cefakâr kanepemize acı."

"Konuuuu Oktay'a yapılacak sürprizle ilgili," demez mi...

Çantamı yere bıraktığım gibi ona doğru bir hamle yaptım.

"Çabuk in oradan aşağı ve şunu doğru dürüst anlat."

O ise hâlâ zavallı kanepenin üstünde sıçrayıp duruyordu. "Müjdemi isterim! Müjdemi isterim!"

"Eğer soruna bir çözüm getireceksen, dile benden ne dilersen."

"Ne istersem alacak mısın?"

"Ceketimi bile satar, alırım."

"Ne istersem yapacak mısın?"

"Dilek! İn oradan aşağı, sana bakarken başım dönüyor." Ohooo, koca üniversiteli kız, sanki beş yaşında bir afacan.

Zıplıyor da zıplıyor.

"Dilek!"

"Tamam canım, artık bomba haberimi patlatabilirim," diyerek kanepeden aşağı atladı.

"Oktay Beyi götürebileceğin sürpriz mekân bulunmuştur."

"Dilek, inanmıyorum! Harikasın!" diye çığlıklar atmaya başladım. Sonra birden toparlandım.

"Dur bir dakika! Nasıl bir yer orası, yani nereye götüreceğiz onu?"

Dilek'i çok severim ama daha önce de belirttiğim gibi bazı uçukluklarına da hiç ama hiç katılamıyorum. Eğer bulduğu böyle bir yerse...

"Ne demek istiyorsun sen? Bana güvenmiyor musun?"

"Aşkolsun Dilek! Sana güvenmesem bu sürpriz işine girişir miydim," diyerek dostluk uğruna bir beyaz yalan balonunu göklere doğru uçuruverdim.

"Bak şimdi," dedi Dilek pür heves. "Bizim üniversitenin Güzel Sanatlar Bölümü çılgın bir parti düzenliyormuş."

O an içim cız etti arkadaşlar, ama sevgili dostumun hatırı için duygularımı belli etmeden dinlemeye devam ettim.

"Bunlar büyük bir bodrumu yılbaşı gecesi için kiralamışlar."

Ah Tanrım, olacak iş değildi. Oktay'ı böylesi çılgın bir partide hiç ama hiç düşünemiyordum. Oysa nasıl da sevinmiştim, bir çözüm bulundu diye.

Ağlamak istiyordum!

"Orayı boyamışlar, dekorları hazırlamışlar. Bunlar Güzel Sanatlar öğrencileri ya, her şeyi kendileri yapmışlar."

"Allah bilir çılgın işaretler, allar morlarla donatmışlardır her yeri."

"Yoo, tam tersine," dedi Dilek. "O bodrumu eski bir Osmanlı sokağına dönüştürmüşler. Bu sene ramazan, bayram, yılbaşı peş peşe geliyor ya, bundan esinlenerek bu yılı bir Osmanlı sokağında kutlayalım, demişler."

"Ne hoş bir düşünce."

"Dev kartonlar kullanarak cumbalı evler yapmışlar; mahalle kahvesinin yanı sıra muhallebici, aktar, şekerci dükkânı da dekor olarak çizilip yan yana yerleştirilmiş."

"Bu partiyi sevdim, Dilek," dedim. "Hem de çok sevdim."

"Dur daha bitmedi. Ayrıca partiye katılanlar o dönem giysileri içinde geleceklermiş, daha doğrusu mahalle sakiniymiş gibi giyinip, öyle davranacaklarmış."

"Nasıl yani?"

"Örneğin, ayakkabı boyacısı, boya kutusuyla, şerbetçi, bardakları ve şişeleriyle katılacakmış. Sonra mahalle kabadayıları da olacakmış, yumurta topuklu, bol paçalı, ceketini tek omza atıp, heeeeyt var mı bana yan bakan diye ara sıra nara atacak olan. Feraceli hanımlarla leblebici, şekerci de bulunacakmış bu sokakta. Anlayacağın, herkes o döneme uygun giysilerle gelecek ve yılbaşı gecesinde bir Osmanlı sokağı yaşanacakmış."

"Taptım ben bu fikre."

"Bir de beni beğenmezsin."

"O da nereden çıktı şimdi?"

"Neydi az önceki soruların öyle, yok nasıl bir parti, yok kim bilir ne biçim işaretler, renkler vardır lafları..."

"Canım sen de şunu kabul et ki, uçuk yerler pek Oktay'a göre değildir. Aslını istersen ben de bayılmam ama katlanabilirim, en azından. O ise kalkar gider, böylece günlerdir sürpriz sürpriz diye içine girdiği beklenti, büyük bir düş kırıklığına dönüşebilir. Bütün korkum da bu değil mi zaten?"

"Peki, bu duruma ne diyorsunuz efendim?"

"Tek kelimeyle şa-ha-ne, diyorum, Dilekçiğim."

"Güzel! Beğendiğine sevindim."

"İyi de..."

"Yine ne var?"

"Biz oraya nasıl gireceğiz? Her önlerine geleni almazlar ki..."

"Ayıpsınız, Serra Hanım! Burada Dilek kardeşiniz dururken sizi nasıl içeri almazlarmış?"

"Sen onları tanıyor musun?"

"Ben değil, Ulaş tanıyor. Bilindiği gibi ha ben, ha Ulaş... Eh, durum böyle olunca, ben de dilediğim arkadaşımı yanımda götürebilirim, öyle değil mi?"

"Ah Dilek, ne diyeceğimi bilemiyorum. Hayatımı kurtardın, resmen hayatımı kurtardın."

"Bak bu sözlerini unutma."

"Unutmam, unutmam! Dile benden ne dilersen."

"Önce o ağzı gevşek Oktay'a sakın bu partiden söz etme. Yine onun ağzından laf alırlar ve anında oraya damlarlar, bilmiş ol."

"Hiç söyler miyim! Hele de bu sürpriz meselesinden sonra artık Betül'le Alev'in bilmesini istemediğim konuları kesinlikle Oktay'a söylemiyorum."

"Çok akıllıca bir davranış,"

"Ama bu çok kötü, Dilek."

"Neymiş kötü olan?"

"Niye ben her şeyi Oktay'la rahat rahat konuşamayayım? Niye satranç oynar gibi her hareketimi denetleyeyim, her sözümü tartarak söyleyeyim..."

"Serra, boşver şimdi bunları veeee yılbaşının ertesi gününü düşün."

"Ne demezsin..."

"Adım gibi biliyorum, hemen damlayacaklar ve dün neredeydiniz, ne yaptınız diye soracaklar ve sen..."

"Ballandıra ballandıra anlatacağım."

"Çak bir tane..."

"Ama Dilek... dur bir dakika..."

"Üff Serra, şimdi ne var?"

"Biz ne giyeceğiz? Öyle ya, Oktay'a giysilerden söz edersem..."

"Siz, bizim davetlimizsiniz, sizler gibi gelenler de olacaktır, onlara kıyafet zorunluluğu tabii ki yok."

"Peki sen ne giyeceksin?"

Odanın içinde alımlı ve çalımlı pozlarda bir aşağı bir yukarı yürüdü, "En havalı feraceli hanımefendi olacağım. Feracemin rengi de..."

Ağzım açık dinliyordum. "Evet..."

"Leylak rengi olacak," dedi, yere hayali mendilini düşürür gibi yaparak.

"Ya Ulaş? O da mahalle kabadayısı mı olacak?"

"Aman! Onda da ne kabadayı tipi var ya..."

"Peki, o kim olacak?"

"Kâtibim olacak," dedi ve biz kahkahalarla kanepenin üstüne yıkıldık.

"Muhteşem bir çift olacaksınız."

"İçiniz rahat etti mi Serra Hanım? Başka sorunuz var mı?"

Ohh, bu gece bir güzel uyuyacağım ki... Günlerdir, ne yapacağım diye azap içindeydim, oysa şimdi gerçekten ilginç bir partiye gideceğiz. Hem de Dilek ve Ulaş'la... Oktay'ı kandırabilirsem gözlerini de bağlarım, böylece gerilim doruğa ulaşmış olur. Lay lay lom!

Az önce dedemle konuştum, sonra da anneannemle. İyilermiş. Tabii annem de oradaydı, azıcık sohbet ettik. Yılbaşında İstanbul'a gidemeyeceğim için üzülüyorlar ama her zaman olduğu gibi anlayışlılar.

"Bu senin son yılın, onun için çalışmana bak Serracığım. İlk fırsatta gelirsin, hasret gideririz," diye beni rahatlattı annem.

Böyle bir ailem olduğu için çok şanslıyım, çok.

3 Ocak, Perşembe

Keyfimden bayılabilirim!

Ba-yı-la-bi-li-rim!

Dün okulda toplanmış, konuşuyorduk. Doğal olarak konu yılbaşı gecesiydi. Herkes anlatıyordu. Kimininki güzel geçmişti, kimisiyse gecesini berbat olarak tanımlıyordu.

Betül'le Alev'in gözlerini üzerimde hissediyordum. Meraktan ölmek üzere olduklarını da... Belki tuhaf ama onların titreşimlerini çok iyi algılayabiliyorum. Beklentilerini duyumsayabiliyorum. Ve o anda sanki ikisi bir ağızdan haydi konuşun, anlatın, neredeydiniz, ne yaptınız; hem

bize haber vermeden nasıl gidersiniz, diyorlardı. Yemin ederim, onları duyabiliyordum adeta.

Nitekim Betül'ün sözcüsü Alev dayanamadı. "Eee, çifte kumrular, nerelerdeydiniz bakalım? Öyle bir gizli saklı gittiniz ki, hepimiz ne oldu bunlara böyle, dedik."

Gıcıklığa bakar mısınız, sanki Oktay daha önce ince uzun ne yapmayı planladığımızı ve bunun neden, Alev'in deyişiyle "gizli, saklı" olduğunu onlara anlatmamış. Bir de sesinin tonunu duysan, sevgili defter, hepten çıldırırdın.

Ama benim iyi niyetli sevgilim bütün bu iğnelemeleri anlamadı ve Alev'i kahkahalar atarak dinledi. "Arkadaşlar, Serra bana şahane bir sürpriz hazırlamış," dedi kolunu omzuma atarak. "Beni öyle ilginç bir partiye götürdü ki, bu kadar olur. Çok, çok eğlendik, dışarı çıktığımızda şafak sökü yordu."

Anında ikisinin de yüzü asıldı. Oysa gerçek dostlar, arkadaşlarının iyi vakit geçirdiğini öğrenince mutlu olurlar, benim bildiğim. Bozulmazlar!

Oktay tabii hiçbir şeyin farkında olmadığından anlatmaya devam etti. Yok Osmanlı Sokağı ne güzel canlandırılmış, sokağın insanları kıyafet ve makyajlarıyla ne kadar inandırıcılarmış; yok nasıl mahalle kahvesinde tavla oynamış, tekno Türk müziğiyle acayip güzel dans etmişiz, yemekler bile eski Türk yemekleriymiş, iç pilav, dolma, börek, muhallebiyi ne biçim yemişiz. İşte böyle anlattı, anlattı, en sonunda da ilave etti, "Buna inanmayacaksınız ama Serra beni oraya götürürken gözlerimi bağladı."

"Vay be..."

"Sen neymişsin Serra..."

"Evet evet! Gözlerimi açtığımda, kendimi bir Osmanlı sokağında buldum. Abi, olmaz böyle şey..."

Betül'le Alev'in yüzleri ve burunları uzadıkça uzuyordu. Mutsuz olunca onların yüzü uzuyor. Oktay'ın, onların dahil edilmediği bir geceyi böylesine ballandırarak anlatmasına iyice sinirlenen Alev, onun sözünü keserek, "Madem böyle harika bir yere gidiyordunuz, insan haber verir. Biz size nereye gideceğimizi söylüyoruz ama..." dedi hırs içinde.

Bak, bak, bak, bak! Nasıl da hesap soruyor. Sanki onları her yere taşımaya mecburuz.

"Oktay'a kızma Alev," dedim sanki Oktay'a kızabilirlermiş gibi. Kızlarımızın bir karakteristiği de erkekleri kollayıp, hep kızlara vurmalarıdır. Kötü görümceler gibiler anlayacağınız. Ve yine titreşimlerinden algıladığım, bu yılbaşında dibimizde olmamalarını tamamen benden biliyorlar, öfkeleri aslında bana yönelik. (Eh, haksız da sayılmazlar hani...)

"Bir kere Oktay nereye gideceğimizi oraya varana dek bilmedi. Ayrıca biz davetliydik; davetli olduğun yere, sen de kabul edersin ki, sürü sepet arkadaşla gidilmez."

Tabii bu "sürü sepet" lafına da ayrıca bozuldular. Ama ağızlarını açamadan birisi, "Derse gecikiyoruz arkadaşlar," diye seslenince, herkes ayaklandı, bunlar da öylece kalakaldılar.

Akşam Dilek'le konuşuyorduk.

"Dilek," dedim. "Bak ne garip! Bu kızlar birtakım konuşmalar yapıyorlar. Oktay iyi tarafından alıyor, gülüyor; bana da ne var şimdi bu söylediklerinde, diyor. Oysa aynı laflar beni deli ediyor. Bunu nasıl açıklarsın?"

"Oktay olaya bir gözlükle bakarken, sen başka bir gözlükle bakıyorsun da ondan. Oktay onları dost, arkadaş olarak görüyor ve Betül'e belki de birazcık zaafı var."

"Birazcık mı..."

"Elbette birazcık, sen de hemen abartma. Neyse... eğer gerçekten zaafı varsa bu, Betül'ün bir zamanlar onu çok sevmiş olmasının yanı sıra bugün de hâlâ ilgilendiğini göstererek Oktay'ın gururunu okşamasından kaynaklanıyor. Şöyle söyleyeyim, birisi sana sürekli ilgi gösterse, sana hayran olduğunu her haliyle belirtse, bir süre sonra sen de en azından o kişiye sempati duyarsın, öyle değil mi?

"İşte Oktay bu iki kıza bu gözlüklerle bakıyor ve kendisine hayran eski dostlar görüyor. Onlar da, maşallah, o gözlüğü parlatıp parlatıp Oktay'a sunuyorlar.

"Sana gelince, sen onların maskelerinin altındaki yüzü görmüşsün. Gerçek yüzlerini artık biliyorsun. İşte bu nedenle hareketlerini, sözlerini bu gözlükten bakarak görüyor, değerlendiriyorsun. Özetle, sen onları çözmüşsün. Oktay, maskeleri görüyor, sense maskelerin altındaki yüzleri... Bilmem anlatabildim mi..."

Kıza boşuna "ailemizin psikoloğu" adını takmadık; bak durumu ne güzel açıklayıverdi.

"Peki, bu hayat daha ne kadar böyle sürecek dersin?"

"Oktay da senin gibi onları çözene kadar..."

"Ohooo... Ölme eşeğim ölme..."

"Bak Serracığım, bu iki sevimsize bu kadar da kafayı takma, çünkü değmezler, hiç değmezler. Hem hani ben ne istersem yapacaktın..."

"Emret!"

"Boza istiyorum."

"Derhal! En güzelinden bir sürahi dolusu boza anında geliyor."

Böylece bozalarımızı içip, yine derslerimize döndük.

27 Ocak, Pazar

Yine İstanbul'dayım! Dedem yine hastanede...

Neden böyle oluyor? Hani ilk mide kanamasından sonra iyileşmişti, hani artık her şeyi unutup evimize gidebilirdik. Doktor böyle söylemişti.

Yoksa? Yoksa, dedemin söylediği gibi bu, sonun başlangıcı mı?

Allah korusun! Allah korusun!

O bunu da atlatacak! Hem doktor bünyesinin güçlü olduğunu söyledi.

Az sonra otobüsle Ankara'ya döneceğim.

Yine cuma günü geldim, iki gece kaldım. Annem belli etmemeye çalışıyor ama durum kötü olmalı ki, Sırma da kalkıp Amerika'dan gelmiş. Güya tatilmiş de, zaten gelecekmiş de...

Yersen!

Geçen sefer Defne Teyzem bile gelmemişti. Annem, anneannem ve ben durumu halletmiştik. Bu kez Defne Teyzem, Sırma, Murat Enişte, hepsi buradalar. Onların da havası, hazır Sırma gelmişken, İstanbul'a kadar bir uzanıp, bu arada da dedemi yoklamakmış.

Yersen!

Üstelik evde bir neşe, bir neşe... Dedeme yeni pijamalar, çamaşır almalar, geçmiş olsun ziyaretine gelenlere ikram

için hastaneye çikolatalar, kurabiyeler taşımalar... Hem annem, hem teyzem makyajlı, süslü, dedeme şen şakrak bir şeyler anlatıp duruyorlar. Hasta evi değil, düğün evi sanki.

Aslında hepsi yapay bu neşenin.

Onların da korkudan öldüklerine eminim, yoksa ne diye kalkıp buralara gelsinler. Abartılı neşeleriyle de, bakın korkacak bir şey yok mesajını veriyorlar güya. Kim bilir, belki de birbirlerini kandırıyorlardır. Acaba dedem ne düşünüyor bu şamata hakkında?

Cuma akşamı otobüsten inip doğru hastaneye gittim. Dedemin kapısı aralıktı, Sırma'yla dedem konuşuyorlardı. Sanki adımın geçtiğini duyar gibi oldum ve adımlarım yavaşladı, ister istemez kulak kesildim. Üstelik sesinden anladığım kadarıyla, Sırma ağlıyordu.

"Serra'nın ne güzel bir ilişkisi var, dedeciğim. Oktay'la ne güzel anlaşıyorlar. Okulda burun burunalar, sorun çıkmıyor. Stajda ayrılar, yine sorun çıkmıyor. Nerede böyle uyumlu ilişki... Bir de bana bakar mısın. Hiç şansım yok, hiç."

Hay Allah ne kadar da özel bir sohbetin üzerine gelmiştim.

İlk uygun zamanda, hiçbir şey duymamış izlenimini vererek içeri girmeliydim.

"Karşıma bir türlü istediğim gibi biri çıkmıyor."

"Öyle deme kız, sen de pekâlâ birileriyle çıktın. Söyletme beni şimdi..."

"Niye böyle konuşuyorsun, dedeciğim. İlk aşkım Bora'dan neler çektiğimi sen de biliyorsun. Zamanla çapkınlıkları durulur diye bekledim, bekledim, ama o yine yaptı yapacağını, Serpil için beni bıraktı."

"Siz de, kusura bakma ama, hem de ailece bunu hak etiniz. O oğlanın ne mal olduğunu ben uzaktan anladım da, senin annenle baban anlamadılar. Daha doğrusu anlamak istemediler, neymiş, Çeşme'nin iyi ailelerindenmiş. Çocuğun kendine bakacaksın, kendine... Ailesi istediği kadar iyi olsun, delikanlıda iş yoksa çek kuyruğunu..."

"Aaa, o da ne demek dede?"

"Ne, ne demek?"

"Çek kuyruğunu dedin ya..."

"Aman siz de bir şey bilmezsiniz. Yani, o işten hayır gelmez anlamında bir söz..."

"Anladım, şimdi anladım dedeciğim. Zaten oturup burada Bora'yı savunacak değilim. Ama ondan sonra da bir türlü karşıma gönlüme göre biri çıkmadı."

"Atladın kız..."

"Neyi atladım, dede?"

"Amerika'dakini."

"Aaa, demek onu da sana hemen yetiştirdiler."

"Yetiştirmelerine hiç gerek kalmadı, ben anladım."

"Nasıl?"

"Baktım annenle anneannen, annenle teyzen arasında telefon trafiği sıklaştı. Ayrıca fısır fısır konuşuyorlardı. Haa, dedim, bu işte bir iş var ve anneni sıkıştırdım. O da bana anlattı. Ama aferin sana, doğru kararı almışsın."

Vah Sırmacığım, meğer her şey ortalara dökülmüş!

"Aslında o sadece bir arkadaşlık, başlamadan bitmiş bir ilişkiydi. Ama anneme anlatınca, o bunu çok büyüttü... Oysa telaş edecek bir durum yoktu ki ortada..."

Sırma sustu ve acıklı bir biçimde içini çekti. Bunun üzerine dedem sordu, "Nasıl biriydi?"

"Ah dedeciğim, çok tatlı, şakacı, güler yüzlü, iyi bir çocuktu. Çok da efendiydi..."

"Neyse," dedi dedem. "Her işte bir hayır vardır. Bir genç kızın karşısına pek çok talip çıkar ama kısmet bir kişiye nasip olur."

"Nedense benim karşıma kimsecikler çıkmıyor."

"Hadi oradan, bal gibi çıkıyor ama sen armudun sapı, üzümün çöpü diye geri çeviriyormuşsun. Onu da duydum, merak etme."

"Korkulur dede senden..."

Daha fazla orada durmak istemedim ve kapıyı tıklayıp içeri girdim. Beni görünce Sırma yerinden fırladı.

"Serra! Şimdi senden söz ediyordum," dedi ve birbirimize sarıldık. Öpüştük, koklaştık.

"Ne zaman geldin, Sırma?"

"Dün sabah buraya vardım. Ve hemen hastaneye geldim. Annemle babam da zaten buradaydılar."

"Kız, beni unuttun," diye seslendi dedem, bana.

"Dedeciğim, canım benim! Ben seni nasıl unutabilirim," diyerek yatağa yaklaştım. Eğilip yanaklarından öptüm, nefesi ilaç kokuyordu.

"Aşçıyı ayarladın mı dede?"

"Bu sefer ayarlayamadım, canım."

"Hemen haber yollayalım."

"Yok, yok! Bırak bunu şimdi de, şuraya otur, anlat bakalım, ne yaptın son günlerde."

Böylece karşılıklı oradan buradan konuşurken annemle teyzem geldiler. Az önce sözünü ettiğim gibi şen şakrak... Ellerinde paketler, çiçekler...

Teyzemle sarılıp öpüştük.

"Murat Enişte nerede?"

"İşi vardı, babamı ve Sırma'yı gördükten sonra geri döndü, ama yine gelecek. Sana çok sevgileri var."

"Sağ olsun! Peki, anneannem?"

İki kız kardeş birbirlerine bakıp kıkırdaştılar. "Ona zorunlu ev istirahati verdik. Burada bu kadar kişiyiz, annem de evdeki işlere baksın, dedik. Aslan babamız, yakında çıkacak nasıl olsa..."

Böylece tam dört adet hatun dedemin etrafını kuşatıp konuştuk, gülüştük. Annem hepimize kahve ısmarladı. Kahvelerimizle, dedem için alınmış kurabiyelerden yedik. Bu arada hemşireler girip çıkıyor, dedemin kâh ateşine bakılıyor, kâh tansiyonu ölçülüyordu.

Dedem, "Yahu şu çocuklar açlıktan ölecekler. Doğru dürüst bir yemek ısmarlasanıza..." dedi.

Annem saatine baktı. "Babacığım, ben onlara güzel şeyler hazırladım. Zaten vakit gelmiş, kızlarımızı alıp eve gideceğim."

Sırma'yla ikimiz aynı anda, "Bu gece ben kalacağım," diye bağrıştık.

Annem, "Çocuklar, çocuklar, lütfen programı altüst etmeyelim. Bu gece Defne nöbette... Biz evde yemeğimizi yiyeceğiz, sonra siz bizim evde kalacaksınız, ben de annemde. Böylece dönüşümlü olarak hem herkes babamla kalacak hem de annemi yalnız bırakmamış olacağız," dedi.

"Niye hepiniz bizim evde kalmıyorsunuz?" diye sordu dedem, tam da beklediğim gibi.

"Şimdi anneme bir sürü iş çıkacak. Yatak hazırlamaktı, kahvaltıydı derken, gereksiz yere yorulacak. Ayrıca, emi-

nim kızlar da bu fırsattan yararlanıp şöyle baş başa çene çalmak isterler."

Dedem bütün bu tartışmalardan yorulmuş gibi elini salladı.

"Ne haliniz varsa görün!"

Vedalaştıktan sonra annemle birlikte eve geldik. O yapay neşenin altında bir korkuyu paylaşıyorduk sanki.

"Çocuklar, ben sofrayı hazırlarken siz bir anneannenizi arayın," dedi annem önlüğünü önüne bağlarken. Az sonra sevgili kiraz ağacımın karşısına oturmuş, yemeğimizi yiyorduk. Tabii ki aklımız dedemdeydi. Başka konulara girmeye çalışıyorduk ama laf dönüp dolaşıp dedeme geliyordu.

"Anne, dedem ne zaman çıkacak?"

"Henüz belli değil."

"Neden?"

"Birtakım testlerin yapılması gerekiyor."

"Neden bu testleri istiyorlar?"

"Sorunu ancak röntgen ve tahlillere bakarak anlayabilirler de ondan. Bunların da babam hastanede yatarken yapılması çok daha iyi. Yok röntgendi, yok testlerdi, yok doktordu diye kapı kapı dolaştırmayacağız adamcağızı," dedikten sonra, konuyu değiştirmek istercesine, sordu. "Eee Sırma, anlat bakalım Amerika'da neler oluyor."

İşte böyle bir havada yemeğimizi bitirdik, sofrayı toplayıp, bulaşıkları yıkadık.

Ve annem, "Kapıyı kilitlemeyi unutmayın," diye yıllar boyu ezbere bildiğimiz tembihlerini yineleyerek anneanneme gitti, biz de kiraz ağacının karşısına geçip oturduk.

Sırma, "Ne görkemli ağaç bu," derken hayranlıkla bakıyordu ağacıma.

"Onun dili olsa da anlatsa," dedim. "Tüm dertlerimi bir onunla, bir de hakkını yemeyeyim, defterlerimle paylaşırım ben."

"Sahi Serra, hâlâ anı defteri tutuyor musun?"

"Elbette! Öyle bir sordun ki, sanki bu iş sadece çocuklukta yapılırmış gibi... Oysa onlar benim dert ortağım. Ayrıca insan nereden nereye geldiğini görebiliyor, başarılarını daha iyi tartabiliyor. Ve en önemlisi de, dün çok üzüldüğün bir şeyin bugün o kadar da üzülmeye değmez olduğunu görüyorsun."

Sırmacık içini çekti.

"Sırma, Bill'i gördün mü? Konuştun mu? Durumlar nedir?"

"Gördüm görmesine de..."

"Eee..."

"Son bir kez daha fikrimi sordu, ben de kararımı değiştirmeyeceğimi söyledim. Ve ona, lütfen beni artık arama, çünkü bu konuşmalar uzadıkça ikimiz için de kötü oluyor, acı çekiyor, normal yaşamımıza dönemiyoruz, dedim. Anlayacağın, uzun uzun konuştuk ve ilişkimizi kesin olarak bitirdik."

"Kim bilir ne zor gelmiştir sana."

"Ne demezsin... İçim paralanıyordu yüzüne bakarken... Acaba yanlış mı yapıyorum, bir mutluluğu kaçırıyor muyum kuşkusu da işin cabası..."

"Sırma be..."

"Evet."

"Acaba çok mu katı davrandın? Acaba Bill haklı mıydı? Ne bileyim, mutluluk öyle kolay kolay ele geçen bir şey değil."

"İşte ben de hep bu ikilem içindeydim. Ama..." dedi ve bir an durdu.

Merakla sözünü tamamlamasını bekliyordum. "Doğru kararı verdiğim, tam da buraya gelmeden kanıtlandı. Yani onunla son konuşmayı yaptığımdan üç ay sonra..."

"Affedersin ama ne demek istediğini anlayamadım."

"Tam buraya gelmeden, aramızdaki duygusal ilişkiyi bilmeyen müşterek bir arkadaşımıza rastladım. Biraz hoş beşten sonra Bill'i sordum. Haberin yok mu deyince, ne oldu ki, diye sordum hemen.

"Bill ayrı yaşadığı karısıyla bir araya geldi, dedi arkadaşım. Sonra da, aslında çok iyi oldu çünkü küçük bir çocukları vardı, diye ekledi. Bir dönem araları kötüydü ama her evlilikte olur böyle şeyler. Nitekim Bill karısına gidip, bir kez daha denemeyi önermiş, karısı da bunu kabul etmiş, diyerek bana son durumları işte böyle özetledi."

"Yaa..." diyebildim sadece.

"İşte bunu duyduğumda, demek ki kararım isabetliymiş, demek ki önsezilerim beni yanıltmamış diye düşündüm. Ben aradan çekilince, iki-üç ay yalnız kaldı, düşündü ve karısına dönmeye, en azından bir denemeye karar verdi."

Sessizlik!

Sevgili kuzinimi teselli edecek sözcük bulamıyordum. Oysa bir şeyler söylemek, acısını hafifletmek istiyordum. Ama nafile... Ah Tanrım, haksızlık bu!

Sırma mutlu olmayı hak ediyor!

"Neyse," dedi kolumu okşayarak. "Geriye değil, ileriye bakmak gerek. Biraz da sen anlat. Düğün ne zaman?"

"Ne düğünü?"

"Henüz bir laf yok mu ortalarda?"

"Yok!"

"Kusura bakma şekerim. Sordum, çünkü uzak diyarlardan buralara yetişebilmek için konuyu vakitlice bilmek gerek."

Sırma gülelim diye bu sözleri söylemişti ama ben bu konuda gülemiyordum artık. Birden ona içimi açmaya karar verdim.

"Biliyor musun, Sırma, Oktay'ın tutumu beni çok üzüyor."

Oh be! O ur, o yara, o irin her ne dersen de, açığa çıkmıştı.

İşte. Derdimi yüksek sesle söylemiştim.

"Hangi konuda?"

"Evlilik konusunda..."

Oh, daha da rahatlamıştım.

Sırma, tehlikeli bölgeye girdiğini anlamış, sessizce benim anlatmamı bekliyordu.

"Şimdi şunu söylerken çok utanıyorum, sanki ben evlilik delisiymişim gibi... ama... sen söyle. Birisiyle neredeyse üç yıldır çıkıyorsun ve... Ay, çıldıracağım, tıpkı Huriye Abla gibi konuşmaya başladım."

"Huriye Abla da kim?"

"Uzun hikâye... Başka zaman anlatırım."

"Evet."

"Ne diyordum, üç yıldır çıkıyorsun, birbirinizi seviyorsunuz ve sonra bir gün tüm duygusallığınla çok yakın bir arkadaşının evleneceğini söylediğinde onun tepkisi, iyi cesaret, demek oluyor. Sadece ve sadece, iyi cesaret, diyor, bu durumu hiç hem de hiç onaylamıyormuşçasına... Birbirini seven iki insanın evlenmesine getirdiği yorum, bu.

"Ve... sen de o sırada onun yanında oturuyorsun.

"Zaten baş başasınız! Siz ikiniz...

"Ve evlilik konusu...

"Ve tepki... 'İyi cesaret...'"

"Sen bayağı kırılmışsın, Serra," diyebildi sonunda Sırma.

"Kırılmaya hakkım var mı, yok mu onu da kestiremiyorum ya... Kendimce nedenler buluyorum; ekonomik koşullar kötü, bunu düşünerek söylemiştir diye kendimi avutmaya çalışıyorum."

"Aslını istersen günümüz koşulları tüm gençleri etkiliyor, İstanbul'daki arkadaşlar da aynı sorunlardan yakınıyorlar diye sen bana anlatmıştın. Hani yazın toplanmıştınız ya... Onun için dile getirmese de, eminim Oktay da bunu düşünüyordur. O sözler tamamen bu soruna yönelik bence."

"Olabilir! Evlilik için koşullar uygun olmayabilir, nasıl ev açarız, nasıl geçiniriz, diye düşünüyordur belki de... Tabii, gerçekten böyle düşünüyorsa... Neyse, diyelim öyle, o zaman neden bunu benimle konuşmuyor? Bunca zamandır birlikteyiz ve bu yıl mezun oluyoruz diyerek, eğer varsa, niyetini belli etmesi gerekmez mi?

"O zaman ben de nerede durduğumu, bu ilişkinin nereye gittiğini bilirdim. Ve sorunları oturup birlikte konuşur, birlikte omuzlardık.

"Ama evlilikten söz edilirken, iyi cesaret, diye kestirip atınca, sen de öylece havada kalıyor, ne düşüneceğini bilemiyorsun. Ve... sorular sormaya başlıyorsun. Yoksa o beni sevmiyor mu, yoksa bu sadece bir alışkanlık mı? Onun için gerçekten değerli miyim..."

Sırma sözümü kesti, "Saçmalama! Elbette Oktay seni çok seviyor ve sen onun için çok, hem de pek çok değerlisin."

"Diyorsun..."

"Evet Serracığım, diyorum. Ayrıca staj döneminde o kadar ayrı kaldınız ama sevginiz aynen devam etti."

"Ama Sırma, o böyle söyleyince bilsen yüreğim nasıl sızladı. Ve bir daha da o konuyu, başkalarıyla bile ilgili olsa, asla ve asla ağzıma almadım, bundan böyle de almayacağım."

"Yanlış!"

"Neden yanlışmış?"

"Bence sen bu konuyu oturup onunla konuşmalısın."

"Ölürüm de öyle bir şey yapmam."

"Senin şu batasıca gururun..."

"Sırma, sen çıldırdın mı? Ağzından çıkanı kulağın duymuyor galiba..."

"Kızım, günümüzde artık kızlar gidip beğendikleri kişiye çıkma teklif ediyorlar, gel evlenelim, diyenler bile var."

"İyi! Aferin! Onlar gidip söylesinler ama ben böyle bir şeyi kesinlikle söy-le-ye-mem!

"Serra, bu yaşamsal bir konu! Küçük kızlar gibi omuz silkip, istemem, istemem diye tepineceğine işe bir de bu açıdan bak.

"Oktay senin için çok önemli, çok değerli. Sen de onun için çok, önemli ve değerlisin. İkiniz de ilişkinizi önemsiyorsunuz ve birbirinizi seviyorsunuz. Bütün bunları göz önüne alınca, konuya yaşamsal demek çok mu yanlış?"

Ne diyebilirdim, haklıydı Sırma.

"Haklısın," dedim. "En azından benim için yaşamsal."

"Oktay için de öyle... Durum bu olunca, yani ikiniz için de konu çok önemli olunca, gidip bunu açık açık konuşmak, bu arada onun neler düşündüğünü öğrenmek kadar mantıklı bir şey olabilir mi?"

Yine haklıydı.

"Senden çok rica ediyorum, bunu bir düşün. Söz konusu ikinizin mutluluğu..."

"Tamam, tamam."

"Bana bunu ciddi biçimde düşüneceğine söz ver, lütfen."

"Pekâlâ, düşüneceğim."

"Hah şöyle! Senden bütün istediğim bu."

"Benden bir şey daha isteyebilirsin."

"Yaa," dedi Sırma, şaşırmıştı. "Ne istesem ki..."

"Karamelli don-dur-ma!"

"Oley!"

"Dilek'le ne zaman içimiz sıkkın olsa, karşı pastaneye gider, kovboylar gibi tezgâha yumruğumuzu vurarak, ver bir dondurma deriz ve dondurmamızı yer, açılırız."

"Harika! Biz de yiyelim, açılalım öyleyse..."

Böylece pijamalarımızı giydikten sonra, karamelli dondurmaları kâselere tepeleme doldurup, kiraz ağacının karşısına geçtik.

"Haklıymışsın Serra, dondurma bayağı iyi geldi," dedi Sırma.

"Eee, tabii," dedim ve ikimiz aynı anda, "Kuzinler biliiiir" diye çocukluk günlerimize bir dönüş yaptık.

Ertesi sabah Sırma'yla birlikte hastaneye gittik ve Defne Teyzeyi bir duş alıp toparlanması için anneanneme yolladık. Dedemin saçlarını taradık, malum o hep bakımlı olmayı sever, pijamasının üstünü değiştirdik.

"Teşekkür ederim, meleklerim benim," dedi. Şöyle bir daldı. "Ne şanslı adamım," diye devam etti. "Yaşlı ve hasta olduğunda etrafında pervane gibi dönen eşi, kızları, torunları ve damadının olması kaç kişiye nasiptir." Sonra eliyle yatağının kenarını işaret etti. "Oturun şuraya, size söyleyeceklerim var."

Yatağın iki kenarına iliştik.

"İkiniz de yakında gideceksiniz, okullarınıza döneceksiniz. Aklınızın bende kalmasını istemiyorum."

Sırma'nın da, benim de gözlerimiz doluvermişti bu sözler üzerine.

"Üzüldüğünüzü biliyorum," dedi dedem, uzanıp ikimizin de ellerini tutarak. "Ama ben sizin üzülmenizi istemiyorum. Hayatı olduğu gibi kabullenmek gerek. İnsanoğlu doğar, yaşar ve ölür.

"Bu kadar basit. Ama bizler bunu bir türlü kabullenemeyiz. Oysa insan kafasını, iradesini kullanıp, bu gerçeği ne kadar çabuk kabullenirse, bir sevdiğini yitirdiğinde daha mantıklı davranabilecektir. Bunun bir doğa kuralı olduğunu ve gün geldiğinde kendisinin de o sonu yaşayacağının bilincinde olacaktır.

"Ölüm karşısında abartılı davranmak hem akla aykırı, hem dine aykırı, hem insanlık onuruna aykırı. Bu gerçeği kabullenmenin daha da önemli yanı, insan gün gelip kendisinin de bu dünyadan göçeceği gerçeğini idrak ederse, o zaman günlerini daha dolu yaşayacak, güzelliklerin daha bir tadını çıkaracak; gereksiz tartışmalardan, öfkeden, şu üç günlük dünyada değmez diyerek uzak duracaktır.

"Onun için ölümü bilen, yaşamayı da bilir. Bunu unutmayın.

"Bana gelince, hele hele benim için hiç üzülmeyin, çünkü ben çok güzel yaşadım. Hayatta düşündüğüm her şeyi yaptım, yapamadıklarımı da dert etmedim.

"Hepsinden önemlisi, çok güzel bir aileye sahip oldum. Anneanneniz değerli bir insan. İki kızım ve onların kızları, yani sizler benim mutluluk kaynağım oldunuz. Sizlerle hep gurur duydum. Ve, bakın şu durumumda, hastayım ama yanımda sevdiklerim var, işte önemli olan da bu. Mutlu bir yaşam ve sonuna dek sevdiklerinle bir arada olabilmek. Onun için dedenize hiç üzülmeyin."

Bilmem söylemeye gerek var mı, ikimizde de seller gidiyordu.

"Sizi şimdi üzüyorum ama zamanı gelince bu sözler size destek olacak. Hem şunu da unutmayın: Kötü olan, ölüm değil, mutsuz bir yaşamdır. Bense çok mutlu bir adamdım. Ayrıca, bunları söyledim diye yarın ölecek değilim. Daha önümde çok yıllar var. Ama bazı şeyleri de konuşmak lazım. Bu kadar da pabuçsuz olmayın canım..." dedi ve ekledi, "hadi gidin yüzünüzü yıkayın. Bana da bir bardak su getirin."

Kös kös banyoya gittik. İkimizin de yüzü görmeye değerdi.

Suyunu içtikten sonra dedem, "Hazır laf açılmışken, size söylemek istediğim birkaç şey daha var, ama önce şu yastıkları bir düzeltin de daha dik oturayım," dedi. Hemen ikimiz iki yandan, kaymış olan yastıkları ortaladık.

"Bakın," dedi parmağını bize doğru sallayarak. "Hayatta en önemli konu, hayat arkadaşını bulabilmektir. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedik yine kös kös.

"Buna önem vereceksiniz ve karşınıza iyi biri çıktı mı, mızmızlık etmeyeceksiniz."

"Ama bu kararı nasıl vereceğiz, dede? Acele etsek, anlamadan dinlemeden evlendi, diyorlar. İyi tanımak istesek, bu kez de insana, sen armudun sapı, üzümün çöpü dersen, daha çok beklersin, diyorlar," diyerek Sırma bir solukta derdini döktü.

Dedem güldü. "Haklısın! Sanırım insanların demek istediği, acele etmeden hızlı git."

"Aaa, dede! Sen bu lafı nereden biliyorsun, ben internette okumuştum."

"Ben de gazetede... Ve çok da beğendim. Bu sözü yabana atmayın. Oyalanmayın ama aceleye de getirmeyin, demek isteniyor. Neyse, ne diyorduk. Ha, Sırma'nın sorusu..."

"Yani," dedi hemen Sırma. "O insanın bize göre olup olmadığını nasıl anlayacağız? Neye bakacağız? Kıstasımız ne olacak?"

"Çok zor sorular bunlar, Sırma," dedi dedem, düşünceli düşünceli. Sonra, "Tüm yaşam deneyimime dayanarak şöyle söyleyebilirim: İyi bir insan olsun, iyi! Bak bu 'iyi'nin altını çiziyorum. Çünkü iyi bir insanla hayat kolay, düzgün ve mutlu olacaktır. Siz kızlar bazen cafcafa kapılıyor, sade ve iyi bir genci göremiyorsunuz... Yok giyimi şöyle, yok arabası, fiyakası yerinde..."

"Delikanlılar da öyle," dedi Sırma. "Bütün baktıkları boy bos, saçlar, bacaklar..."

"İşte ben de onu diyorum. Akıllı olup, işin özüne inebilmelisiniz. İyi bir insan, bulunmaz bir pırlantadır, öyle birini tanıdınız mı, kaçırmamaya bakın... Bir de çalışkansa hiç korkmayın. O, ne yapıp edip ekmeğini taştan çıkaracaktır.

"Ölçünüz, iyi ve çalışkan insan olmalı. Gerisi de artık birbirinizi sevmeniz ve uyum sağlamanıza bakar. Demem o ki ayrıntılarda boğulmayın, işin kenarına, ucuna bakıp aslını kaçırmayın. Yok şöyle konuştu, yok böyle giyindi, diye o insanı doğru dürüst tanımadan karar vermeyin.

"Hayat arkadaşı çok ama çok önemli. Bunu bir kenara koyun bir kere.

"Sonra, aileniz çok önemli. Sakın birbirinizden kopmayın. İnsanın iyi bir ailesi varsa, ona dört elle sarılmalı. Sel gider, kum kalır. Herkes ve her şey gelir gider insanın hayatından, ama aileniz... hem kederde, hem sevinçte hep yanınızdadır.

"Şu anda çok güzel bir ailemiz var, bu bağları sizler sürdürün. Büyüklerinize sahip çıkın, evlenseniz, bambaşka yerlerde yaşasanız bile asla kopmayın. Çocuklarınız birbirlerine tıpkı sizler gibi yakın olsunlar. Güzel bir aileniz var, bunu koruyun ve sizden sonraki kuşağa da bu bağlılığı aşılayın. Sakın birbirinizden kopmayın.

"Ve, hayatınızda hep insanlar olsun. Yalnızlık Allah'a mahsus. Dostlarınızı iyi seçin ve bir kere seçince de onları sıkı sıkı tutun. Bir İspanyol atasözü vardır, 'Dostlar ve şarap yıllanmış olmalıdır,' diye.

"İnsanlarla ilişkilerinizde saygılı ve hoşgörülü olun. Bak, bunu laf olsun diye söylemiyorum. Saygı, bir dostluğu ömürlü kılar. İki taraf da saygılıysa o arkadaşlık sonsuza dek sürer ama terazinin topuzu kaçtı mı, bilin ki o bir yerde mutlaka patlak verir.

"Hoşgörülü olun, çünkü kusursuz dost arayan, dostsuz kalır. İnsanları olduğu gibi kabullenmeye çalışın, mükemmeliyet beklemeyin. Tabii size paspas olun diyen yok ama

iyi bir dostun ufak tefek kusurlarını görmeyiverin. Çünkü insanlara her zaman ihtiyacımız var, öyle kocasıyla kapanıp iki kişilik bir hücrede yaşayanlardan olmayın.

"Mutluluğunu bir tek şeye ya da bir tek insana bağlayan, mutsuzluğu garanti etmiş, demektir. Bunu unutmayın.

"Hayatımızın her döneminde gençken, yaşlıyken, keyifliyken, hastayken hep dostlarımıza ihtiyacımız var, onun için arkadaşsız kalmamaya bakın. Gerçek dost hayatın ilacı gibidir.

"Uzun lafın kısası, ot gibi yaşamayın!"

Yorulmuştu! Arkasına dayandı. Sanki tüm bildiklerini, daha doğrusu önemli bulduklarını bizlere aktarmak ister gibiydi.

Ah Tanrım, yüreğim ağrıyordu!

Sırma'nın da hali benden parlak değildi.

"Hadi, hadi, öyle süngüsü düşükler gibi oturmayın orada, ölmeye hiç niyetim yok. İki çift laf da mı etmeyeceğiz şurada. Sırma, aç bakayım şu televizyonu, biraz da dünyada neler olup bitiyor, ona bakalım."

Böylece, haberlere sığındık.

Ve... annem geldi!

Sağlıklı ve güçlü birini görmek ne güzel.

Ah Allahım, ailemi koru. Ne olursun dedeme bir şey olmasın. Annemi ve ailemin tüm bireylerini koru. Onları kaybetmeye dayanamam.

Dayanamam!

"Nasılsınız, babacığım," diyerek annem dedemi öptü.

"İyiyim, canım. Kızlarla bol bol sohbet ettik."

"Annem temiz çamaşır gönderdi."

"Amaaan... bu kadın da beni yeni damat mı zannediyor ne... Öyle her dakika pijama filan değiştirmem ben."

"Canım, el altında bulunsun diye yolladı. Hem, bir kavanoz vişne reçeli de var pakette."

"Hah şöyle! Sen yiyecekten haber ver," dedi dedem, sonra bana döndü. "Bak annen geldi, haydi siz de gidin, aşağıda bir şeyler atıştırın, öğlen oldu."

"Evet," dedi annem. "Nasıl olsa ben buradayım, isterseniz çıkıp bir dolaşın."

"Hayır," dedik yine ikimiz aynı anda. Zaten sayılı günümüz vardı, onu da olabildiğince dedemle geçirmek istiyorduk.

Hastanenin kafesi küçük, sempatik bir yer. Birer sandviçle birer kahve aldık ve pencere önünde bir masaya geçtik.

"Serra, dedem daha önce bizimle böyle konuşmamıştı."

"Aslını istersen, geçen gelişimde de bu tarzda konuşmuştu."

"Neden böyle konuşmak gereğini duyuyor?"

"Sanırım bizi hazırlamaya çalışıyor."

"Ayy, Serra..."

"Sus, bağırma öyle."

"Neye hazırlamaya çalışıyor? Yoksa çok kötü bir hastalığı var da, bizden mi saklıyorlar?"

"Sanmam."

"Öyleyse, niye böyle konuşuyor?"

"Bence, sen de, ben de uzaktayız ya, olur da, Allah korusun, başına bir iş gelirse hazırlıklı olalım diye düşünüyor."

"Öyle kötü oldum ki, Serra... Sanki bizimle vedalaşıyordu. Sanki bundan böyle yanımızda olmayacakmış gibi tembih üstüne tembih sıralıyordu."

Ben de Sırma'yla aynı kanıdaydım ama ona bunu söylemek istemedim, çünkü o Amerika'ya dönecek ve Amerika çok uzak...

"Ama," dedim son bir gayretle. "Dedemin ciddi bir hastalığı yok, şükürler olsun. Ve o daha uzun yıllar yaşayacak."

"Sahi mi Serra?"

Sırma, çocukluğumuzun Sırmasına dönüşüvermişti karşımda. Gözlerini bana dikmiş, teselli beklercesine, bakıyordu.

"Elbette!" dedim. "Testlerin sonucunda ne olduğu ortaya çıkacak, ilacını verecekler, olup bitecek."

"Biliyor musun, Amerika'ya gitmeyi hiç ama hiç istemiyorum. Burada sizlerle kalmak istiyorum."

"Kapris yapma, Sırma! Hiçbir şey olacağı yok. Şunun şurasında yaza ne kaldı ki... Hem sen farkında değilsin ama burada acele bir hayran edindin."

"Ne diyorsun! Nerede, nerede?"

Anında gözleri parlamıştı bizim süslünün.

"Şöyle benim çaprazımda oturuyor. Genç bir doktor. Beyaz gömlekli, göğsünde de steteskobu var. Pek havalı..."

Bizimki güya çaktırmadan baktı. Ve tabii genç doktorla göz göze geldiler.

"Hep bir doktor enişte olsun istemişimdir," diye fısıldadım Sırma'ya.

Kıkırdadı. Ve yine o masaya bir göz attı. "Kızım, doktor enişte istiyoruz dedikse, sen de bunu abartma."

"Eyvahlar Serra, buraya geliyor," diye fısıldadı Sırma, telaş içinde.

Eyvah ki eyvah, ya konuştuklarımızı duyduysa... Rezil olduk, rezil!

Gerçekten de genç adam gelip bizim yanımızda durmaz mı...

Ve de Sırma'ya bakarak, "Siz 112 numaralı odadaki beyefendinin torunlarısınız, değil mi?" demez mi?

"Evet," dedi Sırma, pür cilve.

"Ben de onun doktorlarından biriyim. Daha doğrusu dahiliye uzmanının asistanıyım, o nedenle onu sinirlendirmek pahasına bir sürü soru soran kişiyim."

"Yaa, ne kadar ilginç," dedi Sırma ve ekledi, "oturmaz mısınız?"

"Çok isterdim ama gitmem gerek. Zaten daha sonra dedenize de uğrayacağım, eğer oradaysanız görüşürüz."

"Evet, orada olacağım," diye cıvıldadı Sırma.

"Bu arada," dedi müstakbel enişte m. "Benim adım Deniz."

"Memnun oldum, benim adım da Sırma. Ve kuzinim Serra."

Deniz, ikimize gülümseyerek, "Memnun oldum," dedi ve ekledi, "görüşürüz." Sonra gömleğinin eteklerini uçuşturarak hızlı adımlarla kafeden çıkıp gitti.

"Serra," dedi Sırma, gözleri pırıl pırıl! "Şimdi sen ne dersin bu işe?"

"Kader kapıyı çalıyor, derim."

Ve gülmeye başladık. Dedemin odasına girdiğimizde hâlâ gülüyorduk.

Dedem, "Hah şöyle! Neydi o sümsük haliniz. İşte ben böyle neşeli ve güçlü kızlar görmek istiyorum karşımda," dedi.

Sırma bir koşu banyoya gitti. Çıktığında saçlar taranmış, hafif bir makyaj yapılmıştı bile.

Bir süre sonra Doktor Deniz gerçekten de geldi. Güler yüzlü, sempatik ve konuşkandı. Dedemle, annemle sohbet etti, bu arada Sırma'nın da Amerika'dan geldiğini ve birkaç gün sonra döneceğini öğreniverdi. Ayaküstü Amerika muhabbeti yaptılar, hangi eyalette, hangi okulda okuyor filan...

Doktor Deniz gittikten sonra Sırma, "Bir derginin koca bulma önerileri arasında, hastanelere gidin, maddesi de vardı," diye fısıldadı kulağıma kıkırdayarak.

Bir yanda dedem ve hastalık...

Öbür yanda Sırma ve belki de geleceğe uzanabilecek bir beğeni...

Bir saat önce gözyaşları ve hüzün...

Bir saat sonra gülücükler ve beklentiler...

Kulakların çınlasın, sevgili hocam.

İşte hayat!

28 Ocak, Pazartesi

Bunu hak etmiyordum, arkadaşlar!

Ben bunu gerçekten hak etmiyordum!

Zaten dedemin yanından sersem gibi dönmüşüm, bir de bugün okula gidip ben yokken yapılan planlardan haberdar olunca düşün halimi, sevgili defter.

Durum aynen şöyle:

Yarıyıl tatili için Fransa'ya gitme kararı alınıyor.

Turu, Oktay'ın yazın staj yaptığı acente düzenliyor. Ve, Oktay'dan da bu grubu götürmesi isteniyor. Eh, bu da Oktay için ekstra bir gelir anlamına geldiğinden, teklif anında kabul ediliyor.

Büyük bir grup olduğundan Oktay'a seninle çalışacak bir arkadaşın varsa, onu da yanına alsan iyi olur, deniyor, çünkü yarıyıl tatili için düzenlenen çeşitli turlar nedeniyle ellerinde ne rehber ne de tur operatörü kalmış vaziyette.

Oktay da beni öneriyor ama kesin yanıtı daha sonra verebileceğini, İstanbul'da olduğumu söylüyor.

Buraya kadar iyi! Ters bir durum yok. Hatta şıkıdımlık bir öneri. İş amaçlı olsa da Oktay'la birlikte gidilecek bir gezi... Tüm masraflar ödenmiş, cebimize de emeğimizin karşılığını koyacaklar. Daha ne...

Ammaaaa... Bizim Oktay bunu uluorta konuşunca, ben de ortalıkta yokum ya, benim iki cadı bu altın fırsatı değerlendirip, "Ah, Fransa'yı hep görmek istemişizdir," diyerek yine bir olta atıyorlar bizim sazana.

Bu noktada normal insanlar ne yaparlar? Grup sayısı tamam, derler; kusura bakmayın, derler. Lafın kısası bir şeyler bulur buluşturur, bu arsızları atlatırlar. Nitekim, grup sayısı gerçekten de limitliymiş. Ama bizim şövalye ruhlu oğlumuz ne yapmış? Patronuna gidip yalvar yakar olmuş ve bu iki sevimsizi tura dahil etmiş.

İnanılır gibi değil!

İyi ki Dilek var, onunla konuşup dertleşiyorum. O da olmasa, ciddi söylüyorum, kafayı yiyeceğim. Bütün bunları ona anlattıktan sonra, "Şu Oktay'ın yaptıklarına inanabiliyor musun?" dedim. "Elimize, birlikte gidebileceğimiz böyle güzel bir gezi fırsatı geçmişken, hangi aklı başında erkek bunu eski sevgilisiyle yardakçısını da aynı tura katarak harcar, sorarım sana. Üstelik bu kızlardan gıcık kaptığımı da biliyor."

Dilek derin düşüncelere dalmış gibiydi.

"Sen beni dinlemiyor musun, Dilek?"

"Tam bir çekirge öyküsü..."

"Sen neden söz ediyorsun Allah aşkına?"

Dilek parmaklarıyla sayarak, "Bir sıçrarsın çekirge, iki sıçrarsın çekirge, ama üçüncüsünde ele geçersin," dedikten sonra devam etti, "bu çekirge öyküsü seninle bu kızlar arasındaki yarışa ne kadar da benziyor. Doğum gününde onları atlattın, yılbaşında da aynı başarıyı gösterdin ama... bu kez sen yokken onlar bu işi kotarıverdiler."

"Yani şimdi ben çekirge mi oldum?"

"Canım öylesine aklıma geliveren bir benzetmeydi. Aslında saçma..."

"Hayır, hiç de saçma değil. Bu kızlardan kurtuluş yok anlamında çok güzel bir örnekti."

"Peki, Oktay bu yeni gelişmeleri sana anlattığında, sen ne yaptın?"

"Ne yapacağım, kocaman bir grup içinde olduğumuzdan mecburen cici cici gülümseyip, aman ne güzel, dedim."

"Şükürler olsun!"

"Nedenmiş o?"

"Kontrolünü kaybedip senin o müthiş öfke nöbetlerine tutularak Oktay'a avaz avaz bağırabilirdin de ondan..."

"Yok artık, daha neler... Ama Dilek, kendimi tutmak için gerçekten insanüstü bir çaba gösterdim."

Ben malımı bilirim, dercesine bir bakış fırlattı Dilek ve bir süre sessiz kaldık. İkimiz de düşünüyorduk.

"Biliyor musun Dilek, fena halde birikiyor."

"Ne birikiyor?"

"Oktay'ın bu kızlarla ilgili olayları... Ayrıca hep tetikte olmaktan da fena halde sıkıldım."

"Sıkma canını be Serra! Oktay'ın kendisi bir şey yapmıyor ki, onlar peşini bırakmıyorlar. Ayrıca elle tutulur bir olay da yok, etrafınızda yalana yalana dolanmalarından başka..."

"Bence hiç de öyle değil! Bence, Oktay onların bu ilgisinden bal gibi hoşlanıyor. Belki de bu gerçeğin kendisi bile farkında değil ama durum böyle. Onun hoşlanmadığı birisi olacak ve o kişi sürekli dibimizde barınacak... Mümkün değil! Onun için Oktay'ı bana hiç savunma. Belki somut bir şey yapmıyor ama bu ilgiden hiç de şikâyetçi olmadığı kesin."

Yine sessizlik... Dilek'in de keyfini kaçırmayı başarmıştım. Sonunda sanki başkası konuşuyormuşçasına uzaklardan sesimi duydum, "Bir bahane uydurup bu geziye gitmemeyi düşünüyorum."

"Kesinlikle olmaz!" diye oturduğu yerden zıpladı Dilek. "Bu, meydanı tamamen onlara bırakmak olur."

"Ama Dilekçiğim, diyorum ya, ben yoruldum. Onlar bir arada olmak istiyorlarsa, güle güle gitsinler. Ben hiç kalabalık etmeyeyim."

Dilek, "Yazıklar olsun," diye haykırdı. "Ben de seni yeri geldiğinde savaşabilen, güçlü biri sanırdım. Oktay'ı Betül'e gümüş bir tepside mi sunacaksın?"

"Valla kimse kimseye zorla bir şey yaptıramaz, madem öyle veya böyle Betül'ü yanında bulunduruyor, demek ki bunu istiyor."

"Hayır," diye tepindi Dilek. "O sadece salağın teki..." Ağzından kaçırdığı bu sözler üzerine yüzünde utangaç bir ifadeyle, "Özür dilerim, Serra," dedi ve devam etti, "o seni seviyor! Bundan yüzde yüz eminim, çünkü sana nasıl

baktığını görüyorum. Ama, dedim ya, zekâ düzeyi azıcık düşük olduğundan bu kızları bir türlü algılayamıyor. Şimdi sen geziye gitmezsen, bunlar o akşam yemeklerini, romantik ortamı, müziği, dansı hep kullanacaklar. Düşünsene..."

Benden ses çıkmayınca hırsla ayağını yere vurarak, "Kahretsin! Buna nasıl izin verirsin," diye beni azarladı. "Onların yatıp kalkıp dua ettikleri, senin bulunmadığın bir ortamda Oktay'la olabilmek... Ve sen bunu onlara ellerinle armağan edeceksin, hem de olabilecek en romantik yerde, bir Fransa gezisinde..."

"Tamam, tamam," dedim. "Gidiyorum."

"Hah şöyle. Git ve savaş onlarla. Göreyim seni..."

"Hiç hoşuma gitmiyor Dilek, hiç," dedim ve ekledim, "üstelik giderek onlara değil, Oktay'a kızmaya başlıyorum. Betül'le Alev'den hiç hoşlanmadığımı bildiği halde bana hiçbir şey söylemeden onları da bu geziye almasını, üstüne üstlük bunun için özel bir çaba göstermesini hiç ama hiç içime sindiremiyorum. Bu, resmen bir oldubittiye getirilmek. Ben aynı şeyi ona yapsaydım, ne düşünürdü acaba?"

Tatsız sohbetimize böylece nokta koyduktan sonra ikimiz de odalarımıza kapandık, çünkü yarıyıl tatiline şurada ne kaldı. Ve önümüzde bir dolu sınav var, hangi birine çalışacağımızı şaşırmış vaziyetteyiz. Bu kadar da üst üste konmaz ki bu sınavlar... Bir kahve yapıp sabahlayacağız artık. Çaresi yok!

Bu arada geziye katılacağımı Oktay'a yarın okulda söyleyeceğim. İyi ki sınavlar var, çünkü şu aralar onunla baş başa kalmak en son isteyebileceğim durum.

10 Şubat, Pazar

Kendimi uçağa attığım an uyuyakalmışım! Yorgunluk sadece sınavlardan kaynaklanmıyordu; onlar biter bitmez bu kez Oktay'la turun hazırlıklarına giriştik. Gideceğimiz bölge hakkında bilgi toplamaktan tut, vize işlemlerine kadar binbir ayrıntıyla uğraşmak gerekiyordu. Neyse, öyle ya da böyle hazırlıkları tamamladık ve sabahın 06:30'unda havaalanında buluştuk, çünkü uçağımız 08:30'da hareket edecekti.

Bu ne anlama geliyor biliyor musun sevgili defter? Bu, sabah 4:30'da kalkıp hazırlanmak anlamına geliyor. Gerçi Dilek, biraz daha uyuyabileyim diye hızlı hazırlanma tüyoları verdi ama ben o strese gelemiyorum. Duşunu alacak, hazırlanacak, bir şeyler atıştıracak, belgeleri son kez kontrol edip sonra da bir taksi çağırıp havaalanına varacaksın. Bir yarım saat daha uyuyayım diye bütün bunları hızlı çekim yapmak gerekiyor ki... teşekkür ederim, almayayım!

Sonuçta havaalanındaki işlemleri de kazasız belasız tamamladık ve Paris'e uçtuk. Pür neşe Diyar-ı Frenk topraklarına vardık varmasına da meğer bizi şahane bir düzensizlik örneği bekliyormuş.

Kuyruklar oluşturmuş turistler veee tam iki adet mızmız görevli... Yanlış duymadınız arkadaşlar, onca kalabalığa tam tamına iki görevli. Hadi diyelim başka adam yok, bari eli çabuk olanlarını koysalardı oraya. Adamlar pasaport kontrolü yapmıyor, edebi eser karıştırıyorlardı sanki. Uzun uzun okuyor, bakıyor, eviriyor, çeviriyorlar, sonra da ekşi mi ekşi bir yüzle pasaportunuzu size uzatıyorlar.

Wellcome to France yani...

Neyse, bu işkence bitince kendimizi otobüsümüze attık da, herkes derin bir nefes aldı. Gezimiz bundan böyle otobüsle olacak. Önce, Fransa'nın ortalarına doğru yol alıp, Şatolar Bölgesi diye anılan Loire Vadisi'ndeki belli başlı şatoları göreceğiz, sonra da kuzeye, Manş Denizi kıyılarına çıkıp Brötan Bölgesi'ni gezeceğiz. Böylece Fransa'nın orta ve kuzey bölgeleri hakkında bir fikrimiz olacak. İşte özet olarak gezi programımız.

Otobüsle epeyce bir yol aldıktan sonra Chartres Katedrali'ne gelince durduk. Yerel rehber bizi bekliyordu. Onun anlattıklarını Oktay tercüme edecekti. Nitekim, "Bildiğiniz gibi katedral kilisenin çok daha büyük olanıdır," diyerek söze başlayan Oktay, katedralin tarihsel geçmişini ve sanatsal önemini aktarmaya koyuldu. Gerçekten de mimarisi, heykelleri, tabloları ve süslemeleriyle etkileyici bir mekân, Chartres Katedrali.

Oradan çıkınca, küçük meydandaki dükkânları dolaştık. Her birinde bir el sanatı yapılıyor ve sergileniyordu. Daha çok dinsel konuların ağırlıklı olduğu, oymacılıktan cam ve tahta süslemeciliğe kadar uzanan ve eski el sanatlarını yaşatmaya yönelik bir ortak çabaydı gördüğümüz. Çok da güzel ve ilginçti, hele de bizler gibi yabancılar için.

Ve dantel perdeli, dünya şirini bir çay salonuna girdik. Tartlar ve pastalar tek kelimeyle enfesti!

Tahmin edilebileceği gibi, dörtlü vaziyetlerde geziyoruz. Ne sevimli değil mi? Daha doğrusu Oktay'la ben gezginlerle ilgileniyoruz, yani çalışıyoruz. Bize kalan zaman kırıntılarında da bu iki sevimsizle birlikte oluyoruz. Elimiz mahkûm!

Tur boyunca aile pansiyonlarında konaklayacağız. Bunların bazıları çok eski yapılar, bilmem kaç kuşaktan bu yana aynı ailenin mülkü olagelmiş ve yirmi beş-otuz kişilik grupları rahatlıkla barındırabilecek büyüklükte. Nitekim, bu gece böyle bir yerde kalıyoruz. Tarihi bir bina, bahçesi de çok güzel.

Zaten şu ana kadar gördüğümüz her yer çiçekler içinde. Bol yağmurlu bir iklim yardım ediyor, ama insanlar da özen gösteriyor, her yeri temiz tutuyor, bir karış toprağı bile çiçeksiz bırakmıyorlar. Helal olsun!

Evet, çok yorgunum. O nedenle ilk günle ilgili anılarımı burada kesip, yatağıma gömüleceğim.

A bientôt! (Yakında görüşürüz'ün Frenkçesi... O kadar da havamız olsun artık!)

11 Şubat, Pazartesi

Sabah ilk durak Loire Vadisi'ndeki Chenonceau (Şenonso okunuyor kendileri) Şatosu'ydu. Aman Tanrım, o ne görkem... Cher Nehri'nin üzerine inşa edilmiş olan şatonun aksi o durgun sulara yansıdığında seyretmeye doyum olmuyor. Ve bu güzellik geniş bir taş köprüyle karaya bağlanıyor. Şato, halk arasında Kadınlar Şatosu diye anılıyor, çünkü tarih boyu bu şatoya çoğunlukla kadınlar sahip çıkmış ve güzelliğine güzellik katmışlar.

Şatonun ilk ünlü sahibesi, Kral II. Henri'nin sevgilisi Diane de Poitiers. Şimdi arkadaşlar, durumlara bakın.

Bir rivayete göre bu Diane de Poitiers, II. Henri'nin babası, I. Francis'in sevgilisiymiş aslında. Yaaa...

Ve kral, Diane'den haylaz oğlunu eğitmesini istemiş. Bunun üzerine Diane genç prensin hem eğitmeni hem de sevgilisi olmuş!!! Kimileri bütün bu lafların doğru olmadığını, Henri'yle Diane'in "seviyeli ve düzeyli" bir beraberlikleri olduğunu söylüyorlarsa da, âlemin ağzı torba değil ki büzesin...

Neyse, II. Henri 1547 yılında tahta çıkınca Diane de Poitiers'i hayatının bir numaralı kadını, yani kral metresi ilan etmiş. Oysa II. Henri evliymiş, arkadaşlar. Üstelik karısı İtalya'nın en ileri gelen ailelerinden Medicilerin kızı Catherine de Medici'ymiş. Bu ailenin bir özelliği de, hobi olarak zehir yapma sanatını geliştirmeleri ve bunu rakipleriyle, şu veya bu şekilde yollarına çıkan kişiler üstünde denemeleriymiş?! O nedenle Henri'nin bu davranışına iyi cesaret doğrusu, demekten kendini alamıyor insan. Öte yandan, o dönemde özellikle de söz konusu kişi kral olunca böyle ilişkiler doğal karşılanıyor, ama bu halktan biri olursa ahlak kurallarına uymadı diye acımasızca cezalandırılıyormuş.

Al sana çifte standart!

II. Henri, Diane'e hediyeler yağdırıyor, bu da Catherine de Medici'nin hiç mi hiç hoşuna gitmiyormuş. Kimin gider ki... Henri, bu hediye işini iyice abartarak tutup Chenonceau Şatosu'yla kraliyet mücevherlerini bile Diane'e hediye etmiş. (Bir de Oktay'ın bana aldığı hediyeleri düşünüyorum da...)

Evet, ne diyorduk, üstüne üstlük, Diane, II. Henri'den tam on dokuz yaş büyükmüş!!! Gönül ferman dinlemez lafı bu duruma cuk oturuyor. Ama hakkını yemeyelim, Diane çok çok güzel bir kadınmış. Üstelik akıllı, soylu ve kültürlüymüş.

II. Henri ona o denli âşıkmış ki, Ay Tanrıçası Diane'in sembolü olan hilali kendi arması; hep siyah beyaz giyen sevgilisinden esinlenerek, renklerini de siyah beyaz olarak belirlemiş.

O zamanlar her şövalye, arması ve renkleriyle tanınırmış. Kralın da arması hilal, renkleriyse, az önce belirttiğim gibi siyah beyazmış.

Durumu gözünüzün önüne getirin sevgili arkadaşlar. Kral ortada, tahtında oturuyor. İki yanında iki kadın.

Bir yanında Diane de Poitiers, öbür yanında Kraliçe Catherine de Medici... Zavallı Catherine! Taş olsa çatlar böyle bir durumda.

Diane de Poitiers'in eskimek ve yaşlanmak bilmeyen güzelliğini merak edenler için tarih sayfalarında yanıtlar var. Demek ki o zamanlarda da magazinciler varmış! Diane sabahları erkenden kalkar, mutlaka yüzer, yürür, ata biner, sonra şatosuna dönüp öğlene kadar uyurmuş. Güzelliğini bunlara borçlu olduğunu yazıyor magazinci tarihçiler.

Şato ona armağan edildikten ve emrine sınırsız miktarda para verildikten sonra Diane şatoyu muhteşem bir yaşam yerine dönüştürmüş. Kendi adıyla anılan bahçeler yaptırmış. Bunların yanı sıra o zamanlar Fransa'da pek bilinmeyen nadide sebze ve meyvelerin de yetiştirildiği özel sebze, meyve köşeleri oluşturulmuş. Örneğin, kavunu, enginarı o zamanlarda pek bilmezlermiş.

Bizzat ilgilenerek şatoyu karaya bağlayan taş köprüyü yaptırmış, mutfağın büyük davetlere cevap verebilecek biçimde yeniden düzenlenmesini sağlamış. Ve şatoda kralı eğlendirmek için birbirinden görkemli davetler, balolar, gösteriler düzenlemiş.

Derken, bir gün bir turnuvada kralın gözüne mızrak saplanmış ve kral büyük acılar çekerek ölmüş. Kral ölünce bütün güç Catherine'in eline geçmiş. Ve onun da ilk işi Diane'den Chenonceau Şatosu'nu terk etmesini istemek olmuş.

Şato iki kadın arasında bir dava konusu haline gelmiş. Diane, şatonun kendisine kral tarafından armağan edildiğini söylüyor, Catherine ise şatonun kraliyet mülkü olması nedeniyle Diane'de kalamayacağını savunuyormuş. Uzun süren bir davadan sonra kazanan Catherine olmuş. Diane'e Chenonceau'un karşılığında başka bir şato önermiş ama Diane o şatoya adımını bile atmamış. Ve inzivaya çekildiği yerde, altmış altı yaşına kadar yaşamış.

Catherine de Medici şatoyu ele geçirdikten sonra elinden geldiğince Diane'le ilgili tüm izleri silmeye çalışmış. Önce Diane'in bahçelerine inat, Catherine de Medici bahçelerinin düzenlenmesini emretmiş. Sonra Diane'i gösteren tabloları kaldırtıp, yerine kocaman kocaman kendi portrelerini astırmış. Ve Diane'den geri kalmamak için şatoya çok güzel bakmış, birbirinden ihtişamlı davet ve gösteriler düzenlemiş.

Böylece Chenonceau Şatosu bu sahibesi sayesinde daha da parlak bir hal almış.

Catherine de Medici öldüğünde, Chenonceau Şatosu onun vasiyeti doğrultusunda yine bir kadına, bu kez oğlu III. Henri'nin eşi Louise'e geçiyor. Ama III. Henri bir fanatik tarafından bıçaklanarak öldürülünce, eşi Louise şatoyu bir matem tapınağına dönüştürüyor. Tüm renkli perdeler indiriliyor, yerine siyahları asılıyor, süslü, renkli eşyalar kaldırılıp dinsel ve ölümle ilgili tablolar asılıyor.

Kendi yatak odasıysa tam bir matem odası. Her yer simsiyahtı arkadaşlar. Louise'in kendisiyse, eski bir inanışa göre gerçek matem rengi olan beyazlar giyiyor. Böylece Chenonceau Şatosu, Louise ölene dek matemini tutuyor.

Ve ilginç rastlantılar sonucu o dönemden bugüne bu şatoya çoğunlukla kadınlar sahip çıkıyor. Örneğin, 1700'lü yıllardaki sahibesi burayı entelektüellerin toplandığı bir merkeze dönüştürüyor. Ünlü düşünürler, yazarlar, müzisyenler, ressamlar toplanıyor, sohbetler yapılıyor, fikirler tartışılıyor.

Sanatın her dalı bu şatoda destek ve kabul görüyor. Günümüzdeyse bu güzel şato artık zengin bir işadamının mülkü. Onlar da eski sahiplerini aratmayacak bir özenle Chenonceau Şatosu'na bakıyorlar.

Yaaa, işte böyle.

Nasıl? Dersime iyi çalışmış mıyım?

Hele de işin içinde aşk hikâyeleri olunca insan daha bir kolay öğreniyor, azizim.

Oradan bir başka şatoya geçtik. Adı Villandry. Dediklerine göre en güzel bahçeleri olan şato, Villandry'miş. Gerçekten de her bölüm ayrı bir tablo sanki. Örneğin, koca bir park aşkın hallerine ayrılmış.

Evet, evet, doğru duydunuz arkadaşlar. Aşkın halleri anlatılıyor... Ahmet Altan'ın kulakları çınlasın!

Yeşil taflanları budayarak çift çift olmak üzere çeşitli kalp biçimleri sergileniyor. Şöyle ki, bir çift kalp çok düzgün ve içi pembe çiçeklerle doldurulmuş. Buna, gençlik aşkı, temiz aşk, ilk aşk deniyor.

Bir başkasının içi kıpkırmızı çiçeklerle süslü; bu ihtiraslı aşk, şehvet oluyor.

Sonra bir çift çarpık çizgilerle belirlenmiş kalp var. Bunlar uçuk, sivri aşklar oluyor.

Vee... ortadan bölünmüş kalpler var; bunlar da kırık kalpleri simgeliyor. Yani ihaneti, aldatmayı...

Bu şatolarda benim ilgimi çeken bir konu da duvarlardaki dev boyutlu goblenlerdi. Kimi şato hayatını, kimi av sahnelerini canlandırıyor. Nitekim, yerel rehberin anlattığına göre bir prenses ya da bir soylu doğduğu zaman hemen goblen işleyenlere sipariş verilirmiş ve bu boyuttakiler, söz konusu prenses ya da soylu, evlenme çağına gelene dek ancak bitermiş. Ne emek, ne emek...

Bir başka ilgimi çeken de şatolarda neredeyse yok denecek kadar az eşya olmasıydı. Tam ağzımı açmış bu soruyu soracakken, gruptan bir hanım sordu, "Oktay Bey, lütfen rehberimize sorar mısınız, şatolarda neden bu kadar az eşya var. Altı üstü bir yatak, bir masa... Bazı yerlerde o bile yok."

Oktay, rehberimize soruyu tercüme etti ve ondan aldığı yanıtı gruba nakletti, "O dönemlerde kralların belli bir sarayı yokmuş, bu daha sonra gelmiş. Maiyetleriyle birlikte, mevsimine göre şatodan şatoya geçerlermiş. Kimi zaman avlanmak için, kimi zaman o bölgeyi denetlemek için... Durum böyle olunca, kral karar verilen şatoya gitmeden bir-iki ay önce bu goblen duvar halıları, yer halıları, perdeler, bazı eşyalar ve biblolar arabalarla oraya taşınır, şatoya yerleştirilirmiş. Böylece kral gelince dayalı döşeli bir şato bulurmuş. Kralların nereye, ne zaman gideceği ve orada ne kadar kalacağı bilinmediğinden, bu daha ekonomik bir yöntem olarak kabul görüyormuş."

Günün son şatosunda hiç ama hiç eşya yoktu. Ötekilerde goblen duvar halıları, tablolar, süslü yataklar o çıplaklığı kırıyordu, en azından.

Gri taş basamaklar, kuleler, salonlar... oradaki yerel rehberse çok hoş bir hanımdı. Alımlı dediklerinden ama kardeşim, o taşları anlattı da anlattı. Resmen ağaç olduk orada. Grubumuzun teyze, amca kategorisindekiler isyan edip, parktaki banklara gidip yerleştiler, "Oktay oğlum, sen sonra bize özetleyiverirsin," diyerek.

Çok akıllıca!

Ama teyzem anlatıyor da anlatıyor. Hiç susacağı yok. Yavaşça Oktay'a yanaştım. "Oktay, yeter yani. Bak millet sıkıntıdan patlıyor."

"Yapabileceğim hiçbir şey yok, Serra. Bunlar yerel rehberler, anlatacaklar, görevleri bu. Yoksa paralarını alamazlar."

"Peki, susması için para toplasak..."

Oktay kızgın bir bakışla beni susturdu.

"Valla, sen dinle, ben gidiyorum," dedim ve kendimi banklara, büyüklerimin yanına attım.

Akşam yemeğinde insanlar daha bir normalleşmişlerdi sanki. Dün gece ilk gece diye mi artık bilemeyeceğim, herkeste bir hava, bir hava... Kokoşlar!

Sofralar altışar kişilik kurulmuştu. Tabii bizimkiler, benim işbaşında olmamdan yararlanıp hemen Oktay'ın iki yanını kapmışlar. Ne kadar ayıp yaa... Ne kadar saygısızlar... Ama baktım, oh maşallah, Oktay da halinden pek bir memnun, ben de öbür masalara yöneldim.

"Buyurmaz mısınız, Serra Hanım," diye seslendiler ta öbür baştaki masadan. Saçları kırlaşmış, elinde piposunu

sıkı sıkı tutan bir beydi bana seslenen. Yanındaki iki genç adamsa hemen bana yer açtılar. Eh, ben de geçtim oturdum. Masadaki genç çiftinse balayı gezisine çıkmış gibi bir halleri vardı.

Bu arada Oktay, nasıl olduysa, bana seslenildiğini duymuş, ayakta, buraya gelsene, anlamına gelen işaretler yapmaktaydı. Ben de, nereye geleyim, masan dolu, kucağına mı oturayım dedim yine işaret yöntemiyle. Salonun bir başından öbür başına haykıracak halim yoktu herhalde. Ben böyle cevaplayınca, tabii kimse bir şey duymadı ama bizim masadan kahkahalar yükseldi ve de bu kahkahalar birtakım genç erkeklere ait olunca, Oktay'ın hiç mi hiç hoşuna gitmedi.

Yemekte sohbet çok keyifliydi. Oh be, dedim, dünya varmış. Kır saçlı, pipolu bey meğer bir sanat profesörüymüş, genç adamlardan, adı Cem olan da onun asistanı, Bülent olansa koreografmış. Genç çifte gelince, tam da tahmin ettiğim gibi balayındalarmış. Bizim masa harikaydı, öteki kasıntılarla alakaları yoktu. Profesör yemek boyu genç çifte takıldı durdu, biz de bol bol güldük.

Uzaktan görebildiğim kadar Oktay, kokoşlarla sıkıcı bir gece geçirmekteydi, iki yanındakilerinse bu durumda yardımcı olabildikleri söylenemezdi. Odalarımıza gitmek üzere merdivenleri çıkarken Oktay'la belki bir yarım dakika baş başa kaldığımızda, "Güzel vakit geçiriyor gibi bir halin vardı," dedi.

"Gerçekten de uzun zamandır böylesine keyifli bir akşam yaşamamıştım," deyip, hemen ekledim, "Haydi, iyi geceler." Ve dosdoğru odama girdim.

İyi be!

Sen al sana hayran (!) iki tipi iki yanına, sonra da ben sadece ve sadece iyi vakit geçirdim diye, bana taş at. Oysa bizim masada ne onlar bana sarktı ne de ben onlara. Dümdüz, bol şamatalı, eğlenceli bir sohbetti. Buna bile tahammül edemiyorsan, biz ne yapalım Oktay Bey?

12 Şubat, Salı

Onca şato gezmekten herkes hışır vaziyetlerde olduğundan gün boyu otobüsle geze geze gitmek bayağı iyi geldi.

Nantes kentine geldik ve derhal meşhur Nantes Katedrali'ni gezdik. Tabii bizleri yine bir yerel rehber karşıladı ve katedrallerle ilgili epeyce bilgi verdi. Ben defterime kendimce ilginç olanları aktarıyorum, gerisini gerektiği takdirde ansiklopedi karıştırıp bulabilirim nasıl olsa.

Nantes kentine gelmekle, Brötanya diye anılan bölgeye girmiş sayılıyoruz. Fransa'nın kuzeyinde Manş Denizi ve batıda Atlas Okyanusu kıyılarında yaşayan kişilere Brötan, bu bölgeye de Brötanya deniliyor.

8. ve 9. yüzyıllarda İngiltere'den gelen Keltler bu topraklara yerleşip Brötan adını alıyorlar. Bugünün Brötanları, Keltleri kendi ataları olarak görüyor ve apayrı bir dil konuşuyorlar. Sokak levhaları bile hem Fransız, hem Brötan dilinde yazılı.

Nantes Katedrali'nde aslen Brötanyalı olan kraliçelerden Anne'in annesiyle babasının lahdi vardı. Söylemeye ne gerek, heykel ve mermer süslerle bezeli muhteşem bir lahit.

Ve asıl bomba şimdi geliyor. "Anne de Bretagne" yani Brötanyalı Anne'in kalbi de bu katedralde gömülü! İnanabiliyor musun sevgili defter.

Aslında bu bazı kraliçelerce uygulanan bir yöntemmiş. Prensesler ülkelerinin çıkarı için zorunlu evlilikler yapıyorlar ve ölünce bedenleri kralın yanına gömülüyor. Ama bazılarının vasiyeti doğrultusunda, öldüklerinde kalpleri alınıp kendi ülkelerinde toprağa veriliyor. Böylece vücudu bir yerde, kalbi başka yerde olabiliyor. Ne kadar hüzün verici değil mi? Demek onca yıl yeni vatanına ısınamamış, aklı ve gönlü hâlâ doğduğu yerde.

Hele de Brötanyalı Anne'in öyküsü iyice acıklı. İki kez evlenmiş, önce Kral VIII. Charles'la, sonra da Kral XII. Louis'yle. Ve henüz yirmi üç yaşındayken annesiyle babasını, kocasını ve dört çocuğunu kaybetmenin acılarını yaşamakta olan bir kraliçeymiş o. Kadere bak, denmez de ne denir.

Bir ilginçlik daha... Sözünü ettiğim lahdin dört yanında birbirinden muhteşem dört heykel vardı. Biri adaleti, biri gücü, biri hoşgörüyü, sonuncusu da itidali temsil ediyordu. O heykellerde öyle bir sanat sergilenmişti ki, hiç gözümün önünden gitmiyor.

Örneğin, İtidal adlı heykel... Önden baktığınızda güzel bir genç kız görüyorsunuz, oysa başının arka tarafında yaşlı bir erkek yüzü var! Bunun anlamı, genç bir kadının bir yaşlının olgunluğuna sahip olabilmesi, bir başka deyişle itidalli olması...

Öğleden sonra, ver elini Vannes kenti. Burası da Nantes gibi güzel, düzgün ve tertemiz bir şehir. Küçük bir kafeye girip krep yedik ve butikleri dolaştık.

Vannes, Nantes kentine göre daha koyu Bröton'muş. Kendilerini asla Fransız olarak kabul etmiyor, kendi dil ve geleneklerine bağlılıklarını sıkı sıkıya sürdürüyorlar. Yabancılara da bayıldıkları söylenemez ama turizmin getirdiği para hatırına yabancının turist türüne katlanıyorlar gibime geldi. Belki de yanılıyorum ama kişisel izlenimim böyle.

Öte yandan Fransızlar da Brötanlarla dalgalarını geçiyorlar anlaşılan. Şimdi nakledeceğim fıkrada görüleceği gibi...

Bir Fransıza sormuşlar, "Yarın dünyanın sonu olacağını bilsen, ne yapardın?

Fransızın yanıtı, "Derhal Brötanya'ya giderdim çünkü onlar her yerden elli yıl geride..."

Au revoir (Yine görüşürüz'ün Fransızcası oluyor kendileri...)

13 Şubat, Çarşamba

Ve bugün bir Brötan köyündeyiz.

Dünya şekeri bir köy... Hani masal kitaplarında çizilmiş evler, bahçeler vardır ya aynen öyle. İnsanın kucağına alıp evine getiresi geliyor.

Dantel perdeleri, pencere içlerindeki salkım salkım sardunyalarıyla, tek katlı küçük, sempatik evler... Bir de köy okulu var, o da tek katlı; pencerelerden içeri bakınca elma yanaklı çocuklar hemen el sallıyorlar. Başlarında da uzun saçlarını atkuyruğu yapmış, boylu boslu yakışıklı bir öğretmen...

Yerel rehber bizi alıp müze gibi kullanılan köy evine götürdü ve başladı yüzyıllar öncesinin kırsal yaşamını anlatmaya.

Bir kere tıpkı bizim köy evlerindeki yüklükler gibi dolapları var. Burada daha çok çarşaflar istiflenirmiş. Çarşaf önemli bir olaydır, diye altını çizdi rehberimiz. O zamanlar çamaşır yılda sadece ve sadece iki kez yıkandığından bol bol çarşaf gerekiyormuş. Zamanı gelince, bu dağlar gibi yığılmış çarşaflar, dere kenarında külle yıkanırmış. (Teknoloji çağında doğmuş olmama bir şükrettim ki...)

Bir kızın zenginliği çeyiz olarak getirdiği çarşaf sayısıyla, eteklerinin boyundan belli olurmuş. Öyle ya, ne kadar çok çarşaf getirirse, aile o kadar rahat edecek. Etek boyları da ekonomik düzenin göstergesiymiş. Zengin kadınlar yerleri süpüren etekler, fakirlerse bilekte etek giyerlermiş. Anlaşıldığı üzere, ne kadar uzun, o kadar varlıklı... Mini eteklilere duyurulur...

Gelinin başına portakal çiçekleri takılırmış, çünkü portakal çiçeği bekâreti simgeliyormuş. İnsanlar öylesine çiçek takmazlarmış o zamanlar. Takılan çiçeğin bir anlamı olurmuş. Şimdi nerdeeee...

Ha, bir de düğüne giderken herkes kendi tahta kaşığını götürürmüş. Çatal bıçak henüz kullanılmıyormuş. Tüm köy halkını davet ettiğine göre, nereden bulsun adam onca kaşığı... Tıpkı Dilek'in annesiyle babası gibi. Ay, bunları yazarken bayılacağım gülmekten. Yurduma döner dönmez, ilk yapacağım toprağı öpmek olacak, ikincisi de Dilek'e, "Atalarınla tanıştım! Onlar da seninkiler gibi herkes kendi kaşığını getirsin, diyorlarmış," deyip bir güzel dalgamı geçmez miyim ben...

Evet, arkadaşlar, tahta kaşık deyip geçmeyin, çünkü çarşaf gibi, bu da çok önemli... Mevzu derin...

Şöyle ki, bir delikanlı bir kıza evlenme teklif edeceği zaman ona bir kaşık sunarmış. Eğer kaşık çok sade, çok sıradansa, "Aslında ben seni istemiyorum ama ailemin zoruyla evlenme teklif ediyorum," anlamına gelirmiş.

Vaziyete bakar mısınız?

Böylesi bir teklif alan kız da, sağ ol, ne kadar da moral verdin, diyerek, kaşığı o hanzonun kafasına fırlatmıştır, umarım. Öte yandan kaşık oymalı moymalıysa benim bu işte gönlüm var, demekmiş. Sağ olunuz, ne kadar da naziksiniz...

Vee, geliyorum işin can alıcı noktasına. Yani, bu evlilikler nasıl gerçekleşirmiş; nasıl, nerede tanışırlarmış sorusuna. Öyle ya, o dönemde kızlar uslu uslu evlerinde oturup gergef işlerlermiş. Öyle şimdikiler gibi hel hel sokak gezmezlermiş. (Bu son cümlenin patenti babaanneme aittir! Duyurulur!)

Neyse... Bu durumda terzi teyzeler devreye girer, çöpçatanlık yaparlarmış. Neden terziler diye soracak olursanız, meslekleri gereği kızları yarı çıplak görebildiklerinden damat adaylarına gerekli bilgileri sağlayabiliyorlarmış da ondan.

Bunları duyunca, içimden, ohoo aynı dönemin bizdeki bohçacı kadınları bunlara beş basar diye düşünmeden edemedim, arkadaşlar. Öyle ya, bir kere bizimkiler kızları hamamda görürlermiş... sansürsüz!

Sonra çarşaf sayma zorunluluğu olmadığından bol bol yıkanılır, misler gibi dolanılırmış. Hamamın önemini böylece vurguladıktan sonra konumuza dönebiliriz.

Terzi kadının önerilerini aile onaylar, gençler de birbirlerinden hoşlanırlarsa, bu iş olurmuş. O zaman terzi kadına bir çift tahta pabuç armağan edilirmiş. Böylece başarılı bir çöpçatan olduğu tak tak yürüyüşüyle cümle âleme duyurulurmuş.

O tahta pabuçları evin önüne koymuşlardı, dayanamadım, ayağıma geçirip bir foto çektirdim. Umarım iyi çıkar.

Köydeki insanlar o dönemin giysileriyle dolaşıyor ve asırlar öncesinin günlük yaşamını sergiliyorlardı. Ayrıca, kentlerdekilerin aksine güler yüzlü ve sempatiktiler.

Akşam yine bir başka pansiyonda konakladık. Bu kez Oktay aynı masada olalım diye elimden tuttu, birlikte yürüyüp yerimize oturduk. Bilmem söylememe gerek var mı, kuyruklarımız da peşimizde...

Sana bir şey itiraf edeyim mi sevgili defter, aslında ben o sanat profesörü Aydın Bey, Bülent ve Cem'le oturmayı yeğlerdim. Çünkü rahat, eğlenceli bir sohbetti onlarla paylaştığım, oysa Oktay ve melekleriyle sadece gerginlik yaşıyorum. Sürekli rol yapmak beni yoruyor. O nedenle bu gezi bitene dek, çeşitli bahanelerle bunlardan uzak durmayı düşünüyorum. Zaten fazla bir zaman da kalmadı.

Evet, Brötan köyü gerçekten çok şirindi.

14 Şubat, Perşembe

Bugün Brötanya'nın en uç noktasındayız.

Bu bölgede "Kalver" diye anılan bir sanat türü var. Dinsel bir sanat. Karanlık görüntülü kiliseler ve onların üstündeki çeşitli ürkütücü heykellerden oluşuyor. İsa'nın

acılarını, ölümünü anlatmasının yanı sıra şeytanlar, cinler ve onlarla ilgili bir dolu kötü olaylar bu kara yüzlü taşlara oyulmuş.

Örneğin, 16. yüzyılda yapılmış olan, Hazreti İsa'nın hayatını çeşitli sahnelerle anlatan bir kalverde iki yüzden fazla heykelcik var. Şimdi tutmuş bütün bunların yanında, günahkâr bir kadının öyküsünü de bu heykeller aracılığıyla anlatmışlar. Bu kadın şeytanın sevgilisi oluyor, kutsal suyu çalıyor ve bunun sonucunda cehenneme atılıyor. İşte böyle bir şeyler...

İlginç olan, bu karanlık, ürkütücü dış yüzlere karşın kiliselerin içinin rengârenk olması. Heykeller canlı renklerle boyanmış, altın yaldız kullanıldığı için de her yer pırıl pırıl. Bu tezatın da bir anlamı olsa gerek.

Bröton köyündeki rehberimiz nasıl düğün, evlilik gibi konularda bizi aydınlattıysa, buradaki de ölümle ilgili geleneklerini anlattı.

O dönemde insanlar ölünce kilisenin bahçesine gömülürlermiş ve otuz yıl sonra kemikler toplanıp, kutulara konur, kilisenin altındaki özel bir odada saklanırmış. Bu yöntem, daha sonra ölenlere yer açmak için uygulanırmış. Ve -işte burada sıkı durun arkadaşlar- kafatası da aileye teslim edilir, aile bunu evinde saklarmış!!! Aile saadeti, anlayacağınız.

Ne dönemlerde, ne âdetler yaşanmış, ne değişik tutumlar varmış.

Öğleden sonra St. Malo'ya geldik. Surlarla çevrili bir şehir. Eski dönemlerde kenti İngiliz korsanlardan koruma görevi yapan kalın duvarlar, şimdi turistlerin üzerinde yürüyerek kent turu yaptığı güzel bir sokak sanki.

Benim grup turunu tamamlayınca, meydanda bir kafede toplandık. Ben de kendimi bir masaya atıp sıcak elmalı payla, üstüne koymak için dondurma ısmarladım.

Herhalde yani...

O kadar yorulduk!

Oktay'la melekleri henüz ortalarda yoktu. "Serra Hanım, biz de oturabilir miyiz," diyen sevgili profesörüm Aydın Beyin sesini duyunca, büyük bir memnuniyetle onları masama buyur ettim.

"Mmmm," dediler. "Yediğiniz pek güzel bir şeye benziyor."

"Şiddetle öneririm."

Derhal siparişler verildi.

"Sabah gördüklerimiz ne korkunç şeylerdi," dedim.

Bunun üzerine bana uzun uzun Ortaçağ'daki din anlayışının insanları korkutarak yönlendirmek olduğunu ve bunun sanata da yansıdığını anlattılar. Biz böyle kaptırmış konuşurken, Oktay'ın sesini duydum, "Serra! Biz de seni arıyorduk."

"Benim grup turunu tamamladı, şimdi biraz dinleniyoruz. Hem size ne oldu böyle?"

Betül, Oktay'la Alev'in arasında, zorlukla yürüyordu. "Betül bileğini burktu da, ondan geciktik," dedi Oktay.

"Aptal kafam," diye sızıldandı Betül. "Tutup başka pabucum yokmuş gibi topuklu giydim. Surların eğri büğrü taşlarında bileğim döndü, çok acıyor."

"Hay Allah," dedim, yalandan da olsa.

Oktay bana, bize yardım et, der gibi bakıyordu.

Oh be! İyi valla!

Baş belasını benim üstüme yıkacak, kendi de geçip benim yerime oturacak.

Yok öyle şey!

Nasıl takıp getirdiyse, şimdi de öyle bakar onlara. Hem de ikisine birden...

Anlamazlıktan gelerek, "Bence siz doğru otobüse gidin, zaten şurada az bir zaman kaldı. Geri kalanları ben toparlar getiririm," diyerek hiiiç istifimi bozmadım.

Söz konusu başka biri olsaydı seve seve, ben dinlendim, hadi sen otur biraz, onu ben götürürüm, derdim. Amma bunlar onun bebekleri, getirdiği gibi baksın!

Böylece onlar, bir yanında Alev, öbür yanında Oktay, ortada da hoplaya hoplaya giden Betül'le ufak ufak yola koyuldular.

Çok tasamdı!

Şimdi arkadaşlar, bu sözlerin patenti de babaanneme aittir.

Şöyle ki, babaannem akşamları televizyonda mutlaka ama mutlaka hava raporuna bakar. Niye o kadar meraklıdır, onu da anlayan beri gelsin. Kadın sanki çiftçi veya denizci.

Neyse, Türkiye'yle ilgili hava raporu sona erince, bazı kanallar Avrupa kentlerindeki sıcaklıkları da sıralamaya başlarlar ya, Londra 21, Paris 24 gibi. İşte tam da bu noktada babaannem uzaktan kumandasını bir hışım çalıştırarak, "Çok tasamdı," der ve kanal değiştirir!

Ben de o anda, Betül'le ilgili olarak aynı duygular içindeydim.

Yani, çok tasamdı!

Ve onlar hoplaya hoplaya giderken, ben üç kavalyemle sohbetimi sürdürdüm, sonra da hep birlikte otobüsümüze yürüdük salına salına...

15 Şubat, Cuma

Bugün turumuzun son günü.

Saint Mont Michel Manastırı muhteşem bir yapı. Hani, Sean Connery'nin başrolü oynadığı *Gülün Adı* adlı film vardı ya, Umberto Eco'nun kitabından uyarlanarak yapılmış olan. işte o film bu manastırda çekilmiş.

Kayalıkların üstüne inşa edilmiş, kuleleri, surlarıyla bir kartal yuvası sanki. Ayrıca burası medcezirin en belirgin görüldüğü bölge. Sabah bakıyorsun bayağı bir arazi, arabalar park etmiş. İnsanlar yürüyor. Öğleden sonra aynı yerler sular altında, üstelik sandalla gezilebilecek kadar... Bunu bilmeyen yandı. O nedenle her yerde uyarı levhaları var. Müthiş bir doğa olayı...

Manastıra gelince, görkemli ama yine o dönemi simgelercesine ürkütücü. Labirent gibi dar koridorlar, dönerek çıkan taş merdivenler... Rahiplerin yemek yediği, bir yemekhane sadeliğinde büyük salon, daracık dua odaları ve üst kulelerden görünen manzara... Tek kelimeyle muhteşem!

Alt katta hediyelik eşya satan dükkânların birinden St. Mont Michel'in siyah-beyaz çekilmiş bir fotoğraf posterini aldım. Masallardan fırlamış gibi duruyor, kayaların üstündeki manastır.

Baktım, Oktay da orada, birilerine alışveriş konusunda yardımcı olmaya çalışıyor. Oktay'ın melekleriyse ortada yoklar.

"Betül nasıl oldu?" dedim. "Onu göremedim bu sabah."

"Kalkıp turda topuklu pabuç giyerse, olacağı budur. Sabah odama telefon etti, bileği iyice şişmiş, onun için bugün

odasından çıkmayacakmış," diye homurdandı. Anlayabildiğim kadarıyla, meleklerinden sıkılmaya başlamıştı. Kendi düşen ağlamaz, demiş atalarımız.

Akşam yemeğinden sonra Aydın Bey, "Tur boyunca bizim için çok yoruldunuz, size bir kahve ısmarlayabilir miyim," dedi Oktay'la bana. Ama Oktay Efendi çok yorgun olduğunu ileri sürerek özür diledi. Bense, "Çok teşekkür ederim, hatta Oktay'ın kahvesini de memnuniyetle ben içebilirim," dedim. Şunun yaptığına bakar mısınız? Ne ayıp! Senin neredeyse baban yaşında bir adam, nezaket gösteriyor, teşekkür etmek istiyor ve altı üstü bir kahve ısmarlıyor. Gerçekten yorgunsan, bir yarım saat oturur, çeker gidersin.

Tabii yorgunluk işin bahanesi...

Yemezler, Oktay Bey!

O yollardan sen giderken, biz dönüyorduk.

Kahve ikramını ben böyle kabullenince daha da sinirlenerek, bir hışım çıkıp gitti.

Aydın Bey, "Arkadaşının bir şeye canı sıkılmış gibi," dedi.

"Yoo," dedim. "Aslında o gerçekten yorgun, ne de olsa turun sonuna geldik."

Böylece kahvelerimizi içip bir süre bu gezide gördüklerimiz doğrultusunda yine sanattan söz ettik, sonra herkes birbirine iyi geceler diledi ve odalarımıza dağıldık.

16 Şubat, Cumartesi

Otobüsle Paris'e geri geldik.

Kenti dolaşmak için iki saatimiz vardı. Benim grubumdaki bir hanıma, arkadaşı Paris'in en ünlü bulvarı Şanzeli-

ze'deki tanınmış bir kafenin adını vermiş ve mutlaka orada bir kahve iç, demiş.

"Benimle gelir misin, Serracığım?" diye sordu. Yaşını başını almış bir hanımdı, üstelik yabancı dil de bilmiyordu.

"Memnuniyetle," dedim.

"Ah, sağ ol Serracığım," dedi ve el ele düştük yollara. Sonunda o kafeyi bulduk, oturup kahvemizle birlikte birer de çörek yedik. Sonra hanım, "Serracığım, burada kahve içerken bir fotoğrafımı çeker misin," dedi. "Arkadaşıma göndereceğim."

Böylece, kahvesini yudumlarken iki poz çektim. Ve, yine el ele kol kola buluşma noktamıza döndük. Hanım o kadar mutlu olmuştu ki... İnsanları bazen ne küçük şeyler sevindirebiliyor. Buna aracı olunca sen de mutlu oluyorsun.

Oradan ver elini Orly Havaalanı, uçağa biniş veee... sevgili ülkem!

Dilek İstanbul'da, onun için evde yalnızım. Ama birkaç güne kadar gelecek.

Geziye gelince, sevimsizlerin ve müthiş koşuşturmanın dışında çok güzeldi. Genelde büyük kentlere gidilir, oysa bu gezi bana az buçuk da olsa Fransa gerçeğini gösterdi. Köyleri, kiliseleri, şatolarının yanı sıra gelenekleriyle orta ve kuzey bölgeleri hakkında bir fikrim oldu. Ayrıca iş açısından da büyük bir deneyim kazandım.

Evet, sevgili defterim, seninle ne güzel gittik ve ne güzel geldik. Yarın filmleri vereceğim bakalım, iyi resimler çekebilmiş miyim...

Bon nuit!

Evet, bildiniz, iyi geceler'in Frenkçesi...

15 Mart, Cuma

Bu seferki Doğanay Hoca sohbeti çok ilginçti. "Bugün konumuz sanal dünya olsun mu?" diye sorunca, bir kız elini kaldırdı ve, "Hocam, onu daha sonra konuşsak... Benim bugün için başka bir önerim var," dedi.

Doğanay Hoca şaşırmıştı. İlk kez böyle bir teklif geliyordu. "Önerini dinliyoruz, Ebrucuğum."

"Hocam, madem 'İşte Hayat' başlığıyla bu sohbetleri başlattık. Ve madem geçen sefer hayatta zorluklarla baş edebilmek için nelere gereksinimimiz olduğu konusunda konuştuk, bunun devamı niteliğinde yine insan hayatında çok çok önemli yer tutan bir başka konuyu ele alalım."

Doğanay Hoca, "Hay, hay," dedi. "Alalım! Konunun başlığını verebilir misin?"

"Evlilik!"

Etraftan, "Oooo," sesleri yükseldi.

Doğanay Hoca güldü. "Gelen tepkilere bakılırsa, konu pek popüler..."

"Ama öyle değil mi hocam? Hayatımızı kazanıp kendi ayaklarımızın üstünde durmamız önemli ama evlilik de bir o kadar önemli."

"Haklısın, Ebru! Pekâlâ arkadaşlar, evlilik hakkında konuşmak isteyenler buyursun konuşsunlar. Dinliyoruz."

Kızıl, kıvırcık saçlı bir kız, sanıyorum o da son sınıf öğrencisi, "Ben Ebru'nun, 'evlilik' demesini yadırgadım. Beraberlik deseydi, daha bir anlayabilirdim. Evet, hayatımızda birinin olması güzel ama bunu olmazsa olmaz şeklinde koymak, hele de evlilik diye kesin çizgilerin içine hapsetmek bilmem ne kadar doğru."

Bir grup ıslıklarla kızıl saçlı kızı destekleyince, başkaları da "Ama..." diye buna tepki gösterdiler.

"Bu sohbet hararetli geçeceğe benziyor," dedim, Dilek'le Dicle'ye.

"Peki, senin bu konudaki düşüncen nedir? Ya da önerin var mı?" diyerek kızıl saçlı kıza çağrıda bulundu Doğanay Hoca.

"Hocam, ben şöyle düşünüyorum: Ben özgür bir bireyim. Ve hayatımın toplum kuralları tarafından şekillendirilmesine karşıyım. Yani, şu yaşa gelince kızlar evlenir, bu yaşa gelince çocuk doğurur. Evlenmezse, ona evde kalmış kız denir... Bu gibi düşüncelerin artık geçmişe gömülmesi gerek. 21. yüzyılda insan hayatının hâlâ küçük küçük kutular içine konup etiketlenmesine tahammül edemiyorum."

Büyük çoğunluk, özellikle de kızlar, bu fikirlere katıldıklarını belirterek dinliyorlardı.

"Aslını isterseniz hocam," diye devam etti gür saçlı kız, "Ben evliliğe de inanmıyorum!"

İşte bu sözler üzerine kıyamet koptu! O ana dek onu destekleyenler bile taraf değiştirmişlerdi sanki. Dilek'le birbirimize bakıp gülüştük, iş giderek ilginçleşiyordu.

"Çocuklar, lütfen! Sakin olalım," diyerek Doğanay Hoca, yüksek sesle tartışanları susturdu. Sonra kıza dönerek, "Neden inanmadığını bize açıklayabilir misin?" diyerek eminim çoğumuzun aklından geçen soruyu dile getirdi.

Kız, o gür saçlarını sallayarak konuşmasını sürdürdü. Saçları da pek güzeldi, laf aramızda. Omuzlarından aşağı kadar küçük sıkı bukleler halinde dökülüyor, her ışık vurduğunda altın suyuna batmış gibi pırıldıyordu o bükülümler.

"Zaten bütün verilere bakıldığında gelecekte evlilik filan kalmayacak, herkes kendi başına, kendi hayatını yaşayacak," dedikten sonra, "bakın hocam," diye sözlerini sürdürdü. "Eskiden evlilik daha çok kadınları korumak amacıyla yapılırmış. Kadınların tek amacıysa bir erkek bulup onun koruması altına girmek böylece yaşamını garanti altına almakmış. Bunu bulamayana da 'evde kalmış kız' etiketi yapıştırılırmış. Ve bu etiket asırlar boyu tüm kızların korkulu rüyası olagelmiş. İşin derinine baktığımızda ise, ne görüyoruz?

"Ekonomik özgürlük! Evliliklerin büyük bölümü ekonomik nedenlerle yapılıyor, yani kadın kendisine bakacak birini istiyor. Ve, bunu özellikle de benimle dalga geçenlere söylüyorum, boşanmaların az olduğu ülkelerde kadınların ekonomik özgürlükleri yok. Öte yandan boşanmaların yüksek olduğu toplumlardaysa, kadının ekonomik özgürlüğü var. Bu size bir şey anlatmıyor mu?"

Yine bağırışlar, itirazlar yükseldi ama kızıl saçlı kız inatçı mı inatçı... Ayağını yere vurarak devam etti. "Lütfen dinleyin arkadaşlar! Bağırarak tartışma olmaz. Beni dinleyin, sonra ben de sizleri dinleyeceğim. Şimdi, ben burada boşanma güzel şeydir demiyorum ama ortada bir gerçek var. Başınızı kuma gömmeyin, bunu görün diyorum."

"Asıl sen başını kuma gömmüşsün," diye bağırdı bir delikanlı. Doğanay Hoca, "Dinleyelim çocuklar," diyerek o bağıran delikanlıyı susturdu.

"Evlilikler bugüne dek ekonomik nedenlerle yapılmış ama artık kadınlar da okuyorlar, meslek sahibi olup, para kazanıyorlar. Böylece birilerinin onlara bakmasına gerek kalmıyor. Artık evde oturmadıkları, çalıştıkları için 'evde

kalmış kız' etiketi de yok oldu gitti. Eee, o zaman neden, aman evleneyim, aman evleneyim diye krizlere girsinler ki..."

Ebru elini kaldırdı. "Pelinsu," dedi. Sonunda kızıl saçlı kızın adını öğrenmiştik. "Kimse burada senin deyişinle, aman evleneyim panikleri içinde değil. Ama ben iş yaşamının yanı sıra evliliğin de önemli olduğuna inanıyorum. Ve açık konuşmak gerekirse, ekonomik özgürlüğüm var diye hayatımı yalnız başıma geçirmek istemiyorum. Böyle bir hayatı ben, en hafifinden 'kuru' olarak nitelendirebilirim."

Yine sesler yükseldi. Kimi onaylıyor, kimi karşı çıkıyordu.

Kimi de işin dalgasındaydı!!!

"Ayrıca," diye devam etti Ebru. "Bir kadın ve bir erkek birbirlerini sevdikleri için bir arada olamazlar mı? Her evlilik ille de ekonomik koşullar düşünülerek mi yapılıyor?"

"Tamam işte," diye lafa atladı Pelinsu. "Ben de bunu anlatmak istiyorum. Az önce ne dedin? Birbirlerini sevdikleri için bir arada olamazlar mı... Demek ki ille de evlenmeleri, yani o kâğıda imza atmaları şart değil. Birlikte yaşayabilirler. Ben de bunu anlatmaya çalışıyordum. Kadın, ekonomik özgürlüğü olunca, birlikte olacağı kişiyi başka hesapları işe katmadan sırf sevdiği, beğendiği için seçecektir. Ve bunun için de toplumu mutlu etmek amacıyla imza atmaya gerek duymayacaktır."

Arkalardan bir delikanlı, "Teknik olarak haklısın da, çocuk ne olacak?" deyince haydi yine ortalık karıştı.

Söze başladığından beri çok emin bir tavır içinde olan Pelinsu, ilk kez duraladı.

Birisi artık şaka mı yapıyordu, yoksa ciddi miydi, anlayamadım. "Çocuk da yapmayıveririz, zaten dünya nüfusu almış yürümüş," diye seslendi.

Bu kez bir kız konuştu. Söyledikleri konuyla ilgiliydi de, ne demek istediğini kimse anlayamadı. "Aslını isterseniz çocuk artık sorun değil. Evli olmadığı halde çocuk isteyenler bile, belli koşullar yerine geldiğinde, evlat edinebiliyorlar," gibi bir şeyler geveledi.

"İyi ama kimse benim sorumu yanıtlamadı," diye homurdandı soruyu soran delikanlı. "Birlikte yaşayan kişilerin çocukları ne olacak? Okulda arkadaşlarına ne diyecekler? Toplumda nasıl bir yerleri olacak? Söylesene Pelinsu."

"Toplum bunu kabullenecek hale gelince, bu da sorun olmayacak," dedi Pelinsu. "Çocuklar anne babaları tarafından sevgiyle büyütüldükleri takdirde ruh sağlıkları zedelenmeyecektir. Toplum da belli bir düzeye ulaşınca bunu mesele yapmayacak, çocuk mutlu ve sağlıklı büyüyecektir."

"Tam bir Nasrettin Hoca'nın keçileri öyküsü bu, arkadaşlar," dedi kalın sesli bir delikanlı.

Gülüşmeler... Gülüşmeler...

Bir başka delikanlı, "Sen şu söylediklerine gerçekten inanıyor musun, yoksa bizimle kafa mı buluyorsun?"

Pelinsu, "Elbette inanıyorum," deyince delikanlı büsbütün kızdı.

"Bizim gurur duyduğumuz bir geçmişimiz, kültürümüz, gelenek ve göreneklerimiz var; bunların en başında da kutsal aile anlayışı gelir. Sen ne hakla böyle çirkin şeyleri savunuyorsun?"

Hava gerginleşmişti. Delikanlıyla Pelinsu birbirlerine öfkeyle bakıyorlardı.

"Çocuklar, lütfen!" dedi Doğanay Hoca. "Sizler birer üniversitelisiniz. Kültürlü insanlarsınız. Katılmasanız bile her türlü düşünceye saygılı olmalı, dinleme olgunluğunu gösterebilmelisiniz. Bu bir! İkincisi, hayatta pek çok doğrunun var olduğunun bilincinde olmalı, kendi doğrularınızı başkalarına kabul ettirmeye kalkmamalısınız. Bugün ülkemizdeki pek çok çatışmanın kökünde herkesin kendi doğrusunu bir diğerine kabul ettirme çabası yatıyor.

"Bizler birbirimize saygılı olalım! Düşünceye saygılı olalım! Tartışalım! Ve konuşa konuşa bir yerlere varalım.

"Beynimizin kapılarını ardına kadar açalım! Kapalı bir kafa, sıkılmış bir yumruk gibidir. İçine hiçbir şey koyamazsınız. Oysa açık bir kafa, tıpkı açık bir el gibi, fikirler, düşünceler, yorumlar barındırabilir. Sırası gelmişken, benzer bir örneğe değinmeden geçemeyeceğim. Bencil bir insanın yüreği sevgiye kapalıdır. Çünkü o sadece kendisiyle doludur, başkasına yer yoktur orada. Oysa verici, sevecen kişinin yüreği her tür sevgiye her zaman açıktır.

"Onun için konuşalım, tartışalım ve birbirimize saygılı olalım.

"Kafamızı ve gönlümüzü hep açık tutalım."

Hocanın bu sözleri üzerine ortalık sakinleşmişti. Bu kez, arkamda oturan bir delikanlı, "Hocam, durumu bir cümleyle özetlememe izin verir misiniz?" dedi ve hemen devam etti, "İnsan beyni paraşüt gibidir. Açıldıkça çalışır."

Sulu n'olucak!

Ama herkesi güldürmeyi de başarmıştı. "Duvar yazılarından bir alıntıya benziyor," dedi Doğanay Hoca.

"Kamyon arkasından hocam..."

"Evet, nerede kalmıştık, Pelinsu evliliğe inanmıyor ve toplum gerekli aşamayı yaptığında bu kurumun ortadan kalkacağını iddia ediyor. Ebru'ysa inanıyor. Cenk asıl çocuğu düşünmek gerektiğini vurguluyor," diyerek o ana kadar yapılan konuşmaları özetledi ve ekledi, "hepsinin de haklı olduğu noktalar var, değil mi? İşte onun için birbirimize saygılı olup dinlemeliyiz. Belki de birbirimizden öğreneceklerimiz vardır. Evet, bu konuda başka sözü olan var mı?"

"Hocam, benim görüşüme göre," dedi Dilek. Sözcüklerini özenle seçmeye gayret eder bir hali vardı. "Evliliğin, kadınların ekonomik özgürlüğü sayesinde sırf o kişiyi sevdikleri ve anlaştıkları için yapılır hale gelmesi, bence muhteşem!"

"Ülkemizde pek çok kadın bu aşamaya henüz gelememiş durumda ama..." diye Dilek'in sözünü kesti bir kız.

"Haklısın," dedi Dilek. "Ne yazık ki öyle ama ben bizim gibi şanslı kişilerden söz ediyorum. Evet, ne diyordum, kadınların kendi ayakları üzerinde durmaları harika. Ama..." Durdu, doğru sözü bulmak için düşünür gibiydi. "Ama kendi ayakları üstünde duruyorlar diye, neden yalnızlığı seçsinler?"

"Yalnız yaşamak zorundasın diyen yok ki..." dedi Pelinsu sabırlı olmaya çalışan birinin ses tonuyla.

"Bak," dedi Dilek, elleriyle kendini bir saldırıya karşı savunuyormuş gibi uzatarak. "Söylediklerini eleştirmiyorum. Lütfen yanlış anlama. Ben sadece diyorum ki, hem ekonomik özgürlüğümüz olsun, hem de sevdiklerimizle evlenelim."

"Oley!"

"Aslanım benim!" sesleri arasında Dilek epeyce alkışlandı.

Artık dalga mı geçiyorlardı, yoksa gerçekten Dilek'in düşüncelerini paylaştıkları için mi bağırıyorlardı, orasını bilemem. Dilek'se bu yoğun ilgi karşısında pek bir mutluydu.

Ona doğru eğilip, "Hele de söz konusu Ulaş olunca..." dedim.

"Aynen," diye bir kahkaha attı.

Öte yandan Pelinsu neredeyse yeniden tepinmeye başlayacaktı. "İster evlenin, ister evlenmeyin! Ay, hayret bir şeysiniz, valla! Ben evlilik kurumunun gereksiz olduğunu düşünüyorum. O imzanın hiçbir şey ifade etmediğini söylüyorum. Hepsi bu."

Bu kez Ebru konuştu, "Ben de diyorum ki, kuru mantıkla bakınca sen haklı gibi görünüyorsun. Ama bir de insan faktörü var, bunu göz ardı edemezsin. İnsanın sevgiye, dayanışmaya, beraberliğe ve o beraberliğin getirdiği güven duygusuna gereksinimi var. Hep böyle genç kalmayacaksın ki... Yaşlandığında yanında bir hayatı paylaştığın kişinin olmasını istemez misin?

"İşler iyi gittiğinde koşa koşa eve gelip sevincini paylaştığın biri; kötü gittiğindeyse kollarında teselli ve destek bulduğun biri... Koskoca Hıncal Uluç bile bir köşe yazısında, akşamları karanlık bir eve dönmenin hüznünü anlatıyordu. Ne olurdu kapımı açarak beni karşılayanım olsaydı, anlamında çok duygulu bir yazıydı. Onun kadar popüler bir insan hile bunun özlemini çekiyorsa..."

"İyi ama Ebru," dedi Pelinsu. "Bütün bunları seninle birlikte yaşayan kişi de yapabilir. İlle de o imza mı gerek?"

"Bilmiyorum! Dedim ya, kuru mantıkla bakınca hayır, o imza gerekmez diyebiliyorum ama duygularımı, gönlümü yokladığımda, hele de şu aşamada, yani yuva kurma

yaşlarında, çocuk doğurup, bir aile olma döneminde, bu fikri bir türlü içime sindiremiyorum.

"Öte yandan ben orta yaşa gelmiş, artık çocuk filan yapmayı düşünmeyen biriysem, ille de evlilik demezdim herhalde. Bu bir hayat arkadaşlığı, der, öylece kabul ederdim.

"Ama başından başlayarak bir hayatı birlikte yaşamaya karar vermek... Buna çocukları katmak... Bir aile olmak...

"Ve böylesi düşüncelerle yola çıkarken eğer bu tür bir bağlanmayı göze alamıyorsak, birbirimize verdiğimiz güvencenin altına imzamızı atamıyorsak, bence o ilişkide bir şeyler eksik. Kabul ediyorum! Bütün bunları bana duygularım söyletiyor. Senin mantığına da karşı çıkmıyorum. Sadece bazen mantığın insanları mutlu etmeye yetmediğini düşünüyorum.

"Sevginin kanıtını görmek istiyor insan... Somut olarak... Bence bu çok insanca bir duygu. Ve duyguları da yok sayamayız. Aslında 'aile' dediğimiz çekirdek, işte bu birbirine duyulan güven, özveri ve bir büyük sevgiyle kurulur, beslenir ve bir ömür boyu sürer. Yani, bence aileyi bir arada tutan daha çok duygulardır.

"Bütün bunları gereksiz görenler de var. Evlilik kurumu gereksiz diyorlar, tamam, bu onların bileceği iş. Ardından, çocuk yapmayacağız; bütün bir hayatı çocuklara adayamayız, bir ömür boyu onların okul taksitlerini ödemek için didinemeyiz, diyorlar. Özellikle de Batılı toplumlarda görüyoruz bunu. Ve yine kuru mantıkla bakıldığında, haklılar. Ayrıca, hayat onların hayatı, kimseye söz düşmez.

"Ama her nedense o toplumların en büyük sorunu yalnızlık ve bunun getirdiği ruhsal bozukluklar, intiharlar... Bir türlü çapasını atıp bir yere demirleyememiş tekneler

gibi oradan oraya, günbegün yaşayan yalnız insanlar tablosu çıkıyor karşımıza..."

Hepimiz dalmış, öylece Ebru'yu dinliyorduk. Evet, her zaman madalyonun iki yüzü vardı. Doğanay Hoca bile etkilenmişe benziyordu.

"Bütün bunları nasıl bu kadar iyi tahlil edebiliyorsun, Ebru?"

"Hocam, annemin çok sevdiği, üniversite günlerinden bir arkadaşı var. Çok yakın olduğumuz için, onu gözlemleme şansım oldu. O, bu fikirleri savunageldi ve o doğrultuda yaşadı. Şimdi emekli. Ve çok çok yalnız... İşi onun hayatını dolduruyordu ama o da bitti. Gerçi derneklerde çalışıyor ama ne aile var, ne çocuklar...

"Geçenlerde annemle birlikte yürüyorlarmış, karşıdan da bir grup öğrenci güle şakalaşa geliyormuş. Annemin arkadaşı, zamanında bir çocuk doğursaydım şimdi benim de bu yaşlarda bir evladım olacaktı, demiş. Bu sözleri söylerken o gençlere öyle bir bakışı vardı ki, içim paralandı, diye anlatmıştı annem.

"Tekrar ediyorum, ben Pelinsu haksız demiyorum. Bu bir seçim. Örneğin, evlilik bana göre değil, ben böyle mutluyum, diyenler var. Saygı duyarım!

"Ya da ablamın pek çok arkadaşı gibi, ben önce eğitimimi tamamlayıp, sonra çalışıp, para kazanıp, azıcık gezip tozmak isterim. Ve ancak otuzumu döndükten sonra ciddi olarak evlilik konusunu düşünebilirim. Çünkü ancak o yaştan sonra sağlıklı ve bilinçli kararlar alabilirim, diyenler var. Onlara da saygı duyuyorum.

"Ben sadece şunu vurgulamak istiyorum: İnsan bir konuyu her boyutuyla ele almalı. Mantığın yanı sıra insan

faktörünü, duyguları, gelecek yılların değişen duygu ve gereksinimlerini de gözeterek kendi yolunu çizmeli."

Ebru sustuğunda derin bir sessizlik oldu. Anlaşılan herkes düşünüyordu, çünkü Ebru bizi alıp üstünde hiç düşünmediğimiz yıllara götürmüştü. Tamam, hepimiz geleceği düşünüyorduk da... gelecek derken hayalimizde hep gençtik. İş dünyasında gençtik, ilişkilerde gençtik. Oysa Ebru, bizi alıp pişmanlıkların, yalnızlıkların yaşanabileceği orta yaş ötelerine götürmüştü, işin bir de bu yüzü var, dercesine.

"Ben de kendi açımdan bir katkıda bulunmak istiyorum," dedi Cenk. "Hani, hayatta en değer verdiğiniz şey nedir diye anketler yapılıyor ya, işte biz gençler arasında da aynı soru soruldu ve bir numarada ne çıktı biliyor musunuz? Aile ve dostlar..."

Mırıltılar yükseldi.

"Evet," dedi Cenk. "Gençlerin en değer verdikleri, aileleri ve dostlarıymış. Benim için de bu aynen geçerli. Şimdi şu konuşulanları dinleyince... Ben de benim anladığım manada 'aile'den söz etmek istiyorum. 'Aile' deyince zihnimde beliriveren resimde sıcak bir ev ve bir anneyle bir baba var. Yani kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, bunun başka bir alternatifini göremiyorum.

"Sıkıntımı, sevincimi paylaşmaya hazır bir ana-baba. Kaç yaşına gelirsem geleyim orada olduğunu bildiğim ve sığınabileceğim bir liman... İşte benim için aile bu. Ve, diyebilirim, her çocuğun bakış açısından da aile budur.

"Çocuk, annesiyle babasının neden ayrıldıklarını anlayamaz. Çocuk, annesinin, bu benim hayatım, dediğinde ne demek istediğini anlamaz, babasının özgürlüğünü ilan edip gitmesine de bir anlam veremez. Hele hele evlenme-

miş olmalarını hiç anlamaz. Bu tür davranışları o, annemle babam beni sevmiyorlar diye algılar."

Hiç farkında değildim ama Cenk bu konuşmayı yaparken, benim gözyaşlarım yağmur olmuş, akıyor da akıyordu. Bir acele yüzümü sildim, cebimde bulabildiğim tüm kâğıt mendillerle. Allahtan herkes kendini konuşmalara öyle bir kaptırmıştı ki, kimse bu utanç verici durumu fark etmedi.

"Onun için," diye sözlerini sürdürdü Cenk. "Bu tür ilerici fikirler öne sürülürken dünyaya gelecek çocuk ve ona karşı olan sorumluluklar da iyi düşünülmeli. Bu da benim görüşüm."

Dilek bana doğru eğilip fısıldadı. "Kesin bu çocuk ana babasından çok çekmiş."

Sonra gözü bana takıldı. "Aaa, sen ağlamışsın!"

"Sus," diye tısladım. "Reklam yapmanın ne âlemi var!"

Beni büsbütün kızdırmamak için sağına soluna bir göz attıktan sonra yavaşça elimi okşadı. "Tatlım benim."

"Çok güzel bir tartışmaydı genç dostlarım, aslında bu konuda daha söylenecek çok söz var ama pek fazla zamanımız kalmadı. Sizi yürekten kutluyorum. İşte bu böyle olmalı. Herkes fikrini söyleyebilmeli, diğerleri ona saygı duymalı."

"Hocam," dedi az önce paraşüt esprisini yapan çocuk. "Sizin bu konuda söyleyecekleriniz yok mu?"

Doğanay Hoca delikanlıya şöyle bir baktı ve derin derin içini çekti.

"Hocam, çok dertlisiniz galiba."

"Haklısın, Mehmet Ali," dedikten sonra masanın üstünde kavuşturduğu ellerine bakarak konuşmaya başladı Doğanay Hoca. "Bu konuda pek de başarılı bir örnek sa-

yılmam. Eşimle, ikimiz de öğrenciyken birbirimize âşık olduk ve evlendik. Önceleri her şey çok güzeldi. Aşkımız güzeldi. Okul bitti, ayrı ayrı iş dallarında çalışmaya başladık. Bu arada bir de kızımız olmuştu. Sonra... İnanır mısınız çocuklar, hâlâ tam olarak parmağımı basamadığım nedenlerle birbirimizden uzaklaşmaya başladık. "Artık, çalışma saatlerimizin uyumlu olmaması mı, iş hayatında başarılı olma savaşı verirken özel yaşamımıza gereken özeni gösterememek mi, bu arada bir bebeğin bakımının getirdiği yorgunluklar ve sorumluluklar mı bilemiyorum, giderek birbirimizi kırmaya başladık. Neyse ki ikimiz de uygar insanlar olduğumuzdan birbirimizi daha fazla hırpalamadan, saygımızı yitirmeden bu işi bitirdik.

"Belki şaşacaksınız ama hâlâ düşünürüm. Yoksa biz evliliğe hazır değil miydik? Daha sonraki yıllarda, yani eğitimimizi tamamlayıp her şey yerli yerine oturduğunda tanışıp evlenseydik acaba şu anda evliliğimiz sürüyor olabilir miydi?"

"Tekrar evlendiniz mi, hocam?"

"Hayır."

Sessiz kalarak onun geçmişini paylaşıyorduk sanki.

"Ama az önce Ebru'nun annesinin arkadaşıyla ilgili verdiği örneğin tersine, şükürler olsun ki, bir kızım var. Gurur duyduğum, büyümesini, okumasını ve sonunda bir meslek sahibi olmasını zevkle izlediğim bir genç hanım. Benim kızım! O, hayatımın en değerli kişisidir. Eski eşim de iyi bir insandı, onunla tanışıp evlendiğim için hiç pişman değilim. Keşke böyle olmasaydı ama..." dedi ellerini iki yana açarak. "Ne kadar akılcı olursanız olun, bazı şeyleri öngöremiyorsunuz. Bunun nedeni kimi zaman deneyimsizlik,

kimi zaman duygusallık, kimi zaman da kişilerin yaşadığı değişim oluyor.

"Kişilikler, beğeniler, öncelikler değişiyor. Yaşam koşulları, anlayışlar değişiyor. Bu fırtınaların içinden geçmek de öyle kolay olmuyor. Ve bazı günler, şimdiki aklım olsaydı, demekten, kendini alamıyor insan."

"Peki hocam, madem şimdiki aklım olsaydı, diye düşünüyorsunuz, bu konuda bizlere neler söylerdiniz? Diyelim ki karşınıza geldik ve evlenmek istiyoruz, dedik. Bize ne öğüt verirdiniz?"

Doğanay Hoca gülümsedi. "Bunu, evlilik konusunda başarılı olmuş birine sormanız daha iyi olmaz mıydı?"

"Hocam, hatalar gerçek öğretmenlerdir."

"Mehmet Ali, bakıyorum sen de bugün döktürüyorsun." Herkes gülüştü. Mehmet Ali, şeytan tüyü var, denen tiplerden...

Doğanay Hoca şöyle bir düşündü. "Önce karşındakine saygılı ol; onun isteklerine, düşüncelerine duyarlı ve saygılı ol, derim.

"Uyum sağlamak için çaba göstermeye hazır ol, derim çünkü en basit insan ilişkisinde bile bu alışveriş vardır. Uyum sağlamaz ve gerektiğinde taviz vermezsen o ilişki uzun ömürlü olmaz.

"Sabırlı ve hoşgörülü olmak evlilikte yaşamsal değer taşıyor.

"Bir de iletişim kanallarının açık olması gerek. Bakın bu çok önemli genç dostlarım. Kimsenin sizin zihninizi okuyabileceği yanlışına kapılmayın. Onun aklında bir şey vardır, bunu size dolaylı olarak anlatmak ister, siz de şu veya bu sebeple anlamazsınız. Ve ne olur biliyor musunuz, o size küser."

"Çok doğru yaa..." dedi bir delikanlı. "Hem açık açık konuşmazlar hem de alınırlar."

Doğanay Hoca güldü. "İşte onun için ilk günden başlayarak her şeyi birbirinize açık açık söylemeye karar verin. Her şeyi ama her şeyi... O ne istiyor, siz ne istiyorsunuz? O neye kırıldı? Siz neye bozuldunuz? Bunları açık açık konuşursanız ilişkiyi yiyip bitiren o küçük pürüzlerin oluşmasını önlemiş olursunuz. İşinizle ilgili bir şeye canınız mı sıkıldı, eve gelir gelmez bunu ona söyleyin. Söyleyin ki, eşiniz niye bana surat ediyor, diye düşünmesin."

"Çok doğru yaa..." dedi aynı delikanlı.

Onun bu efkârlı haliyse Dicle'ye çok komik gelmiş olmalı ki, ona bakarak kıkırdadı durdu.

"Hepsi bu mu hocam?"

"İlahi! Senin öğüt değil, kullanma kılavuzu ister gibi bir hâlin var."

"Ne bileyim! Siz o kadar akıllısınız ki..."

Sağdan soldan gülüşmeler yükseldi.

"Sağ ol, Mehmet Ali, bu iltifatlarına çok teşekkürler... O zaman benim değil ama Lübnanlı düşünür Halil Cibran'ın evlilik hakkında söylediklerini anımsamaya çalışayım. Ve bu sözlerle bugünkü sohbetimizi bağlayalım." Söylemek istediklerini toparlamak istercesine gözlerini boşluğa dikmişti.

"Şöyle diyordu; elbette her şeyi birlikte yaşayacaksınız ama bu beraberlikte bırakın aranızda boşluklar, mesafeler olsun. Cennetin rüzgârları aranızda dans edebilsin. Birbirinizi sevin ama bunu sıkı bir bağa dönüştürmeyin. Birbirinizin bardağını doldurun ama herkes kendi bardağından içsin.

"Birlikte gülün, eğlenin ama kendi kendinize kaldığınız zamanlar da olsun.

"Yan yana durun ama çok da yakın olmayın, çünkü bir mabedi ayakta tutan sütunlar aralıklı dururlar.

"Ve meşe ile selvi bir diğerinin gölgesinde büyüyemez. Evet, anımsayabildiklerim bundan ibaret.

"Bugün siz konuştunuz, ben dinledim. İyi düşünülmüş fikirleri dile getirdiniz, uygarca tartıştınız, birbirinizi sabırla dinlediniz. Düşünen toplum örneği verdiniz, bugün burada. Sizleri kutlarım, genç dostlarım," dedi ve kitaplarını topladıktan sonra hepimize iyi akşamlar dileyerek ağır adımlarla çıkıp gitti. Her zamankine kıyasla bu akşam biraz hüzünlüydü sanki.

Dilek, Dicle ve ben, her Doğanay Hoca sohbetinden sonraki hallerdeydik. Yani yorgun, yani bitkin...

Birden Dicle gülmeye başladı.

"Hayırdır..."

"Bugünkü konuşmaları bizim ailenin büyükleri dinleselerdi acaba ne derlerdi diye düşündüm bir an da, ona gülüyorum."

"Ne derlerdi Dicle?"

"Ohoo, bizim doğuda kıza soran mı var! Baba damat adayına bakar, beğenirse, verdim gitti, der, bu iş de böylece hallolur biter," dedi Dicle ellerini birbirine, bu iş olup bitti, dercesine çarparak.

"Bana bak," dedi Dilek sırtıma vurarak. "Dicle'nin bu anlattıklarını babaannen duysaydı ne derdi, Serra?"

"Hah şöyle, ilk defa birisi dürüst bir laf etti, der ve tam destek verirdi," dedim ve ardından kahkahalara boğulduk. Çünkü bu sefer de Dilek'le ben benim sevgili babaanneci-

ğimi az önce konuşulanları, hele de Pelinsu'yu dinlerken gözümüzün önüne getirmiştik.

Gül Allah gül...

Eh, bugün evlilik konusunda bol bol bilgiler edindik, öğütler aldık. Şimdi iş kaldı evlenecek birini bulmaya!!!

10 Nisan, Çarşamba

Ne aksi! Ne aksi!

Zaten günler geçer, hiçbir şey yapılmaz, sonra hepsi bir araya gelir. Babam taa geçen hafta başı, yani neredeyse bundan on gün önce, beni arayıp akşam yemeğine davet etti. Dersler çok yoğun gibi bahanelerle sıyrılmaya çalıştıysam da, elinden kurtulamadım, çünkü zaten beni cumartesi günü yemeğe "alacaklarmış."

Kesin bu sözcüğü babama Yasemin bulaştırmıştır!

"Ne demek oluyor şimdi bu?" şeklinde bir soruyla bu "yemeğe alınmanın" dibine varmaya çalıştım.

Güldü babam. "Çok hoşsun Serra! Şu demek oluyor ki, Yasemin'in evinde yemek yiyeceğiz. Onun davetlisiyiz."

Buyrun bakalım!

Hem yemeği cumartesi gecesine koyacaksın hem de Yasemin'in evinde olacak! Oysa ben kendimi, restoranda olabildiğince kısa tutulmuş bir yemek, sonra herkesin paşa paşa kendi evlerinin yolunu tutması şekline hazırlamıştım.

Haksızlık bu!

"Niye susuyorsun, Serra?"

"Baba, benim gelmem şart mı?"

"Olur mu kızım, kadıncağız bu yemeği sırf senin için düzenledi."

"Benim için bir şey yapmak istiyorsa, beni rahat bıraksın."

"Serra! Lütfen artık kabullen bu gerçeği." Sesi sertleşmişti. "Yasemin çok yakında benim eşim olacak ve biz bir aile olacağız. O, sana yaklaşabilmek için elinden geleni yapıyor, senin de buna karşılık en azından bir nezaket göstermen gerek."

"Tamam baba! Haklısın! Haydi cumartesiye görüşürüz." Ve karşılıklı telefonları kapattık.

Bu olayı on gün önce yaşadık. Tamam mı!

Bugünse okulda Betül Hanımefendi, "Çocuklar, afişleri gördünüz mü?" dedi.

Ve tipik bir Tarık yanıtı... "Afişler okunmamak içindir."

"Aman sen de," diye onu susturarak Betül'e destek verdi Alev. Başka türlü olsaydı şaşardım zaten. "Cumartesi akşamı harika bir konser var."

"Ne konseri?" diye sordu Ege.

Alev hemen atıldı. "Şefika Kutluer'in konseri. Bu kez senfoni orkestrası eşliğinde flütüyle tangolar çalacakmış."

Kendimi tutamadım. "Ne kadar ilginç."

Oktay bana döndü. "Gidelim öyleyse."

Betül sanki bu sözler ona söylenmiş gibi, "Tamam, Oktaycığım. Bu iş oldu bil, biletleri ben alırım," dedi.

Böyle de yardımcıdır kendisi!

Ege atıldı. "Bana da iki bilet lütfen, eminim Feyza da gelmek ister."

Alev hafif alaycı bir tavırla mırıldandı, "Sen istedikten sonra, o koşa koşa gelir."

Bak, bak, bak!

Nasıl da kızı küçültücü konuşuyor.

Ama... Allah kahretsin! Bir şey diyemiyorsun. Çünkü dönüp en masum pozlarda, ne var bunda, diyecek, ya da, ben ne dedim şimdi diye gözlerini kocaman açacak. Bizim taş kafalılar da, taktın bu kızlara, diyecekler. Onun için lahavle çekerek sinirlenmemeye çalıştım.

Oktay bana bakıyordu. "Uygun mu, Serra?"

Tam, "Elbette," demek için ağzımı açmıştım ki, aklıma cumartesi gecesi için babama söz vermiş olduğum geldi.

Nasıl yüreğim yandı!

Harika bir konser! Ondan da önemlisi, Oktay'la uzun zamandır güzel bir etkinliğe katılmamıştım. Son zamanlarda hafta sonlarını, dedemin hastalığı nedeniyle İstanbul'da geçirir olmuştum. Eh, hafta içi, hele de son sınıf olunca çalış baba çalış. Hem Oktay, hem ben... O nedenle böyle güzel bir yere gitmeyeli çok olmuştu.

Üstüne üstlük, Betül ve Alev de gideceklerdi. Bu arada bir başka sinir olduğum halleri... (Ben gerçekten bunlara fena takmış vaziyetteyim.) Alev'in güya bir animatörü vardı ya, tatil köyü aşkı... Her nedense onu hiç göremiyoruz. Betül'ün de harikalar harikası bir hayranı varmış ama ne hikmetse o vatandaşla da bir türlü tanışamadık.

Bizimle gezerken, sevgililerini getirmiyorlar, özgür ve bağımsız takılıyorlar. Senin çıktığın birisi varsa, gittiğin yerlere onu da götürür, arkadaşlarınla tanıştırırsın, değil mi? Hayır, bunların kitabında böyle yazmıyor. Bizimle çıkarken, boyfriend'leri yok. Öyle olunca bizim kavalyeleri paylaşmak zorunda kalıyoruz.

İşte bu hallerine sinir oluyorum, sinir...

Oktay hâlâ bana bakıyordu. "Bir şey söylemedin, Serra."

"Ah, Oktay!" diye inildedim, içim parçalanarak.

"Sakın bana yine İstanbul'a dedene gideceğini söyleme."

"Hayır, bir yere gitmiyorum."

Abartılı bir nefes aldı Oktay, şükürler olsun dercesine...

"Ama..."

"Aması ne?"

"Cumartesi gecesi babamla yemeğe davetliyiz."

"Yapma, Serra!"

"İnan, ben de bayılmıyorum buna. Ama ona söz verdim, hem de on gün önceden bu cumartesi için..."

Oktay'ın bayağı keyfi kaçmıştı. Gözucuyla Betül'e baktım. Bizi izliyordu. Ve... yüzünde balığı mideye indirmiş bir kedinin o keyifli ifadesi vardı.

Tabii yine asla kanıtlayamayacağım bir ayrıntı daha... Yüreğim büsbütün yandı.

"Hiçbir hafta sonu yoksun, Serra. Şurada, birlikte bir konsere gidecektik, ne güzel. Ve işte yine gidemiyoruz."

"Oktay, inan ben de çok üzgünüm. Konserin olacağını bilsem, yemek davetinin gününü değiştirirdim."

"Peki, şimdi telefon edip değiştiremez misin?"

"Sadece babamla ben olsaydık, kolaydı, ama ortada nazik bir durum var."

Betül'le Alev'in susmuş, bizi dinlemekte olduklarını görünce, "Sana sonra anlatırım, ama bu yemeği ertelemeye kalksam bir sürü sorun çıkacak," demekle yetindim.

Betül hemen sözü bağladı. "Tamam, o zaman ben gidip biletleri alayım. Gecikirsek, bulamayız. Altı bilet alıyorum, tamam mı? Ege'ye iki, iki bize ve iki de Tarık'la Oktay'a..."

"Sizin şu sevgililerinizi çağırmıyor musunuz?" sözleri ağzımdan çıkıverdi.

Alev çapkın çapkın güldü. "Onlara henüz sevgili diyemeyiz, olsa olsa iyi birer arkadaş şimdilik."

"Hayalet arkadaşlar!"

"Niye öyle söylüyorsun, Serra?"

"Çünkü Alevciğim, bunca zaman sözleri edildi ama bir türlü tanışamadık."

"Ne demek oluyor bu şimdi?" dedi, alınmış tavır takınarak Betül.

Oktay, "Hadi siz gidin biletleri alın," diyerek lafın uzamasını önledi. Onlar uzaklaşınca da, "Serra, neyin var senin?"

"Neyim varmış?"

"Son zamanlarda çok saldırganlaştın."

"Yok yaa... Sormak suç mu? Anlatıp duruyorlar, peki nerede bu anlı şanlı boyfriend'ler? Niye bu kızlar hep bizimle burun burunalar? Gitsinler, biraz kendi arkadaşları mıdır, hayranları mıdır nedir, onlarla gezsinler."

Artık bende kontrol montrol kalmamıştı!

"Ve... bunu soruyorum diye suçlu ben oluyorum ama onlara laf yok! Onlara asla laf yok! İyi! Güle güle gidin konserinize... Ege'yle Feyza, Tarık'la Alev veee seninle de Betül. Tıpkı eski mutlu günlerinizde olduğu gibi."

Çantamı sırtıma vurduğum gibi, Oktay'ın başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan fırladım çıktım oradan.

Ve yol boyu ağlaya ağlaya eve geldim.

Kendimi yatağıma attım, bir güzel de orada ağladım.

Bu arada telefon çaldı durdu.

Kılımı bile kıpırdatmadım. Ne kimseyi dinleyecek, ne de kimseyle konuşacak halim vardı.

Şu hayatıma bir bakar mısınız... Resmen altüst olmuş durumda. Annemin bir ilişkisi var!

Babam evleniyor!

Dedem hasta! Belki de ölümcül.

Sevgilim Oktay ise artık benim sorunlarımdan fena halde sıkılmış durumda.

Ve... bu cadı kazanının altına durmaksızın odun atan iki cadıyla da iç içe yaşıyoruz.

Kadere bak!

Ama hepsinden çok beni üzen ve hırpalayan, Oktay'ın onların manevralarını görememesi ve hep beni suçlaması... Hayret, bir şey valla...

İnanılır gibi değil.

Ben artık yoruldum! Bu kadar insanın derdine destek olayım derken kendi hayatım kaydı.

Yok annene anlayış göster. O, yalnız.

Yok babana anlayış göster. Evlensin, yuvası olsun.

Yok dedene üzüldüğünü belli etme.

Yok derslerine iyi çalış, bursu kaçırma.

Ve tabii asıl konumuz olan, bir de Oktay var.

Acaba kafasının içinden neler geçiyor? Gelecekle ilgili neler düşünüyor?

Ya bizim geleceğimiz?

Öyle bir şey var mı sahiden?

Varsa, bunu niye konuşmuyor?

Yoksa... biz neyiz o zaman?

Ve bu arada bu kızlar niye hep etrafımızdalar?

Her gidiş gelişimde, acaba yine ne zehirli laflar ettiler, ne dolaplar çeviriyorlar diye yürek çarpıntısı çek.

Yok, yok! Gerçekten çok sıkıldım.

Hani, ufacık bir imkân olsa, hiç düşünmeden çekip gideceğim.

Kafamı dinlemek istiyorum.

Herkesten ve her şeyden uzak olmak istiyorum.

Kapı açıldı, herhalde Dilek geldi. Şu anda Dilek'le bile konuşmak gelmiyor içimden.

Yorganı kafama çekip, uyumak; kaçıp hiç olmazsa uykuya sığınmak istiyorum.

11 Nisan, Perşembe

Çok ama çok utanıyorum!

Ah Tanrım, rezil oldum.

Oktay'la Dilek'e rezil oldum!

Olaylar şöyle gelişti, diyerek anlatmaya başlayayım. Yazarak, utancımı içimde eritirim belki.

Dilek'in eve geldiğini duyar duymaz, defterimi kapatıp, yorganın altında kayboldum. Nitekim, az sonra Dilek yavaşça kapımı açıp, hafifçe, "Serra," diye fısıldadı. Benim cevap vermediğimi görünce, uyuduğumu sanıp yavaşça kapıyı çekti ve odasına gitti.

Bu arada yine telefon çaldı! Dilek'in sesi geliyordu ama ne dediğini duyamıyordum tabii. Derken odama yaklaşan ayak sesleri duydum. Ve yine yorganın altında tam siper... Dilek bir kez daha yavaşça kapımı aralayıp bana baktı... baktı... sonra oturma odamıza döndü. Orada bir süre telefonda konuştu. Ve ev yine sessizliğe büründü.

Tam gerçekten dalıyordum ki, kapı çalındı bu kez. Ne gürültülü evimiz varmış meğer.

Ya telefon çalar, ya kapı...

Kısa bir süre sonra yine benim oda kapım aralandı. Eee, sıktı bu Dilek de...

Dingo'nun ahırı mı burası...

Geliyor, kapımı açıp içeri bakıyor, gidiyor, kapımı açıp içeri bakıyor.

Ama... Bu kez kapım kapanmadı. Tam tersine... birileri.... Yani sanki Dilek'in yanı sıra birisi daha içeri girmişti. Adımlar birden fazla kişiye ait gibiydi.

İyi valla! Kız mahalleyi toplamış, odamda volta atıyordu.

Bir hışım yorganı indirdim başımdan veee tam Dilek'e güzel bir fırça atmak için ağzımı açacakken bir de baktım ki karşımda -sıkı durun arkadaşlar- Oktay duruyor! Arkasında da Dilek... Sanki bir şeyden korkmuş gibi onun arkasına sığınmış, bana bakıyordu.

Manzarayı gözünüzün önüne getirebiliyor musunuz, arkadaşlar. Haşin bir biçimde yorganı savurup, yaylı oyuncak misali, kutudan fırlayan bir tip. Saçlar sinirden dimdik, gözler öfkeden eminim yusyuvarlak...

Ve, karşımda iki ürkmüş insan! Demek öfkelenince ne biçim oluyorum ki, insanlar bana bir deliye bakar gibi bakıyorlardı.

Hepimiz bir an öylece kalakaldık!

Sonra Oktay, "Seni defalarca telefonla aradım, Serra," dedi, ağır hasta biriyle konuşur gibi. "Cevap alamayınca merak ettim."

Hah, şöyle, dedim içimden.

"Son kez aradığımda Dilek çıktı ve yatmış olduğunu söyledi. Ama bu saatte yatmış olman, ikimizin de tuhafına

gitti. Onun üzerine geleyim de birlikte bir bakalım, dedim. Uyanmasaydın, seni uyandıracaktık."

"Neniz var sizin? İnsan biraz uyumak isteyemez mi?"

Tam durumun tadını çıkarmaya başlıyordum ki, o kahrolası gözyaşları akmaya başlamaz mı... Hem de ne biçim.

Sular seller...

Hüngür şakırt...

Oktay hemen yatağımın kenarına oturdu, beni kollarına aldı. Dilek ise yere diz çökmüş, çaresizlik içinde bana bakıyordu.

Oktay, küçük bir çocukmuşum gibi beni sallıyordu. "Ağla canım, açılırsın, ağla."

Dilek ise elimi eline almış, bir yandan okşuyor, bir yandan da, "Çok stres altındaydı. Hem annesine sıkılıyordu, hem babasına... Ayrıca dedesine çok üzüldü. Bir de dersler, bu yoğun çalışma... Sinirleri mahvoldu garibimin," diyordu.

Ağlıyor, ağlıyordum! Sanki içimden bir şeyler taşıyordu. Coşkun sular misali aktı, aktı ve sonunda yavaşladı.

Sakinleştiğimi gören Dilek, "Hadi, ben çay yapmaya gidiyorum," diyerek bizi baş başa bıraktı.

Saçlarımda Oktay'ın elini hissediyordum. "Serra, seni o kadar seviyorum ki..." diyerek beni öptü. "O sinirli halini görünce, sonra da evde arayıp bulamayınca çok ama çok merak ettim. Çünkü bugün sen benim bildiğim Serra değildin. Çok gergindin, canım sevgilim," dedi ve yine saçlarımı, yüzümü okşadı.

"Ailenle ilgili sorunların üstesinden el ele verip geliriz, sen hiç merak etme. Her adımda yanında olacağım, bana canını sıkan her şeyi anlatabilirsin."

Ah Oktay ah! Ne güzel sözlerdi bunlar. Ama benim asıl derdimin farkında bile değildin.

Ne Betül'ü hayatımızdan çıkarıyorsun.

Ne de bizim geleceğimizle ilgili bir şey söylüyorsun.

İşte bunlardı beni asıl hırpalayan ve ne yazık ki sen bunun hiç mi hiç farkında değilsin.

Son Doğanay Hoca sohbetinde meğer Ebru ne kadar haklıymış. İnsan faktörü ve duygulardan bahsetmişti. Ve işte ben tam olarak bunu yaşıyorum. Mantıklı nedenler bir yana, Oktay'ın sevgisini bilmek, o güveni duymak istiyorum. Ruhumun derinliklerinde bunun somut olarak bana kanıtlanmasını bekliyormuşum meğer. Beklemesem, böyle hisseder miydim?

Ama tabii bunların hiçbirini söyleyemem ona. Sırma ne derse desin, bu denli utanç verici bir konuşma yapamam. Bu, kendimi aşağılamak olur. Belki yanlış düşünüyorum ama yapamam.

O ise her şeyin ailevi sorunlar ve yoğun çalışma temposundan kaynaklandığını düşünüyor.

Ben de bıraktım, konu öylece kalsın. Beni seviyor! Bu kesin. Ben de onu! Hem de nasıl...

Eh, durumu böylece kabulleneceğim artık. Bakalım gelecek neler gösterecek.

"Hadi canım," diyordu Oktay. "Sen git şöyle kendine bir çekidüzen ver, ben de senin çayını koyayım. Hem bak sana neler getirdim."

Kendimi insan önüne çıkar hale getirdikten sonra içeri geçtim. Dilek her şeyi hazırlamıştı. Masanın üstündeki çanaksa silme mor sümbüllerle doldurulmuştu. Her taraf mis gibi sümbül kokuyordu.

Ah Oktay, ah!

"Oktaycığım, ne güzel şeyler düşünürsün," diyerek sümbülleri doyasıya kokladım.

Bu sırada mutfaktan güzel kokular gelmeye başladı. Oktay'la ikimiz Dilek'e baktık.

"Nedir bu koku?"

"Şimdi göreceksiniz," dedi ve mutfağa koştu.

Az sonra elinde bir tabakla göründü. "Her ne kadar turizmci değilsek de, bir mimar için hiç de fena sayılmaz," diyerek tabağı masanın üstüne koydu.

"Buyrun efendim! Afiyetler olsun!"

Ekmeklerin üstüne birer dilim kaşar peyniriyle, küçük doğranmış, kekikli, sarımsaklı, domates koyup fırınlamıştı. Tevekkeli değil o kadar güzel kokuyordu. Balıklama atladık tabii.

"Nefis olmuş, Dilek," dedim.

Oktay'sa ekmekleri peş peşe götürüyordu. "Aslanım Dilek, artık her gelişimde bundan isterim."

"Yağma yok! Bu ikram türü sadece bunalımlı günlere mahsustur."

"İnsanın karnı doyunca kendini daha iyi hissediyor, çocuklar," dedim.

Dilek güldü. "Şişmanlar neden neşeliler sanıyorsun."

Kapı çalındı.

Oktay, "Hayırdır," deyince Dilek hemen cevapladı onu. "Ulaş'ı bekliyordum."

İçeri girer girmez, Ulaş'ın ilk sözü, "Burası ne güzel kokuyor böyle," oldu ve hemen onun önüne de bir tabak kondu.

Öyle huzurlu bir ortamdı ki...

Birbiriyle anlaşan iki çifttik. Oktay'la Ulaş bir şeyler konuşuyorlar, Dilek içeri dışarı koşturarak çayları tazeliyordu ve şu ara sürekli dinlediğimiz "Kardeş Türküler" bu dostluk ortamına ne kadar da yakışıyordu. Fırtınadan kurtulup kendini limana atabilmiş bir zavallı sandalcık gibi hissediyordum kendimi. İşte benim anladığım manada dostluk bu... Arkadaşlık bu... Açık, dürüst, temiz, net...

Gölgeler yok, her şey aydınlık.

Öteki tür, yani küçük oyunların, gizli anlamların barındığı ilişkiler beni yoruyor. Enerjimi emiyor adeta.

Ulaş, "Çocuklar, *Oceans Eleven* filmi başlamış. Julia Roberts, George Clooney ve Brad Pitt var başrollerde."

"Deme!" dedi Dilek sonra ellerini birbirine kavuşturup, "Ben o Brad Pitt'e hastayım."

"Ulaş," dedi Oktay. "Ne diyor yengemiz, oğlum."

"Hiç ağzını açacak hali yok onun," diye atladı Dilek. "O da Julia Roberts hayranı... Ne buluyorsa o koca ağızlı sıska kadında..."

"Ama dersler..." diye lafı geveledim.

"Yoo," dedi Oktay. "Bak çalışa çalışa bu hâle geldin. Bu akşam hepimiz mola veriyoruz, gidip bu güzel filmi görüyoruz ve birer dondurma yiyip yine derslere dönüyoruz. Tamam mı, anlaştık mı, Serra?"

"Anlaştık."

Kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki, birinin benim için karar vermesi pek bir hoşuma gitti.

Film mü-kem-mel-di!

Film boyu elim, Oktay'ın elindeydi. Bir ara filmle ilgili bir şey fısıldadı, sonra da yavaşça kulağıma tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu.

İyiydik anlayacağın, sevgili defter.

Ve, krizle başlayan gün, neyse ki böyle güzel bitti. Çözümlenmiş bir şey yok ama özellikle şu aralar fazla ileriye bakmamaya, olayları günbegün yaşamaya kararlıyım.

Soyunup dökünüp, derslerin başına oturmuştum ki, telefon çaldı.

"Hayırdır, bu saatte," diyerek yüreğim ağzımda koştum. Dedemden bu yana böyle oldum ben. "Buyrun."

Bir kadın sesi. "Serra Hanımla görüşebilir miyim?"

"Serra benim."

"Oh canım benim! Bu saatte seni rahatsız ettiğim için çok çok özür dilerim."

Hay Allah, ben bu sesi bir yerden tanıyordum da... kimdi? Telefondaki hanım bıcır bıcır konuşmaya devam ederken ben de zihnimi zorlayıp duruyordum. O kadar da candan ve samimi konuşuyordu ki, kimsiniz diye soramıyordum.

"Sana müthiş bir haberim var, Serracığım. Hani laf aramızda az nazımı çekmedin, hele bir seferinde bana ne güzel akıllar vermiştin..."

"Huriye Abla!"

Sesi tanımıştım sonunda.

"Aaa, şimdi mi anladın?"

"Aşkolsun, ilk açışta tanıdım Huriye Abla."

Neyse ki çok heyecanlıydı da, fazla üstünde durmadı. "Müthiş haberi duymak istemez misin?"

"Nasıl istemem."

"Beeeen –evleniyoruuum!!!"

"Tebrikler, Huriye Abla! Bu süper bir haber. Çok ama çok sevindim."

"Eeee, ne demişler büyüklerimiz, sabreden derviiiş..." Dilimin ucuna kadar gelen, 'beklemekten gebermiş' şeklindeki Suphi tanımlamasını, kendime saklamayı becerdim neyse ki.

Huriye Abla, keyifle cümlesini tamamladı, "Muradına ermiiiş. Değil mi Serracığım? Eh, ben de tam yedi yıl bekledim."

"Helal olsun sana, Huriye Abla."

"Seni düğünüme davet etmek için arıyorum, Serracığım. Bu düğün sensiz olmaz."

"Çok teşekkür ederim, Huriye Abla, gerçekten... Bunu düşünmen beni çok duygulandırdı."

"O nasıl laf öyle! Biz seninle kankayız. Az mı derdimi çektin."

"Utandırıyorsun ama Huriye Abla."

"Ben yapılan iyilikleri unutmam," dedi Huriye Abla ve bu sözlerin önemini vurgulamak istercesine ekledi, "asla!"

"Düğün ne zaman?"

"Önümüzdeki ay. Sana davetiye de göndereceğim. Bak, dersim var falan anlamam, ona göre."

Eyvahlar! Huriye Ablaya derslerin önemi nasıl anlatılabilir ki...

"Huriye Abla, bak peşin peşin söyleyeyim, eğer sınavlara denk gelirse çok ama pek çok istememe rağmen gelemem."

"Amaan, sen de... Bir sınava da az çalışıversen dünya başına mı yıkılacak sanki."

"Elimden geleni yapacağım, Huriye Abla. Söz!"

"Yaşşa! Ha, Serra, Mahsun'u nasıl buldun?"

Birden toparlayamadım. Kimdi Mahsun?

"Kaseti dinlemedin mi yoksa?"

Tamam! Onu da bulmuştum. Mahsun Kırmızıgül'ü soruyordu.

"Dinlemez olur muyum, çok beğendim."

"Hastayım ben ona, hastayım!"

"Enişte mi z duymasın, Huriye Abla."

"Duyarsa duysun! Bak Serra, benden sana abla nasihati, bu erkeklere fazla yüz vermeyeceksin."

Ah Huriye Abla ah, yine kükrüyordu, aslanlar gibi.

"Hadi canım, iyi geceler, öptüm seni."

"Tekrar teşekkürler, Huriye Abla. Allah mesut etsin."

"Sağ ol, canım. Darısı başına!"

Yaaa, sonunda Huriye Ablayı da everiyoruz! O yedi yıl beklemişti. Benimse üç yılım geçtiğine göre, dört yıl kaldı demektir.

Kah, kah, kah!

Aslını istersen, hiç de komik değil!

Saçmalamayı bir kenara bırakırsak, Huriye Ablanın bu haberine çok ama pek çok sevindim. Bütün kalbimle mutlu olmasını istiyorum. O çok iyi, içi dışı bir, tertemiz bir insan.

Bir kahve yapıp tekrar kitaplarımın başına geçtim geçmedim, yine telefon...

Sıktınız ama, diye söylenerek açtım ki, karşımda Sırma.

"Serracığım, gecenin kör saati olduğunu biliyorum, umarım seni uyandırmadım."

"Hayır canım, bu saatlerde ben çalışırım."

"İyi öyleyse! Eee, nasılsınız, dedem nasıl?"

"İyi, evde istirahat ediyor. Onun dışında da pek bir değişiklik yok, sen nasılsın?"

"Serra, biz Deniz'le e-mailleşiyoruz."

"Ne dedin? Anlayamadım."

"Yani elektronik postayla haberleşiyoruz. Bilgisayar aracılığıyla..."

"E-mail'in ne olduğunu biliyorum herhalde, Sırma. Deniz de kim? Ve ne amaçla..." derkeen jeton düştü bende.

"Yoksa Doktor Deniz'den mi söz ediyorsun? Hastanedeki..."

"Evet, ta kendisi..."

Bugün de insanların benim belleğimi sınar bir halleri var, önce Huriye Abla, sonra Sırma.

"Ve sen onunla e-posta aracılığıyla haberleşiyorsun, öyle mi?"

"Evet Serra, evet," dedi Sırma, pek mutlu.

"Peki, bu adresleri birbirinize ne zaman verdiniz?"

Sırma kıkırdadı. "Sen Ankara'ya döndükten sonra ben üç gün daha kaldım ya..."

"Evet."

"İşte o üç günü çok güzel değerlendirerek ahbaplığı ilerlettim. Son gün de Amerika'ya dönmeyi hiç istemediğimi, çünkü dedemi çok merak ettiğimi ve ben üzülmemeyim diye annemlerin bana doğruyu söylemeyeceklerinden korktuğumu anlattım ona."

"Ve tabii o da, bana e-posta adresini ver, ben sana bildireyim, dedi."

"Herhalde yani... Eşek değil ya..."

"Yamansın Sırma! Bunları da o koca bulma yazısından mı öğrendin sen?"

Keyifli keyifli kıkırdıyordu.

"O yazıda sadece bekâr erkeklerin bulunabileceği yerler yazılıydı. Gerisini de senin düş gücüne bırakmışlardı."

"Eh, sende de düş gücü, maşallah, bol miktarda var."

"Serra, ilk e-mail geldiğinde öyle heyecanlandım ki... Dedem hakkında bilgi veriyordu, yani kısa ve ciddi bir nottu. Ben de hemen oturup bir teşekkür notu yazdım ve sohbet başlatabilecek bir-iki cümle ekledim."

"Seni şeytan seni..."

"Birkaç gün geçti, ses yok. Bu kez nasıl üzüldüm. Gidip gelip mektup var mı diye bakıyordum. Ve tam beş gün sonra bir mektup! Meğer bir kongre varmış, ona hazırlanması gerekiyormuş. Ayrıca o ara nöbetler de üst üste gelmiş, bu nedenle gecikmiş. Şimdi oturup bütün bu açıklamaları yapması sence iyiye alamet değil mi?"

Ah, bu Sırma! Gecenin kör saatinde sırf bunu sormak için arıyor. Hoş orada gece değil ama burada öyle...

"Bence iyiye alamet."

"Hemen cevap yazacaktım ki kendimi tuttum. Biraz ağırdan almalıyım, diye düşündüm. Bir-iki gün geçti, sonra ben de ona gayet sıcak bir mektup postaladım. İyi etmiş miyim, Serra?"

Şu Sırma çok ilginç bir kızdır. Şimdi böyle küçük şeylerde miniminnacık bir çocuk olup çıkar. Telaşlanır, ağlar, krizlere girer. Sonra karşısına büyük bir sorun çıkar, Bill gibi. Ve bu kez, hem de tek başına o sorunu büyük bir olgunlukla göğüsler, akılcı bir düşünceyle doğru kararları alır. Üstelik bunu da son derece sakin bir biçimde yapar.

Öte yandan işte böyle, mektup attım, iyi yaptım mı çizgisinde sorularla, panik yapıp olmayacak bir vakitte Amerika'dan arayabilir. İnsanlar gerçekten çok ilginç.

"Hem de çok iyi yapmışsın, Sırmacığım," dedim ve sordum.

"Peki, ona cevap geldi mi?"

"Evet," diye şakıdı bizim mutlu bülbül. "Üstelik bu kez telefonla aradı."

"Ohooo, işler kızışıyor."

"Der misin, Serra?"

"Elbette! Baksana, e-postalar kesmemiş bizim doktoru, sesini duymak istemiş."

"Sen, kader kapıyı çalıyor, demiştin Serra. İster misin Deniz benim kaderim olsun."

"O kadar uzun boylusunu bilemem, Sırmacığım. Şimdilik mektuplarının tadını çıkarmaya bak, derim."

"Evet, zaten dedem de bize ne dedi. Gezin, eğlenin, hayatın tadını çıkarın."

Doğru söylüyordu Sırma. Pek çok öğüdünün yanı sıra dedem bu sözleri de söylemişti ve şu aşamada o öğütlerin içinden bunu anımsamayı yeğliyordu Sırma.

Eh, bu da onun hakkıydı.

"Canım benim, seninle konuşmak ne kadar iyi geldi, bilemezsin. Yeni gelişmeler olursa, ben seni haberdar ederim."

"Tamam Sırmacığım, seni çok öpüyorum."

"Ben de seni..."

Ohoo, millete bakar mısınız...

Evlenenler, yeni ilişkiler...

Her tarafta mutluluklar...

Herkesi Allah mutlu etsin de... Ben kendimi niye bu kadar yaşlı ve yorgun hissediyorum?

Tabii bunca telefon konuşmasından sonra nerde ders çalışacak kafa. Bari yatayım da, sabah erken kalkıp çalışayım.

14 Nisan, Pazar

Bir cumartesi gecesini, hem de Oktay'la olabileceğim bir cumartesi gecesini Yasemin'in evinde geçireceğimi söyleselerdi, siz herhalde benimle kafa buluyorsunuz, derdim. Ama işte olabiliyormuş demek!

Neyse, babamla el ele, kol kola, Kavaklıdere'deki evine gittik.

Kapıyı açıp bizi görünce, dünyanın sekizinci harikasıyla yüz yüze gelmişçesine çığlıklar atıp boynuma sarıldı.

Üff, neden bu kadın doğal olamıyor?

O böyle kırılıp döküldükçe, ben oluyorum bir kazık.

Ona uzattığım bir buket çiçeği, "Ah canım benim, ne kadar zarifsin," diyerek aldı ve hemen bizi içeri buyur etti.

Allahı var, evini zevkli döşemişti. Bak, annem de bu konuda iyidir, hem de çok iyi, ama Yasemin'in de hakkını yemeyelim. Salon, lambalar ve mumlarla aydınlatılmış, sade mobilyalar şık aksesuarlarla bütünleşmiş, Kerem Görsev müzikleriyse bu atmosferi tamamlamıştı.

Ammaaaa... giyimi yine her zamanki gibi bir rezaletti.

Bir insan ev dekorasyonunda bu denli başarılı olup, giyimde nasıl bu kadar zevksiz olabilir. Yakışsın yakışmasın, hep en son modayı uyguluyor, sanırım sorun da buradan kaynaklanıyor.

Şimdi bu yıl turuncu moda ya, tutmuş bir turuncu etek-kazak takımı giymiş. Kazak pırıltılı mı pırıltılı... Makyajını da turuncu tonlarında yapmış mı sana... Anlayacağın pırıltılı bir havuç gibi dolaşıyordu ortalarda.

"Bu evi yeni tuttuk," dedi babamın koluna dokunarak. "O buraya taşınmadan her şey yerli yerine otursun istedim.

Malum, erkekler böyle şeylerden hoşlanmazlar. Bense, bir çocuk gibi evimle oynamaya bayılırım," diye cıvıldadı ve bana evi gezdirdi.

"Her şey çok zevkli ve hoş," dedim.

"Sahi mi," diye ellerini çırptı. "Sahiden beğendin mi, Serracığım?"

"Evet," dedim yine kazıklaşmaya başlayarak. "Sahiden çok beğendim."

Birden gözüm köşedeki sehpanın üstüne yerleştirilmiş olan Gül'ün fotoğrafına takıldı. "Gül nasıl?"

"İyi! Onunla sık sık telefonlaşıyoruz."

Ve yemeğe geçtik. Sofra düzenlemesi de ayrı bir güzellikti.

Her şey bembeyazdı. Beyaz dantel örtü, üstünde bembeyaz tabaklar, beyaz mumlar ve beyaz güller...

Kendimi tutamadım. "Bu sofra tablo gibi," diyerek hayranlığımı belirttim.

"Kutlarım seni Serracığım, ayrıntıları nasıl da görüyorsun. Oysa senin yaşındakiler böyle şeylerin farkında bile olmazlar. Mesela Gül, değil yaptıklarımı beğenmek, aman altı üstü bir yemek yenecek, ne var bunda bu kadar uğraşacak, der."

Yasemin'in, ayrıntıların ayırdında olmamla ilgili sözleri içimi sızlattı. Oktay'ı hatırlattı bana.

Acaba onlar şu anda ne yapıyorlar? Kesin Betül geçip onun yanına oturmuştur. Öbür yanında da Alev... Tüm ilgileri Oktay'ın üstünde yoğunlaşmıştır. Kız arkadaşının düşüncesizce yalnız bıraktığı zavallı, iyi Oktay'ı oyalıyor, onu eğlendiriyor, özetle ona "bakıyorlardır!"

Onları düşünmemeliyim, diye kendimi zorladım. Yasemin mantarlı bonfileyle, safranlı pilav yapmıştı. Yanına da

sebzeli salata... Tatlı olarak da şeftali soslu dondurma verdi. Mönü de, sofra düzenlemesi gibi zarifti.

Yasemin, yemek boyu, Melis'le Esin'i hatırlatır biçimde daldan dala atlayarak konuştu, durdu. Çok çok kaliteli bir magazin programı gibiydi anlattıkları. Piyeslerden, aktörlerden, yeni açılan restoranlardan, modadan, son çıkan kitaplardan söz ediyor, araya konuyla ilgili ufak dedikodular sıkıştırıyordu.

Bir süre sonra bana Oktay'la Betül'ü unutturduğunu ve bu eğlenceli sohbete benim de katıldığımı itiraf etmem gerek. Babamın da yüzü gülüyordu. Birden yemek masasının karşısındaki aynaya takıldı gözüm. Gayet keyifli bir akşam yemeği tablosuydu aynaya akseden. Gülen, konuşan üç kişi... Yani bizler... ve bunu Yasemin başarmıştı.

Evet! Babamın hayatı kesinlikle yoluna girmişti artık. Bir eşi vardı onu güldürebilen, ona sıcak bir yuva verebilen... O da bunca hata ve sıkıntıdan sonra bunun son bir şans olduğunun farkındaydı sanırım.

Birden anneme çok ama çok acıdım!

Önce babam çektirmişti ona. Şimdi de ben...

Aylardır telefonda soğuk soğuk konuşarak onu cezalandırıyordum. Ne için?

Bir şu tabloya ve babamın mutluluğuna bakıyor, bir de annemin hüzünlü yüzünü gözümün önüne getiriyordum.

Ve işte o anda karar verdim!

Derhal ama derhal annemle arayı düzeltecektim.

Yemekten sonra kahveleri yapmayı önerdiğimde Yasemin, "Çok teşekkür ederim Serracığım, ama bu gece siz benim konuğumsunuz. Önümüzdeki günlerde çok fırsatlar olacak, büyük bir zevkle senin elinden kahve içeceğiz. Siz

sebzeli salata... Tatlı olarak da şeftali soslu dondurma verdi. Mönü de, sofra düzenlemesi gibi zarifti.

Yasemin, yemek boyu, Melis'le Esin'i hatırlatır biçimde daldan dala atlayarak konuştu, durdu. Çok çok kaliteli bir magazin programı gibiydi anlattıkları. Piyeslerden, aktörlerden, yeni açılan restoranlardan, modadan, son çıkan kitaplardan söz ediyor, araya konuyla ilgili ufak dedikodular sıkıştırıyordu.

Bir süre sonra bana Oktay'la Betül'ü unutturduğunu ve bu eğlenceli sohbete benim de katıldığımı itiraf etmem gerek. Babamın da yüzü gülüyordu. Birden yemek masasının karşısındaki aynaya takıldı gözüm. Gayet keyifli bir akşam yemeği tablosuydu aynaya akseden. Gülen, konuşan üç kişi... Yani bizler... ve bunu Yasemin başarmıştı.

Evet! Babamın hayatı kesinlikle yoluna girmişti artık. Bir eşi vardı onu güldürebilen, ona sıcak bir yuva verebilen... O da bunca hata ve sıkıntıdan sonra bunun son bir şans olduğunun farkındaydı sanırım.

Birden anneme çok ama çok acıdım!

Önce babam çektirmişti ona. Şimdi de ben...

Aylardır telefonda soğuk soğuk konuşarak onu cezalandırıyordum. Ne için?

Bir şu tabloya ve babamın mutluluğuna bakıyor, bir de annemin hüzünlü yüzünü gözümün önüne getiriyordum.

Ve işte o anda karar verdim!

Derhal ama derhal annemle arayı düzeltecektim.

Yemekten sonra kahveleri yapmayı önerdiğimde Yasemin, "Çok teşekkür ederim Serracığım, ama bu gece siz benim konuğumsunuz. Önümüzdeki günlerde çok fırsatlar olacak, büyük bir zevkle senin elinden kahve içeceğiz. Siz

şimdi baba kız oturun, rahatınıza bakın," dedi ve sekerek mutfağa doğru kayboldu.

Babam yüzünde mutlu bir tebessüm, bana doğru eğildi ve yavaşça dizime vurdu. Bu, onun teşekkürünü ifade ediş biçimiydi.

Yemekte hır çıkarmayıp uyumlu davrandığımdan olsa gerek... Ben de ona gülümsedim.

Ve Yasemin, o gürültücü mahlûk, elinde tepsi, yine sekerek yanımıza geldi, önce babamın kahvesini ikram etti, sonra getirip tepsiyi benim önüme bıraktı. Kahve fincanının yanında süslü bir paket vardı. Soran gözlerle bakmış olmalıyım ki, "Serracığım, bu sana çok küçük bir armağan," dedi ve hemen ekledi, "geçen ay İngiltere'ye gitmiştim, oradan aldım. Bir tane sana, bir tane de Gül'e..."

Paket açmayı kim sevmez ki... Ama ambalajı o kadar süslüydü ki, bozuyorum diye bayağı üzüldüm. Kutu, simli iplikler ve kurdelelerle sarıp sarmalanmıştı; kutunun içinden bir kupa çıktı.

Üzerinde de kocaman bir kraliyet arması...

"Çok teşekkür ederim," dedim. "Kupalara bayılırım. Üstelik kraliyet armalım da yoktu..."

"Beğendiğine sevindim, Serracığım. Gül'ün de kupa koleksiyonu var, her gittiğim yerden ona kupa taşırım."

Böylece gecemiz sona erdi. Yasemin'le elim mahkûm, öpüştük ve babamla birlikte yollara düştük. Arabayı kullanırken pek keyifliydi. Gece iyi gitmişti, müstakbel eşiyle kızının arasındaki buzlar eriyordu.

Aslını istersen, sevgili defter, babamın bir başkasıyla evleneceği fikrini, giderek kabulleniyorum galiba. Ve bu kabullenmeyle birlikte Yasemin'in pek de fena bir tip sayıl-

mayacağı kanısına varıyorum gibi... Evet, bazı garip halleri var ama onunla ben nikâhlanacak değilim ki... Allah sahibine bağışlasın, der geçerim.

İşte böylece babamla iyi bir havada ayrıldık.

Ve sabahleyin uyanır uyanmaz annemi aradım. "Nasılsın anneler şahı," deyince nasıl sevindi, canım benim. Yazdan bu yana ona ilk kez böyle sesleniyordum.

"Dedem nasıl?"

"Biraz halsiz ama en azından hastanede kalması gerekmiyor. Evde dinleniyor, ben de sık sık onları yokluyorum."

"Ama anne, niye böyle halsiz? Hani, bir şey yoktu."

"Serracığım, unutma ki deden iki kez mide kanaması geçirdi, bir sürü de tahlil yapıldı. Bütün bunlar onu yordu. Kolay değil! Hele de o yaşta biri için... Şu aşamada bize düşen sabırlı olup iyileşmesini beklemek."

"Bekleyelim bakalım."

"Serracığım, sen dedeni merak etme. Ben buradayım ve onlarla ilgileniyorum."

Ah, benim fedakâr anneciğim. Hem onların işlerine koşturuyor, hem beni teselli ediyordu.

Birden kararımı verdim!

Konuşacaktım onunla! Hem de derhal...

"Anneciğim?"

"Efendim, canım?"

"Hani seninle bir konuda tartışmıştık ya..."

"Hangi konu?"

"Canım, hani bir gece sana telefon gelmişti de..."

"Evet, evet anladım."

"İşte o konuda..."

Hay Allah, nasıl anlatacaktım. Böyle meseleleri konuşmak meğer ne zormuş. Hele de söz konusu kişi, annen olursa.

"Bak canım," dedi annem. "O konuda kafanı yormana hiç gerek yok."

Ohh, anlamıştı ne demek istediğimi. Yani, ben ona, sen kendi hayatını yaşa, bu senin hakkın. Sen benim bencilliğime, şımarıklığıma aldırma, babam nasıl mutlu olduysa, sen de mutlu ol, diyecekken ve bütün bu düşünceleri sözcüklere döküp ona nasıl ileteceğimi düşünürken, o ne demek istediğimi hemen anlamıştı.

Ve devam etti. "Çünkü öyle bir mesele kalmadı."

"Ne?!"

İçimden, olamaz, Tanrım ne olur yanlış anlamış olayım, diye feryatlar ediyordum. "O iş tamamen bitti."

"Neden anne?"

"Öyle olması gerekiyordu. Zaten ortada çok da ciddi bir şey yoktu."

"Ah, anneciğim!"

"Serra, anlamıyorum. Üzülmüş gibi konuşuyorsun."

"Anne, ben bir eşşeğim! Hem de senin söylememi onaylamadığın şekilde, iki ş'li bir eşşek! Bütün bunlar eminim, benim yüzümden oldu; şimdiyse güya aklım başıma geldi de, senin de mutlu olmaya hakkın olduğu bu geri zekâlı kafama dank etti, ama ne yazık ki geç kaldım..."

"Dur, dur! Dur biraz. Evet, senin tutumun beni üzdü ama bir gün bunları aşacağını biliyor, sabırla o günü bekliyordum. Ve bak işte, benim kızım o olgunluğa erişti sonunda."

"Erişti de ne oldu? Otobüsü kaçırdı."

Annem güldü. "Hayır, Serra, hayır! O işin bu aramızda geçenle ilgisi yok."

"Ama..."

"Bak Serracığım, için rahat etsin diye sana durumu açık açık anlatıyorum. O ilişkiyi şimdilik dondurdum, çünkü kendimden emin değildim."

"Peki, dondurucudan çıkarmayı düşünmez misin?"

"Serra! Maskaralığın âlemi yok."

"Anne?"

"Söyle, Serracığım."

"Sen o kadar verici bir insansın ki, benim korkum şimdi de şımarık kızın üzülmesin diye, hasta babanla her zaman ilgilenebilesin diye, kendi hayatını öncelikler sıralamasında yine en sona bırakmandır."

"Aman benim kızım, ne laflar da bilirmiş."

"Dalga geçme anne! Zaten biz senin bu huyunu dedemle de konuştuk."

"Bak bak, nasıl da dedikodumu yaparlar arkamdan..."

"Anne, yaa..."

"Peki, sustum!"

"Anne, senden tüm ailemiz adına bir şeye söz vermeni istiyorum."

"Neymiş konu?"

"Bundan böyle kendi hayatını ön plana almanı istiyoruz. Dedem, anneannem ve ben... Hatta babaannem bile öyle düşünüyor. Ben artık üniversite son sınıf öğrencisiyim, kendi başımın çaresine bakabilirim. Sen mutlu olursan, ben de mutlu olacağım. Bunu, nihayet anlamış bulunuyorum. Onun için lütfen söz ver."

"Tamam canım! Öyle bir cephe oluşturmuşsunuz ki, söz, demekten başka çare kalmıyor."

"İyi," dedim, azıcık da olsa ferahlayarak.

"Artık kapatsam iyi olacak, bugün çalışmam gereken bir yığın ders var. Dedemlere öpücükler..."

"Söylerim..."

"Anne..."

"Efendim?"

"Sana da en kocaman öpücük..."

Güldü. "Sağ ol, canım. Benden de sana..."

Telefonu kapattığımda içimde yine o hüzün vardı. Erkek arkadaşıyla bozuşmuş olmasına gerçekten üzüldüm. Şu insanoğlu ne tuhaf mahlûk! Aylardır o adamın ortadan kaybolmasını istiyordum. Şimdiyse annem yine yalnız diye çok ama çok üzülüyorum.

Önemli olan olaylar değil, olaylara bakış açımızdır derler ya, ne kadar doğru!

Neyse, en azından ben üstüme düşeni yaptım ve zavallı anneciğimi özgür bıraktığımı ona bildirdim. Benden yana sorunu yok artık.

Ve derslerimin başına geçtim. Akşama kadar çalıştım. Sonra dur bakayım Oktay ne yapıyor, hem konser nasıl geçti, diye aradım. Annesi çıktı telefona, Oktay evde yokmuş.

Annesiyle aramız iyi ya, epeyce bir çene çaldık. Kolay mı, onca zamandır evlerine girip çıkıyorum, onlar da bana Oktay'ın nişanlısıymışım gibi davranıyorlar.

Annesi, "Başucuna not bırakır, aradığını söylerim," dedi. Ama Oktay aramadı! Herhalde eve çok geç geldi. Evet, yatıp uyumalı artık!

24 Nisan, Çarşamba

Akşam saat dokuz buçuk filan olmalıydı. Dilek de, ben de odalarımıza kapanmış, çalışıyorduk.

Kapı çalındı. Dilek benden önce fırladı. "Hayırdır," diyerek; ben de peşinden.

Kapıyı açtık ki, karşımızda Feyza...

"Feyza!" dedim. "Ne güzel bir sürpriz bu. Hadi gel içeri."

Feyza'nın çekinir bir hali vardı.

"Herhalde ders çalışıyordunuz."

"İyi ya," dedi Dilek. "Şimdi seni bahane ederek bir kahve yapar, böylece biz de biraz nefes almış oluruz."

Biz pür neşeydik, Feyza'ysa bir tuhaf...

"Feyza, senin bir sıkıntın mı var?"

"Evet," dedi yavaşça.

"Anlat o zaman! Belki bir yardımımız dokunur."

"Bu pek benimle ilgili değil."

"Yaa... Peki kiminle ilgili?"

Feyza yine duraladı. Tam o sırada Dilek kahvelerle göründü.

"Söylesene Feyza," dedim sabırsızlanarak. "Kiminle ilgili?" Dilek de bu konuşmayı ilgiyle dinlemeye başlamıştı.

"Seninle ilgili, Serra," demez mi...

"Benimle mi ilgili? Yanlış anlamadım, değil mi Feyza?"

"Evet, seninle ilgili." Çok sıkıntılı, çok rahatsız görünüyordu kızcağız. Dilek'le göz göze geldik. Ortada bir gariplik vardı. "Öyleyse anlat Feyzacığım, dinliyorum."

Feyza, kesin karar vermişçesine birdenbire başladı konuşmaya, "Aslında şu yaptığım beni çok rahatsız ediyor.

Öte yandan, seni ilgilendiren bazı şeyleri bilip de söylememek sana karşı haksızlık... Ayrıca sen bana hep açık ve dürüst oldun."

Bu kız neler söylüyordu? Daha doğrusu neler söyleyecekti? Korkmaya başlamıştım.

"Lütfen Feyzacığım," dedi Dilek. "Sadede gel. Bak ikimiz de kalpten gitmek üzereyiz."

"Konser gecesi, Betül'le Alev hep seni çekiştirdiler, Serra."

"Buna hiç şaşmadım, Feyzacığım."

"Tabii, onları bilirsin, açık açık yapmıyorlardı bunu ama ben artık onları tanıdığım için anlıyordum."

Kendimi tutamadım, "Ne yazık ki bizim geri zekâlı erkek tayfası, bu durumu hâlâ kavrayabilmiş değil."

"Ne kadar haklısın," dedi Feyza. "Ben Ege'ye, bak Serra'nın arkasından nasıl da atıp tuttular dediğimde, sahi mi, hiç farkında değilim, dedi bana."

"Buna da hiç şaşmadım, Feyzacığım."

"Lütfen, konuya gelir misiniz?" diye bize bağırdı Dilek. "Ne dediler Serra için?"

"Oktay'a, valla Oktay, sen ne kadar anlayışlısın, dediler. Gerçi zavallı Serra da ne yapsın, kızcağızın ailesi söz konusu... Ama senin yerinde bir başkası olsa, ne bu, her hafta sonu yalnızım, bu kadarı da fazla, bana karşı hiç mi sorumluluk hissetmiyorsun, diye bağırır, çağırırdı. Ve de herkes ona hak verirdi. Ama sen çok olgunsun, çok anlayışlısın. Bravo valla, diyerek yağcılık yaptılar bütün gece."

"Daha fazla anlatma Feyza, çıldıracağım," dedi Dilek. "Bunlar ne biçim insanlar ve daha da önemlisi ne yapmaya çalışıyorlar?"

"İşte bunları bilip de seni uyarmazsam rahat edemeyecektim, onun için gecenin bu saatinde kalkıp geldim."

"İyi ettin, Feyzacığım," dedim. "Sağ ol."

Ama sanki daha söyleyecekleri bitmemiş gibi bir hali vardı Feyza'nın...

Nitekim, "Bir de..." diye söze başladı.

"Evet, Feyza..."

Bu kez Feyza iyice zorlanıyordu.

"Bir de pazar gecesi Betül'le çıkmışlar."

"Ne?" diye Dilek ayağa fırladı.

Aynı anda ben, "İnanmıyorum," dedim.

"Bak Serra, gözümle görmedim! Bunu belirtmeliyim, ama duydum."

"Ne duydun?"

"Oktay'ın Betül'e konser sonunda, yarın akşam seni evinden alırım, dediğini duydum. Zaten konser boyu daha çok Alev fısır fısır Oktay'a bir şeyler anlatıyordu. Neler anlattığını duymadım ama Alev anlatıyor, o da dinliyordu."

"Görüyor musun, Dilek," dedim.

"Pislik bunlar! Pisliğin önde gideni."

"Şimdi anlıyorum," dedim.

Bu kez onlar bana, "Neyi?" diye sordular.

"Pazar gecesi Oktay'ı aradığımda yoktu, gelince araması için annesine mesaj bıraktım, ama aramadı. Ertesi sabah da derse gecikti, anlayacağınız uzun bir gece geçirip, evine geç vakit dönmüş olduğu açık. Benim aklıma böyle bir şey asla gelmedi, sadece ertesi gün, dün gece seni aradım, notumu almadın mı, diye sorunca lafı geçiştirdi. Ben de üzerinde durmadığım için unuttum gitti ama şimdi... olaylar üst üste oturuyor."

"Sonra..." dedi Feyza.

"Evet."

"Sonra ben Ege'ye Oktay'ın dediklerini duyduğumu, bunun sana haksızlık olduğunu anlattıktan sonra Oktay'a da böyle bir davranışı hiç ama hiç yakıştırmadığımı söyledim."

"Aslansın!" dedi Dilek.

"Peki, Ege ne dedi senin bu sözlerine?"

"Çok telaşlandı! Sakın Serra'ya söyleme, dedi."

"Bak sen Ege'ye..."

"Yanlış anlama, Serra, benim de ilk tepkim aynen seninki gibi oldu ama Ege'nin anlattıklarına bakılırsa..."

"Eeee..."

"Betül bir bunalım yaşıyormuş..."

"Çıkamadı şu bunalımdan..."

"Serra, sus da kız anlatsın."

"Son sevgilisiyle de işler iyi gitmiyormuş, araları açıkmış. Aslında Oktay'ın yerini kimse tutamıyormuş ama o biliyormuş ki Oktay'la Serra birbirlerini seviyorlar. Bunu kabullenmişmiş ve onları birbirlerine çok yakıştırıyor, hep mutlu olmalarını diliyormuş. Ama... kendini de çok yalnız hissediyormuş."

"Vay anam vay," dedi Dilek. "Şu senaryoya bakar mısınız. Peki bu hanım bütün bu güzel dilek ve düşünceleri ne zaman Oktay'ın karşısına geçip aktarmış?"

"Ege diyor ki, Betül tek kelime bile etmedi Oktay'a, çünkü o Serra'nın duygularına saygılı. Bu ilişkiye saygılı..."

"Peki, bu laflar nereden çıktı öyleyse?"

"Bunları Oktay'a Alev söylemiş. Yani Betül'ün hiç haberi yokmuş."

"Yersen!" dedik yine Dilek'le aynı anda. Biz de bu gidişle Siyamlı ikizlere döneceğiz.

Feyza devam ediyordu, "Ama Alev arkadaşının haline o kadar üzülüyormuş ki, olan biteni, tamamen eski bir dost olduğu için Oktay'a anlatmış. Bunun üzerine Oktay da peki, ben nasıl yardımcı olabilirim, demiş."

Dayanamadım. "Yani sazanlığını yine kanıtlamış," deyiverdim. "Alev, Oktay'a, bunları sana anlattığımı duysa Betül beni keser ama onu bir yemeğe çıkarsan, şöyle baş başa, yani en azından eski dostum hâlâ bana değer veriyor, diye düşünse, eminim şu aşamada ruh sağlığına çok yardımcı olur, demiş."

"İnanmıyorum! İnanmıyorum!" diye odanın içinde dört dönüyordu Dilek.

"Oktay bunları Ege'ye, Alev benden Betül için yardım istedi, diyerek anlatmış. Ege de bunu çok normal bir şeymiş gibi aldığından, niye bu kadar tepkili davrandığımı bir türlü anlayamadı. Ve senin de, onlardan hoşlanmadığını bildiği için, aman sakın söyleme, ortada hiçbir şey yokken, boşu boşuna tatsızlık çıkmasın diye sıkı sıkı tembih etti."

"Görüyor musun Dilek," dedim. "Numaranın inceliğini görüyor musun? Betül konuşmuyor, onun yerine yardakçısı Alev her şeyi düzenliyor ve bu dünyada onlara yardım edecek Oktay'dan başkası yokmuş gibi davranıyorlar. Ama asla bir kötü niyet yok!!! Onlar bizim mutluluğumuza her daim saygılı ve duacılar!!!"

"İnan Serra, bunu sana anlatayım mı, anlatmayayım mı diye çok düşündüm. Ege'yse o kadar sıkı tembih etti ki..."

"Sen hiç merak etme. Ben bir şey belli etmem."

"Sağ ol, Serra," dedi Feyza. Rahatlamıştı.

"Asıl sen sağ ol Feyzacığım, gerçek bir dost gibi davrandın. Çok teşekkür ederim."

Feyza'yı yolcu ettikten sonra karşı karşıya oturduk. "Kimlerle uğraştığımı görüyor musun, Dilek?"

"Oktay da iyi sazanmış."

"Artık sazan mı, yoksa bal gibi bu durumlar hoşuna mı gidiyor, bilemiyorum."

Dilek kendi kendine konuşur gibi, "Şunu iyi bir sarsmak gerek," dedi.

"Hadi ben yatıyorum," dedim ve odama kapandım. Manzaraya bakar mısınız...

Serra'nın hayatında her şey ne kadar da düzgün gidiyor, diyenlere duyurulur.

2 Mayıs, Perşembe

Son bir haftadır okula ayaklarım geri geri gidiyor. Bizim gruptakilerin hiçbirinin yüzünü görmek istemiyorum. Oktay da buna dahil...

Pazar gecesi Feyza çıktıktan sonra epeyce düşündüm. Ve farkına vardım ki, biz bütün bu kışı hep Betül ve Alev'le birlikte geçirmişiz. Yok yemeğe beraber, yok konsere, sinemaya beraber.

Peki, neler oluyor?

Aynen İlhan Şeşen'in şarkısındaki gibi, neler oluyor bize, diye sormak istiyorum Oktay'a. Baş başa çıkmayalı ne kadar uzun zaman olmuş.

Tamam! Bu kızların bir amacı var. Betül, Oktay'dan vazgeçmiş değil ve mücadelesini veriyor. Yok eğer böyle bir

niyeti yoksa (güleyim bari) o zaman da sırf gezdirilmek için takılıyor peşimize. Bir kavalye var ya ortada...

Peki, Oktay hiç mi benimle baş başa güzel bir yere gitmeyi özlemiyor? Yok hafta sonları dedeme gidiyormuşum, yok hepimiz çok çalışıyormuşuz. Bana sorarsan bunların hepsi palavra... Hem de benim sırtıma yüklenmiş palavralar. Eğer sen gerçekten istiyorsan, dünya kadar evde pinekliğimiz geceler vardı. Hafta içi kim nereye gitmiş? Hep buradaydım. O günlerden birinde, "Hadi bir yemeğe çıkalım, şöyle baş başa," dedi de gitmedim mi...

Ama Betül ve Alev olunca koşa koşa gidiliyor, tabii ben de konu mankeni gibi yanında.

Dilek o gece bana sordu, "Ne yapacaksın?" diye. Bunu uzun uzun düşündüm. Biliyorum Dilek yüzleşmemi, hatta bunun kavgasını yapmamı istiyor.

Ama bunu hiç dile getirmeyeceğim, çünkü mazeretler hazır. Üzgün ve süzgün bir arkadaş teselli edildi. Ve ben, bu zavallı, kimsesiz (!) kızlara "takmış" olduğumdan, mesele yapıyorum.

İşte bana söylenecekler.

Alacağım yanıtı bildiğime göre, ne diye sinirimi bozayım.

Ayrıca sınavlar bu kadar yaklaşmışken, enerjimi daha olumlu işlere yoğunlaştırmalıyım. Sevgilimi bir biçimde elimden almak üzereler, bir de sınavlardaki başarımı etkilemesinler bari.

Ve yine, çok acı da olsa, başka bir şeyin daha farkına vardım ki, Oktay sadece iyilik olsun diye değil, bal gibi onların beraberliğinden zevk aldığı için bu grupla gezmeler sürüyor. Ona istemediği bir şeyi asla yaptıramazsın.

Demek ki, bir şeyler bitmiş aramızda.

Ne hazin, değil mi?

İşte bu kanıya vardığım için, Dilek'in istediği yüzleşmeyi yapmanın hiçbir anlamı yok. Zorla güzellik olmaz!

Madem ben Oktay'a artık yetmiyorum ve o Betüllerin birlikteliğini arıyor, tamam o zaman. Ayrıca grupla gezmeye hiçbir zaman karşı olmadım ben. Ama o grubun içinde birisinin benim sevgilimde gözü varsa ve bal gibi de gözümün önünde onunla flört ediyorsa, kusura bakılmasın ama ben buna grupla gezme diyemeyeceğim.

Onun için aldığım karar şöyle: Benim için Oktay bitti! Ruhumda ve gönlümde bitti!

Ama bu kararımı kimseye söylemeyeceğim. Ne Oktay'a, ne Dilek'e, ne de başkasına... Şu anda enerjimi sınavlara yoğunlaştırdım. Hayatımdaki en önemli konu bu. Yani, geleceğim... Bütün sınavlar bitince söyleyeceğim! Bu arada hepsine karşı düz bir tavır içinde olacağım. Dümdüz... Oktay'ın karşısında da aynı düz çizgide duracağım. Ona karşı içimden taşan sevginin dışavurumu; onu öpücüklere boğmak, arkasından koşup sımsıkı sarılmak, güldürmek, gıdıklamak yok artık...

İnternetten alınma bir yazıda okumuştum. Erkekleri çok iyi anlayın, az sevin. Kadınları anlamaya kalkışmayın ama çok sevin, deniyordu.

Ne kadar doğru! Bizler için sevgi her şeyden önemli ve onu zedeleyecek bir şey olunca da buzzzz gibi soğuyoruz. Sevgi için her türlü zorluğa katlanabiliyoruz da, sevginin azaldığı yerde bir dakika bile durmak istemiyoruz.

Tabii ki bu kararı almak kolay olmadı, sevgili defterim. Yüreğimi kanata kanata aldım. Ama... sevginin olmadığı yerde ben yokum!

Durum böyle olunca da, Oktay'ın henüz haberi olmayabilir, ama bu ilişki artık bitmiştir.

Kararım kesin! Ve bunu, şimdilik bir sen, bir de ben biliyoruz sevgili defterim!

10 Mayıs, Cuma

Bugün Dilek'te bir telaş, bir heyecan. Oktay'ı ve Ulaş'ı çağırmış.

"Bayram değil, seyran değil," dedim.

"Bayram olmayabilir canım, ama annem İstanbul'dan gelen bir dostuyla bir kutu dolusu yiyecek yollamış. Eh, bütün bunları yalnız başımıza yiyecek değiliz ya... Şu zavallı garipleri de çağırıvereyim, dedim."

O kadar keyifliydi ki, dilimi tuttum, şu aralar her dakikamız önemli, demedim. Neyse az sonra Oktay, ardından da Ulaş geldi.

Dilek sofrayı donatmıştı.

"Hımm," diye yanaştı Ulaş. "Yaprak dolması –bayılırım! Sigara böreği –ölürüm! Kuru köfte –çocukluğumun baş tacı..."

"Sen yeme içme uzmanı olup, gazetelere yazı yazmalısın," dedi Oktay.

"Gerçi biraz erken ama buyrun," dedi Dilek.

"Batılılar akşam yemeğini saat altıda yiyorlar; biz yine iyiyiz, saat sadece yedi ve buna hiç itirazım yok," dedi Ulaş. Böylece masaya geçtik.

"Dilekçiğim, annene söyle. Ellerine sağlık, her şey nefis olmuş," dedim.

"Biz garibanları doyurduğu için de ayrıca bir teşekkür," dedi Ulaş.

"Aynen aktarılacaktır."

Kapı çalındı.

"Kim acaba?"

"Açarsanız kim olduğunu anlayacaksınız, hanımlar," dedi Oktay.

Dilek koşup açtı kapıyı. Bir süre kapıda konuştu.

Ne konuşuyor bu böyle, diye birbirimize baktık. Sonunda kapı kapandı ve Dilek göründü. Elinde sarı goncalardan oluşmuş çok hoş bir buket vardı.

"Ta-taaaa..." diye seslendi bize.

"Oooo," sesleri yükseldi. Bu arada Dilek elinde buket, bir gelin gibi nazlı nazlı odanın içinde yürüyordu.

"Kim yollamış bu çiçekleri?" diye sordu Ulaş.

"Bir hayranım..." dedi Dilek, gözlerini süzerek.

"Oğlum, ayağını denk al, bir rakibin var," dedi Oktay.

"Nerede o?" diye bağırdı Ulaş. "Tutmayın beni, tutmayın beni."

Hepimiz gülüyorduk. Dilek, Ulaş'ın yanağına bir öpücük kondurdu, "Buna hiç gerek yok, Ulaşçığım, çünkü bu çiçekler bana gelmedi."

"Peki kime gelmiş?" diye sordu Oktay.

Dilek küçük adımlarla benim önüme geldi ve eğilerek buketi bana doğru uzattı.

"Asıl ayağınızı siz denk alsanız iyi olur, Oktay Bey, çünkü bu çiçekler Serra'ya..."

O kadar şaşırmıştım ki...

"Bana mı?" diye kekelerken, o, buketi çoktan kucağıma bırakmıştı.

Ulaş peş peşe kahkahaları patlatıyordu.

"Haydi oğlum," diyordu Oktay'a. "Bu meseleyi kan temizler."

Oktay hafiften bozulmuştu.

"Dilek," dedim. "Nereden biliyorsun bu çiçeklerin bana olduğunu?"

"Çiçekleri getiren çocuk, Serra Noyan'ın evi mi dedi. Ben de, evet dedim. Bu çiçekler onun için, dedi. Bana verdi, bir de kâğıt imzalattı, alındığına dair... Bütün bildiğim bundan ibaret, hâkim bey..."

"Hayret!" dedim.

"İçinde bir zarf var. Hadi, aç da kimden geldiğini anlayalım," dedi Dilek.

Çiçekleri zedelememeye dikkat ederek, küçük beyaz zarfı bulup çıkardım. Ben zarfın içinden kartı çıkarırken, hepsi adeta nefeslerini tutmuş, bana bakıyorlardı.

"Aaa," dedim. "Hiçbir şey yazmıyor."

"Nasıl olur," dedi Dilek, bir hışım.

"Yani kim olduğunu yazmıyor. Sadece, daha sonra sizi telefonla arayacağım, sevgilerimle, yazıyor."

"Ayyy," dedi Dilek ellerini bitiştirip, gözlerini Oktay'a doğru süzerek. "Ne kadar romantik. Yoksa bunları sen mi yolladın Serra'ya..."

Oktay'ın bozulma katsayısı sanki biraz daha artmıştı. "Hayır," dedi eksiklenerek ve ekledi, "aman canım, sapığın teki herhalde, at şu çiçekleri gitsin, Serra."

Dilek'le ikimiz aynı anda bağrıştık.

"Olmaz!"

"Yazık çiçeklere..."

"İyi, iyi! Başköşeye koyun bari," dedi Oktay.

"Elbette koyacağım," dedim. "Bu kadar zarif bir buket, başköşeye konmaz da nereye konur."

Ve hemen gidip çiçeklerimi bir vazoya özenle yerleştirdim. Ne yalan söyleyeyim, kalbimin bunca yaralı olduğu bir dönemde, böylesine zarif bir biçimde sunulmuş bir ilgi, çok ama çok iyi gelmişti.

Allah büyük, diye geçirdim içimden.

"Ah," dedi Dilek. "Ne zaman arayacak acaba?"

Bu Dilek de yangına körükle gidiyordu. "Bu kadar da ciddiye almayın," dedi Oktay. "Belki de birisi işletmek için yapmıştır bunu."

Haydi bakalım! Al bir darbe daha...

Sevgilim bana çiçek gönderilebileceğine ihtimal vermemenin dışında, bunun benimle dalga geçmek için yapılmış olabileceğini öne sürüyordu.

Kalbim bir kez daha kırıldı!

Ve o zaman sevgili defterim, kimsenin bilmediği gizli kararımın doğruluğu bir kez daha kanıtlandı. Oktay'ın gözünde değerim bu kadardı.

İlişkimize özen göstermemesi...

Beni düşünerek, benim sevdiğim bir yere aylardır gitmemiş olmamız...

Beni rahatsız eden davranışlara duyarsız kalması...

Ve bütün bunların üstüne bir başkasının beni ilginç bulup ilgi gösterebileceğine de inanmaması...

Evet, gönlümde ve beynimde benim için Oktay bitti!

Şu saydıklarım benim için yeterli sebep, ama yine kimseye bir şey söylemeyeceğim. Dedim ya, enerjimi şu ara tartışmalara harcayamam.

Ama, bitti!

Zamanı gelince söylenecek.

Özellikle de şu andan itibaren kendimi tamamen özgür kıldım. Oktay'a karşı artık hiçbir sorumluluk hissetmiyorum.

Bu işler insanın gönlünde ve beyninde başlar ve biter. Benimki de bitti!

Düşünceler beynimde o saniyeler içinde peş peşe akıp giderken, Dilek'in öfkeli sesini duydum.

"Ne işletmesi! Oğlum, sen biraz kafanı kaldır da etrafına bak. Sadece bu çiçekleri yollayan değil, başkaları da var Serra'nın etrafında. Ama sen o kadar Betül Hanımı teselliyle meşgulsün ki, korkarım bir gün birileri de Serra'yı teselli edecek."

Oktay, tam da tahmin ettiğim gibi, Betül lafına takılmıştı, onca söz arasında.

"Betül'ün ne ilgisi var bunlarla şimdi?"

Ve tabii ki, Dilek'le dertleştiğim için beni suçlayacaktı. Ama aslanım Dilek, böyle bir şüpheye yer vermeyecek biçimde, makineli tüfek gibi devam etti.

"Ne demek ne ilgisi var! Ne zaman size ne yapıyorsunuz diye sorsam ya Betüllerle şuraya gidiyoruz, ya Betüllerle buraya gidiyoruz. Kızım, bunlar kendileri gezemiyorlar mı, diye soruyorum. Yok bunalımda da, yok Oktay'ın eski arkadaşı da... Kesemediniz şu göbek bağını yaa..."

"Vee," dedi parmağını Oktay'a doğru sallayarak. "Bak dost acı söylermiş, eğer toparlanmazsan kızı elinden kapacaklar. Zaten etrafında bir sürü hayranı var. Ama benim favorim yakışıklı avukat..."

Dilek giderek kantarın topuzunu kaçırıyordu.

"Dilek, lütfen..." dedim.

"Ne?" diye bu kez bana döndü. "Yalan mı... Daha geçen gün gelip, sana ısrar üstüne ısrar etmediler mi, hiç olmazsa bir tanış diye..."

"Bakar mısınız, meğer bizim kızın ne talipleri varmış," dedi Oktay gülmeye çalışarak.

"Günaydınlar! Sabah-ı şerifler hayırlı olsun, efendim!"

"Bana söylemezse, ben nerden bilebilirim ki..."

"O nazik bir kızdır, söylemez böyle şeyleri. Ama ben değilim, onun için de işte şimdi sana açık seçik söylüyorum. Demedi deme..."

Gerilim giderek tırmanıyor, Ulaş da ben de nereye bakacağımızı bilemiyorduk.

Oktay kalktı. "Hadi çocuklar, yolcu yolunda gerek, yemekler için çok teşekkürler, Dilek."

"Bir şey değil!"

O kadar kötü bir ayrılıştı ki, Oktay'ı geçirmeye karar verdim.

Birlikte kapının önüne çıktık. Havada bahar kokusu vardı. "Oktay," dedim. "Umarım, Dilek'in sözlerine alınmadın." Onu son kez sınıyordum.

Omuzlarını silkti. "Sen özgür bir kızsın."

"Ne demek oluyor bu şimdi?"

"Dilediğini yapar, dilediğinle çıkarsın, demek oluyor."

"Yaa, öyle mi?"

Bana şöyle bir baktı. "Ne dememi bekliyordun, Serra?"

"Sen de haklısın, Oktay," dedim. "Hadi, iyi geceler."

"Görüşürüz," dedi ve elleri ceplerinde ağır adımlarla uzaklaştı.

Onu üzgün görmek, beni hâlâ ne kadar etkiliyor. Koşup ona sarılmak, onu öpmek, üzülme demek geldi içimden.

Ama bir karar almıştım. Ve az önce Oktay'ın söyledikleri bu kararı daha bir pekiştirir nitelikteydi. Belki kendi bile farkında değildi ama onun için eskisi kadar değerli değildim. O kadar ki beni özgür bıraktığını bile dile getirebilmişti.

Evet Oktaycığım, yolumuz buraya kadarmış.

Oktay'la ilgili kesin kararımı verip, artık kendimi tamamen özgür biri olarak tanımlamanın getirdiği bir dinginlik vardı üzerimde. O eski öfke yok olmuştu. Çünkü kafamda bitmişti bu iş.

O istediği kadar Betüllerle olabilirdi artık, benimse karşıma hoşlanacağım biri çıkınca, hayır demeyeceğim bundan böyle. Bu birisi, o güzelim sarı gülleri yollayan da olabilir, Safiye Teyzenin torunu da...

İçeri girdiğimde Dilek hâlâ burnundan soluyordu. Ulaş ise yoktu. Anlaşılan o da Dilek'in öfkesinden korkup kaçmıştı.

"Aşkolsun, Dilek," dedim. "Neler söyledin öyle Oktay'a... Bak kalkıp gitti."

"Oh olsun! Ne bu yaa... Beyimiz paylaşılamayan erkek rolünde pek mutlu. Şunu bir silkeleyeyim, dedim. Demek iyi silkelemişim ki, fena bozuldu. Ohhh, oh!"

"Dilek, inanmıyorum bu haline."

"Tabii! Hatırlasana, o zavallı Ege'ye bile nasıl bozuluyordu. Sen onu hep yanında taşımaya kalksaydın, hoşuna gider miydi acaba?"

"Tam tersine! O kadar ki, Ege, Feyza'yla çıkmaya başladıktan sonra ona daha yakın davranır oldu."

"İyi ya... İşte benim anlatmak istediğim de bu. Madem o Ege'ye kıl oluyordu, senin de onun eski göz ağrısını her

dakika dibinde istemeyeceğini bilmesi gerek. Hem nedir bu saftiriklik... Onlar erkek arkadaşlarıyla gittikleri yere sizi de çağırıyorlar mı? Yoo... Başka gruplarla hoş bir yerlere gittiklerinde size haber veriyorlar mı? Yoo... Ama siz bir yere giderken hemen maydanoz oluyorlar, çünkü siz sazanların her yaptığınızdan haberdarlar..."

Dilek öfkeliydi, çünkü bir birlikteliği korumaya çalışıyordu. Bense sakindim, çünkü kararımı vermiştim ve artık Oktay'ın yapıp yapmadığı, anlayıp anlamadığı önemini yitirmişti. "Canım benim," dedim. "Hadi sakinleş biraz."

"Serra yaa... O gün hani ağlıyordun ya... kendi kendime dedim ki, bu sadece aile, sınav, yorgunluk ağlaması değil, bu daha derin bir şey. Bu, Oktay'la ilgili bir şey..."

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Ama ona ne evet dedim, ne hayır...

"Onun üzerine şunu ilk fırsatta bir silkeleyeyim de, işlere doğru açıdan bakmasını sağlayayım diye karar aldım."

"Can arkadaşım benim," diyerek sarıldım ona.

Bir süre öylece kaldık. İkimiz de birbirimizden gözyaşlarımızı saklama çabası içindeydik.

Dedem ne kadar haklı.

İyi ki arkadaşlarım var.

İyi ki...

17 Mayıs, Cuma

Eve girdiğimde telefon çalıyordu.

Hiç oralı olmadım.

Zaten canım sıkkın, kim bilir ne abuk bir şey için arıyorlardır, diye düşündüm.

Telefonda cicilik yapacak halim yok.

Hem de hiç!

Çaldı, çaldı. Neyse, sonunda sustu.

Ben de soyunup dökünüp salaş ders çalışma kılığıma büründüm. Yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik diyoruz, ama, tünelin ucundaki ışık hâlâ görünmemiş vaziyette...

Yine telefon...

Amaaaan...

Çalıyor da çalıyor.

Elim mahkûm, inildeyerek yerimden kalktım (bağdaş kurmuş oturuyordum da), telefonu açtım ve, "Efendim?" dedim, ne söyleyeceksen çabuk söyle dercesine.

"Serra Hanımla konuşabilir miyim?"

Bir erkek sesi...

Bayağı da hoş! Genç ve tok bir ses...

Benim bu duraklamam, artı telefonu açış biçimim, karşı tarafın hemen savunmaya geçmesine yol açmıştı.

"Özür dilerim, sanırım kötü bir zamanda aradım ama İstanbul'dan geldim ve Serra Hanımla mutlaka görüşmeliyim."

Ne bu, yaa! Kimdi bu beni hararetle arayan kişi?

Hem ne alaka!

Sakın... sakın o sarı gülleri gönderen kişi olmasın...

Ses de hiç mi hiç tanıdık değildi.

"Ne yapacaksınız Serra'yı?" deyiverdim.

Telefondaki meçhul kişi güldü.

"Bunu ancak ona söyleyebilirim."

Yok yaa!

Şuna bak!

Ama bu arada merak katsayım da giderek yükseliyordu. Sakın bir sapık olmasın!

"Serra şu anda burada yok. İsterseniz telefon numaranızı verin, o gelince sizi arasın."

"Kuşkulanmakta haklısınız."

"Kuşkulandığım filan yok."

"Aslında hemen kendimi tanıtmalıydım. Her neyse, siz lütfen Serra Hanıma benim, Safiye Hanımın torunu olduğumu söyleyin. Daha sonra yine ararım, yardımcı olduğunuz için teşekkürler," dedi ve benim başka bir şey söylememe fırsat vermeden telefonu kapattı.

Buyrun bakalım!

Bir bu eksikti.

Sorunlarım bana yetmezmiş gibi, bir de Safiye Teyzenin kıtık avukat torunu çıktı başıma. Oooof, of!

Şu Dilek de yine yok! Kim bilir nerelerde laklaklıyordur.

Bu adam tekrar arayınca ben ne diyeceğim?

Anahtar sesini duyunca, "Dilek," diye fırladım.

"Hayırdır?" Dilek bana hayretle bakıyordu.

"Şükürler olsun, eve gelebildin."

"Sağ ol, canım! Böyle karşılanmak beni ne kadar duygulandırıyor bilemezsin. Öte yandan yoksa bunun altında başka bir şey mi var, diye düşünmekten de kendimi alamıyorum, geçmiş deneyimlerime dayanarak."

"Sana müthiş haberlerim var."

"Betül'le Alev Avustralya'ya gitmek üzere göçmen bürosuna mı başvurdular yoksa?"

"Bırak şu sevimsizleri, onlar beni artık hiç mi hiç ilgilendirmiyor."

"Yazık, demek ki boşuna umutlanmışım."

"Sus da dinle! Hani o sarı güller vardı ya..."

"Ne sarı gülü?"

"Aman sen de... Hani bana bir buket sarı gül gelmişti ya..."

"Ha, şu..."

"İşte onu gönderen kişi aradı."

"Ne?!"

"Yaa, müthiş haber derken haksız mıymışım?"

Dilek'in yüzünde garip bir ifade belirdi.

"Nereden biliyorsun?"

"Canım, iki kere iki dört eder mantığından çıkarsak, o kartın üzerinde beni daha sonra telefonla arayacağı yazılı değil miydi?"

"Eeee..."

"E'si şu ki, işte bugün aradı ve Serra Hanımla görüşmek istediğini söyledi."

Dilek bana öyle boş boş bakıyordu ki, "Kızım neyin var senin? Şu söylediklerimi hâlâ kavrayamadın..." dedim, azıcık toparlansın diye.

"Biraz şaşırdım da..."

"Ben de şaşırdım, aslını istersen."

"Demek sana sarı gülleri gönderdiğini söyledi."

"Ay hayır, Dilek!" diye tepindim. "Bu benim yorumum. Hani çiçeklerin üstündeki kartta öyle yazıyordu ya, bugün de o adam arayınca... Bu adam o adam olmalı diye bir sonuca vardım, kapiş?"

"Tamam, tamam, şimdi anladım."

"Hele şükür," dedim ve ekledim, "ama bunun gerisi de var."

"Dinliyorum."

"Meğer bu adam kimmiş biliyor musun?"

"Nereden bilebilirim ki..."

"Sa-fi-ye Teyzenin torunuymuş..."

"İnanmıyorum!" Dilek'in gözleri koskocaman olmuştu.

"Yaa! Bu ne demek biliyor musunuz, Dilek Hanım?"

"Ne demek?"

"Sorunlarıma sorun eklendi, demek."

"Yakınmayı bırak da bana şu telefon konuşmasını kelimesi kelimesine anlat."

Ben anlattıkça Dilek heyecanlanıyor, ellerini çırpıp duruyordu.

"Ben bu kadar sevinilecek bir durum göremiyorum, Dilek Hanım."

"Serra, yine arayınca acaba seninle ne konuşacak?"

"Bir bilebilsem."

"Belki de seni yemeğe davet edecek."

"Yok, deve!"

"Neden olmasın?"

"Babaannem bir aile yemeğinde tanışacağımızdan söz etmişti."

"Tamam işte! Adam kalkıp boşuna mı İstanbul'dan gelmiş; tabii ki seni ailece yenecek o yemeğe davet edecek."

"Aman ne iç açıcı... Babaannem, Safiye Teyze, belki bir-iki tane daha bin yaşında akraba ve Bay Avukat'la ben... Üff Dilek yaa, başka işim mi yok benim."

Öyle bir durumdu ki, Dilek bile söyleyecek söz bulamıyordu.

"Bak," dedim. "Derslerim çok, sınavlara çalışıyorum, onun için gelemeyeceğim, derim. Nasıl?"

"Fena değil," dedi Dilek, düşünceli.

"Niye? Beğenmedin mi? İnandırıcı olmam gerek, Dilek. Ben asla o aile yemeğine gidemem, gitmem! Bunu bilmiş ol!"

"Tamam Serracığım, sinirlenme." Dilek beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Hazırlıklı olmamız gerektiği için düşünüyorum. Örneğin, ya ısrar ederse?"

"Buldum! O zaman da derim ki, şu anda imkânsız ama daha sonra, yani sınavlar bittikten sonra memnuniyetle... Veeee... sınavlardan sonra ben zaten burada olmayacağıma göre yırttık sayılır. Nasıl?"

"Fena değil!"

"Sen de başka laf bilmez misin! Bir önerin varsa söyle."

Dilek düşündü, düşündü. "Haklısın galiba, bundan başka öne sürülebilecek mazeret yok."

"İyi! Şimdi bir an önce telefon gelse de, ben de konuşup şu işi bitirsem..."

Dememe kalmadı.

Zır –telefon!

Dilek hemen karşıma geçip, tam siper, olacakları gözlemeye hazırlandı.

Derin bir nefes alıp açtım telefonu.

Evet, aynı sesti ve Serra Hanımla konuşmak istediğini söylüyordu.

Bense her şeye hazırlıklı, "Buyrun benim," dedim.

"Daha önce konuştuğum arkadaşınızla sesiniz ne kadar da benziyor," demez mi... Ukala, n'olucak... Ardından, "Serra Hanım, aslında bu çok garip bir telefon görüşmesi ama..." dedi ve güldü hafifçe.

Gülüşü hiç de fena değil. Neyse...

"Sizin de bildiğiniz gibi, bizim büyükler, yani sizin babaanneniz ve babaannem bizi birbirimize münasip görmüşler."

Yer yarılsa da dibine girsem!

Ne kadar utanç verici, Tanrım!

İyi ama ben böylesi şeffaf bir konuşmaya hazırlıklı değildim ki... Dilek'le bambaşka bir çizgide çalışmıştık. O beni aile yemeğine davet edecek, ben de akıllı uslu mazeretlerimi sıralayacaktım.

Baktı bende ses yok, devam etti.

"Bunun sizin için hiç de cazip bir durum olmadığını biliyorum. Konu hakkındaki görüşlerinizi iki büyüğümüz bana naklettiler."

Ah babaanne, ne diyeyim ben sana.

Ya, Safiye Teyze? Ona da yazıklar olsun, böyle şey gidilir de küt diye söylenir mi...

Kafam karmakarışıktı! Konuşma hiç de beklediğim gibi gitmiyordu.

"Size hak veriyorum! Hem de bütün kalbimle."

Ne diyordu, bu, yaa...

Bana hak veriyormuş!

Yani, bu beni haklı buluyor anlamına geliyor, öyle değil mi?

Ohh! Dünyalar varmış!

İyi de hak veriyorduysa, niye arıyor?

Düşüncelerimi yanıtlarcasına devam ediyordu konuşmasına...

"Hak veriyorum vermesine ve ben de tamamen sizinle aynı fikirdeyim."

Yaşasın dostlar, yırttık!

"Ama bu iki büyüğümüzü kırmak da istemiyorum. Eğer kabul eder de benimle bir yemeğe çıkarsanız, hem onların isteğini yerine getirmiş, hem de biz tanışmış oluruz."

Şaşkındım, arkadaşlar! Tek kelimeyle şaşkın. Konu öylesine değişik biçimde önüme konmuştu ki, yardım isteyen gözlerle Dilek'e bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Ne dersiniz Serra Hanım? Tabii sizin için bir mahsuru yoksa..."

Ne mahsuru olabilirdi ki...

Oktay beni özgür bıraktığını kendi ağzıyla söylememiş miydi?

Artık bir sevgilim olmadığına göre, başka biriyle yemeğe çıkabilirdim.

Ve gözlerimin önünde o an, kulaklarımda Oktay'ın sesi, "Sen özgür bir kızsın..."

"Hayır," dedim. "Hiçbir mahsuru yok."

Güldü. "Sesinizi yeniden duyduğuma sevindim, çünkü bir an uyuyakaldığınız izlenimini edinmiştim."

Bu kez dayanamayıp ben de güldüm.

Dilek merak içinde bana bakıyordu. Ve ben, neler olup bittiğini tam olarak kavrayamadan, bir güzel adresimi verdim. Yarın akşam gelip beni evden alacak, yemeğe çıkacağız.

İyi mi!

Telefonu kapar kapamaz, Dilek atladı. "Kızım, ne iş? Az önce bu adama randevu verdin."

"Galiba öyle."

"Ne demek galiba öyle?"

"Ay, ne bileyim Dilek! Konuyu öylesine açık bir biçimde ortaya koydu ki, bu koşullarda, yemek davetini kabul etmek çok doğal geldi."

Tabii sonra da Dilek'e tam da onun istediği gibi kelime be kelime ne konuştuğumuzu anlattım. "Yani," dedim. "Benim bütün anlayabildiğim, o da bu durumu onaylamıyor ama sırf bizim iki altın kızı mutlu etmek için, buluşalım, diyor."

"Helal olsun, valla," dedi Dilek. "Bu çok yüreklice bir davranış. Böyle bir konuda dobra konuşmak her yiğidin harcı değil."

"Aman sen de hemen beğenirsin!"

"Acaba kaç yaşında?"

"Bilmiyorum! Ama koskoca bir avukat olduğuna göre, ühüüüü..." dedim elimi sallayarak.

"Ayıpsın Serra! Bu yaş konusunda senden daha mantıklı bir davranış beklerdim. Şöyle daha yaşına başına uygun bir davranış..."

"Ne varmış yaşımda," diye elime geçirdiğim yastığı kafasına fırlattım.

"Peki, adı neymiş?"

"Hay Allah, sormayı unuttum."

"Harika! Tek kelimeyle harika! Adamla yemeğe çıkıyorsun ve ne yaşını, ne de adını biliyorsun."

"Aman sen de! Yemeğe çıkıyorsun, yemeğe çıkıyorsun diyerek buna romantik bir akşam yemeği havası vermeye kalkma. Sadece ve sadece iki büyüğümüzün isteği yerine getirilecek. Hepsi bu!"

Dilek beni dinlemiyordu bile! Gözlerinde hülyalı bir bakış, "Nasıl biri acaba?" diye mırıldanıyordu.

"Ben sana söyleyeyim de, yüzündeki o aptal ifadeyi derhal değiştir. Adı her neyse, takım elbisesini giymiş olarak gelecek; ceket, kravat ve yürürken gırç gırç öten cilalı ayak-

kabılar... Ve şu yaşa kadar kendine bir kız bulamadığına göre son derece sıkıcı bir tip. Ayrıca, mesleği gereği insanın içini bayacak kadar çok konuşuyor da olabilir."

"Tamam canım," dedi Dilek sinirlenerek. "Ama ya tersi söz konusuysa..."

"Diyorsun!"

"Evet efendim, diyorum. Neden olmasın?"

"Aman Dilek, bir de durup seninle bu saçma tartışmayı sürdüremem, zaten yeterince zaman kaybettim," derkeeeen, aklıma sarı güller geldi.

"Bir de," dedim. "Lafı döndürüp dolaştırıp sarı güllere getireceğim."

"Nedenmiş o?"

"Bilmek istiyorum, zorla değil ya... Bence yüzde doksan o gülleri bu avukat kişi yolladı. Daha olmadı, doğrudan soracağım."

"Bence sormasan iyi olur." Dilek'in yüzünde endişeli bir ifade belirmişti.

"Neden? Ayıp mı olur sence?"

"Ayıp değil de..."

"O zaman ne?"

"Şeyy..."

"Dilek, ne söyleyeceksen söyle yoksa düşüp bayılacağım."

"O sarı gülleri sana ben yollamıştım," deyiverdi Dilek, bir solukta.

"Ne? Dilek, doğru mu duydum?"

"Evet, bendim o."

"Peki, hangi akla hizmet!"

"Oktay'ı korkutmak için yaptım," diye mırıldandı benimle göz göze gelmemeye çalışarak. "Meçhul bir hayranın

olduğunu düşünürse, Betül'ü bir kenara bırakıp seninle daha bir ilgilenir diye ummuştum."

"Ah canım arkadaşım benim," diye boynuna sarıldım. "Ne kadar çılgın ve ne kadar tatlısın."

O ise, "Kusura bakma, Serra," deyip duruyordu.

"Şimdi anlıyorum."

"Neyi, Serra?"

"Avukattan gelen telefonla sarı gülleri birbirine bağladığım zamanki garip davranışını..." Ve gülmeye başladım. Durum gülünmeyecek gibi değildi ki...

"Sana bunu söylememeye niyetliydim ama şimdi kalkıp ona sorarsan tuhaf olacak."

"Ah Dilek, nerden de gelir böyle şeyler aklına..."

Sevgili defter, işte son durumlar.

Yarın yemeğe çıkar, bu faslı bir güzel bağlar, böylece kafamı meşgul eden hiç olmazsa bir sorundan kurtulurum. Darısı öbür sorunların başına...

18 Mayıs, Cumartesi

Akşam, saat yediden itibaren Dilek'le karşılıklı oturup, beklemeye başladık.

Yani böyle garip bir yemeğe çıkma olamazdı; ne adını, ne yaşını, ne de neye benzediğini biliyordum.

"Kızım, sen gidip hazırlanmayacak mısın?"

"Yok bir de süslenecektim, hevesliler gibi..."

"Ama Serra, sen de abartıyorsun. Anladık, bu işte gönlün yok! Ama en azından bir akşam yemeği için gereken özeni göstermelisin."

"Ben özen mözen gösteremem."

"Beni doğal halimle beğenen beğenir, diyorsun."

"Öyle bir şey demiyorum, Dilek Hanım!"

"Tamam! Bağırma!"

İkimiz de sustuk. Saatin tik taklarından başka bir şey duyulmuyordu odanın içinde.

"Ya benim dediğim gibi hoş biriyse..."

"Aman Dilek, sen adam olmazsın! Hoş biri olsa, bu koşullarda burada olur muydu?"

Biz böyle didişirken kapı çaldı.

"Kader kapıyı çalıyor," dedi Dilek gayet dramatik bir sesle ve açmam için beni kapıya doğru yavaşça itekledi.

Kendimi, ful kostümlü kabız bir adama nazik davranmaya şartlayarak, kapıyı açtım.

Kiiii...

Karşımda kot pantolonlu biri duruyor!

Kot ve tişört!

Saçlar uzun –omuzlarda!

Haydaa, film yine karıştı.

Kim bu, kardeşim?

Yanlışlıkla bizim kapıyı çalmış bir müzisyen mi? Daha iyi bir tahminle, akademi öğrencisi mi?

"Birini mi arıyordunuz?"

"Evet," dedi uzun saçlı delikanlı. "Serra Hanım burada mı oturuyor?"

Vallahi de, billahi de, bu oydu. Yani telefondaki ses... Öylesine ful kostümlü kabız kişiye odaklanmıştım ki, bakıyor, bakıyordum, ama jetonum bir türlü düşmüyordu.

"Galiba Serra Hanım sizsiniz."

"Evet," diye kekeledim.

"Ben, Özgür," diye elini uzattı, güzel bir gülüşle. Sonunda ben de elimi bir yerlerden bulup çıkardım ve ona doğru uzattım. "Ben de Serra."

"Memnun oldum."

Hâlâ kapının eşiğinde duruyordu. Buyur etmemiştim ki... İyi kötü kendimi toparlayıp, "İçeri gelmez misiniz," dedim. Onu Dilek'le tanıştırdım. Dilek de aynı benim gibi, çocuğa hortlak görmüşçesine bakıyordu.

Yani bu kadar olur!

Biz şöyle kalıplı kıyafetli, durmuş oturmuş bir avukat bey beklerken, karşımızda kot pantolonlu, uzun saçlı sempatik bir delikanlı bulmuştuk!!!

Eliyle üstündekileri göstererek, "Kılık kıyafetim için özür dilerim ama bazen aklıma esiyor, atlayıp Ankara'ya geliyorum. Eh, insan hafta sonları rahat etmek isteyince de işte böyle dolanıyor ortalarda. Beni hoş göreceğinize inanarak olduğum gibi geldim."

İçimden, Dilek'e uymayıp, süslenip püslenmediğim için şükürler olsun diye dualar ediyordum. Benim de üstümde kot ve tişört vardı.

Etrafına şöyle bir baktı sonra çok rahat bir tavırla geçip koltuğa oturdu.

"Hey gidi günler," dedi. "Eviniz beni yıllar öncesine götürdü, tabii bizim ev böyle sizinki gibi düzenli değildi. Tam bir bekâr eviydi... Siz son sınıftasınız, değil mi?"

"Evet," dedik, Dilek'le birlikte.

"Yani mezuniyet senesi... Ben mezun olalı tam sekiz yıl oluyor," dedi başını iki yana sallayarak. "İnanılır gibi değil."

Sonra bana dönüp, "Şu aralar sınavlara hazırlanıyorsunuzdur, onun için fazla zamanınızı almak istemem. İster-

seniz çıkalım ve bir yerlerde bir şeyler atıştıralım," dedi. Böylece hâlâ şaşkın bir Dilek'i arkamızda bırakarak çıktık.

Babaannesini sık sık görmeye geldiğinden Ankara'nın yabancısı değildi.

"Ayrıca bir dönem Ankara'da oturmuştuk, o nedenle liseyi burada okudum," diyerek beni, arkadaşlarıyla takıldığı bir yere götürdü. Kocaman ağaçların gölgesine sığınmış, hafif salaş bir lokantaydı, müşterilerinin çoğuysa üniversite öğrencileriydi.

Özgür o kadar rahat biri ki... Tam adı gibi. Oradan buradan konuşuyor, gülüyor, tabağıma köfte doldurup, "Hadi ye bakalım, şu aralar enerjiye gereksinimin var," diyordu.

Onun bu halinden cesaret alarak kafamı kurcalayan soruyu sordum, "Safiye Teyzenin bu önerisini nasıl kabul ettiniz? Şey... nasıl anlatsam, hiç de o tür bir insana benzemiyorsunuz."

"Bir kere artık bana 'siz' diye hitap etme."

"Pekâlâ, o zaman siz de, pardon, sen de bana Serra Hanım deme, Serra de."

"Oldu! Şimdi soruna gelelim, babaannem beni umutsuz vaka gördüğünden zaman zaman böyle girişimlerde bulunur. Şimdiye dek bu isteğini yerine getiremedim. Ama bu kez... o kadar ısrarcı oldu ki, onu kırmak istemedim açıkçası," dedi ellerini iki yana açarak ve devam etti, "iyi ki de öyle yapmışım, bak senin gibi tatlı ve çekici bir genç kızla tanışmış oldum."

"Teşekkür ederim," dedim ve yanaklarımın yandığını hissettim. Allah kahretsin! Eminim pancar gibi kızarmışımdır.

"Bense babaanneme şiddetle karşı çıktım."

"Senin yaşındayken ben de bu tür âdetlere karşı çıkardım ama bugün artık öyle düşünmüyorum."

"Nasıl yani?"

"Pratik olmak gerek diye düşünüyorum. İş hayatına atılınca, birileriyle tanışacak, gezecek zaman olmuyor. Bütün günün işte geçiyor, bazen gece geç saatlere kadar çalışıyorsun ve kendini yorgun argın eve atıyorsun. Anlayacağın evden işe, işten eve kısır döngüsüne giriyorsun.

"Peki, bu arada kiminle, nasıl tanışacaksın? Sokaklara çıkıp kız tavlayacak halin de yok. İşte o zaman arkadaşlar devreye giriyor, seni birileriyle tanıştırıyorlar. Eh, bunu kabullendiğine göre neden ailenin, akrabalarının tanıştırmak istediklerine karşı çıkasın ki... Bu tür takıntıları aşmak gerek diye düşünüyorum," dedi ve ekledi, "ama bak seni de çok iyi anlıyorum. Dedim ya, senin yaşındayken ben de aynen senin gibi düşünüyordum."

"Affedersin Özgür, kaç yaşındasın?"

"Bu ay otuz oldum."

Vay be!

"Hiç göstermiyorsun," dedim, gerçekten de hiç otuz göstermiyordu.

"Senin yaşından bakınca otuz müthiş bir yaş gibi görünüyor, değil mi Serra?" Geriye doğru kaykılmış, gevrek gevrek gülüyordu.

Ne kadar rahat bir insan. Tanrım. Yemek boyunca işte bu çizgide konuştuk. Açık ve net... Yemeğin sonundaysa sanki kırk yıldır tanışan iki eski dosttuk.

Beni eve bırakırken, "Şimdi sen doğru masa başına geçip çalışacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Aynen."

"Bak ne diyeceğim, ben yarın gece otobüsüyle İstanbul'a döneceğim. Eğer çalışmalarına yine bir süre ara verebilirsen, birlikte bir yemek daha yer, muhabbetimize devam ederiz."

"Neden olmasın!"

"Aslansın, Serra," dedi, sırtıma vurarak.

Dilek, söylemeye ne gerek, oturmuş beni bekliyordu. İlk sözü, "Anlat," oldu.

Ona beni hayretlere düşüren bu buluşmayı anlattım. Benim için kâbusa dönüşmüş olan bu tür bir tanışmanın, Özgür'ün açıklığı ve rahatlığı sayesinde nasıl keyifli, hatta eğlenceli bir sohbete dönüştüğünü naklettim.

Dinledi, dinledi sonra, "Ben sana dememiş miydim," diye böbürlendi.

"Ne demiştin, Dilekçiğim?"

"Hani ben sana bu tür tanışmalara da bir şans tanımak gerek diyordum ya... Bak ne beklerken karşımıza ne çıktı..."

"Tamam, fikir olarak haklı çıkmış olabilirsin ama bunun benim durumumla hiç mi hiç alakası yok! Biz büyükleri sevindirme operasyonu yapıyoruz, hepsi bu sevgili Dilek. Duyurulur! Aloooo! Ne dediğimi duydun mu?"

"Aman, peki, peki," dedi ve umursamaz bir tavırla ekledi, "seni Oktay aradı."

"Ne istiyormuş?"

"Bilmiyorum, bir şey demedi. Sadece Serra orada mı diye sordu, ben de senin evde olmadığını, arkadaşlarınla yemeğe çıktığını söyledim," dedi Dilek büyük bir keyifle. "Öyle bozuldu ki."

Sanki bir yerlere sürükleniyoruz.

Sanki bizim dışımızda oluşan bazı koşullar, olaylar bizi bir yerlere sürüklüyor.

Böyle olmasını istemezdim.

Hiç istemezdim!

19 Mayıs, Pazar

Az önce Özgür beni eve bıraktı. Bu iş de böylece bitti! Eh, artık babaannemle Safiye Teyze beni rahat bırakırlar umarım.

Tanıştık, konuştuk! Daha ne!

Şimdi, bütün bunlar bir yana, gerçekten ilginç bir kişiliği var Özgür'ün. Örneğin, çok modern, yani uzun saçlı bir avukat düşünebiliyor musun, sevgili defter? Nitekim, bu saçlarla nasıl hâkim karşısına çıkıyorsun, diye sordum ona.

Güldü. "Çalışırken saçlarımı ensemde topluyorum, sizin değişinizle atkuyruğu yapıyorum."

İşinde bile böylesine özgür davranışlar sergileyen biri, tutuyor, sırf babaannesini kırmamak için günümüzde, hele de bazı çevrelerde artık lafı bile edilmeyen bir girişime razı oluyor. Sonra da, büyük bir rahatlıkla beni arayıp, bunu gerçekleştiriyor. Bu arada bana ve fikirlerime saygı duyduğunu da belirtiyor. Ve her iki buluşmamızda tavrı, nasıl anlatsam, bir dost, bir arkadaş, hatta hatta bir ağabey gibiydi. Durum böyle olunca ben de kasılmadım; hiçbir beklentinin olmamasının getirdiği rahatlıkla çok güzel vakit geçirdim.

Haa, onun kişiliğiyle ilgili ilginç bir nokta daha: Yakın zamana kadar geceleri, ünlü bir müzik grubunda bateri çalıyormuş.

Bunu duyunca, "İnanmıyorum," diye feryat ettim.

"Annemle babam da epeyce telaşlanmışlardı, bizim oğlan hukuktan vazgeçip davulcu olacak, diye." Sonra içini çekti. "Müziği çok seviyorum."

"Madem bu kadar seviyorsun, neden bıraktın?"

"İşler yoğunlaştıkça provalara düzenli gidemez olmuştum, bu da diğerlerine haksızlık oluyordu. Onun için şimdi, arkadaşları yoklamaya gittiğimde eski günleri anmak istercesine bazen birlikte çalıyoruz."

İşte böyle biri Özgür.

Umarım hayatta her şey onun gönlünce olur.

Başucumda bir not duruyordu. Dilek'ten... Babaannem aramış, yarın mutlaka ama mutlaka ona uğramalıymışım.

Tabii, telefonla haber almak onu kesmez, ille de beni karşısına alıp neler olup bittiğini öğrenecek.

Evet, çalışmaya devam...

20 Mayıs, Pazartesi

Okul çıkışı babaanneme uğradım.

"Otur şuraya karşıma da, anlat bakayım," dedi tam da tahmin ettiğim gibi.

"Ne anlatmamı istiyorsun, babaanne?"

"Ne isteyeceğim, tabii ki Safiye'nin torununu nasıl buldun, onu anlatmanı istiyorum."

"Fevkalade münasip."

"Hadi, hadi! Ukalalık etme de anlat."

"Ne anlatayım babaanne, çocuğa ne biçim baskı yapmışsınız ki, o da zavallım, beni aradı ve yemeğe çıktık, oradan buradan sohbet ettik."

Yüzü güldü!

"Demek beğendin."

"Ne alakası var, babaanne."

"Alakası olmasa, onunla sohbet eder miydin."

"Hayret bir şey yaa! Konuşmak için, ille de iki insanın arasında bir şeyler mi olması lazım? Dostça çene çalınamaz mı?"

"Sen şimdi lafı dolaştırma da söyle bana, nasıl buldun çocuğu?"

"Valla, çok tatlı, çok hoş biri."

"Demedim mi ben sana," derken yüzünde güller açıyordu sanki.

"Bir dakika babaanne, çok hoş, tatlı veee her kim olacaksa Allah sahibine bağışlasın. Bunun benimle bir ilgisi yok."

"Nasıl ilgisi yok?"

"İlgisi yok da ondan ilgisi yok. Benim bu tür tanışmalara olan alerjimi biliyorsun, Özgür arayınca ona ayıp olmasın diye kabul ettim, hepsi bu."

"Peki, bütün bunları ona söyledin mi?"

"Evet, onunla her şeyi açık açık konuştuk."

"Yani, bir çuval inciri berbat ettin!"

Artık bu tür konuşmalardan içime daral geliyor. "Hadi babaanneciğim, benim eve gidip ders çalışmam gerek," diyerek yanağına bir öpücük kondurup, kaçarcasına oradan uzaklaştım, arkamda son derece mutsuz bir insan bırakarak...

Şu aralar, mutsuz insanlar arasındayım zaten. Bu mutsuz gruba beni de katabilirsin, sevgili defter. Hatta listenin en başına koysan, daha da iyi olur.

Filmi başa sarmak gerekirse, bu sabah okulda Oktay'ı gördüm. Bir surat, bir surat...

"Seni cumartesi gecesi aradım, yoktun."

O suratlı hali bir sinirime dokunsun! Bir sinirime dokunsun!

"Evet," dedim. "İstanbul'dan bir arkadaşla yemeğe çıktık."

"Haa, şu sizin grup," dedi, rahatlamışçasına.

"Hayır," dedim büyük bir zevkle. "Eski gruptan değil, sen onu tanımazsın."

"Yaa..."

"Sen ne yaptın bu hafta sonu?" diye bu kez ben ona sordum.

"Hiç," dedi. "Önemli bir şey yapmadım."

"Betül'le Alev'in bir işleri, dersleri ya da bunalımları yok muydu? Hayret!"

"Ne demek istiyorsun, Serra?"

"Hiiiç! Masum bir soruydu, neden hemen alınıyorsun."

Ve geçip yerime oturdum.

Sen gizli gizli eski aşkını teselli turlarına çıkar mısın!

Al sana!

Tabii bu atışmadan sonra bütün gün hiç konuşmadık. Yemekte de yanıma gelmedi.

İyi, gelmesin!

Çok meraklıydım!

Gitsin, melekleriyle otursun!

İşte günüm böyle geçti, önce Oktay, sonra da babaannemle...

Eve döndüğümde ruh halimi tahmin edersin, sevgili defter. Derken, telefon çaldı. Bir koşu açmaya gittim.

Bunu bir tek sana itiraf ediyorum. Onca kararlara karşın, acaba Oktay mı diye koştum telefona.

Oysa arayan babamdı. "Nasılsın Serra, epeydir konuşmadık."

"İyiyim babacığım."

"Serra, sana söylemek istediğim bir şey var."

Sessizlik...

Ve babam devam etti, "Biz, Yasemin'le evlendik!"

Çok şaşırmıştım! Aslında evleneceklerini biliyordum ama, ne bileyim daha sonra filan diye düşünüyordum herhalde.

"Nikâhımız geçen cuma günü kıyıldı, hafta sonunu Ankara dışında geçirip, bu sabah döndük. Ben de bu haberi ilk duyan güzel kızım olsun, istedim."

"Tebrikler babacığım. İnanın sizin için çok mutlu oldum." Samimiydim! Babam için iyi olacaktı.

"Bak, Yasemin de seninle konuşmak istiyor."

Eyvah ki, eyvah!

Nitekim, "Canım, güzelim, Serracığım," diye miyavlamaya başladı Yasemin.

"Mutluluklar dilerim," diyerek, kısa kes, Aydın havası olsun, mesajını verdim.

"Seni rahatsız etmek istemedik, ayrıca nikâhımıza hiç kimseyi çağırmadık. Bu yaşta bu işler ne kadar sade olursa, o kadar iyi. Öyle değil mi, Serracığım?"

"Mutluluklar dilerim," diye yineledim. İşin ayrıntılarına girip, lafı uzatmak istemiyordum. Yasemin de sanırım durumu anladı.

"Seni daha fazla tutmayalım, canım. Sadece bu yeni durumu seninle paylaşmak istedik."

"Sağ olun! Teşekkürler, mutluluklar..."

"Yakında görüşmek üzere, Serracığım."

"Tamam, görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım.

Ne gün! Ne gün!

Yaa, sevgili defter, Huriye Abladan sonra babamı da everdik. Şaka bir yana, babam hesabına gerçekten memnunum. Ama annemi düşünmekten de kendimi alamıyorum. Ve... İçimdeki hüzün, dalgalar halinde yükseliyor.

Hayat ne kadar karmaşık!

İnsan ilişkileri büsbütün karmaşık!

Ve bütün bu karmaşıklık içinde, hayatta kendi yolunu bulmaya çalışmak, ne zor.

24 Mayıs, Cuma

Çalışmaktan herkesin gözleri şaşılaştı, bunalıma girenlerin sayısıysa her geçen gün artmakta... Sınav lafıyla midesi bulananlar mı istersin, krize girenler mi... O kadar ki, sınav sırasında sakin olabilmek için akupunktur yaptıranlar bile var.

Oktay'a gelince, onunla ilişkimiz giderek kötüleşti, kötüleşti; şimdiyse buz dağları var aramızda.

Bugün bir ara Feyza gelip yanıma oturdu. "Serra, çok üzülüyorum, bütün bunlar benim yüzümden oldu," dedi ve gözyaşlarına boğuldu. "Eğer ben sana söylememiş olsaydım..."

"Lütfen Feyza," diye onun sözünü kestim. "Sen söylemeseydin bile her şey gün gibi apaçık duruyor ortada. Oktay'ın Betül'den kopacağı yok. Baksana, Fransa gezisine

onu da dahil etmek için nasıl çabaladı. Betül'ün her isteği bir emir onun için."

Zavallı Feyza ilişkimizi kurtarma gayreti içindeydi, "Ama o da Ege'ye diyormuş ki, Serra'yı bir türlü ikna edemiyorum. Betül'le aramızda artık bir şey yok, o çok eskidendi. Yani şimdi Serra'yla çıkıyorum diye kıza selam da mı vermeyeyim. Onca yıllık eski arkadaşa nasıl yaparım bunu."

"Vah, vah, vah! Bütün bu olanları bir selam olarak ortaya koyuyorsa, zaten ne konuşsak boş."

"Ama o seni seviyor," diye çırpındı Feyza. "Bak bunu ben söylemiyorum, Ege söylüyor."

"Valla Feyzacığım eğer seviyorsa bunu gösterme biçimi gerçekten ilginç. O zaman niye yanıma gelmiyor, niye gönlümü almaya çalışmayıp, oturup konuşalım filan demiyor?"

"Senin ona karşı takındığın tavır nedeniyle o da sana kırgınmış. Fransa gezisinde de onları bırakıp, başkalarıyla oturmuş, üstelik nispet yapar gibi davranmışsın. Hem artık geceleri başkalarıyla çıkıyormuşsun. Bu arada ona habire laflar çakıştırıyormuşsun, özellikle de Betül'le ilgili laflar..."

"Aman, çok üzüldüm, meğer ne çok kabahatim varmış."

"Yapma Serra, ne olursun! Bu inatlaşmayla işler kötüye gidecek."

"Gitti bile... Bak Feyza, olaylar çok üst üste geldi, çok birikti. Doğum günümü ve yılbaşını Oktay'la baş başa geçirebileyim diye ne uğraştım, ne uğraştım. Ben ne diye bu kadar sıkıntıya gireyim, söyler misin bana? Bunların güzel günler olması gerekmez miydi?

"Sonra, oldubittiye getirilen Fransa gezisi... İnsan en azından nezaket icabı bir sorar, değil mi? Yooo, orada da

Betül Hanımın isteği ön plana çıktı, Serra nasıl olsa anlayışla karşılar, dendi. Ve en son bu baş başa çıkmalar, yok morali bozukmuş, yok şuymuş buymuş. Şimdi de eski arkadaş mazeretinin arkasına saklanıyor. Madem öyleydi niye kendisi gelip bunu bana söylemedi. Demek ki, bu durumda bir terslik olduğunu kendi de biliyordu.

"Hem bizim evde bana söylediklerine şahit olsaydın, gelip de, barışın, demezdin. Neler söyledi neler. Zaten o gün kesin kararımı verdim. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, şimdi de sanki kabahatli olan benmişim gibi bana surat ediyor."

"İşte," dedi Feyza dizine yumruğuyla vurarak. "Bu anlattıklarını böylece ona anlat, diyorum, ben de."

"Feyzacığım," dedim, ben de tane tane konuşarak. "Ben onun ne diyeceğini çok iyi biliyorum. Betül eski aşkımdı, şimdi sadece arkadaşız. Sen yanlış değerlendiriyorsun, vesaire, vesaire, vesaire... Adam an-la-mı-yor yaa, anlamıyor! Onların yapmak istediklerini gö-re-mi-yor! Ve ben artık onun gözünde evhamlı taze olmaktan bıktım. Daha ne yapayım yani..." İşte bu laflardan sonra kendimi eve attım. Kâbus gibi günler yaşıyorum.

Bu moral bozukluğuyla sınavlarda da nasıl başarılı olacağım, onu da hiç bilemiyorum.

Günler okulda uzuyor, uzuyor, bitmek bilmiyor. Oktay'ı görmek, onunla konuşamamak, aramıza giren o yılanların onun dibine çöreklendiklerini izlemek...

Onların bana nispet yaparcasına, güya hiçbir şeyin farkında değillermiş gibi pür neşe birbirleriyle şakalaşmalarını, Oktay'la cilveli cilveli konuşmalarını seyretmek zorunda kalmak...

Zor, çok zor!

İşte böyle dalıp gitmişken telefonun sesiyle kendime geldim.

"Serra?"

"Efendim."

"Ben, münasip kısmetin Özgür."

"Ah, Özgür, hiç güleceğim yoktu," diyerek kahkahalara boğuldum.

"Nasılsın bakalım, nasıl gidiyor?"

"Valla hiç de iyi gitmiyor. Şu aralar moralim bozuk."

"Sınav stresidir, sakın yakanı kaptırma. Bak ne diyeceğim, ben şu anda Ankara'dayım."

"İnanmıyorum!"

"İnansan iyi olur! Bizim vatandaşlardan biri evleniyor, anlayacağın bir şehit daha verdik. Ve bu duygu yüklü günde benim de bulunmamı istedi arkadaşlar. Bunun üzerine oralarda, uzaklarda cici bir kız var, dedim, babaannemin bana münasip gördüğü, belki onu da kapar gelirim. Şimdi sen ne dersin bu işe?"

"Yani bu bir düğün mü?"

"Evet, sayılır..."

"Nasıl oluyor bu *sayılır*..."

"Şöyle ki bizim vatandaşlar azıcık çılgındırlar. Bildiğin düğünlerden olmayabilir."

"Ne zaman?"

"Yarın akşam."

"O zaman gelebilirim."

"Aslanım benim! Hadi ben kaçtım, sen de Özgür Abini dinle, otur dersini çalış, yarın seni saat sekiz gibi alırım. Oldu?"

"Oldu!"

Bu telefon iyi geldi. Hemen bir kahve yapıp derslerime oturayım bari...

Kâbusları geriye itip yarın Özgür'le gideceğim düğünü düşünmeliyim. Düğünler de hayatta en son gideceğim yerlerdir ya neyse.

Çok garip şeyler yaşıyorum, çok.

26 Mayıs, Pazar

Düğün, Ahlatlıbel'de düzenlenmiş bir kır düğünüymüş meğerse. Piknik alanını mumlar, meşalelerle aydınlatmışlar, ağaçlara uçuşan incecik kumaşlar atmışlar. Hafif esintilerde dalgalanan meşalelerle, uçuşan kumaşlarla hoş bir ortam yaratılmış.

Gelinle güvey, her yanı çiçeklerle süslü bir at arabasıyla geldiler. Hele de at, beyaz çiçeklerden tacıyla pek sevimliydi. Arkadaşları arabaya hücum ettiler ve gelini yere indirirlerken bir de ne göreyim, ayağında lastik ayakkabılar...

Gerçekten!

O gelinliğin altına spor pabuç giymişti. Hem de turuncu renkte...

Süper duruyordu!

Vee, Özgür'ün de içinde olduğu bir müzik grubu çalmaya başlamaz mı... Gelinle güvey de etraflarını çepeçevre sarmış arkadaşlarıyla dans etmeye başlamaz mı...

Ne eğlenmek, ne eğlenmek!

Dans ediyor, gülüyor, partner değiştiriyorlar, coşkuyla şarkılara katılıyor, el çırpıyorlardı. Bu arada Özgür kendini müziğe kaptırmış, saçlarını ileri geri savurarak çalıyor da

çalıyordu. Ben bu kadar eğlenceli bir düğün ne gördüm, ne de duydum, arkadaşlar.

Müzik durunca Özgür hemen yanıma geldi.

"Sıkılmadın ya..."

"Hayatımda gördüğüm en eğlenceli düğün," dedim ve ekledim, "ne güzel çalıyorsun, kutlarım seni."

"Bir müzisyenle bir yere gitmenin bu kötülüğü var. Adam çalarken, arkadaşı dans etmek yerine oturmak zorunda kalır."

"Hiç önemli değil, çünkü gerçekten çok eğleniyorum," dedim.

Büfeye gidip yiyecek bir şeyler aldıktan sonra Özgür beni arkadaşlarıyla tanıştırdı. "Bu küçük kızın adı Serra ve kendisi bu yıl üniversiteden mezun oluyor," diyerek. Cana yakın, rahat tiplerdi hepsi.

Böylece kâh müziği, kâh onların ahbap çavuş muhabbetini dinleyerek güzel bir gece geçirdim.

"Serra, pek konuşmadın, hep dinledin," dedi Özgür, beni eve bıraktığında.

"Benim için çok değişik bir ortamdı; senin müziğini ve onların sohbetini dinlemek, inan, çok zevkliydi."

"İyi öyleyse," dedi ve ekledi, "bak Özgür Abi diyor ki, sakın kendini strese kaptırma. Nasıl olsa bu iş öyle ya da böyle bitecek. Oldu mu?"

"Oldu! Sana da iyi yolculuklar."

"Sağ ol canım, hadi ben kaçtım."

Özgür gidince içimi yine o kopkoyu hüzün kapladı, oysa onunla birlikteyken dertlerimi unutmuştum.

Neyse... şimdi moral bozmayalım.

Bu iş öyle ya da böyle bitecek!

2 Haziran, Pazar

Moralim öyle bozuk ki...

Şu aralar okuldaki tek konu mezuniyet balosu!

Herkes ne giyeceğini, kiminle geleceğini konuşuyor. Mezuniyet töreni 17 Haziran'da, baloysa 21 Haziran Cuma gecesi Sheraton Oteli'nde olacak.

Yıllardır diploma alacağım günü düşledim, yıllarca mezuniyet balosuyla ilgili düşler kurdum. Ve, o günlere az bir zaman kaldı. Sevinmem gerekirken üzgünüm.

Çok üzgünüm!

Çok mutsuzum!

"Zaten ben ne zaman bir şeyi çok istesem, çok hayal kursam, o olmaz," dedim.

"Öyle deme," dedi Dilek.

"Ya ne dememi bekliyorsun, Dilek? Artık Oktay'la da aramız bozuk olduğundan bir arkadaş grubum bile kalmadı. Hadi diploma törenini idare ettim diyelim, annemler gelecekler nasıl olsa, ya mezuniyet balosunda ne yapacağım?"

"Sen de Ege ve Feyza'yla gidersin..."

"Hayatta olmaz! Ne bu, onların peşine takılmış gibi..."

"Ama Tarık da var. O zaman dörtlü olursunuz."

"Belki de Tarık bir kız arkadaş getirmek istiyordur. Bunu bilemezsin ki..."

"Oktay grubuyla gelir herhalde."

"Grup dediğin yine Feyza'yla Ege, Tarık ve o iki sevimsiz..."

"Ve tabii ki sen."

"Valla bu koşullarda bilemiyorum, Dilek. Düşünsene, Oktay'la ben neredeyse konuşmaz durumdayız, öte yandan Betül'le Alev cıvıl cıvıl cıvıldaşacaklar ve ben orada bir ka-

zık gibi oturacağım. Teselli niyetine belki Tarık beni dansa kaldıracak. Kâbus, resmen kabus."

"Birlikte gidebileceğin başka gruplar ya da arkadaşlar yok mu?"

"İlahi Dilekçiğim, seninle de bunu hep konuşmuşuzdur ya... Sizinle gelebilir miyim diyebileceğim, bunu rahatça sorabileceğim kimse yok. Hem herkes planlarını yapmaya çoktan başladı bile. Masalar ayırtılıyor, rezervasyonlar yapılıyor. Üff, bilmiyorum. Belki de hiç gitmem."

"Olur mu Serra, bu insanın hayatında bir kez yaşayacağı bir olay. Oktay'la aran bozukmuş, ne yapalım, bozuksa bozuk. Ama bunun mezuniyet törenini ve balosunu etkilemesine izin vermemelisin. Bence her ikisini de koşulların elverdiği oranda yaşamalısın."

"Tamam! Haklısın ama nasıl? Dedim ya, mezuniyet töreninde nasıl olsa ailem yanımda olacak, o nedenle de güzel geçecek diyebiliriz. Ama baloyu tek başıma mı yaşayayım?"

Dilek yine derin düşüncelere dalmıştı.

"Peki, dışarıdan davet edebileceğin biri yok mu?"

"Hiç kimse yok! Tek bir Allahın kulu yok."

"İyi düşün, Serra. İstanbul'u düşün, Ankara'da okul dışında tanıdıklarını düşün."

"Dilekçiğim, hani utanmasan, sokaktan birini çevir ve baloya davet et, diyeceksin."

Yine sessizlik... Yine saatin tik takları...

Ve birden...

"Buldum! Buldum!" diyen Dilek'in sesi.

"Ah, Serra! Bunu nasıl düşünemedik, nasıl?" Ve büyük bir heyecanla ekledi. "Mezuniyet balosuna davet edeceğin kişiyi buldum!"

"Peki, söyle bakalım kimmiş bu şanslı kişi?"

"O kişinin adını verdiğim zaman benimle bu ses tonunda konuşamayacaksınız Serra Hanımefendi Hazretleri..."

"Hadi, hadi! Lafı uzatma."

"Bak, hâlâ beni küçümsüyor."

"Dilek!!!"

"Tamam canım, tamam! Basın açıklamasını yapıyorum. Dikkat, dikkat. Seeen bu baloyaaa, Özgür'ü davet edeceksiiin. Nasıl?"

Pırıl pırıl yanan gözlerini bana dikmiş, bakıyordu. Öyle mutlu bir hali vardı ki...

Bir an öylece kalakaldım. Ne bileyim, hayatıma öylesine girip çıkmış bir insandı o. Topu topu üç kez oturup konuşmuşluğumuz vardı. Ama durup düşününce pek de yabana atılacak bir öneri değildi.

"Bilmem ki, Dilek..."

"Bak hemen hayır demedin, demek ki olabilir bir yanı var."

"Nasıl desem... İnsan topu topu üç kez gördüğü birini nasıl olur da kalkıp davet eder."

"Ama o seni topu topu iki kez görmüşken, tutup arkadaşının düğününe davet etti."

"Haklısın," dedim. "Ayrıca o kısa sürede birbirimizi kırk yıldır tanıyormuşçasına güzel bir iletişim kurmuştuk."

"İyi ya işte, ben de buradan yola çıkarak diyorum ki, Özgür'ü çekinmeden arayıp, baloya davet edebilirsin."

"Şunu biraz daha düşünsem..."

"Hayır, hayır! Sen şimdi düşündükçe bir sürü arıza çıkarırsın. Hem şurada fazla bir zaman da kalmadı, ara ki çocuk da ona göre programını yapsın. Daha yer de ayırtacaksın... Hadi, hadi..."

İyi ama onun telefon numarası..."

"Hey yarabbim, telefon numarasını almadın mı yoksa?"

"Bana kartını vermişti ama onu arayabileceğime hiç ihtimal vermediğim için öylesine bir yere koymuştum."

"Aman Serra, aman! Yani bazen..."

O böyle söylenirken ben çekmeceleri talan etmekle meşguldüm. Sonunda, Özgür'ün kartını telefon defterinin içinde buldum. Üstelik, o zaman dikkat etmemişim ama cep telefonunu bile yazıp vermiş meğerse.

Dilek'e, "İşte kart," dedim.

"Bravo yani... Tebrikler..." diye benimle dalga geçti.

Kartı bulmuştum bulmasına ama bu kez de cesaretimi yitirmeye başladım.

"Dilek yaa, şimdi bu çok tuhaf kaçmayacak mı? Yani, Özgür'e ne benim mezuniyet balomdan..."

Dilek karşıma geçip, ellerini beline dayadı. "Bak Serra, üç şık var. Bir, baloya tek başına gidemeyeceğine göre Oktay ve melekleriyle birlikte hoş bir gece geçireceksin. İki, baloya gitmeyip evde pinekleyeceksin. Üç, Özgür'ü davet edecek, balonun bir güzel tadını çıkaracaksın. Karar senin."

Sevgili arkadaşım durumu acımasızca önüme koymuştu. "Pekâlâ," dedim ve telefonun başına geçtim.

"Doğru kararı verdiniz, tebrikler," diyerek Dilek hemen yanı başıma dikildi.

Özgür'ün sesini duyunca, "Merhaba Özgür, ben Serra," dedim. Ah, kalbim nasıl atıyordu, anlatamam.

"Oooo," diye bir kahkaha yükseldi telefonun öbür ucundan. "Münasip kısmetim arıyor."

Onun bu şakacı tavrı beni birazcık olsun rahatlatmıştı ama kalbim yine de güm güm atmaya devam ediyordu.

Meğer birini davet etmek ne zor işmiş. Erkeklere bayağı acıdım.

"Nasılsın?"

"İyidir," dedi. "İş güç, bildiğin gibi işte. Asıl sen nasılsın?"

"Nasıl olsun, şöyle böyle."

Bu sırada Dilek karşıma geçmiş, boş lafları bırak, sadede gel işaretleri yapıyordu.

"Şeyy..."

"Evet, Serra, bir şey mi söyleyecektin?"

"Bizim bir mezuniyet balomuz var..."

Boğazım kurumuştu, yutkunup duruyordum. Ah, Tanrım!

"Eğer vaktin uygunsa... Yani gelmek istersen... Seni davet etmek istiyorum da..."

Oh, be! Söylemiştim işte!

Pimi çekilmiş bir el bombasını atıp da kaçıvermişim gibi bir his...

"Teşekkür ederim Serracığım, acaba bu balo hangi tarihte?"

Kulaklarım öylesine uğulduyordu ki, soruyu güç bela kavradım.

"Tarih mi? Ha, evet. 21 Haziran, Cuma gecesi..."

"Hımmm..."

Eyvahlar! Gelemeyecek ve ben öbür iki şıktan birini seçmek zorunda kalacağım.

"Ben bir takvime bakayım," dedi sonra da, "evet, tahmin ettiğim gibi o gün bir davam var ama halledemeyeceğim bir durum değil. Tamam Serracığım, memnuniyetle bu davetini kabul ediyorum," diye sözünü bağladı.

Ohhh! Şükürler olsun!

"İyi o zaman," dedim. "Gerekirse ben seni yine ararım. Hadi, iyi akşamlar."

"Görüşmek üzere," dedi ve bu iş böylece bitti.

Ter içinde kalmıştım!

"Meğer birini davet etmek ne zor işmiş, Dilek."

"Ama başardın. Veee, artık mezuniyet balosuna seni götürecek çok hojjjj bir kavalyen var. Yarın hemen masanı ayırt ve ne giyeceğini düşünmeye başla."

"Sahi Dilek, ben ne giyeceğim?"

"Eh, onu da sen düşün artık. Bugünkü heyecan bana yetti de arttı bile."

Ah, canım Dilek!

Kendimi "kavalyesiz kız" konumundan kurtarmış olduğum için mutluyum. Hele de Betül ve Alev'i düşündükçe... Onlar olmasa belki de bu kadar aldırmazdım. Ama mezuniyet balosu gibi bir ortamda onların nispet veren davranışlarına hiç gelemem. Hele de Oktay'la ilişkimiz bu durumdayken...

Ah, sevgili defter, bu baloda eski mutlu günlerde olduğu gibi Oktay'la olmak, onun kollarında dans etmek için neler neler vermezdim!

17 Haziran, Pazartesi

Diplomalarımızı aldık!

Bu, üniversite bitti, anlamına geliyor! İnanabiliyor musun, sevgili defter? Ben hâlâ inanamıyorum.

Gecenin üçü... Ve ben uyku tutturamadığım için oturmuş, bu satırları yazıyorum.

Son yazdığımdan bu yana günler fırtına gibi geçti. Sınavlar, sınavlar... Ve yarışırcasına çalışmak.

Ama sonunda bütün bunlar bitti!

Ve geldik mezuniyet törenine...

Annemle anneannem kalkıp geldiler İstanbul'dan. Canım dedeciğim, gelemedi. Öyle üzüldüm ki... Dedem böyle olayları asla kaçıracak biri değildir ama sağlığı artık eskisi gibi değil. Son mide kanamasından sonra bir türlü toparlanamadı. Allah ona uzun ömürler versin ama o artık bir emanet sanki... Hepimiz üstüne titriyoruz, yorulmasın diye elden gelen her şey yapılıyor. Nitekim, diploma törenine gelemedi. Ama aslan annem, dedeme göstermek için tüm töreni videoya çekeceğini söyledi ve ben de birazcık olsun rahatladım.

Tören sabahı, yani bu sabah oluyor, kampüs cıvıl cıvıldı. Anneler, babalar, kardeşler, akrabalar... Herkeste türlü çeşitli fotoğraf makineleri... Hava da şerefe bir güzeldi ki... Masmavi gökyüzünü mutlu bulutlar süslüyordu.

Bizler, konuklar gelmeden kep ve cübbelerimizi giyip hazırlandık. Törenden önce annemleri buldum, onlarla ayak üstü laflarken, bir de baktım ileride babamla Yasemin. Hadi, bir koşu onların yanına gittim. Tuhaf bir durumdu ama elden ne gelir. Vaziyeti olabildiğince idare ettim, zaten tören de başlamak üzereydi.

Sıraya girip beklemeye başladık, sonra... müzik eşliğinde ağır adımlarla sahneye yürüdük. Daha önce prova yapmış olduğumuzdan herkes oturacağı yeri biliyordu. Böylece düzgün bir biçimde izleyicilerin karşısına sıralandık.

İlk konuşmacı, rektörümüzdü. Az ve öz denebilecek bir konuşma yaptı. Anlamlıydı. Onu bizim sınıftan kendisini

uzaktan tanıdığım bir öğrencinin konuşması izledi. Bundan sonrasıysa hepimiz için sürprizdi.

Bir grup öğrenci klasik anlamda konuşma yapmak yerine her biri kendi seçtiği kısa bir parçayı okudu. Bunlar, internetten, köşe yazarlarından ya da dergilerden alıntılardı. Ve hepsinde ileriye dönük mesajlar vardı. Hoş bir sürprizdi doğrusu.

İlk parçayı başka sınıftaki Adnan adında, gözlüklü bir delikanlı okudu.

"Şimdi okuyacağım, bilgisayar alanının dahi çocuğu, hepimizin adını çok iyi bildiği, Bill Gates'in bir mezuniyet töreninde yaptığı konuşmasının metnidir. Hem konuşmacının Bill Gates olması, hem de öğütlerinin söylem açısından biraz sıra dışı olması nedeniyle bu metni ilginç bulacağınıza inanıyorum. İşte Bill Gates'in gençlere öğütleri," dedi ve başladı okumaya.

"Kural 1. Hayat adil değildir, bu fikre ne kadar çabuk alışırsanız, o kadar iyi olur.

"Kural 2. Sizin kendinizi nasıl değerlendirdiğiniz aslında kimsenin umrunda değildir. İnsanlar ÖNCE sizin bir şeyler yapmanızı beklerler, ancak bundan sonra kendinizi dilediğiniz kadar iyi hissedebilir veya kendinizle gurur duyabilirsiniz.

"Kural 3. Okuldan mezun olur olmaz kırk milyon dolarlık bir iş bulamayacaksınız. Ve terleyerek hak etmeden de telefonlu arabaya binen bir başkan yardımcısı kesinlikle olamayacaksınız.

"Kural 4. Hocalarınızdan yakınıyorsunuz; bir patronunuz olduğunda neler söyleyeceğinizi çok merak ediyorum doğrusu.

"Kural 5. Köftecide çalışmak gururunuza dokunmasın. Bazılarınızın büyükbabaları da ateşte köfte kızarttılar ama onlar bunu ileriye dönük bir "fırsat" olarak değerlendirdiler.

"Kural 6. Bir hata yapınca suçu hemen anne babalarınıza yükleyip mızırdanmayın. Hatalarınızdan bir şeyler öğrenmeye bakın.

"Kural 7. Siz doğmadan önce anne babalarınız hiç de bugünkü gibi sıkıcı insanlar değillerdi. Onlar, sizin eğitim ve diğer giderlerinizi ödemek için sürekli çalıştıkları; evde sizin giysilerinizi yıkayıp ütüledikleri, yemeğinizi pişirdikleri ve sizin her konuda ahkâm kesmenizi dinledikleri için bu hale geldiler. O nedenle yağmur ormanlarını kurtarmak için yapılan toplantıya gitmeden, ailenize bir iyilik yapın ve önce odanızdaki kendi dağıntınızı toplayın.

"Kural 8. Okulunuzda sınıfta kalmak kaldırılmış olabilir ama hayatta bu böyle değildir. Bazı okullarda artık kırık not verilmediğini; sizlere, doğru yanıtı verene dek sınava girme hakkı tanındığını duydum. İşte bu yöntemin gerçek yaşamla yakından uzaktan ilgisi yoktur. Bilesiniz.

"Kural 9. Hayat sömestrlere bölünmüş değildir. Ayrıca yaz tatili ve sizin ruhsal sorunlarınızla ilgilenecek rehber öğretmenler de yoktur. Bu gibi sorunlarınızı iş saatleri dışında kendinizin çözümlemesi gerekmektedir.

"Kural 10. Televizyonun gerçek hayatla ilgisi yoktur. Gerçek hayatta insanlar kafelerde oturup çene çalmak yerine işlerine giderler.

"Kural 11. Sevimsiz kişilere iyi davranın. Büyük bir olasılıkla onlardan biri yarın patronunuz olacaktır."

Gülüşmelere alkış sesleri katıldı. Bizler için gerçekten de söylem açısından alışmadığımız bir konuşmaydı. Bizim

ülkemizde Bill Gates gibi önemli adamlar hep ciddi olurlar, ciddi ciddi konuşurlar ve... gülmezler! Oysa Bill Gates burada bal gibi Amerikan gençliğiyle dalgasını geçiyor ve zayıf taraflarını şakayla karışık yüzlerine vuruyor.

Ama öyle bir vuruyor ki acıtmıyor! Kırmıyor!

Korkutmuyor!

Düşündürüyor!

Hem de güldürerek düşündürüyor!

İşte işin sırrı burada.

İnsan eğitimini bu ince çizgide yakalamakta... Sıra, bizim sınıftan Sühendan'daydı. Kürsüye gelip, okumaya başladı.

"Uzun yıllar önce tüm insani duyguların yaşamakta olduğu bir ada varmış. İyimserlik, üzüntü, sevgi gibi birçok duygu...

"Günlerden bir gün duygulara adanın batacağı bildirilmiş. Bunun üzerine herkes gemisini hazırlayıp adayı terk etmiş. Sadece sevgi son ana kadar beklemek istemiş.

"Ada batmadan hemen önce sevgi yardım istemiş. Yanından lüks gemisiyle geçmekte olan zenginliğe sormuş, 'Zenginlik, beni de götürebilir misin?'

"'Yapamam. Gemim altın ve gümüşle dolu, sana göre yer yok.'

"Daha sonra şahane bir gemiyle geçmekte olan gurura sormuş sevgi. 'Gurur, rica ediyorum, beni de götürür müsün?'

"Gurur, 'Seni götüremem. Burada her şey kusursuz; dengelerimi bozabilirsin,' diye yanıtlamış.

"Sonra yanından geçmekte olan üzüntüye sormuş sevgi. 'Üzüntü, lütfen beni de götür.'

"'Ah sevgi,' demiş üzüntü, 'o kadar üzüntülüyüm ki, yalnız kalmalıyım.'

"Neşe de yanından geçmiş ama öylesine halinden memnunmuş ki, sevginin kendisine seslendiğini duymamış bile.

"Aniden bir ses, 'Gel sevgi,' demiş. 'Seni götüreyim.' Bu konuşan, yaşlı bir kişiymiş. Sevgi o kadar mutlu olmuş ki, kıyıya çıktıklarında yaşlı adamın adını sormayı düşünememiş ama bir süre sonra ona ne kadar borçlu olduğunu fark edip, bilgiye sormuş.

"'Bilgi, bana kimin yardım ettiğini söyleyebilir misin?' 'Zaman'dı,' diye cevaplamış bilgi.

"'Zaman? Neden zaman bana yardım etti?'

"Bunun üzerine bilgi şöyle demiş, 'Sadece zaman sevginin hayatta ne kadar önemli olduğunu anladığı için...'

Sühendan konuşmasını bitirdiğinde büyük bir alkış koptu. Ve... pek çok kişinin gözleri dolu doluydu. Başta da bu satırların sahibi, sulu gözlü Serra'nın... Zaten duygusal bir gün yaşanıyor, bir de bu tür sözler edilince, haliyle herkes hüngür, şakırt.

Sühendan'dan sonra Meltem geldi kürsüye.

"Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir kasabada yaşayan dünyalar güzeli bir kız varmış. Bu kız öyle güzelmiş ki uzak şehirlerden ve ülkelerden çok zengin, çok yakışıklı, asil pek çok delikanlı onu görmeye gelirmiş. Kendisiyle evlenmek isteyen nice prensi, nice şövalyeyi reddeden güzel kız kimseleri beğenmezmiş.

"Bu arada aynı kasabada yaşayan ve bu kıza âşık olan bir delikanlı da bu kızı istemiş. Ama kız onu da reddetmiş. Aradan uzun yıllar geçmiş. Bizim delikanlı kasabadan ay-

rılmış, kendine başka bir hayat kurmuş ve evlenmiş, çoluk çocuğa karışmış.

"Bir gün yolu eskiden yaşadığı o güzel, küçük kasabaya düşmüş. Dolaşırken tanıdık birine rastladığında aklına bir zamanlar orada yaşayan dünyalar güzeli kız gelmiş ve ona ne olduğunu sormuş. Yaşlı adam önünde gül bahçesi olan bir evi göstererek kızın evlendiğini söylemiş. Bizimki herkesi reddetmiş olan kızın kocasını çok merak etmiş. Bir gün gizlenip kocasını evden çıkarken görmüş. Kızın kocası şişman, kel ve çirkin mi çirkin bir adammış. Üstelik zengin bile değilmiş.

"Çok merak eden adam kocası gittikten sonra evin kapısını çalmış. Kız kapıyı açınca kendini tanıtmış ve neden böyle bir adamla evlenmiş olduğunu sormuş. Kız da ona, arka taraftaki gül bahçesinden en güzel gülü koparıp getirirse, cevabı vereceğini, bu arada tek şartının bahçede ilerlerken, geriye dönmemesi olduğunu söylemiş.

"Adam da bunun üzerine yüzlerce gülün olduğu bahçede ilerlemeye başlamış.

"Birden çok güzel sarı bir gül görmüş. Tam ona doğru eğilirken biraz ileride kocaman pembe bir gül gözüne çarpmış. Tam ona uzanırken daha ileride muhteşem güzellikte kırmızı bir gül goncası görmüş. Tam onu koparırken ileride...

"Derken birde bakmış ki bahçenin sonuna gelmiş ve mecburen oradaki sonuncu gülü koparıp kıza götürmüş.

"Bahçenin en güzel gülünü beklerken kız bir de ne görsün yaprakları solmuş cılız bir gül.

"Gülmüş adama...

"'Bak gördün mü,' demiş. 'Her zaman daha iyisini bulmak isterken ömür geçer ve sen sonunda en kötüsüne bile

razı olmak zorunda kalırsın. Bu yüzden gençliğini yitirmeden doğru seçimler yapmayı öğrenmek gerek.'"

Bu kez de alkışlarken, ne kadar da doğru, anlamında başlarını sallıyordu, çoğu konuk.

Aramızdan bir delikanlı, "Bu öykü kızların kulağına küpe olsun," diye fısıldadı.

"Asıl sizlere küpe olsun," diye bu kez bir kız fısıldadı. "Susun!"

Bu arada hoş bir not. Sürprizi hazırlayanlar, tüm konuşmaları bilgisayarda çoğaltıp, hepimize birer tane dağıttılar, tören sona erdiğinde. Mezuniyet günüyle ilgili bundan güzel bir anı-armağan olamazdı.

Ve artık sıra diplomaların verilmesine gelmişti. İsimleri okunanlar önümüzden geçiyor, diplomalarını alkışlar arasında aldıktan sonra arka tarafa geçiyorlardı.

Onlara bakarken dört yıl öncesine uçup gittim sanki. İşte Fatmagül... Onu ilk gördüğümde telaşla, yere düşen kitaplarını toplamakla meşguldü. Sonra Ali... Onu da kayıt gününden anımsıyorum, habire kola içiyordu.

Şu an durduğum yerden dört yıl öncesine ve bizlere bakıyorum da... Ne kadar genç, ne kadar çocuksuymuşuz. Oysa kendimizi nasıl da önemsiyorduk o yıllarda. Boru mu bu, koskoca üniversite sınavlarını kazanıp da geldim ben buralara, der bir havamız vardı.

Ve sonra tam dört yıl! Neler neler yaşanmamıştı ki...

Ütüyü prizde bırakmamaktan tut, faturaları saklamanın önemine dek uzanan küçük gündelik öğrenimlerin yanı sıra; gerçek hayata hazırlanırcasına insan ilişkilerinde yaşadığımız düş kırıklıkları, kalp ağrıları ve bazen de tatlı sürprizler...

Gelecekle ilgili korkular, kuşkular...

Öte yandan bütün bir dünya beni bekliyor, görün bakın neler neler yapacağım dercesine bir umut, bir heyecan, bir kabadayılık...

Düşünmek, hep düşünmek...

Hayatım nasıl olacak?

Başarılı olacak mıyım?

Eşim kim olacak acaba?

Sorular... Sorular... Sorular...

Üniversite bitince her şeyi bilen allame, tüm soruların yanıtlarını verebilen bir bilge kişi olacağımı umuyordum.

Oysa şimdi kafamdaki soruların sayısı değil azalmak, daha da artmış vaziyette... Tam bu anda aklıma Doğanay Hocanın verdiği örnek geliyor.

Hayatla ilgili bilgiler tersinden öğrenilir.

Okulda bir derse çalışır, öğrenir sonra sınava girersiniz.

Oysa hayatta önce sınava çekilir sonra bundan bir şeyler öğrenirsiniz.

İşte galiba şu dört yıl sonunda, derslerden edinilen bilgiler dışında, ben bunu öğrendim.

Hayatın sürekli bir sınav olduğunu, neredeyse her gün sınandığımızı ve bu sınavlarda elimizden geldiğince başarılı olmaya çalışmamız ama bundan da öte her başarı ya da başarısızlıktan bir şeyler öğrenmemiz gerektiğini, çünkü gerçek bilginin, gerçek kazanımın bu yolla edinildiğini kavrayabildim.

Öylesine düşüncelere dalmışım ki, adımın söylendiğini yanımdakiler dürtmese, bilmeyecektim. Hemen ayağa fırladım ve kürsüye doğru yürüdüm.

Sanki ağır, çekimdeydim.

Rektör bana diplomamı uzatıyor.

Alıyorum.

Kutlarım, diyor.

Elimi sıkıyor.

Gülümsüyor.

Hemen yürüyüp geçmem gerek ama bir an orada durup izleyenlere bakıyorum.

Annemle göz göze geliyoruz.

Ona içimden sesleniyorum...

Teşekkürler... Teşekkürler...

İkimizin de gözleri doluyor.

Ve ben yürüyüp, arka tarafa, arkadaşlarımın yanına geçiyorum.

Sonra diğer arkadaşlar, isimler, diplomalar...

Ve... o muhteşem an!

Birisi alçak sesle bir-iki-üç diyor...

Veee... kepler havaya!

Hep birlikte...

O anı hiç ama hiç unutmayacağım. Masmavi gökyüzünün mutlu bulutlarına doğru fırlatılan kepler, çığlıklar, kepleri yere düşmeden yakalamaya çalışanlar, kahkahalar, gözyaşlarını silenler, birbirlerine sarılanlar, oldukları yerde zıp zıp zıplayanlar...

Bir ara birisine çarptım, döndüm, Oktay... Onun da benim gibi yüzünde bir gülümseme vardı. "Tebrikler Serra," dedi. "Tebrikler Oktay."

Ah, o an boynuna sarılmak, o saçları okşamak için neler vermezdim. O da bana bakıyordu, gözlerinde hasret vardı sanki. Ama... birileri geldi, aramıza girdiler. Böylece o kalabalıkta çarpıştığımız gibi uzaklaştık.

Daha sonra Dilek'le Ulaş'ı gördüm. Ve Dicle'yi ve Sıla'yı. Birbirimize sarıldık, gülüştük, ağlaştık. Her üniversitenin diploma töreni ayrı ayrı tarihlerde olduğundan birbirimizi alkışlayabileceğiz.

Okulun bahçesine büyük bir büfe hazırlanmıştı, törenden sonra soğuk bir şeyler yiyip içmek isteyenler olabilir diye. Annemlerle birlikte büfeye yaklaştık, tam o sırada babamın sesini duydum. "Kutlarım Serracığım," dedikten sonra anneannemle annemin ellerini sıkarak, "hepimiz için ne önemli bir gün, değil mi?" dedi ve ardından, "Eşim," diyerek Yasemin'i tanıştırdı. Bu kez kadınlar tokalaştılar.

Annem sapsadeydi, Yasemin'inse, ah Tanrım, başında şapka vardı! Belki de tek şapkalı kadın oydu orada. Kocaman hasır bir şapka! Neyse, bizimkiler çağdaş insanlar ya, karşılıklı biraz konuştular. Tam o sırada fotoğrafçı gelip bir foto çekmez mi... Pembe dizinin tescilidir, dercesine.

Düşünsene, babamın bir yanında Yasemin, öbür yanında annem, daha öbür yanında eski kayınvalidesi ve kızı... Oradan buradan konuşurken bu kez Oktay'ın annesiyle babası yanımıza gelmezler mi... Hay Allah, tanıştırma törenini nasıl yapacaktım ben?

Ama Yasemin, "Serracığım, seni tekrar kutluyoruz. Senin şimdi annenlerle, arkadaşlarınla planların vardır, biz seninle daha sonra görüşürüz," dedi ve babamı yedeğine alıp çimenlerin üstünde o yüksek topuklarıyla seke seke gözden kayboldular. İçimden, "Sağ ol, Yasemin," dedim, durumu kavrayıp beni sıkıntıdan kurtardığı için.

Böylece Oktay'ın annesiyle babasına bizimkileri tanıştırdım. "Serra'yı kızımız gibi severiz," dedi, Oktay'ın anne-

si. Anlaşılan Oktay son durumlardan bahsetmemiş. Onlar konuşurken ben de etrafıma bakınıyordum.

Bizim(!) grup yine bir aradaydı ama bu kez büyükler de vardı yanlarında. Ben kendimi çektikçe bu iki kız büsbütün Oktay'ın yanından ayrılmaz oldular. Şu anda bile dibindeler... Bir de baloyu düşün...

Balo deyince, geçen hafta Tarık, "Balo için masa ayırtıyoruz, haberin olsun," dedi.

"Beni bu işin dışında tut, Tarık."

"Nasıl yani? Bizimle birlikte olmayacak mısın?"

"Hayır, bir arkadaşımı davet ettim. O sizi tanımaz, siz de onu tanımıyorsunuz; bu nedenle ayrı oturacağız. Yerimi ayırttım bile."

"Yapma be Serra," dedi Tarık.

Hiç sesimi çıkarmadım.

"Çok uzun sürdü bu inatlaşma, yazık değil mi? Gel şunu baloda tatlıya bağlayalım."

"Bunu senin değil, tatlıya bağlaması gereken kişinin söylemesi daha uygun olmaz mıydı? Onun umrunda değilse, sen ne diye kendini üzüyorsun Tarık."

Böylece bizim (!) gruba benim başka biriyle gideceğim duyurulmuş oldu. Oktay'ın melekleri bayram etmişlerdir, bayram. Tam istedikleri oldu.

Ne yapalım, kader utansın!

Her neyse, büfeden bir şeyler atıştırdıktan sonra babaanneme gittik. Sıcak hava ona iyi gelmiyor, güneşte kalınca tansiyonu çıkıyor, onun için törene o da gelememişti. Canım benim, günün önemini gözeterek giyinip süslenmiş, hazırlıklar yapmış. Limonata ve bisküviler bizi bekliyordu.

Elini öptüm. "Hayırlı, uğurlu olsun," diyerek o da beni yanaklarımdan öptü. Sıkı sıkı kucaklaştık.

"Babaanne, fotoğraflar çıkar çıkmaz sana kepli, cübbeli kocaman bir tane getireceğim," dedim. "Artık gelene gidene gösterirsin, işte bu da evde kalmış torunum, diye."

"Sus, ağzından yel alsın," dedi sonra annem ve anneannemle öpüşüp bizleri kolay kolay kullanmadığı misafir odasına aldı. Bütün bunları günün önemine borçluyduk. Annemi yanıma oturttu, onunla uzun uzun konuştular, arada bir annemin elini okşamasından onu ne kadar özlediği belli oluyordu. İşte böylece aile saadeti yaşayarak geçirdik öğleden sonramızı.

Kalkarken annem, "Şimdi Serra evine gidip üstünü değişecek, biz de annemle otelimizde biraz dinleneceğiz. Akşam yemeğini hep birlikte bir restoranda yiyeceğiz, buna Serra için bir kutlama yemeği de diyebiliriz. Ve tabii ki, sizi de aramızda görmek istiyoruz."

"Yok, yok," diye hemen karşı çıktı babaannem. "Ne işim var benim restoranda mestoranda, işte ne güzel burada oturduk, konuştuk, hasret giderdik."

"Katiyen kabul etmem," dedi annem. "Biz saat sekizde gelip sizi alacağız, hem böyle bir yemekte Serra babaannesinin de olmasını ister. Öyle değil mi, Serracığım?"

"Hem de nasıl," diye üstüne atladım babaannemin. Yanımızda başkaları var diye pek bir şey diyemedi; beni iteklemekle yetindi. Malum, babaannem uluorta sevgi gösterilerinden hiç hoşlanmaz.

Böylece akşam yemeğini Çankaya'da bahçe içindeki o restoranlardan birinde yedik. Bahçe çok güzel aydınlatılmıştı, müzik de harikaydı. Ve biz dört hatun pek güzel

vakit geçirdik. İlk kez aramızda kuşak farkı yoktu sanki. Sanki onları yakalamıştım. Yoksa yaşlanıyor muyum?

Hayır, hayır! Yaşlanmıyor, olgunlaşıyorum.

Annemler yarın (yani bu saatte bugün) dönüyorlar. Anneannem dedemi yalnız bırakmak istemiyor. Haklı!

Bu arada, öğleden sonra dedemi aradım ve ona töreni anlattım, videoyu da birlikte seyrederiz artık, dedim.

"Kutlarım canım," dedi. "Hadi, gelince uzun uzun anlatırsın, telefon faturalarını da düşünmek lazım."

Annem mezuniyet balosuna Oktay ve arkadaşlarıyla gideceğimi sanıyor. Bunca zaman hep birlikteyiz ya... Ben de bozuntuya vermedim, geçiştirdim. Şu ara bu konuyu konuşmayı hiç ama hiç istemiyorum.

İşte böyle sevgili defter.

Diplomamı aldım!

Şaka değil! Üniversite bitti! İnanılır gibi değil!

Ve artık önümde engin deniz gibi uzanan bir hayat var.

21 Haziran, Cuma

Aslında hiç içimden gelmiyordu, baloya gitmek... Son anda keşke Özgür'ü davet etmeseydim, keşke evde pijamamı giyip rahat rahat mutsuzluğumla baş başa kalsaydım, diye gerçekten büyük pişmanlık duydum.

Güzel vakit geçiremeyecek olduktan sonra, sırf inat uğruna, ne diye oraya gidip de azap çekmeli. Ama işte... okuldaki hava beni de dolduruşa getirmişti. Herkes baloya koşuyordu. Günlerdir balo aşağı, balo yukarı... Tabii bir de Betül'le Alev faktörü var. Onlar Oktay'la eğlenir, dans

ederken, zavallı Serracık evde tek başına... fikri yok mu. Ve onların bundan alacağı haz.

Hadi itiraf edeyim, bir de Oktay'dan intikam alma arzusu. O, Betül'le bir arada olarak nasıl beni incitiyorsa, aynı şekilde onu incitmek arzusu...

İşte bütün bunların toplamıydı benim baloya gitme nedenim.

Nedene bakar mısınız...

Bu balo neye benzedi biliyor musun, sevgili defter. Hani yılbaşı için aylar öncesinden dergiler, mağazalar insanları havaya sokarlar ya... Şöyle giyinin, böyle süslenin, şöyle eğlenin, diye. Eğer boş bulunur sen de kendini kaptırırsan, o yılbaşı ne yapsan eğlenemezsin ve zannedersin ki senden başka herkes şahane vakit geçiriyor bir tek sen evde pinekliyorsun veya arkadaşlarınlasın ama yine de eğlenemiyorsun. O müthiş beklenti... İşte bütün işi bozan o. Bu mezuniyet balosu da böyle bir şey galiba.

Neyse, gelelim geceme... Bir kere tuvaletim gerçekten güzeldi, çünkü benim eşi benzeri bulunmaz annem bu işi ele almıştı. Aslında ben annemden elbise filan istemedim ama son haftalarda telefonda konuştuğumuzda çarşıya çıkıp giysi bakacak vakti bulamadığımdan yakınmıştım. Bunun üzerine annem yardımcı olabileceğini söyledi. Ben de bu önerinin üstüne balıklama atladım tabii. Model konusunda karşılıklı bir karara vardık. Ölçü olarak da benim İstanbul'daki bir giysimi terzi arkadaşına götürünce bu iş halloldu.

Kıyafetimin ayrıntılarına gelince... İncecik askılı uzun beyaz bir giysi, üzerine yine beyaz şifondan bir tunik ve tuniğin üstünde gelişi güzel serpilmiş gibi duran şeffaf pul-

lar... Pullar aslında belli belirsiz, hareket ettikçe pırıldıyorlar. Özetle, sade ve bembeyaz bir tuvalet...

Saçlarımı kendim fönledim ve çok hafif bir makyaj yaptım. Giyinip çıktığımda Dilek, "Ay Serra, ne kadar güzelsin," diye hayran hayran beni süzdü. "Kıyafetine bayıldım."

"Sağ ol canım, moral desteğe gerçekten ihtiyacım var."

"Moral filan değil, sahiden muhteşem görünüyorsun. Ah, o aptal Oktay! Neyse, her şey bir kenara, seni bu gece böyle görüp kahrolacak diye seviniyorum."

Kapı çalındı.

Dilek bir koşu gidip kapıyı açtı. Gelen, Özgür'dü.

Özgür beni görünce şöyle bir durdu, beni yukardan aşağı süzdü.

"Serra hanım, bu ne güzellik, bu ne şıklık. Kuğular gibisiniz..."

"Sen de çok şıksın," dedim, mahcubiyetimi gizlemeye çalışarak. Şu yaşa geldim, biri iltifat etmeye görsün, hâlâ yerin dibine geçecek gibi oluyorum.

"Evet," dedi Özgür. "Sadece ve sadece senin şerefine ceket giydim, hem de koyu renk. Saçlarımı bile topladım."

Dilek atıldı. "Bence açık daha hoş duruyor."

"O zaman belki de gecenin ilerleyen saatlerinde Özgür Abiniz saçlarını özgür bırakır."

Özgür'ün şakaları ve neşeli hali zihnimde baloyla ilgili karanlık bulutları aralamaya başlamıştı.

Tam evden çıkarken Dilek çok yerinde bir öğüt fısıldadı kulağıma, "Bunun mezuniyet balosu olduğunu unut. Oktay'ı ve meleklerini unut. Özgür'le öylesine bir yere gittiğinizi düşün ve eğlenmene bak."

Gerçekten de, ben buraya sadece güzel bir akşam yemeği için, hoşça vakit geçirmek için geldim diye düşününce gerginlik erimeye başlıyor, insan rahatlıyor ve o zaman da iyi vakit geçiriyor. O ünlü, önemli olan olaylar değil, olaylara bakış açımızdır fikri, burada da geçerliliğini ortaya koydu, sevgili defter.

Sheraton Oteli'nin lobisine girdiğimizde baloyla ilgilenen hostesler bizi oturacağımız yere götürdüler. Orkestraya yakın iki kişilik bir masaydı. Özgür iskemlemi tuttu, ben de uzun eteklerimi ayarlayıp, zarif bir biçimde oturmaya çalıştım. Umarım becermişimdir.

Şöyle bir salona baktım, bizimkiler henüz ortalarda yoklardı. Ama az sonra heyet halinde sökün ettiler. Hayret bir şey! Bunlar her yere ama her yere tam kadro gidiyorlar. Klan gibi yaşıyorlar. Zavallı Feyza... Onların içinde bir tek Feyza'ya acıyorum. Ege'yle Tarık tıpkı Oktay gibi ayakta uyuduklarından onlara acıyamıyorum. Hem hiçbir şeyin farkında değiller, nasıl olsa. Ama Feyza... o farkında ve bunlarla bir arada olmak zorunda. Feyza bambaşka. O mert ve tertemiz bir kız. Umarım bana yaptıkları gibi, onun da başını yemezler.

Masaları da aksi gibi öyle bir yerdeydi ki, ben onları, onlar da bizi tabak gibi görüyorlardı. Şimdi sıkı dur, sevgili defter. Çünkü sana giysilerinden söz edeceğim.

Betül de, Alev de sanki bir okulun mezuniyet balosuna değil de, diskoteğe giden vamp kadınlar gibi giyinmişlerdi... bir kere ikisi de süper miniliydiler. Betül'ünki kıpkırmızı, derin dekolteli, Alev'inkiyse sırtı tamamen açık, önü de adamakıllı dekolte, daracık, siyah bir giysiydi. El insaf!

Bu bir mezuniyet balosu! İnsan biraz duruma uygun renk ve model seçmez mi... Bu giysiler yetmezmiş gibi, file çoraplar ve yüksek topuklu siyah pabuçlarıyla vamp kadın imajını pek güzel tamamlamışlardı.

Böyle abartılı giyinmiş, boyanmışlara dönüp bakarsın ama her dönüp bakılan iyi midir, o ayrı. Amaçları sadece baktırmaksa, eh, bunu kesinlikle başarmışlardı. Bilmem söylememe gerek var mı, ikisi Oktay'ın iki yanındaydılar.

Tam oturacakları sırada Oktay'ın gözü bana takıldı, öylece kalakaldı bir an, sonra Özgür'e baktı ve hemen başını çevirip yerine geçti. Daha sonra Feyza bana el salladı, ben de ona. Bunun üzerine Oktay'ın cehennem kaçkını kılıklı melekleriyle de el sallaştık. Oktay, Ege ve Tarık bizim tarafa bakmadan vaziyeti idare etmeye çalışıyorlardı.

Özgür, tabii bütün bu olup bitenlerden habersiz, "Vay be," diyordu. "Onca yıl sonra bir mezuniyet balosuna gideceğimi söyleseydi, sen ne diyorsun aslanım, derdim. Sağ ol Serra, ne diyeyim, nostalji yaşatıyorsun bana. Ayrıca, arkadaşların varken beni davet etmen de gururumu okşadı doğrusu."

Bunun üzerine ona benim gerçek dostlarımın lise arkadaşlarım olduğunu, üniversitede aynı sıcaklığı bulamadığımı anlattım.

"Gerçi üniversitede de güzel arkadaşlıklar olabiliyor ama haklısın, ilköğretim ve lise yıllarındaki arkadaşlıklar başka oluyor. Büyürken pek çok şeyi paylaşmanın getirdiği bir yakınlıktan kaynaklanıyor olmalı bu bağ. Peki, diploma töreni nasıl geçti?"

Böylece ona töreni uzun uzun anlattım, ara sıra da göz ucuyla Oktay'ın masasına bakıyordum. Birkaç kez Oktay'ı

bize bakarken yakaladım, sinirli bir hâli vardı. Parmaklarıyla masanın üstünde trampet çalıyordu, bu onun bir şeye canının sıkıldığının baş göstergesiydi.

Bu arada ben Özgür'le konuşuyor, bol bol gülüyordum. Onlarsa moroz moroz oturuyorlardı. Ayrıca cehennem kaçkınları merak içinde Özgür'ü inceliyorlardı. E-mi-nim! Bir süre sonra sırf Özgür'ü tanımak için kalkıp bizim masaya gelirlerse hiç şaşmam. Malum, her şeyi bilmeleri gerek ya...

"Dans edelim mi, Serra?"

"Bilmem ki..."

"Niye?"

"Çok az dans eden var da..."

"Daha iyi ya... Kalabalıkta çarpışa çarpışa dans etmekten iyidir. Hadi, hadi, mahcup tazelik sana hiç yakışmıyor. Bu gece senin mezuniyet gecen..."

Böylece kalktık. Özgür müzisyen ya, adamın kulağı iyi, o nedenle harika dans ediyor. Eh, bu kardeşiniz de fena değildir. Ayrıca Özgür lacivert ceketinin içinde kravatsız gömleği ve uzun saçlarıyla bayağı dikkat çeken bir tip. Eh, bu kardeşiniz de bembeyaz giysisinin içinde ondan aşağı kalmıyordu dersem, abartmış olmam.

Durum böyle olunca, pistte dans ederken dikkatle izlenen bir çifttik. Bizimkilerin masasının önünden geçerken neredeyse keyfimden bayılacaktım. Çünkü güneşe bakan ayçiçekleri misali bizi izliyorlardı. Biz sağa, onların kafalar sağa; biz sola onların kafalar sola...

Derken müzik hızlandı, Özgür artık iyice kendini kaptırmış, saçlarını savurarak beni döndürüyor, belimden yakalıyor, tekrar döndürüyordu ve biz coşkuyla dans ediyorduk.

Müzik durana dek pistte kaldık, yerimize geçtiğimizde soluk soluğaydık.

"Uzun zamandır böylesine dans etmemiştim. Hem sen ne güzel dans ediyorsun, Özgür."

"Sen de hiç fena değilsin, Serra."

"Ben sadece sana uydum."

"Seninki gibi bir uyumu sağlamak kolay değildir."

Biz böyle birbirimize iltifatlar yağdırırken yemeğimiz geldi. "Tam vaktinde," dedi Özgür. "Açlıktan ölmek üzereydim."

Böylece sohbetimizi sürdürerek yemeğimizi yedik, sonra tatlı, sonra kahve... Özgür bana müziğe nasıl başladığını anlatıyordu ki, masamızın yanında biri durdu. Ben pek dikkat etmedim, çünkü Özgür'ü dinliyordum.

"Bir dakika müsaade eder misiniz?" diyen dik bir ses. Oktay'ın sesi... Özgür'e söylüyor. Konuşmanı kes anlamında. Öylece kalakaldık, hem Özgür, hem ben...

Sonra Oktay bana döndü. "Benimle dans eder misin, Serra?" Yüzü solgundu.

"Tabii," dedim ve Özgür'e döndüm, "Oktay sınıf arkadaşımdır, bu da Özgür." Güya onları birbirine tanıştırmıştım.

Özgür, "Memnun oldum," diyerek ayağa kalkacak oldu ama Oktay çoktan ona arkasını dönmüş, benim onunla gitmemi bekliyordu. Bunun üzerine hiçbir şey demeden yerine oturdu Özgür.

Onca zaman sonra onu bu kadar yakınımda hissetmek... kollarında olmak... Ah, Tanrım!

"Serra, sen ne yaptığını zannediyorsun?"

"Ne yapıyormuşum?"

"Kim bu?"

"Bir kere ona kaba davranmaya hakkın yok, Oktay. O, benim konuğum. Sen nasıl Betül'le buraya geliyorsan, benim de bir arkadaşımla aynı şeyi yapmaya hakkım var."

"Kim o, dedim?"

"Bir arkadaşım."

"Nerden çıktı şimdi bu?"

"Oktay, saçmalıyorsun! Benim de arkadaşlarım olamaz mı?"

"Bu hepimiz için önemli bir gece. Hep birlikte olmalıydık, bunu da mı düşünmedin?"

"Haklısın, benim varlığımın ya da yokluğumun bu denli fark yaratabileceğini doğrusu hiç düşünemedim. Ama siz eski dostlar bir aradasınız ya..."

Oktay hiç de iyi görünmüyordu. Dedim ya, yüzü çok solgundu ve sanki çok alkol almış gibiydi, oysa onun içkiyle arası yoktur. Durdu, durdu, "Demek bu kadar çabuk unutulduk," dedi, kendine acırcasına.

"Unutma ki, bana özgür bir kız olduğumu ve dilediğimle çıkabileceğimi sen söylemiştin. Bu izni bana sen vermiştin. Üstelik böyle bir şeyi talep etmediğim halde..."

Bir darbeyi hazmetmeye çalışırcasına şöyle bir durdu. "Peki, ne yapmamı istiyorsun?"

"Bu, burada konuşulacak bir konu değil, Oktay."

"İyi ama kalkıp buraya şu herifle gelmen de hiç hoş değil bence."

"Oktay! Galiba sen iyi değilsin. Hadi artık oturalım," diyerek dansı kestim.

Oktay masaya kadar bana eşlik etti ve Özgür'e tek söz etmeden dönüp gitti. Tabii bende de bir karış surat...

Özgür, "Havada müthiş bir elektriklenme seziyorum. Negatif enerji her yeri sarmış durumda," dedi.

"Oktay hesabına senden özür dilerim Özgür, aslında böyle kaba biri değildir. Bir şeyler mi içmiş nedir, tuhaf bir hali vardı."

"Bence onun derdi daha derinlerde yatıyor. Hoş, sen de sarsılmışa benziyorsun. Konuşmak istersen Özgür Abi memnuniyetle dinler, gitmek istersen onu da yapıp seni evine götürebilir."

"Şu karşı masada oturanlar benim eski grubum. Yakın zamana kadar ben de o gruba dahildim."

"Hımmm," diye belli etmeden o masaya bir göz attı Özgür. "O masanın varlığından haberdarım, çünkü bütün gece bizi izlediklerini fark ettim. Bu muhteşem ikili kim diye bakıyorlar herhalde şeklinde düşünmüştüm, meğer mevzu derinmiş."

O allak bullak olmuş halimde bile beni güldürmeyi başarmıştı.

"Bak Özgür Abi ne diyor, bu işin tadı kaçtı. Hadi gidelim, başka bir yerde oturup seninle şöyle baş başa dertleşelim. Ne dersin?"

"Harika, derim."

"Oldu! Bu takım gider."

Böylece peşimizde bizi izleyen bir sürü göz bırakarak dışarı çıktık. Deriiiiin bir nefes aldım.

"Nereye gitmek istersin, Serra?"

"Sakin bir yer olsun da..."

"Bizim takıldığımız yere ne dersin? Hani seninle orada yemek yemiştik..."

"Mükemmel."

Lokantanın sahibi Özgür'ü görünce, "Ooo Özgür, hoş geldin! Uzun zamandır görünmüyordun," dedi sonra gözü bana takılınca bir an duraladı. Öyle ya, o salaş yere uzun beyaz tuvaletli bir kızla geliyordu Özgür.

"Hayırdır Özgür, yoksa hayırlı bir iş oldu da haberimiz mi yok? Yengemiz mi kendileri?"

"Hop Selami Abi, hop!"

"Ne bileyim! Gelinlikli görünce..."

"Ayıp ettin, gelin olsa başında duvağı olur. Sen bunları bilmeyecek adam mısın, Selami Abi?" diyor, bir yandan da bana göz kırpıyordu Özgür.

Adamcağız çok mahcup olmuştu.

"Özür dilerim bacım, ne bileyim... Cahiliz ne de olsa..."

"Aşkolsun Selami Abi, sen her üniversiteliye beş basarsın.Seninki hayat üniversitesi, hayat," diye sırtına vuruyordu Özgür, lokantacının...

Karşılıklı gülüşüyorlardı tüm bu konuşmalar sırasında. Selami Abinin ağzında bazı dişleri yoktu, bu da ona çok sevimli bir hava veriyordu.

"Yeni çay demledim."

"Yaşşa! Bize iki çay, o zaman."

"Haa Özgür, benim şu mal sahibiyle bir anlaşmazlığım var..."

"Yarın sabah gelirim, rahat rahat konuşuruz. Sen hiç merak etme, ne gerekiyorsa yaparız."

"Allah razı olsun."

"Allah senden de razı olsun."

Selami Abi uzaklaşınca Özgür, "Üniversite öğrencilerine, öğrencilik günlerinde çok anlayışlı davranan biridir Selami Abi," dedi. "Eh, o öğrenciler meslek sahibi olunca da,

her dalda tanıdığı olmuş oluyor. Doktor, avukat, mühendis... Böylece sorunlarını hep bizlerle çözer, biz de bunu seve seve yaparız. Paramızın kıt olduğu dönemlerde, az yemeğini yiyip çayını içmedik. Dert etmeyin, paranız olunca verirsiniz, derdi hep."

Böylece Özgür oradan buradan konuşarak o gergin havamdan az buçuk da olsa sıyrılmamı sağladı. Sonra da elimi avcunun içine alıp, "Eğer konuşmak istiyorsan konuş, Serra. Bazen konuların iyice uzağında olan kişiler olayları daha iyi görmene yardımcı olabilirler," dedi gözlerimin içine bakarak.

İçim o kadar sıkkındı ki... Yüreğimin üstünde öylesine bir ağırlık vardı ki...

"Konuşmak istiyorum," dedim, sanki ona anlatırsam dertlerimden kurtulacakmışım gibi...

"Özgür Abiniz, sizi dinliyor."

Ve... anlattım, anlattım, anlattım. Gerçekten de yabancı birine insan daha kolay açılabiliyormuş meğerse. O da sorularıyla beni yönlendiriyordu, böylece ilk günden bugüne Oktay'la yaşadıklarımızı onun önüne serdim. Bu arada da çaylar gelip gidiyordu, kaç bardak içtik hiç bilemeyeceğim.

"İşte böyle," diye sözlerimi bağladığımda, Özgür derin derin içini çekti. Çay kaşıklarıyla oynuyor, düşünüyordu.

"Nasıl olsa İstanbul'a gideceğim, o da burada ne hali varsa görsün."

"Sen İstanbul'a mı geleceksin, Serra?"

"Evet, kararım kesin."

"Bu kararı doğru nedenlerle aldığından emin misin?"

"Evet, en başta Oktay ve sevgili Betül'ünden ve onun baş nedimesi Alev'den olabildiğince uzak olmak istiyorum.

Yeterince acı çektim! Onları bir daha asla ve asla görmek istemiyorum. Sonra annemle, dedemler oradalar."

"Ama burada da babanla babaannen var."

"Babam artık evli ama bak babaannemi özleyeceğim ve çok düşüneceğim, bu kesin. Ben de senin gibi yapar, onu sık sık ziyarete gelirim."

"Her şeyi düşünmüşsün."

"Düşündüm tabii... Hem de geceler gecesi... Uykusuz geceler ne işe yarıyor sanıyorsun. Ve tabii iş olanaklarını da düşünmek gerek. İstanbul'da, turizm alanında iş bulmak daha kolay gibi görünüyor."

"Haklısın! İstanbul büyük şehir, olanaklar daha fazla, iş alanı geniş."

"Gördüğün gibi, konuyu enine boyuna düşündükten sonra İstanbul'a yerleşmeye karar verdim, Oktay meselesi de böylece kapanmış olacak."

Özgür bana baktı ve başını iki yana sallayarak, "Kapanmayacak Serra..." dedi.

"Nedenmiş?"

"Çünkü siz meseleyi aranızda çözümlememişsiniz ki... Atışmışsınız! Hepsi bu! O bir şey söylemiş, sen alınmışsın. Sen bir şey yapmışsın, o bozulmuş. Bu arada da atışmışsınız," dedi, sonra da sözlerinin altını çizmek istercesine ekledi, "mesele ortada duruyor! Ve, kimse bu meseleye sahip çıkalım, demiyor."

"Her neyse..." dedim. "Zaten öyle bir noktaya geldik ki..."

"Daha sözümü bitirmedim, Serra. Bu mesele kapanacak diyorsun, oysa ben kapanmayacak diyorum, çünkü konuşup bir çözüme bağlamamışlığınızdan da öte bir neden var ortada."

"Neymiş o?"

"Siz birbirinizi seviyorsunuz! Hem de çok!"

"O eskidendi. Onun asıl sevdiği, belki kendi de farkında değil ama Betül; ben de bunu kısa sürede, hele de uzakta olursam atlatırım, merak etme."

"Tabii yine sen bilirsin ama benim fikrimi soracak olursan, şimdi hemen şunu şunu yap diyemem sana, çünkü ikiniz de kızgınsınız, kırgınsınız. Önce bir uzaklaşıp, sakinleşmeniz gerek. Ama sonra mutlaka bir araya gelip, oturup sakin sakin tüm sorunları konuşarak çözümlemelisiniz. Çünkü siz ikiniz birbirinizi seviyorsunuz, bunu ben bugün bir bakışta görebildim. Ve insanın hayatında böyle fırsatlar karşısına sık sık çıkmaz. İnsan kolay kolay hem sevip, hem sevilemez. Siz birbirinizi bulmuş ve bunu üç yıl götürmüşsünüz. Bir daha sefere, hayat arkadaşlığına dönüşebilecek böylesi bir ilişkiyi yakalayamayabilirsiniz.

"Dediğim gibi bu tür fırsatlar insanın karşısına ya hiç çıkmaz ya da bir kez çıkar. İşte o bir kezi görebilip, kaçırmamak gerek."

"Keşke bunları Oktay'a da söyleyebilseydin."

"Erkekler biraz kalın kafalı olurlar, Serra, onun için bizim cinsi hoş görüp, onlara gerçeği göstermek gerek. Sizin birbirinizi sevdiğinizi ve bir diğeri için ideal hayat arkadaşı olduğunuzu, ona sen anlatmalısın."

"Kim? Ben mi? İlahi Özgür, şaka yapıyor olmalısın. Ben böyle şeyleri nasıl söyleyebilirim ki..."

"Sadece bunu değil, ona gelecekteki hayat arkadaşı olarak gördüğü kişinin ya da sevgilisinin hayatında önceliği olması gerektiğini de anlatacaksın. Tamam, insanın yaşa-

mında arkadaşları da olacak elbette, dostlarımızdan vazgeçecek değiliz. Ama merhametten maraz çıkar diye bir atalar sözü vardır ya, işte aynen bu durum için geçerli. İnsanın sevgilisi, hayatının bir numarası olması gerek, sen arkadaşlarınla sevgilini aynı düzeyde tutarsan, sürekli birlikte olursan, işler arap saçına döner.

"İlişkilerde ince ince çizgiler vardır, onları koruduğumuz sürece herkes mutlu olur, çünkü herkes yerini bilir ve güvendedir.

"Ama bu da erkeklerin zayıf yanıdır, daha doğrusu kafalarının basmadığı bir noktadır. İçlerinde bir kötülük olduğundan ya da sevgilisini daha az sevdiğinden değil, geç geliştikleri için hâlâ çocuksudurlar ve kalabalık, şamata onların hoşuna gider.

"Oysa gerçek bir erkek bütün bu beraberliklerin yanı sıra sevgilisinin kendisiyle baş başa kalmak isteyeceğini bilir; baş başa romantik anlar yaşamak, ne bileyim, güzel bir yerde bir akşam yemeğinin ya da bir konsere gitmenin onun hoşuna gideceğini bilir. Ve bu baş başalık yaşandıktan sonra yine arkadaşlarla buluşulur ama hem sevgili hem de arkadaşlar önceliğin kimde olduğunu, daha doğrusu herkesin nerede durduğunu bilir. Gerçek bir erkekle, delikanlının farkı burada ortaya çıkıyor işte.

"O nedenle, bu aşamaları katedebilmesi için Oktay'a senin yardımcı olman gerek."

"Bütün bunları onunla sen konuşsaydın keşke! Öyle güzel anlatıyorsun ki..."

Güldü. "Şu anda Oktay'ın görmek isteyebileceği en son kişi benimdir herhalde. Sayende sıkı bir düşman kazandım, Serra."

"Senden çok özür dilerim Özgür, bütün bunların ortasına düşmemeliydin."

"Saçmalama Serra, tam tersine, bir zamanlar benim de başımdan geçenleri yeniden yaşıyorum sanki. Dedim ya, nostalji yaşattın bana bugün. Ve şimdiki aklım olsaydı, dercesine sana öğüt üstüne öğüt yağdırıyorum. Eh, bu da bayağı keyifli bir iş," diyerek kendine özgü o gevrek gevrek gülüşüyle beni de güldürdü.

Özgür o kadar bilgece konuşuyordu ki, merakımı yenemeyip sordum, "Peki, senin hayatında kimse yok mu?"

"Bak, saat bir buçuğa geliyor. Selami Abi, şunlar gitse de ben de evime gidip yatsam diyordur, benim öykümü de bir başka sefer görüşürüz. Bence, artık seni evine götüreyim."

Böylece beni eve bırakırken, "Seni tekrar kutluyorum, Serracığım. Benim yarın akşam İstanbul'da olmam gerek, onun için öğlen otobüsüyle gideceğim," dedi.

Şaşırmıştım. "Hafta sonunda burada olursun diye düşünmüştüm."

"Ne yazık ki mümkün değil!"

"Yani sırf bu balo için kalkıp geldin, öyle mi? Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Benim için çok hoş bir geceydi, ayrıca unutma ki, gecenin en güzel kızıyla dans ettim," dedi ve ekledi, "bak, dediklerimi iyi düşün, Özgür Abini yabana atma. Haydi, ben kaçtım."

Özgür gittikten sonra ışıkları yakmadan oturma odasının penceresine yöneldim.

Sokak boştu.

Sokak lambasının altında kimseler yoktu. Karşı duvara baktım, Oktay'ın çıkıp camıma küçük taşlar attığı duvar.

Orada da kimseler yoktu.

Ve... odama geçtim.

Soyunup, masamın başına geçip seninle dertleşmeye koyuldum.

Kafam karmakarışık!

Oktay'la olanlar...

Oktay'ın tepkisi...

Sonra Özgür'ün sözleri...

Yani, iş yine bana mı düştü?

Oysa öyle yorgunum ki...

Şimdi yatıp uyumaktan başka bir şey istemiyorum. Gerisini de sonra düşünürüm!

29 Haziran, Cumartesi

Bugün Dilek'le evimizi topladık.

Öyle fena oldum ki...

Sanki biri ölmüş de eşyalarını dağıtıyormuşuz gibi... Dilek'in de ağzını bıçak açmıyordu.

Bu evde ne sevinçler, ne üzüntüler, neler neler yaşamıştık.

Eşyalarımızı toplarken tüm yaşadıklarımız, çok bayat olacak ama, sahiden de bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti.

Kapadokya'ya gidişimiz; Oktay'la, grubuyla tanıştığım günler...

Oktay'ı tül perdelerin ardından izleyişim, bana el sallaması, mor sümbüller, yağmur altında şemsiyeyle bana işaret verişi, camıma ufak taşlar atışı...

Yağan kar altında yeni yılı kutlayışımız...

Dilek'in kardeşinin bizimle kalışı, tam da o günlerde babaannemin, Safiye Teyzenin, Şaziment Hanımın üst üste evimize gelişleri...

Dilek'in Ulaş'la macerası, çektiğimiz karın ağrıları...

Ve sonra Betül'ün yeniden hayatımıza girişi...

"Yatakları da veriyoruz, değil mi?"

Dilek'in bu sorusuyla kendime geldim. "Elbette." Eşyalarımızı tekrar İstanbul'a taşıyacak halimiz yoktu, onun için ihtiyacı olan öğrencilere bırakmaya karar vermiştik.

Son günler Dilek ve Dicle'nin diploma törenlerinin yanı sıra veda ziyaretleriyle geçti.

Bir akşam babamlarda yemekteydim. Yasemin yemek boyu, "Bak Serracığım, Ankara'da bir evin olduğunu unutma," dedi durdu.

Onlarla vedalaşmak kolaydı da, babaanneme allahaısmarladık demek, gerçekten de güç oldu ikimiz için de...

O da durup durup, "Nereden çıkardın bu İstanbul'u, ne güzel burada kalıyordun," diyordu.

"Babaanneciğim, yurtdışına gitmiyorum ki. Şunun şurası altı saatlik yol, otobüse atladığım gibi gelirim. Sen de gelir, bizde kalırsın."

"Yok, ben bu yaşta yollara düşemem."

"Ne varmış yaşında..."

"Yok, yok!"

"İyi, o zaman ben gelirim."

"Tabii geldiğinde beni bulursan..."

"Aşkolsun babaanne, ne biçim sözler bunlar."

"Eee, bizim yaşlarımızda bunları düşünmek gerek."

"Ağzından yel alsın! Bak, hem sık sık telefonla konuşacağız, hem geleceğim. Söz!"

Ankara'da olunca aklım dedemde oluyor; şimdi İstanbul'a gidince de babaannemi düşünüp duracağım.

Dün Feyza geldi. Betül'le Alev'den epeyce yakındı.

"O kadar numaracılar ki, şaşarsın Serra. Hiç gerekmeyen durumlarda bile küçük entrikalar çeviriyorlar. Ben artık şu karara vardım ki, bunlar böyle oyunlardan hoşlandıkları için yapıyorlar. Başka bir açıklaması yok bu işin. İşleri güçleri insanlarla uğraşmak, dedikodu yapmak ve onları kullanmak..."

"Aman Feyza, dikkat et seni de oyunlarının içine çekmesinler. Kendilerine benzetmeye kalkmasınlar," diye onu uyardım. İnsan olayları, uzaktan daha iyi görebiliyor.

"Okulun bittiği iyi oldu," dedi Feyza. "Sanırım bundan böyle istesek de bu kadar bir arada olamayacağız."

"İşte bu çok güzel Feyzacığım. Onlardan uzaklaşmaya bak. İşini bahane et, uzak yerde otur... Bize yaptıklarını size de yapmasınlar."

"Serra," dedi Feyza. "Oktay'la vedalaştın mı?"

"Baloda vedalaştık ya..."

"Ah Serra, o gece öyle kötüydü ki, anlatamam. Seni, arkadaşınla gördükten sonra sanki birdenbire sarhoş oldu. Oysa tek bir kadeh beyaz şarap içmişti, hepsi bu.

"Hele de seninle dans ettikten sonra masaya geldiğinde yüzünde renk kalmamıştı ve bütün gece hiç konuşmadı. Betül'le Alev onu neşelendirmek için neler neler yaptılar, işe yaramadı. Sen de pek güzeldin. Kıyafetin, saçların, kendin... O kadar ki Ege ve Tarık'la aramızda konuştuk, bu

gece Serra ne kadar güzel diye ama tabii Betül'le Alev'e duyurmadan..."

"İşte az önce bunu demek istiyordum, Feyza."

"Neyi?" Feyza şaşırmıştı.

"Bu kızlar insanları etkilemesini ve kullanmasını öyle güzel biliyorlar ki, bak sen bile fikrini açık açık söyleyememişsin. Üstelik, dikkat et, Oktay'a duyurmadan demedin, Betül'le Alev'e duyurmadan, dedin. Bu, onların senin üstünde nasıl bir baskı kurduklarını gösteriyor."

Feyza ağzı açık dinliyordu.

"Sen, bir şeyi beğeniyorsan, söyleyebilmelisin. Kendi fikrini çekinmeden savunabilmelisin, onların sevmediği kişiler senin arkadaşınsa, arkadaşlığını sürdürebilmelisin. İşte, az önce bunu anlatmak istiyordum."

"Sahi!" dedi Feyza. "Doğru valla, bak sen şunlara... Benim davranışlarıma ambargo koymuşlar da haberim yok."

"Neyse," dedim. "Nasıl olsa uzaklaşacaksın onlardan."

"Bir dakika, Serra. Ben yine Oktay'a dönmek istiyorum. Ona bir telefon da etmeyecek misin?"

"Şu aşamada hiçbir şey yapmadan sessizce İstanbul'a gitmeyi düşünüyorum, Feyzacığım."

"Çok üzülüyorum yaa... Ama yine de umudumu yitirmeyeceğim," diyerek kalktı Feyzacık. Sarıldık, öpüştük ve birbirimizi habersiz bırakmama kararı aldık. Ötekilerle, diploma töreninde vedalaşmıştım zaten. Bugün de ev sahibimize çıktık, Dilek'le birlikte. Kapıyı Şaziment Hanım açtı.

"Yarın gidiyoruz da..."

"Buyrun, içeri geçin," diye bizi karşıladı Şaziment Hanım, sonra da, "Beyba, bak alt kattaki öğrenciler, allahaısmarladık demeye gelmişler,"

Tabii bizim çıkacağımızı çok önceden biliyorlardı da, o anda veda görevimizi yerine getiriyorduk. Böylece yaşlı bey ve kızı Şaziment Hanımla vedalaştık ve dört yıl zarfında bizden ne kadar memnun kaldıklarını, onları hiç üzmediğimizi söyleyerek bizlere iyilikler dilediler.

Bakkalımız, çiçekçimiz, kasabımız, İnegöl Köftecisi çalışanlarıyla da duygusal anlar yaşayarak vedalaştık. Hepsi de söz birliği etmişçesine, "Bizi unutmayın ha, arada sırada uğrayın," dediler.

Artık valizler hazır, yarın hareket...

13 Temmuz, Cumartesi

Ah sevgili evim, limanım...

Yaralarımı sarmak için yuvama sığınmış gibi hissediyorum kendimi.

Evimiz ve odam o açık renkleriyle öyle ferah, öyle iç açıcı ki, daha ilk adımda iyileşmeye başladım sanki.

Kiraz ağacı da kollarını açmış, beni bekliyordu.

Annem odama çiçekler koymuş, yemekler pişirmiş, kısaca her şey hoş geldin diye beni kucaklıyordu.

Şu anda balkonda yazıyorum bu satırları, denizin üstünde... Deniz, temmuz güneşinin altında pırıl pırıl... Sürat tekneleri, sandallar, ağır ağır ilerleyen tankerler... Ve güzelim Boğaz, güzelim İstanbul. Ne kadar seviyorum bu şehri...

Gelir gelmez dedemlere gittik elbette. Salonda oturuyordu. Koştum, boynuna sarıldım. Ben onu öpücüklere boğarken, o usul usul sırtımı okşuyordu.

"Yeter kız, yeter! Koskoca üniversite mezunu oldun, şu haline bak."

"Dedeciğim, töreni kasetten izlediniz, nasıl buldunuz?"

"Çok güzel," dedi başını sallayarak. "Çok."

Anneannem balık hazırlamıştı. Hemen sofraya geçtik ve hem yemek yedik, hem de ben onların sorularını cevapladım.

"Eee, şimdi ne yapacaksın?"

"Çalışmak istiyorum, dedeciğim."

"Biraz dinlen de öyle..."

"Dedeciğim, iş bulmak aylar alacak, onun için başvurularımı hemen yapacağım. Beklerken, dinlenmeye bol bol vaktim olacak nasıl olsa."

"O kadar zor mu iş bulmak?"

"Hem de nasıl! Bu ekonomik kriz pek çok esaslı elemanın işini kaybetmesine neden oldu. Zaten işsizlik vardı, bir de kriz nedeniyle onca deneyimli insan piyasada olunca, biz deneyimsiz kişilerin iş bulması daha da zorlaştı."

"Herkesin bir kısmeti vardır," dedi anneannem. "O kadar da üzme kendini."

Pazar günleri yine balık yemeğe gidiyoruz. Bunun dışında dedemlere sık sık uğruyorum.

Arkadaşlarımı aradım, her birinin ayrı telaşı var ama en azından telefonda uzun uzun konuşup hasret giderdik. İlk fırsatta buluşacağız.

İş başvuruları için dosyamı hazırlıyorum. Aslında temmuz tam mevsim ortası, yani iş aramak için pek de ideal bir zaman değil ama ziyanı yok, ben CV'mi göndereyim de, ne olur ne olmaz. Bakarsın, bir yerden bir iş çıkıverir.

Bu akşam harika bir mehtap vardı. Balkonda oturmuş, hem müzik dinliyor, hem denizin üstündeki yakamozları seyrediyordum.

Annem yanıma geldi, bir iskemle çekip oturdu. "Ne kadar güzel, değil mi?"

"Gecelerce seyretsem doyamam."

"Umarım evde sıkılmıyorsundur, Serracığım, ben de şu aralar işten baş alamaz haldeyim."

"Öyle yorulmuşum ki..."

"Seni çok iyi anlıyorum. Çılgınca bir koşuşturmanın ardından dilediğim saatte uyumak, rahat rahat gazeteleri okumak..."

"Aynen..."

"Benim de iznimle ilgili hayaller hep böyledir. Sakin bir yerde denize gireyim, doyasıya kitap okuyayım."

"Anne..."

"Efendim canım."

"Hani bir bey vardı, benim kıskandığım..."

İkimiz de gülmeye başladık.

"Ne olmuş o beye?"

"Nerede, ne yapıyor?"

"Yine aynı işte, bankada çalışıyor."

"İlişkiniz nasıl? Yani arkadaşlık ediyor musunuz?"

"Yaa, söyleyeyim de yine kıskançlık krizlerine gir, değil mi?" Haydi, yine gülmeye başladık!

"Anne, şaka yapmıyorum! Bu konuda son konuştuğumuzda, ilişkiyi dondurduğunu söylemiştin."

"Evet."

"Artık onu şu derin dondurucudan çıkarmanın vakti gelmedi mi?"

"Herkes yerli yerinde dursun."

"Anne, niye böyle yapıyorsun? Ama onu beğenmiyorsan, o başka."

"Yok, efendi adam. Beğenmiyor değilim de, kendimi bir ilişkiye hazır hissetmiyorum."

"Neden?"

"Ne bileyim, vaktim yok! İşimi seviyorum, ailem, arkadaşlarım var, onlarla olmak beni çok mutlu ediyor. Şimdi yeniden bir ilişki, alışılması gereken yeni bir insan... Bunun için hem zaman vermek gerek, hem de çok sabırlı olmak gerek. Şu aşamada kendimi yokluyorum, hayır, buna hazır değilim. Kim bilir, belki de hiç hazır olmayacağım."

"Ama senin de bir hayatın olmalı, anneciğim."

"Belki de benim hayatım bu; belki de ben istediğim hayatı yaşıyorum. Hem sen bırak bu yaşlı kadını da söyle bana. Buraya geleli on beş gün oldu, Oktay'la bir kere olsun telefonda konuşmadın. Ayrıca ondan hiç söz etmiyorsun, neler oluyor?"

"Çoook uzun hikâye, anneciğim."

"Bak ne güzel bir gece, bol vaktimiz var. Anlat, dinliyorum."

Şimdiye dek idare etmiştim ama artık annemden durumu saklayamazdım. Böylece son sene olanları, Betül'ü, üzüntülerimi, hatta Özgür'ü ve Özgür'le konuştuklarımızı teker teker anlattım. Hiç sesini çıkarmadan sonuna kadar dinledi.

"Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Özgür'ün sözlerini yabana atma."

"Evet ama şurada kaç gün oldu geleli, beni bir kez olsun aramadı. Bu durumda ben ne yapabilirim ki."

"Belki de baloda olanlardan sonra aramaya çekiniyordur. Ne de olsa gençlik var serde."

Cevap vermedim, annem devam etti, "Herkesin kusurları vardır Serra, mükemmeli ararsan yalnız kalırsın. Oktay iyi bir çocuk ama deneyimsiz, dolayısıyla olayları olduğu gibi göremiyor. Onunki toyluktan kaynaklanıyor. Kul kusursuz olmaz. Senin de, benim de kusurlarımız var.

"Olayı, özellikle sana karşı yapılmış bir düşüncesizlik, sana karşı duyarsızlık olarak alma. Bu düpedüz, bir yanılma; çok genç olduğu, insanları yeterince tanımadığı için yaptığı bir hata. Bunu böyle gör ve onu gereğinden fazla cezalandırma. Sen bunu kişisel alıyorsun, sana karşı yapılmış, bir düşüncesizlik olarak görüyorsun ve bu seni incitiyor, alınıyorsun. Şimdi bu bir bakış açısı ve bence yanlış.

"Bir de, herkesin bir kusuru vardır, bu da onun kusuru. Umarım gelecek yıllarda olgunlaşacak ve olayları daha doğru görecek, şeklinde bakış açısı var. Ve bence bu daha doğru bir yaklaşım. Bilmem, anlatabildim mi?"

"Sanırım," diye mırıldandım.

Evet, Oktay'a kırgındım. Umduğum kadar beni düşünmediği için, üzüldüğümü anlamadığı için... Beklediğim sözleri söylemediği için... Ama annemin dediği gibi bakış açımı değiştirip, bu da onun kusuru, ama bunun bana olan sevgisiyle ilgisi yok, diye düşünebilirsem...

Bilmiyorum! Bilmiyorum!

13 Ağustos, Salı

İş aramaya başlayalı neredeyse bir buçuk ay oldu! Tık yok! O kadar da CV'lerimi her yere gönderdim. Toprak, altı aydan önce hiçbir şey bekleme, diyor. İyi mi? Çıldırırım ben o kadar zaman boş durursam.

İstanbul'a geldiğimin ilk ayı dinlendim, uyudum, okudum filan. Ama artık sıkılmaya başladım. Gerçi bu ara iki yere iş görüşmesine gittim ama biri bana göre çok yüksek bir pozisyon içindi, olmadı, diğeri de benim kabul edemeyeceğim bir işti. İş arıyoruz dediysek...

İşte böyle. Neredeyse her gün Emek Cafe'ye yürüyorum, orada oturuyor, düşünüyorum.

Dilek de iş arıyor. Geçenlerde Sıla geldi, Toprak'ı da bulduk. Dördümüz buluştuk, bayağı iyi geldi. Toprak, malum, Hukuk Fakültesi'ni bitirdi, şimdi stajını yapacakmış.

20 Ağustos, Salı

Bugün Melis'le buluştuk.

İsviçre'den kesin dönüş yapmış, şimdi bir güzellik salonu açacakmış. Sermayeyi tabii ki babası koyuyor.

Hans'ı sorunca, "Yeni bir yüz, yeni bir aşk, yeni bir hayat lazım," diye şarkı söylüyor. Âlem kız!

Hiç de üzgün değil. "Yanlış adamla olmak gibi bir felaketin kıyısından döndüm, neden üzüleyim. Düşünsenize, az kaldı evleniyordum onunla," diyerek bizlere ayrılmalarına neden olan kavgayı ballandıra ballandıra anlattı. Yerlere yattık gülmekten...

Yine hoş, yine güzel, yine insanın içini açıyor. Esin de eskisi gibi hoş... da, o sanki daha bir değişti. Daha bir olgun, daha bir ağırbaşlı oldu. Oysa eskiden ikisi de hoş ve boş geveze kuşlar gibiydiler. Melis aynen devam ama Esin... Onda sanki bir sanatçı ağırlığı var. Belki de birlikte olduğu kişinin kendinden epeyce büyük olmasının etkisidir.

Bunun dışında dedemlere gidiyoruz.

Emek Cafe'ye yürüyor, çay içiyor, geri yürüyorum.

İş arıyorum.

İş görüşmelerine gidiyorum, biz sizi ararız, diyorlar! Oysa iki aya yaklaşıyor ve ufukta en küçük bir belirti yok.

25 Ağustos, Pazar

Babaannemle konuştuk bugün. Zaten onu sık sık arıyorum. Ve de Özgür'le konuştuk. Geçenlerde ben onu aramıştım, bugün de o beni aradı.

"Münasip kısmetimle görüşmek istiyorum," diye.

Ona biraz ağlak yaptım, iş durumları nedeniyle. Her zamanki gibi bana moral verdi, sonra Oktay'ı sordu. Aramadığını söyledim.

"Tabii sen de aramadın! Hiç arar mısın, ah siz kızlar," dedi ve ekledi, "bak kızım, sen böyle inatlaşırsan, evde kalırsın bilmiş ol."

"Senin gibi mi?" dedim.

"Aşk olsun Serra, Özgür Abine bu yapılmazdı."

"Yalan mı bak kaç yaşındasın, ortada kimseler yok."

"Kimse beni almıyor ki..."

En kötü zamanlarımda beni güldürmeyi başarıyordu Özgür. Devam etti, "Sende bu inat, bende bu kısmetsizlik varken biz biraz zor evleniriz. Onun için bak ne diyeceğim sana. Sen elline, ben de altmışıma varana dek evlenemezsek, birbirimizle evlenelim, ne dersin?"

"Oldu!"

"Eh, kendimi güvenceye aldığıma göre artık gidebilirim. Moralini bozma, bu işler böyle yürüyor; bak söylüyorum, üç vakte kadar fıstık gibi bir işin olacak," dedi ve ekledi, "hadi, ben kaçtım!"

Daha sonra annem odama geldi. "Sinemaya gidelim mi?"

Beni oyalamaya çalışıyordu.

Yapacak başka bir şey yoktu ki...

"Gidelim," dedim.

Moralim o kadar bozuk ki...

İş yok!

Oktay yok!

Hiçbir şey yok!

10 Eylül, Salı

Bugün yine Emek Cafe'ye yürüdüm. Koca bir yaz bitti, sonbahar geldi. Sonbaharı o kadar seviyorum ki...

Hüzünlü mevsim derler ama nedense bana yaşama sevinci verir, bu aylar. Enerjimi yükseltir, bir şeyler yapmak isterim, yaparım da... İçim umutla, iyi duygularla dolar.

O sararmış, kızıla boyanmış yaprakları seyretmeye doyamam; güneşin ağaçlara, denize vuran sonbahara özgü ışığını her yıl yeniden yeniden izlemekten bıkmam.

Nitekim bugün de ıssız kahvede oturmuş, sonbaharın renklerini, ışığını seyrederken sanki içimdeki sıkıntı birdenbire eridi, buharlaştı, uçtu.

Artık iyi şeyler olacak, diye düşündüm. Bunu hissediyorum, ta içimde duyumsuyorum. Sanki sıkıntılarım artık bitecek ve benim için güzel günler yeniden başlayacak.

Bunu birine söylesem bana deli der, kesin. Ama iyi şeyler olacak.

Buna inanıyorum!

13 Eylül, Cuma

İyi şeyler olacak, demiştim ya...

İçime doğmuş meğer.

İyi bir şey oldu.

Gerçekten oldu.

İşe girdim!!!

Şükürler olsun, Tanrım.

Nasıl sevinçliyim, nasıl...

Üstelik en olmadık şekilde buldum işimi...

Dün Beyoğlu'na bir sergi için gitmiştim.

Sergiden çıkınca öylesine yürüdüm, bir de baktım Alga Tur'un önüne gelmişim. İş yok, güç yok. Bari içeri gireyim de, Bayan Bella ve Şebnem Hanımla biraz çene çalayım, diye düşündüm. Zaten beni çağırıp durmuyorlar mıydı?

Böylece içeri girdim. İkisi de oradaydılar, beni görünce çok sevindiler. Hemen kahveler ısmarlandı, anlat, anlat, diyerek. Böylece onlara mezun olduğumu, diploma törenini filan anlattım.

"Ah, ne güzel," dedi Şebnem Hanım içini çekerek. "Ah, o yıllar."

"Valla, tören mören iyiydi de, sonrası hiç de hoş değil," dedim.

"Neden?" dediler ikisi bir ağızdan.

"Şurada üç aydır iş arıyorum, en ufak bir ümit yok. Oysa görüşmek için epeyce bir yerlere de gittim. Arkadaşlar, hele bir altı ay bekle, sonra yakınmaya başlayabilirsin, diyorlar."

Dikkatle beni dinliyorlardı, sonra birbirlerine bir konuda anlaşmış gibi bakıştılar ve Şebnem Hanım, "Serra, bizimle çalışmak ister misin?" de-mez-mi...

"Şey..." dedim. "Ben iş istemek için anlatmadım bunları. İnanın! Kesinlikle! Yani bunu yapmak zorunda değilsiniz. Hem de hiç!"

"Dur kızım, dur! Amma da panik yaptın," dedi Bayan Bella.

"Dur bir dinle."

"Peki."

"Şebnem'in yardımcısının bir bebeği olacak, onun için bu ay sonunda işi bırakıyor. Biz de birine bakalım, diyorduk. Ve sen böyle kendi ayağınla gelince... Demek ki kısmette varmış."

Ne diyeceğimi bilmez halde bir ona, bir öbürüne bakıyordum.

"Sen cin gibi bir kızsın. Seni öyle bir yetiştiririz ki, iki aya kalmaz, tüm ipleri eline alırsın."

Aman Tanrım!

Bir acentada çalışmak istiyordum. Ve işte, acentada iş bulmuştum. Üstelik Şebnem Hanım ve Bayan Bella'yla çalışacaktım. Buna ballı börek denmez de ne denirdi.

"Eee, ne dersin?" diye sordular.

Artık kendime gelmiştim. "Allah, derim."

"Yaşşa Serra," laflarına kahkahalar eşlik etti. Ve böylece işe alındım!

Aylar ayı elimde dosyam, üzerimde tayyör, ciddi ciddi iş görüşmelerine gitmiştim. Oysa şu işe bak ki, öylesine bir kılıkla, öylesine giriverdiğim yerde, işimi, hem de içime sinen işimi bulmuştum.

Eve uçarak geldim! Hemen dedemlere telefon edip müjdeyi verdim. Sonra da anneme ve bilumum arkadaşlarıma...

1 Ekim'de işe başlıyorum!

Yarın vefakâr ve cefakâr dostum Emek Cafe'ye gidip, o iyi duygulara teşekkür edeceğim.

16 Eylül, Pazartesi

Kiraz ağacı şu anlatacaklarıma inanamayacaksın!

Ben hâlâ inanamıyorum!

Bugün yine Emek Cafe'deydim. Denizi seyrediyordum, dalmış gitmişim. Kafam da kim bilir nerelerdeydi.

Birden bir hayal belirdi gözlerimin önünde.

İyi duygular filan derken, kafayı üşütüyorum galiba diye düşündüğümü anımsıyorum.

Çünkü, o hayal Oktay'dı.

Son zamanlarda onu çok düşünür olmuştum, hatta birkaç gece rüyama bile girmişti. Herhalde bu düşüncelerin sonunda artık gündüz gündüz de hayal görür oldum, dedim kendi kendime.

"Serra!"

Hayal yavaşça adımı söylemişti.

Sonra bana yaklaştı, yaklaştı.

Aman Tanrım!

Bu hayal filan değildi, bu bal gibi Oktay'dı!

Oktay'ın ta kendisi...

Onu görmeyi o denli ummuyordum ki, gördüğümü hayal olarak yorumlamıştım.

"Serra," dedi Oktay ikinci kez. "Yoksa beni tanımadın mı..." Anla ona nasıl bakmışım.

"Tanımaz olur muyum... Sadece dalmışım da ancak toparlandım," dedim ama ne yapacağımı tamamen şaşırmış vaziyetteydim.

Şokları yaşıyordum!

"Oturabilir miyim?"

"Elbette."

Kalbim güm güm atmaya başlamıştı. Onun da heyecanlı olduğu her halinden belli oluyordu.

Meğer onu ne kadar özlemişim.

Onu karşımda görünce... Sesini duyunca...

Özlemim büsbütün içimi yaktı.

"Benim burada olduğumu nasıl bildin?"

"Otobüsten inince doğru sizin eve gittim, kimse yoktu. Bunun üzerine anneni işyerinden aradım ve seni görmek istediğimi söyledim. O da senin buraya gelmiş olabileceğini söyledi. Ve işte buradayım."

Hâlâ şaşkındım! Ne diyeceğimi bilemez haldeydim. Aramızda kocaman bir sessizlik vardı.

Ne o konuşabiliyordu, ne ben...

"Nasılsın?" dedim sırf bu sessizliği bozmak için.

"İyiyim, bildiğin gibi... Sen nasılsın?"

"İyiyim. Aylardır iş arıyordum, sonunda geçen gün işe alındım."

"Kutlarım, bu güzel bir haber."

Yine sessizlik...

Ve bu sessizliğe artık dayanamıyormuşçasına Oktay birdenbire konuşmaya başladı, "Serra, seninle konuşmak istediğim şeyler var. Tabii beni dinlemek istersen..."

Kuşku, hüzün, heyecan, çaresizlik karışımı bir ifade vardı yüzünde.

"Seni her zaman dinlerim, Oktay."

Benim bu sözlerim onu biraz olsun rahatlatmıştı.

"Sen gittikten sonra hayatım öyle anlamsızlaştı ki... Bomboştu! Meğer seni görmek bile yaşamımı dolduruyormuş. Hiç aklımdan çıkmıyordun, hep seni düşünüyordum."

Konuşurken yüzüme değil, sürekli oynadığı parmaklarına bakıyordu.

"Bütün bu aylar zarfında çok düşündüm, Serra. Seni, beni, ilişkimizi düşündüm. Ve sonra biz niye ayrıldık sorusunu sordum kendime. Elle tutulur bir neden bulamıyordum. İşte bunun için bir kez daha kahroldum.

"Ve o zaman farkına vardım ki oturup konuşacağımıza, kendimizi olayların akışına bırakmışız. Olaylara sahip çıkıp, sorunlarımızı birlikte çözmeye çalışmamışız."

Aman Tanrım, neler duyuyordum. Yoksa, Özgür, Oktay'la bir konuşma mı yaptı? Olamaz, böyle bir şey yapsa bana söylerdi.

"Yine farkına vardım ki aramızda konuşulmayan pek çok şey kalmış."

Sesimi çıkarmadan dinliyordum; kulaklarımda Özgür'ün sesi... Mesele ortada duruyor, sözleri...

"Sonra o balo gecesi... Ve verdiğim tepki... Seni o arkadaşınla güler konuşur görünce öyle kötü oldum ki... İyi ki daha çılgınca bir şey yapmadım. Hoş, yine de kendimi rezil ettim ya..."

"Yok canım, o kadar da değil," dedim, sırf bir şeyler söylemiş olmak için.

"Ettim, ettim! Ama o gece sayesinde bütün bunlara değecek bir şeyi kavradım," dedi ve nihayet başını kaldırıp gözlerime baktı.

"Senin neler hissettiğini anladım! Hem de çok iyi anladım. Demek insan kendisi aynı duruma düşmeyince, meseleyi kavrayamıyor. Betül'ü arkadaşım olarak gördüğümden, senin tepkini bir türlü anlayamıyordum. Ama ne zaman ki seni balo gecesi başkasının kollarında dans ederken, üstelik çok güzel vakit geçirirken gördüm, işte o an çıldırıyorum zannettim.

"Ve çok daha sonra bunları oturup düşünürken, ben bir olayda böylesine allak bullak olabiliyorsam, Serra her gün benim yanımda Betül'ü görünce kim bilir neler hissediyor, kim bilir nasıl acı çekiyordu, diye bir sonuca vardım."

Kendimi tutamayıp, "Hem de nasıl," diye mırıldandım.

O zaman uzanıp ellerimi tuttu. Çekinerek... Geri çekeceğimi sanarak... Bunu gözlerinden okuyordum.

Oysa ben bıraktım ellerimi, ellerinde kalsın. Onu ne kadar özlediğimi bilemezdi ki...

"Bu sonuç beni başka bir konuya itti. Sen onları suçluyordun; Betül'ün gözünün hâlâ bende olduğunu ve beni elde etmek için elinden geleni yaptığını ima ediyordun, bense onu savunuyor, yok böyle bir şey diyordum. Hangimiz haklıydık?"

Sustu.

Devam et, devam et, diye bağırmak geliyordu içimden.

"Sanki bir olayın izini sürer gibiydim. Seni kaybetmiştim ve şimdi nedenini tek başıma bulmalıydım. Madem bunu birlikte yapamamıştık, o zaman kendi başıma sonuçlandırmalıydım.

"Senin duygularını böylesine çarpıcı bir biçimde anlamak, ilk uyanış oldu benim için. Sonrası seninle hep tartıştığımız konu, yani Betül'dü.

"Hangimiz haklıydık?

"Bunu da uzun uzun düşündüm. Ben kendi duygularımı biliyordum. Emindim! Benim için Betül çoktan kapanmış bir hikâyeydi. Hayatımda sen vardın ve bu üç yıl boyunca ben hep seni sevdim, Serra."

Yine gözlerimin içine bakıyordu. Ah, Oktay!

"Ama Betül'ün duyguları neydi? Hakikat neydi? Seni sinirlendiren davranışların altında gerçek payı var mıydı? O yalnız günlerimde bunu da uzun uzun düşündüm. Sonunda konuyu Betül'le açık açık konuşmaya karar verdim."

Nefesimi tutmuş dinliyordum.

"Onu yemeğe davet ettim, bir akşam. İtiraf etmeliyim ki, bu buluşma biraz da tuzaktı. Oradan buradan konuştuktan sonra sözü bizlere getirdim ve onun bana karşı duygularını merak ettiğimi söyledim. Serra senden hep şüphelendi, haklı mıydı yoksa, diye bir soru attım ortaya. Bana uzun uzun baktı, karar vermeye çalışır gibiydi, sonra ne düşündüyse, Serra haklıydı, dedi."

"Demek itiraf etti," dedim.

"Onun bu sözü bana nasıl bir darbe oldu, bilemezsin."

"Neden?"

"Çünkü onca zaman sana ne kadar haksızlık ettiğim bir kez daha kanıtlanmış oluyordu."

Sustu, pişmanlığını belirtir biçimde başını iki yana salladı. "Neyse... Betül'e, Serra ısrar ediyordu ama ben senin davranışlarında pek bir şey göremiyordum, dedim. Bunun üzerine Betül güldü ve böyle şeyleri kadınlar bilirler, hissederler, dedi. Erkekler göremezler ama kadınlar görürler. Serra'yla aramızda sürekli bir savaş vardı ve bu savaş senin içindi. İkimiz de seni seviyorduk."

Dehşete düşmüş vaziyette dinliyordum. Oktay, Betül'ün sözlerini aktarmaya devam etti.

"Aramızdaki fark, o sana olan duygularını açıklayabiliyordu, çünkü sen onundun, ama benim savaşımı gizli ve derinden sürdürmem gerekiyordu, çünkü sen benim değil, başkasınındın. Ayrıca, sadece sen değil, etraftakiler de bilmemeliydi, nitekim ne Ege, ne Tarık şüphelendiler.

"Peki, ne umuyordun Betül, dedim ona. Bugünün gelmesini, dedi. Serra bırakıp gitti işte. Demek ki, seni o kadar da sevmiyormuş, sevseydi kalır, benimle senin için savaşırdı.

"Artık ikimiz varız, Oktay, dedi ve ekledi, aslını istersen, belki farkında değilsin ama sen beni seviyorsun. Aramızdaki bağ hiç kopmadı, sadece bir ara Serra girdi hayatımıza, hepsi bu. O da girdiği gibi çıkıp gitti zaten.

"Peki Betül, nereden anladın benim seni sevdiğimi, diye sordum bu kez.

"Sevmesen beni her yere taşır mıydın? Her derdime koşar, her isteğimi yerine getirir miydin. Bir insan sadece ve sadece sevdiği ya da en azından hoşlandığı insana böyle davranır. Zaten Serra niye bu kadar sinirleniyordu

zannediyorsun? O da aynen benim gibi düşünüyordu da ondan."

Yani durum bundan güzel özetlenemezdi.

Oktay derin derin içini çekti. "Bu nasıl bir yanılgı Tanrım! Hem sana, hem ona bu kadar yanlış bir izlenim vermeyi nasıl başarmıştım. Ben Betül'e sadece acıyordum, Serra. Bunu hiç dile getirmedim ama onu ben bıraktım diye hep bir suçluluk duygusu içinde oldum. Benden sonra kimseyle doğru dürüst ilişki kuramamasının altındaki neden olarak da yine kendimi gördüm. Ben ona acıdığım için ve bu suçluluk duygusu nedeniyle ona ilgi gösteriyordum."

"Merhametten maraz doğar."

"Efendim? Ne dedin?"

"Hani bir atalar sözü vardır ya, merhametten maraz doğar, diye..."

"Evet, sanırım benim durumumda bu böyle oldu. Ona iyilik yapıyorum derken, hem sana hem ona kötülük yapmış oldum."

"Sonra ne oldu?"

"Peki Betül, dedim, bu yaptığın Serra'ya haksızlık olmuyor muydu, ne de olsa ben Serra'nın sevgilisiydim.

"Konu aşk olunca, haksızlık diye bir şeyden söz edilemez. Önemli olan birbirini gerçekten seven iki insanın bir araya gelmesidir. Hem niye haksızlık oluyormuş, Serra senin ne nişanlındı, ne de eşin. Demek ki, siz ikiniz de özgür insanlarsınız, pekâlâ fikir değiştirebilir, sevdiğinizi bulunca ona gidebilirsiniz, dedi."

"Oktay," dedim. "İnsanı ürküten bir tutkusu var bu kızın sana."

"Bence, aynı ortamda olmak işi bu hale getirdi. Aynı okulda, aynı sınıfta olmasaydık, o başka bir üniversitede olsaydı, en azından her gün karşılaşmayacaktık ve belki de çoktan birini bulacak, benim hayatımı da cehenneme çevirmeyecekti."

"Haklısın," dedim. "Böylesi yoğun duygular yaşanmış bir ilişkiden sonra bir diğerinden uzak olmak, en akıllıcası. Peki, bu sözler üzerine sen ne dedin?"

"Çok zorlandım ama artık bu acıma duygusunu bir kenara koymak ve herkes için doğru olanı yapmak gerekiyordu. Hele de her şey böylesine açık açık ortaya dökülmüşken...

"Bak Betül, dedim, şimdi söyleyeceklerim sana acımasızca gelebilir ama inan, senin iyiliğin için söylüyorum. Ben son üç yıldır Serra'yı sevdim ve hâlâ onu seviyorum."

Gözyaşlarım yağmur gibi iniyordu.

"Senin ve benim ona verdiğimiz onca acıdan sonra artık beni kabul eder mi bilmiyorum ama ben onu seviyorum. Bu gerçeği lütfen kabul et.

"Ben sana sadece destek olmak amacıyla yakınlık gösterdim. Bunu senin yanlış değerlendireceğini bilseydim asla yapmazdım. Bizimki güzel bir lise aşkıydı ama bitti, sonra da arkadaşlığa dönüştü. Ben ilişkimizi hep böyle değerlendirdim ve seni de eski bir arkadaşım olarak kırmak, üzmek istemedim.

"Gerçeği böyle yüzüne söylememin ikimize de acı verdiğini biliyorum. Ama, inan bana, uzun vadede en başta da senin için, doğru olan bu. Doğruyu bilmen ve hayatını ona göre yönlendirmen gerek.

"Betül beni dinledi, dinledi. Çok sarsılmıştı! Yüzü bembeyazdı, elleri titriyordu. Bir tek şey soracağım, dedi.

Anladığım kadar Serra'yı yine arayacaksın, ya seni reddederse, o zaman ne yapacaksın?"

Oktay şöyle bir durdu, ellerimi sıktı ve yine gözlerimin içine bakarak, sözlerini sürdürdü.

"Onu sevmeye devam edeceğim, dedim."

Aman Allahım, yüzüm sırılsıklamdı. Ne ağlamak, ne ağlamak... Sanki son ayların üzüntüsünü, sıkıntısını, acılarını yıkıyordu gözyaşlarım.

"Ne diyorsun Serra? Beni bağışlayabilecek misin? Yine bir araya gelebilir miyiz?"

Cevap verecek durumda değildim, sesim çıkmıyordu ki... Cevap yerine uzanıp ona sarıldım.

O da bana...

Başımı göğsüne dayayıp gözyaşlarım dinene dek öylece kaldım. Onu, sıcaklığını ne kadar da özlemişim. Kendimi iyi kötü toparlayıp yüzüne baktığımda onun da ağlamakta olduğunu gördüm.

O ıssız küçük kahvede, o sonbahar gününde, etrafımızda sarı yapraklar uçuşurken, aşkıma yeniden kavuşmuştum.

Şükürler olsun Tanrım, şükürler olsun, diyordum içimden.

Yüzüme düşmüş bir tutam saçı yavaşça kulağımın arkasına yerleştirdi. "Ben de İstanbul'a yerleşiyorum, Serra."

"Ne diyorsun," dedim sevinç içinde. Bir yandan da yüzümü, gözümü silip duruyordum. Görülecek haldeydik, ikimiz de...

"Evet, senin yanında, yakınında olmak istiyorum."

"Harika!"

"Ankara'daki acentenin patronu vardı ya..."

"Evet..."

"O bana iş teklif etti."

"Hiç şaşırmadım! Seni staj günlerinden beğenir, her başı sıkıştığında arardı."

"Ama işi geri çevirdim, Ankara'da kalmak istemiyorum, İstanbul'da sevdiğimin yanında olmak istiyorum, dedim."

"İnanmıyorum!"

"Gerçekten!"

"Sahi, böyle mi söyledin?"

"Evet."

Demek gün gelecek, bu sözleri duyacakmışım.

"Patron, çok baba adam. Bana hak verdi ve o zaman gel benim İstanbul'daki acentemde çalış, dedi."

"Onun burada da bir acentesi mi varmış?"

"Daha doğrusu olacak. İstanbul'da bir şube açmak istiyormuş, bu ara hazırlık aşamasındalarmış. Ben de İstanbul'da çalışmak istiyorum deyince, gel benim acentemde çalış, kuruluş döneminde senin gibi bir elemanın bize büyük-yardımı olur, dedi."

"Ah Oktay, bu muhteşem bir şey."

Oktay'ın da yüzü gülüyordu. Sonra, "Serra," dedi, elimi öyle bir tutuşu vardı ki, sanki kaçıverecekmişim gibi...

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, yani bu sözleri neye dayanarak söyleyebilirim ki..."

"Dinliyorum..."

"Aslında ben seninle evlenmek istiyorum."

Aman Tanrım! Neler söylüyordu bu Oktay!

Kırk yıl düşünsem, şu anda duyacağıma ihtimal vermediğim sözlerdi bunlar!

Bugün kalpten gitmediysem, hiçbir zaman gitmem. Oktay acele acele devam etti, "Betül, Serra senin ne nişan-

lın, ne eşin, o zaman ikiniz de özgür insanlarsınız, dilediğinize gidebilirsiniz filan gibi sözler etmişti ya..."

"Evet..."

"İşte bu laflar hiç hoşuma gitmedi, Serra. Biz madem birbirimizi seviyoruz, o zaman bunu resmileştirelim istedim."

Hele şükür Oktay Bey, hele şükür, dememek için kendimi zor tuttum.

"Şimdi bu bir evlenme teklifi mi, Oktay?"

"Ama henüz ev açacak, ev geçindirecek imkânım yok. Durum böyle olunca, bu konuyu nasıl açarsın ki..."

Mesele anlaşılmıştır, dedim içimden.

"İşte bu koşullarda pek evlenme teklif edilmez... ama..."

"Hani bana aylar önce söylediğin gibi, 'iyi cesaret' isteyen bir şey, öyle değil mi?"

Ona attığım taşı anlamadığından, saf saf, "Hem de ne biçim cesaret..." dedi.

"Peki," dedim. "Bu konuda benim ne düşündüğümü sormayacak mısın?"

"Şey... tabii, tabii! Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu soru bir genç kıza böyle mi sorulur, Oktay Bey?"

"Ah, evet..." dedi, sonunda jeton düşmüştü.

"Serra, benimle evlenir misin?"

Eh, yaşanan koşullarda zavallı Oktay'ın elinden de bu kadarı gelebilirdi. Heyecan, duygusal yoğunluk, konuşulan konular... Kimi olsa serseme çevirirdi. Onu daha fazla zorlamanın âlemi yoktu.

Ama...

Birden ayıldım!

Şaka maka derken ömrümü bağlayacak bir yanıtı vermek üzereydim. Sonra aklıma Özgür'ün sözleri geldi yine.

Evet, Oktay kalkıp gelip bu konuşmayı yapmasıyla, cesareti ve kararlılığıyla gerçek bir erkek gibi davranmıştı. O artık delikanlı değil, sorumluluklarını üstlenmek isteyen bir erkekti. Bir ömrü böyle biriyle paylaşabilirdim.

"Evet," dedim. "Seninle evlenirim, Oktay."

Bu sözler üzerine hiçbir şey demeden beni kollarına aldı ve uzun uzun öptü. Sonra, "Seni çok seviyorum, Serra," diye fısıldadı kulağıma.

"Ben de seni," dedim ona. "Ben de seni."

Birdenbire, "Sana hiçbir şey getirmedim, oysa şimdi biz aramızda nişanlanmış sayılırız. Ama benimle konuşup konuşmayacağını bile bilmiyordum ki..." dedi, bir telaş.

"Evet, haklısın," dedim. "Bugünün anısına senden bir armağan istiyorum."

"Söyle! Ne istersen hemen alıp getireyim."

"Bana şu karşındaki sarmaşığın en güzel yaprağını, kızarmış bir sonbahar yaprağını armağan etmeni istiyorum. Onu kurutup torunlarımıza gösterecek ve bugünü anlatacağım."

Canım benim, yerinden bir fırlayışı vardı ki...

Uzun uzun sarmaşığı inceledi ve sonunda bir değil, iki kırmızı yaprak getirdi.

"Bir çift sonbahar yaprağı," dedi. "Tıpkı seninle benim gibi."

İşte böyle kiraz ağacı, şu olanlara inanabiliyor musun? Ben hâlâ inanamıyorum veya bu bir rüyaysa ve ben uyanır da eski hâlime dönersem, diye ödüm kopuyor.

Ama sonra masamın üstündeki bir çift kırmızı yaprağa bakıyorum ve işte mutluluğumun kanıtları, diyorum.

Mutluluğumun kanıtları...

27 Eylül, Cuma

Kiraz ağacı, kiraz ağacı, kulaklarını aç da dinle!

Ben -artık- NİŞANLI - bir kızım!!!

Veee, bugün de nişan günümdü.

Böyle güzel bir nişan günü olamazdı.

Bir kere nişanımızı bizim o aydınlık, güler yüzlü evimizde yaptık.

Doğa baş yardımcımdı! Böyle hoş, böyle renkli bir sonbahar günü olamazdı. Güneş o özel güz huzmeleriyle, karşı tepelerin üstündeki ağaçları, çatıları sonbahar renklerine boyamıştı.

Masmavi gökyüzünde benim mutlu bulutlar adını verdiğim pofuduk bulutlar el ele vermiş, ilerliyor ve sanki aşağılara, bizlere bakarak, "Mutluluklar Serra, mutluluklar Oktay," diyorlardı.

Uçtum galiba! Ama bugün benim nişan günüm, uçmaya da hakkım olsun artık...

Sararmış, kızarmış yapraklarıyla yeşil çamlara dolanmış sarmaşıklardan tut, baştan aşağı sarı ya da kırmızı yapraklarıyla her biri bir şenlik gibi duran geniş gövdeli ulu ağaçlara uzanan bir renkler senfonisi sergileniyordu şerefimize.

Annem, bu evde nişan var dercesine, kapıya boncuklarla bezeli bir demet dal tutturmuş, dallara beyaz tülden bir fiyonk atmıştı. Kapının üstünde öyle hoş duruyordu ki...

İçerdeyse çeşitli yerlere, şöminenin içine, kitaplığın köşesine, orta masanın üstüne büyük tahta kaselerin içine kızarmış yapraklar ve mevsimin simgesi kırmızı elmalarla aranjmanlar yapmıştı.

Mevsim sonbahar ya...

Ben de bu mevsimi deliler gibi seviyorum ya...
O da benim annem ya...
Bu da ondan bana özel bir armağandı.
Bir tanedir o... anneler şahı...
Konuklara gelince, kimler yoktu kimler...

En başta dedemler ve Oktay'ın annesiyle babası... Sonra annemin has arkadaşları, eşleriyle birlikte Ülkü Teyze, Ertem Teyze, Alev Teyze, İffet Teyze, Meral Teyze, yani bilumum teyzeler...

Benim arkadaşlardan Sıla, Toprak, Melis, Esin ve bilmem söylememe gerek var mı, canım Dilekçiğim. İnanılır gibi değil ama şu kısa süre içinde haber verilmesine karşın Serhat, kalkıp Mersin'lerden gelmişti.

Ve Burak ve Suphi...

Ve... babaannem! Canım benim!

Babamlar gelmediler ama mutluluklar dilediler, Ankara'ya beklediklerini söylediler. Eminim Yasemin böyle bir günde beni zora koşmamak için babamı katılmamaya ikna etti. Tıpkı diploma töreninde yaptığı gibi... Tuttum bu Yasemin'i!

Defne Teyzeyle Murat Enişte, Amerika'da Sırma'yla birlikte olduklarından yoklardı.

Ve Özgür... O da yurtdışına gideceği için bulunamayacağını söyledi. "Artık bu kız evde kalacak diye uykularım kaçmayacak. Şaka bir yana, senin için çok mutlu oldum, Serracığım."

"Teşekkürler Özgür," dedim ve durakladım.

"Yine ne var," dedi hemen.

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Özgür. Senin konuşmaların yaşamımın en zor günlerinde bana

ışık tuttu. Desteğini hiç ama hiç unutmayacağım ve benim gönlümde senin hep ayrı bir yerin olacak."

Karşıdan bir yanıt gelmedi. Bu sözlerim onu mahcup mu etmişti acaba?

"Sağ ol Serra," dedi sonunda. "Söyle o Oktay'a, çok ama çok şanslı olduğunu bilsin. Çünkü hayatını harika bir kızla birleştiriyor."

Yüzüklerimizi dedem taktı. E, herhalde yani...

Lacivertlerinin içinde, o bembeyaz saçlarıyla pek de yakışıklıydı dedem.

Güzel ve duygulu bir konuşma yaptıktan sonra da bize dönüp, "Ama nanemollalık yapıp bu işi uzatmayın. Her şeyin tamam olmasını isterseniz, daha çoook beklersiniz. Onun için elinizi çabuk tutun, her şey zamanında..." demez-mi...

Mor oldum mor... Bunu erkeğin babası söylese, hadi neyse... Ama hiç kızın dedesi böyle laflar eder mi...

Ne kadar utanç verici...

Dahası da var. Dedem bu sözleri söylerken, babaannem fısıltı zannettiği o gür sesiyle dedemi onaylayıp duruyordu.

Kız tarafına bakar mısınız...

Annemle ben kaş göz ederek dedemle babaannemi zor güç susturabildik.

Ve ikram başladı. Annem, anneannemin o narin kristal bardaklarıyla herkese şampanya ikram etti. Arkadaşlar da servise yardımcı oldular, böylece bir süre sonra herkes tabağını kucağına almış, yanındakiyle sohbete dalmıştı.

Melis yanımıza yaklaştı. "Daha sonra hep birlikte bir yere gidip gönlümüzce dans edelim diyoruz, ne dersiniz?"

Oktay'a baktım. "Harika olur," dedik birlikte.

Böylece büyükler birer ikişer ayrıldıktan sonra biz gençler, Burak'ın önerdiği yere gittik. Deniz üstünde hoş bir mekân. Müzikse muhteşemdi. Latin üstüne... Bol şamata, bol kahkaha, sabahın ikisine kadar oradaydık; nişanımı has arkadaşlarımla kutlayabildiğim için çok, çok mutluyum.

Gecenin sonunda Oktay beni eve getirdi, ama kapının önünde oyalanıp duruyor, yüzüme, saçlarıma, dudaklarıma öpücükler konduruyordu.

"Oktay, böyle sokak ortasında biraz ayıp olmuyor mu," deyince, "Sen artık benim nişanlımsın," diyor, öpmeye devam ediyordu.

İşte böyle sevgili defterim.

Şöyle bir düşünüyorum da...

Şu son aylarda neler yaşamışım neler...

Dedemle ilgili üzüntüler...

Oktay'la ilgili üzüntüler...

Mezuniyet.

Sorumluluklar ve gerçek yaşamın başlaması... Artık hayatını kazanmanın gündeme gelişi...

İş arayışları... İş dünyası...

Ve... İnsan ilişkileri...

Oktay'la sorunların çözülmesi... Evlenme teklifini kabul edişim... mutluluk... Mutluluk...

Sonra, umut...

Birlikte bir geleceğe bakış...

Ve... bütün bu saydıklarımı şöyle bir gözden geçirip... İki kelimeyle özetlemek gerekirse...

Yine sevgili hocamın kulaklarını çınlatırcasına...

İşte hayat...

Diyorum!

İşte Hayat

Bir Genç Kızın Gizli Defteri 5

Kepler havaya...
Diplomalar alınıyor.
Serra artık hayatla yüz yüze.
Ve yaşamla ilgili önemli bir ayrıntının farkına varıyor bu süreçte.
Hayatla ilgili bilgiler tersinden öğreniliyor.
Okulda, önce çalışıp sonra sınanıyor insan.
Hayatta ise önce sınanıp sonra bir şeyler öğreniliyor.
Bakalım Serra neler öğreniyor?

THG 0832503 DPE

Kapak Tasarım: photoRepublic, 201
Kapak İllüstrasyonları: BETÜL SAYIN

Facebook Artemis Severler!
ARTEMİS
ISBN 978-605-4560-88-2
9 786054 560882
www.artemisyayinlari.com